LESLIE L.

LAWRENCE

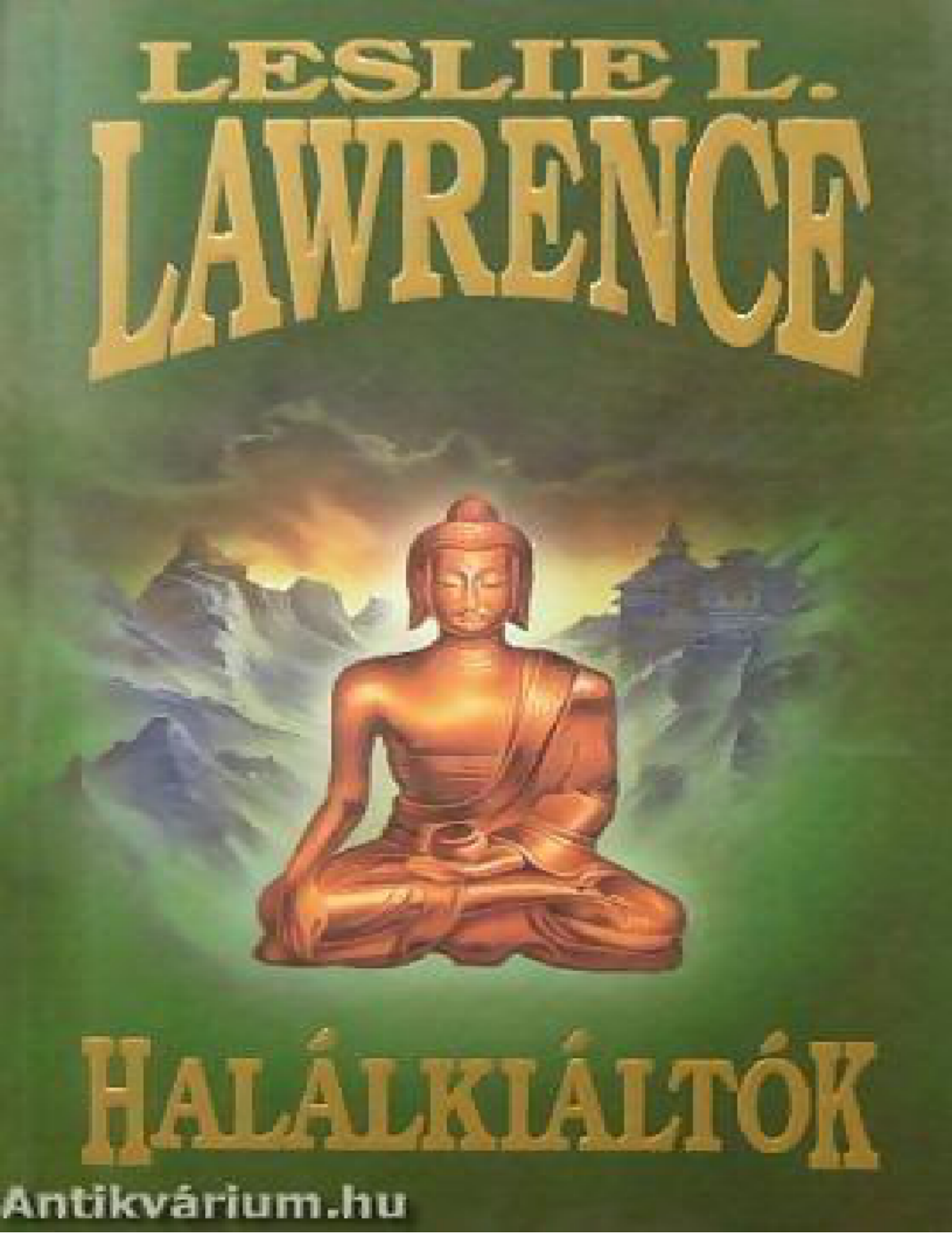

HALÁLKIÁLTÓK

Antikvárium.hu

LESLIE L.

HALÁLKIÁLTÓK

Halott a sziklahasadékban
Nem is egy, hanem kettő

1

A nap vörös korongja éppen lebukni készült a szemközti hegycsúcs mögött, amikor felértem az emelkedő tetejére. Szél Anya kegyetlen erővel süvített végig a fennsíkon. Összegör¬nyedtem, megpróbáltam megakadályozni, hogy lesodorja a süveget a fejemről, közben egyfolytában átkoztam magam enge¬dékenységemért, amiért hagytam magam rábeszélni, hogy megszokott, Szibériát is megjárt füles sapkám helyett lámasü¬veget öltsek. Brigyud főláma azonban ez egyszer hajthatatlan¬nak bizonyult. Ha már kísértetlesre megyek – mondogatta –, legalább tegyek a fejemre egy kolostori fejfedőt, amely szeren¬csés esetben elrettentheti az ártó démonokat.

Megszorítottam ruhám öblébe rejtett aprócska amulettemet, s fittyet hányva a dühöngő szélnek, belevetettem magam a hófergetegbe.

Szél Anya azonban egyáltalán nem törődött lelkesedésem¬mel, és csak halkan merem bevallani, alighanem az amulettemmel sem. Sőt mindent megtett, hogy visszatoloncoljon oda, ahonnan jöttem. Méghozzá a legrövidebb úton: a kétezer méter mély szakadékon át.

Kiköpködtem a havat a számból, és lassan kezdtem megbán¬ni, amiért erre az istenkísértő útra vállalkoztam. Csak hát ki tudna ellenállni annak a csábításnak, hogy végre-valahára szemtől szemben állhat egy igazi démonnal. Olyannal, aki már hónapok óta azzal hívja fel magára a figyelmet, hogy megdézs¬málja a pásztorok juhait, sőt a szerzetesek rizses húsába is beletorkoskodik. Arról nem is beszélve, hogy ellopta Brigyud ün¬nepi csizmáját, amit a főláma kifejezetten rossz néven vett tőle. Végső soron aztán ő bírt rá, hogy próbáljak meg beszélni a fejé¬vel: részben mert tudok tibetiül, így szót érthetek vele, részben mert nem tartozom a kolostor állományába, és ha mégiscsak megtörténne az a sajnálatos eset, hogy a démon a juhok után engem is felfal, nem kell velem elszámolnia egyházi elöljárói előtt.

Még egyszer megtapogattam az amulettemet, aztán megpró¬báltam tájékozódni. Bár tudtam, hogy idefent a magasföld tete¬jén, melyet a nyáron ezerszer is végigbarangoltam, nincs gleccserhasadék, azt is tudtam, azért sosem árt az óvatosság. Sokan, akik ugyanolyan biztosak voltak a dolgukban, mint én, most odalent nyugszanak néhány száz vagy éppen ezer méterrel mé¬lyebben, és csak arra várnak, hogy a végítélet napján megfújják az angyalok a trombitáikat.

Összeborzongtam, és igyekeztem a lábam elé nézni. Rlung-ma, Szél Anya ezen az estén úgy döntött, nem a mosolygós ar¬cát mutatja

felém. Vicsorogva havat köpött az arcomba, majd palástomba kapaszkodott, és megpróbálta letépni rólam.
A következő pillanatban aztán komolyan megrémültem. Nemcsak azért, mert Szél Anya minden eddiginél erősebb lö¬késekkel próbált meg beletaszítani a közeli szakadékba, hanem mert éreztem, kezd megdermedni az arcom. A talpam alatt re¬csegő hó is arra figyelmeztetett, hogy mint feldobott kő zuhan lefelé a hőmérséklet.
A nap ebben a pillanatban bukott le a szemközti sziklabérc mögött. Utoljára még végigpillantott a fennsíkon, mintha gú¬nyosan azt akarta volna tudtomra adni: reggel, mire ismét visszatér, én már nem leszek idefent. Vagy ha igen, mereven és mozdulatlanul fekszem a hó alatt, mint a körös-körül heverő sziklatömbök.
Minden erőmet összeszedve elindultam a fennsíkot határoló sziklabérc hasadéka felé.
Amelyben Brigyud szerint a démon tanyázik.

2
Néhány erőlködve megtett lépés után már azt sem bántam volna, ha maga Sindzse, az alvilág ura kerül is az utamba, csak végre találjam meg azt az átkozott hasadékot! Hiába törölgettem azonban az arcomról a havat, újabb és újabb pamacsok vá¬gódtak a szemembe. Félig vakon, és a szél süvítésétől egészen süketen tántorogtam a vágyott cél felé.
Egészen addig, amíg el nem estem. Talpam alól kicsúszott a hóval fedett jégpáncél, s a következő néhány tíz métert fenéken csúszva tettem meg – egyenesen a szakadék széle felé. Ha utolsó, erőmmel nem vetem meg a lábam egy kiálló kőben, aligha¬nem örökre eltűntem volna a mélyben.
Hirtelenjében nem is tudtam, kinek rebegjek hálát megme¬nekülésemért: Szél Anyának-e, aki mintha néhány pillanatra csökkentette volna az erejét; amulettemnek, amelyről a szép arcú istennő, Fehér-Tára-anya képe mosolygott rám; vagy talán annak az éles csengőszónak, amely abban a pillanatban csapott a fülembe, ahogy négykézlábra álltam a fennsík szélén.
A csengőhang a hasadék felől szólt.
3
Rlung-ma körültáncolt, majd hirtelen átcsapott a szemközti fennsíkra. Mire kitörölgettem a szememből a havat, már a gleccserhasadékon túl vágtatott égig érő hófalat tolva maga előtt. Sóhajtottam, és megkönnyebbülve állapítottam meg, egyelőre nem történt bajom, azt az apróságot nem számítva, hogy a fagytól és a szél csapásaitól alighanem hallucinálok. Csengettyűszót hallok ott, ahol sok mindennek szabadna hal¬latszania, csak éppen csengőszónak nem.
Megvontam a vállam, és úgy döntöttem, démonok ide vagy oda,

legjobban teszem, ha szégyenszemre hazatakarodom. Legfeljebb megígérem Brigyudnak, amint lehet, visszatérek, és megpróbálok a démon szeme közé nézni. Ha Szél Anya kidü¬höngte, magát, és a napkorong lilás fénye végigsuhan a fennsí¬kon, ismét felkapaszkodom ide szemügyre venni a környéket.
Ekkor csapott másodszor a fülembe a csengettyűszó.
4
Megtorpantam, óvatosan feljebb toltam a süveget a fejemen, tenyeremet a fülemre szorítottam. Ott tartottam néhány másod¬percig, majd hirtelen lekaptam róla.
A csengettyű változatlanul csilingelt.
Megfordultam a tengelyem körül, aztán megpróbáltam el¬dönteni, mitévő legyek. Mindenesetre legbölcsebb lenne visszatérni a kolostorba, megvárni, míg csillapodik a tél rohama, s kedvező időpontban ismét idelopakodni. Csakhogy ekkor már ott toporzékolt a kíváncsiság ördöge a lelkem mélyén, s egyre azt suttogta: miért is ne nézhetném meg most azt a szakadékot, hiszen Szél Anya éppen egy kissé mérsékelte a haragját.
A csengettyű ismét megszólalt hívogatón, csalogatón.
Megnyaltam a szám szélét, aztán úgy döntöttem, ha már itt vagyok, megteszem, amire Bri-gyud kért. Ha démon csenget a hasadékban, megpróbálom megmagyarázni neki, jobb, ha szedi a sátorfáját, és más vidékre takarodik.
Aztán, ha szép szóval nem megy, előszedem mindazokat a segédeszközöket, amikkel a főláma ellátott. Az aprócska szenteltvíztartót a pávatoll fröcskölővel; az imamalmot, az elma¬radhatatlan Om mani padme hum felirattal; s a vadzsrát, azaz a bronz villámjelképet, amelytől még a legelszántabb démon is összeveri a fogát rémületében.
Végezetül; ha mindezek hatástalanok maradnának, utolsó érvként ott van ruhám öblében Tára-anya amulettje.
38-as Smith and Wessonomról már nem is beszélve.
5
Óvatosan, majdnem a hótakaró felszínéig lapulva közelítet¬tem meg a hasadékot. Amint a meredek, fehér hófal mögül fe¬lém sötétlett a bejárat tágas szája, megtorpantam, hogy eldönt¬sem, a felsorolt kegytárgyak közül melyiket helyezzem kezem ügyébe. Haboztam néhány másodpercig, aztán, bár őszinte tisztelője voltam Brigyud láma varázstárgyainak, mégiscsak a 38-as forgópisztoly mellett döntöttem.
Szél Anya mintha rossz néven vette volna a döntésemet, sér¬tődötten felsivított a fülem mellett: A csengettyűszó elhallgatott, majd halványan lobogó fény gyulladt a hasadék mélyén. A mécses ugráló lángja végigtáncolt a sziklafalon, s visszave¬rődve róla, a széttöredezett jégcsapok mellé hullott.

Dacolva a kegyetlen hideggel, lekaptam fejemről a süvegem, s négykézlábra ereszkedve belestem a hasadék belsejébe.

6

Aligha lettem volna meglepve, ha valóban egy démon üldö¬gélt volna a metsző hidegben, leharapott emberfejjel a kezében, vagy letépett végtagokkal a szájában: aki a tibeti istenvilággal foglalkozik, annak egyáltalán nem meglepő, sőt nem is vissza¬taszító az ilyesfajta kép. Idefent a világ tetején másféle esztéti¬kai normák érvényesülnek, mint a földgolyó egyéb tájain, arról nem is beszélve, hogy a leharapott fejnek is bizonyára megvan a maga esztétikája.

Szerencsére nem kellett démonűző praktikákhoz folyamodnom, még csak a szenteltvízzel teli ezüstedénykét sem kellett előkotornom a zsebemből a megfelelő pávatollal. A hasadék¬ban ugyanis félmeztelen, borotvált fejű szerzetes imádkozott, lótuszülésbe merevedve, behunyt szemmel, mozdulatlanul. Mellette lobogó mécses, hozzátámasztva a drilbu, a szent csengettyű, kissé távolabb egy damarut, tibeti szellemdobot láttam, bár ennek a hangját nem hallottam odakint.

Felemelkedtem, visszacsúsztattam a helyére a Smith and Wessont, s elégedett sóhajtással a hasadék falának támaszkod¬tam.

Ha démonra nem is, legalább egy olyan szerzetesre sikerült rábukkannom, aki a thumót, azaz a belső hő kifejlesztésének tudományát gyakorolja.

Leguggoltam a hasadék mellé, s tekintetemet a láma arcára függesztve türelmesen várakoztam.

7

Nem tudhattam, meddig tart a meditációja, de keményen el¬határoztam, bármeddig is tartson, kivárom a végét. Sokat hal¬lottam már a thumóról, de soha, egyetlen szerzetessel sem ta¬lálkoztam még, aki maga is gyakorolta volna. Most, hogy végre egy thumo-mesterrel hozott össze a végzet, nincs az a hatalom, amely megakadályozhatna benne, hogy beszédbe elegyedjek vele.

Csakhogy nem éppen egyszerű dolog beszédbe elegyedni azzal, akinek üres a teste. A lótuszülésbe merevedett szerzetes lelke ugyanis éppen távol járt, méghozzá alighanem melegebb vidékeken. Arcán és fedetlen mellén verejtékcseppek futottak végig, annak ellenére, hogy idebent is mélyen fagypont alatt járt a hőmérséklet. Könnyedén, felszabadultan lélegzett, mintha nem is a jéghideg levegőt szívta volna be mindén lélegzetvétel¬lel a tüdejébe. Verejtékcseppjei lehullottak a hóra, és szempil¬lantás alatt jéggolyócskákká dermedtek.

Lehúztam a kesztyűm, és megropogtattam az ujjaimat. Ha egy órán belül nem vagyok a kolostorban, aligha lesz módja Brigyudnak újabb démonvadászatra csábítgatni.

A szerzetes váratlanul csengettyűjéért nyúlt, és rázogatni kezdte. A

verejtékcseppek tovább gyöngyöztek a homlokán, lecsepegtek fedetlen mellkasára, bennem pedig szép lassan kezdett megfagyni a lélek. Éppen arra gondoltam, hogy ki kéne mennem a szabadba, és futni egy kört a hasadék előtt, amikor a szerzetes ismét megmozdult. Felemelte a karját, de ezúttal nem a csengőért nyúlt, hanem egyenesen rám bökött a mutatóujjával. Anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét.
– Maradj! Maradj a helyeden!
Tibetiül beszélt, szerencsére azon a nyugat-tibeti nyelvjárá¬son, amelyet a legjobban értettem. Mélyről, gyomra fenekéről törtek fel belőle a hangok, s felfelé jövet még csak tovább mé¬lyültek. Akaratlanul is a Tára-amulett után nyúltam, és meg¬szorítottam.
– Ki vagy?
Nem kellett sok ész hozzá, hogy kitaláljam: a kérdés nekem szólt. Megköszörültem a torkom, és megkíséreltem működésbe hozni megdermedt hangszálaimat.
– Blobzangnak hívnak.
– A kolostorból jöttél?
– Taglungból.
A szerzetes megrezzent, s vártam, hogy kinyissa a szemét. Ő azonban nem nyitotta ki, ehelyett lassú mozdulattal megsimogatta a csengettyűjét.
– Kiűztek maguk közül.
Nem voltam biztos benne, jól értem-e a szavait. Szél Anya eszeveszetten tombolt a bejárat előtt, tenyérnyi hópamacsokat hajigálva közénk. A szerzetes mély torokhangjai bukfencet ve¬tettek a szájában, és amikor végül öblösen gurgulázva rám ömlöttek, hiányoztak belője a zenei hangsúlyok. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy pontosan értsem, mit mond.
– Elűztek? Kik?
– Hát ők!
– Úgy érted... Taglungból?
– Onnan.
Bármennyire is figyeltem az arcát, nem tudtam visszaemlé¬kezni rá, hogy valaha is láttam volna Taglung szerzetesei kö¬zött.
– Mostanában?
A szerzetes hirtelen felnevetett, felém mutatva furcsán fekete fogait.
– Mostanában? Ennek a szónak nincs értelme. Sakjamuni buddha csak a végtelent ismeri. Az örökkévalóságot.
Sóhajtottam, és ismét éreztem, hogy úgy veti rám magát a hideg, mint csapdába esett hó-párducra az éhes farkashorda.
– Hogy hívnak?
– Ha szólni akarsz hozzám, nevezz Padmának, azaz lótusznak.
Egyetlen pillanatra hunytam csak le a szemem. Amikor ismét kinyitottam, gyanakvó pillantásával találkozott a tekintetem. Gyors

mozdulattal letörölte a verejtékcseppeket meztelen mel¬léről, és a háta mögé nyúlt. Mire felocsúdtam, már sárga, koszlott palástban ült előttem, s borotvált fejére is sárga, szakadt se¬lyemkendőt terített.
– Mit keresel a fennsíkon?
Számonkérő, barátságtalan volt a hangja, s azzal a fenyegető mozdulattal bökte felém a mutatóujját, amellyel a szentképe¬ken, a thankákon regulázzák a halandókat a haragvó istenek.
– Azt hallottam... démon lakik idefent. A pásztorok pa¬naszkodnak, hogy dézsmálja a juhaikat.
A szerzetes felkuncogott.
– A pásztorok ostobák. Miért nem állítanak démoncsapdát?
– Állítottak. A démon elkerülte őket.
– Miért nem hívtak varázsló-szerzetest?
– Mert ezen a környéken nincs ilyen. Taglungban nincsenek vörössüvegesek.
A szerzetes ingerülten kiköpött.
– Taglungban ostobák élnek. De a legostobább valamennyi között Brigyud. És még ő meri főlámának nevezni magát!
– Nincs valamire szükséged? – kérdeztem vacogó hangon, mert a hideg immár a csontjaimba is befészkelte magát.
A szerzetes újfent megsimogatta a csengettyűjét, és gúnyo¬san elbiggyesztette a száját.
– Mit tudnál te hozni nekem? És főleg, miért hoznál akármit is?
Mint vulkánból a láva tört ki belőlem a kívánság.
– Meg szeretném tanulni a thumót.
Azt hittem, kinevet, vagy hozzám vág valamit, esetleg a csengettyűjét, de egyiket sem tette. Még csak a szeme sem reb¬bent.
– Miért akarnád megtanulni?
– Mert... vonzódom a varázslatokhoz.
Padma sóhajtott, és megcsóválta a tejét.
– Ostoba vagy, akárcsak Brigyud és a többiek. Honnan jöttél?
– Nagy-Britanniából.
Elgondolkodva a barlang falára meredt.
– Ott még nem jártam soha. De ma éjszaka odautazom.
Riadtan kaptam fel a fejem.
– Nagy-Britanniába?
Padma szerzetes gőgösen pillantott rám, miközben szoro¬sabbra rántotta magán koszlott köpenyét.
– Miért csodálkozol? Oda utazom, ahova akarok. Lelkem kiszáll a testemből, és útnak indul. Ha kíváncsi vagy, már ezer felé jártam a világban. Láttam pálmákat, és szigeteket a tenger közepén. Még az örök hó országában is jártam, ahol a fehér medvék érnek. Mit tudhatsz te az utazásról, ostoba?
Nagyot nyeltem, és elkönyveltem magamban, hogy kemény fába

vágtam a fejszémet. Ki tudja, miért, de nemigen sikerült egy csapásra belopnom magam a szíve közepébe.
A szerzetes, mintha csak olvasott volna a gondolataimban, rám mosolygott, ha egyáltalán mosolynak lehet nevezni azt a furcsa fintort, amellyel elhúzta a száját, láttatni engedve hiá¬nyos, megfeketedett fogait.
– Taglungba mész?
Biccentettem.
Erre ismét lemeztelenítette a mellkasát, ügyet sem vetve a beáradó hidegre.
– Reggel gyere vissza, és hozzál elemózsiát. Ha megteszed, mesélek neked arról, amire kíváncsi vagy. De azt nem ígérem, hogy meg is tanítalak rá. Egyáltalán semmit sem ígérek.
Örömömben majdhogynem a hasadék mennyezetébe vertem a fejem. Elhatároztam, ha kell, kipucolom Brigyud éléskamrá¬ját, csakhogy megtudhassak valami közelebbit is a thumóról. Mivel úgy éreztem, ha nem indulok el tüstént, megfagyok, a bejárat felé lódultam.
Amíg csak Rlung-ma, Szél Anya magával nem ragadta, ott repdesett körülöttem a fekete fogú szerzetes rosszindulatú ne¬vetése.
8
Tán még tíz métert sem tehettem meg az ösvényen lefelé, máris kibukkant a hold a felhők mögül. A hó még mindig esett, így mintha fehér csipkefüggöny mögül láttam volna a világot. A hófödte hegycsúcsok lilás fényben foszforeszkáltak, s meg¬hajoltak, mintha a vágtató szél döntötte volna meg őket.
A fennsíkra vezető Teknősbéka ösvényen ekkor már szellő sem mozdult. Szél Anya mintha végérvényesen más vidékre tette volna át a székhelyét.
Messze távolban, valamelyik hegytömb mögött, óriási dur¬ranással megrepedt egy gleccser. Mire azonban a fülemig ért a hangja, már csak halk sóhajtásnak tűnt, mintha egy szakadék mélyéri tanyázó rosszkedve isten sóhajtotta volna világgá bá¬natát.
Felnéztem a holdra, s éreztem, hogy lábujjaimba lassan visszatér az élet. Megmozgattam őket, s amikor a bokámba nyilallt a fájdalom, tudtam, hogy rendben vagyok. Ezt az éjszakát is si¬került megúsznom ujjlefagyás nélkül.
Már lefelé haladtam az ösvény oldalára dobált kövek között, s közel voltam a hágók urának tiszteletére emelt csortenhez, amikor mintha mellbe vágott volna valami. Ezúttal azonban nem a fagy volt az, és nem is valamilyen szokatlan szag. Mintha szellemkéz taszított volna hátra, s megpróbálta volna megaka¬dályozni, hogy továbbhaladjak az ösvényen.
Megtorpantam, és felnéztem a holdra. A máskor jókedvű, barátságos égitest most mintha ijedt lett volna és meghunyász¬kodó. Mintha egy,

még nálánál is nagyobb hatalom arra kész¬tette volna, hogy törölje le a mosolyt az arcáról.
Amikor ismét ott éreztem mellemen a szorítást, megcsúsztam, és kis híja volt, hogy el nem estem. Persze magyarázhattam volna a figyelmeztető kezet azzal is, hogy az ösvényen lefelé haladva felengedett a lelkemre nehezedő nyomás, vagy azzal, hogy a nagy magasságtól légszomj fogott el. Azon pedig, hogy megcsúsztam, nem volt magyarázgatnivaló. Ahogy lámasüvegemet nem hegyi túrákra alkották, úgy kunkori orrú lámacsiz¬mámat sem.
A biztonság kedvéért megszorítottam az amulettemet, és folytattam a csúszkálást lefelé.
Egészen addig, amíg csak el nem értem a kolostor kapuját.

9

Hajnalban a szertartásra hívó csengők csilingelősére ébred¬tem. Megpiszkáltam a félig kialudt tüzet a dobkályhában, ami¬től egyszerre olyan füstbe borult a cellám, hogy kénytelen vol¬tam kimenekülni belőle.
A kancellár-láma nagy szemeket meresztett, amikor leadtam az ételigényemet, de nem szólt rá semmit. Hogy azért mégsem maradt egészen visszhangtalan a rendelésem, mi sem bizonyí¬totta jobban, mint hogy alig indultam vissza a cellámba, futár jött értem a hírrel, hogy Brigyud a szobájába vár.
A kolostor nagy hatalmú főnöke jöttömre felemelkedett a sámlijáról, amelyen eddig kucorgott, s két kézzel mutatta, hogy foglaljak helyet az előtte álló alacsony asztalkánál. Ahogy le-csüccsentem, már hozták is a lámanövendékek a jak vajas teát.
Az apát, meg sem várva, hogy kitöltsék, izgatott mosollyal az arcán felém bökte az ujját.
– Fent jártál a fennsíkon, Blobzang rinpócse?
Bár nagy tisztelettel tanítómesternek szólított, mégsem siet¬tem a részletes mesével. Amíg odalent az udvar szegletében kiporciózzák az elemózsiát, van elég idom feszegetni az idegeit.
– Fent – biccentettem.
– Láttál valamit?
– Láttam – biccentettem.
– Megijedtél?
– Megijedtem – biccentettem.
Brigyud végre elveszítette a türelmét. Felkapott egy avas vajdarabot az asztalon heverő ezüsttálkáról, és a szájába dugta.
– A fenébe is, mit láttál? Démont? Hogyan szabadultál meg tőle?
Mivel a lámainasok közben kitöltötték a teát, szürcsöltem belőle, s csak akkor válaszoltam neki, amikor már megtelt a szám az avas jakvaj kellemes ízével.
– Nincs odafent démon.

Brigyud eltátotta a száját.
– Nincs? Akkor mi van?
– Egy szerzetes – mondtam. – A hasadékban.
– Szerzetes? – ámult el. – Kicsoda?
– Padmának mondja magát.
Brigyud a fejéhez kapott, aztán hajlongani kezdett előre-hátra, mintha óriási csapás érte volna.
– Padma? Ó, hogy Sindzse ragadja a pokolra, vagy mit is mondok...! Ő lopkodja a juhokat? De hiszen az nem lehet!
– Miért ne lehetne?
– Mert Padma nem eszik húst. Láttad a csizmámat a lábán?
Visszagondoltam a szerzetes meztelen bütykös ujjaira, aztán megráztam a fejem.
– Mezítláb volt.
– Akkor mégiscsak kell lennie ott valamiféle démonnak is – vakarta meg kopasz feje búbját Brigyud. – Ha egyszer nem Padma a tolvaj...
– Ki ez a Padma?
– Valaha közénk tartozott, de elűztük Taglungból.
– Miért?
Brigyud hosszasan fontolgatta magában, beavasson-e a ti¬tokba, végül is bizalmat szavazott.
– Olyasmit csinált, amit nem lett volna szabad.
– Sokan csinálnak olyasmit, mégsem űzik ki őket a kolosto¬rokból.
– Ebben igazad lehet, csakhogy Padma... a fekete mágiához nyúlt. – Körülnézett, mintha arról akarna meggyőződni, nem hallgat-e ki bennünket egy kóbor démon, nyugtalan pillantást vetett a sarokban mosolygó Maitréja-szobor felé, amely előtt füstölők égtek, s a fülemhez hajolt. – Kiásta Lhagmát.
– Kiásta?
– Ki.
– Ki az a Lhagma?
Az apát idegesen megrángatta sárga selyemövét, és kínosan rám vigyorgott.
– Lhagma pásztorlány volt. Itt lakóit a környéken. Ha a Teknősbéka ösvényen át leereszkedsz a faluba...
– Csak volt?
– Meghalt. Ledobta a ló.
Mintha dermesztő fuvallat simogatta volna meg az arcom. Az ajtó hasadékain át felénk áramlott a bhutáni fennsík jeges hidege.
– Őt ásta ki... Padma?
Brigyud bólintott.
– A pásztorok elkapták, és behozták a kolostorba. Egyházi bíróság ítélkezett felette. Szerencséjére.
– Miért szerencséjére?

– Mert mi csak kitaszítottuk magunk közül, de ha világi bíróság elé kerül, jó időre be is csukták volna. Őfelsége törvénye értelmében ugyanis, aki halottakat ás ki a temetőből… meg¬kapja a magáét.
Sóhajtottam, és ittam néhány kortyot a teából.
– Miért ásta ki?
Brigyud hallgatott, és újra csak a feje búbját vakargatta. Vé¬gül megvonta a vállát, és ő is felemelte fületlen csészéjét.
– Sípot akart csinálni a lábszárából.
Halványan felderengett bennem valami. Még Gungga, a burját mesélte annak idején, hogy korábban a fiatalon elhalt lányok lábszárából sípot készítettek. Mivel csak olyan kislányok lábszár¬csontja jöhetett számításba, akik nem természetes úton, azaz nem betegségben, hanem balesetben haltak meg, egy-egy ilyen hangszer értéke igén magas volt. Gungga szerint, ha a kislány a tizen¬három évét sem érte el, különösen tisztán szólt a síp hangja.
Brigyud komor képpel Maitréja, az Eljövendő Buddha szob¬rára pislantott, aztán folytatta.
– Padmaszambhava inkarnációjának tartotta magát. Azt hir¬dette, hogy benne született újjá Padmaszambhava varázslómester lelke. Néhány testvérünknek meg is kavarta a fejét. Így aztán rövid úton ki kellett rúgnom Taglungból. Fogalmam sem volt róla, hogy itt kószál a környéken… bár azért gondolhattam volna.
– Talán vissza szeretne kerülni közétek.
– Aligha. Sőt biztosan nem.
– Akkor pedig rövidesen meghal. Mikor űztétek ki magatok közül?
– Van annak már vagy hat hónapja is. Sejthettem volna, hogy ő lopta el a csizmámat.
– Hamarosan itt lesznek a legkeményebb fagyok, ha már ezek is nem azok, amik tegnap óta itt kopogtatnak az ablakun¬kon. Padma el fog pusztulni.
Brigyud furcsán nézett rám.
– Padma nem fog elpusztulni.
Olyan határozottan mondta, mint aki megingathatatlan az állításában.
– Miért vagy olyan biztos benne?
Brigyud a fülemhez hajolt.
– Olvastam, hogy Milarepa egyszer hát hónapig nem vett sem ételt, sem italt magához. Sőt a legnagyobb hidegben ki sem mozdult a barlangjából. Marpa pedig befalaztatta magát egy álló évre, s csak hetente egyszer engedte meg, hogy egy lyukon át csészényi vajas teát adjanak be neki. Hja, ők még ismerték a mágia minden csínját-bínját! – sóhajtotta, és mintha irigység vibrált volna a hangjában. – Ez a Padma is nagyon közel áll ah¬hoz, hogy igazi varázslómester váljék belőle… Egyébként… nem szándékozol visszamenni a fennsíkra?
– Amint csökken a szél ereje – biztosítottam –, újra megpró¬bálom

megkeresni a csizmádat.
Brigyud szigorúsága mintha ettől némiképpen felengedett volna.
– Neki viszed a teát és a sört?
Mivel nem mondhattam, hogy az ösvény szélén árválkodó kőteknősnek, bólintottam, azzal is számolva, hogy esetleg leál¬lítja mentőakciómat.
A főláma azonban nem állította le. Előkelő mozdulattal, mintha csak a három testőr valamelyikétől tanulta volna, búcsút intett.
– Járj szerencsével. És ha mégiscsak démont látnál, markold a kezedbe a Tára-amulettet. Padmával meg vigyázz. Nem is tudom, melyik a veszélyesebb: ő vagy a démonok. Mindenesetre, ha visszakaptam, a csizmám, ajándékozok neked egy réges-régi ol¬vasót. Ötven korallkővel díszítették, és az egyik elődömé volt.
Nem is gondoltam, hogy ennyire fontos neki a csizmája. Mindenesetre elhatároztam: ha törik, ha szakad, visszaszerzem, úgyis régóta fájt már a fogam egy korallszemekből készített imafüzérre.
10
Mivel a hideg szemernyit sem enyhült, úgy döntöttem, fel¬veszek a palástom alá még egy pulóvert is. Sőt egy anorákot is begyömöszöljem a hátizsákomba, arra az esetre, ha a szerze¬tesnek szüksége lenne rá.
Felkerestem az ételkiadó lámákat, és felvettem a rendelése¬met. Ahogy fatálakra rakták a porciókat, láttam az arcukon, tisztában vannak vele, kinek viszem az ételt.
Elhelyeztem a kendőkkel letakart fatálakat a hátizsákomban, aztán az alacsony, öreg, ételkiosztó lámához fordultam,
– Fent voltam az éjszaka a fennsíkon.
Az öreg rám emelte riadt tekintetét.
– Tudom.
– Azt is tudod, kivel találkoztam? Egy szerzetessel, akinek olyan feketék voltak a fogai, mint...
Tovább is folytattam volna, de nem lett volna semmi, de semmi értelme. A hosszú faasztalt és a rajta heverő fatálakat ugyanis aligha érdekelte volna, milyen feketék is voltak Padma volt láma fogai.
Mert az öreg szerzetes két fiatalabb társa kíséretében ekkor már jókora bakugrásokkal, felhúzott köpennyel a kijárat felé igyekezett.
Tenyerüket a fülükre szorítva mintha hallani sem akarnák, mi történt odafent velem a jéghideg éjszakában.
Zsebre vágtam még néhány cipót, és elindultam, hogy meg¬látogassam a hasadékban Padmát.
11
A bágyadtan világító, vörös napkorong éppen akkor merész¬kedett ki a legmagasabb sziklacsúcs mögül, amikor a Teknősbéka ösvényre tettem a lábam. Gyenge volt és bizonytalan léptű, mint a fegyenc, aki előtt hosszú börtönbüntetés után végre kinyílott a fogda ajtaja.

Feltűrtem a palástom ujját, és az órám mellé erősített hőmé¬rőre pillantottam. 29 °C volt nulla alatt. Megdicsértem magam előrelátásomért, amellyel egy tartalék sálat is hoztam magam¬mal, előhúztam a hátizsákomból, és az arcom elé kötöttem.
Kellemetlenül recsegett a talpam alatt a hó, amint felfelé igyekeztem. Az éles levegő kíméletlen karmai a légcsövembe martak, s égettek, mintha parazsat nyeltem volna. Szemem könnyezett, s már az első lépések után elfogott a kísértés, hogy halasszam Padmánál teendő látogatásomat szebb napokra. Ha ugyan nem fagyott csontig a fickó az elmúlt éjszakán.
Jó háromnegyed órába tellett, amíg feljutottam az ösvényt őrző teknősbékáig. Az éjszakával ellentétben most csendes, nyugodt volt a világ. Rlung-ma, Szél Anya, úgy látszik, vissza¬tért szállására, a Himalája egyik eldugott, magas hegyekkel övezett katlanába, ahol köztudottan a viharok gyülekeznek. Megsimogattam a kőbéka széles, hívogató hátát, de ezúttal eszem ágában sem volt helyet foglalni rajta. Ha ráülök, tíz perc múlva csonttá fagyok.
Bár igyekeztem minél előbb elérni Padmát, nem állhattam meg, hogy el ne gyönyörködjék a fennsíkról elém táruló pano¬rámában. Körös-körül, ameddig csak ellátott a szemem, hatal¬mas, hóval fedett hegycsúcsok emelkedtek, mintha csak szánt¬szándékkal akartak volna körülfogni. Ezúttal egyenesen, dél¬cegen álltak. Csend volt, halotti csend. Néhány pillanatig úgy éreztem, mintha egyedüli élőlény lennék az egész világon, s el¬képzelhetetlennek tűnt, hogy valahol a hegyek mögött sűrűn lakott országok terülnek el túlzsúfolt nagyvárosokkal, zakatoló, bűzt okádó gépekkel. Gyönyörű és ugyanakkor félelmetes is volt a látvány.
Összerázkódtam, és a hegyek komor mozdulatlanságától kí¬sérve a hasadék bejáratához igyekeztem. Csodálkozva láttam, hogy közvetlenül a nyílás szájánál jókora, tűhegyű jégcsapok lógnak. Akkorák, hogy talán csak egy gyerek vagy karcsú lány férhetett volna be mellettük. Felemeltem az öklöm, és jókorát ütöttem az elsőre. Ha azt hittem, hogy csapásom nyomán szé¬gyenkezve omlik össze, tévedtem. Megrezdült ugyan, de esze ágában sem volt összeomolni.
A hegyek gúnyosan néztek rám, mintha biztattak volna. Gyerünk, fiú, most mutasd meg, mit tudsz!
Kénytelen voltam megmutatni nekik. Tízpercnyi kemény munkával sikerült egy emberfejnyi követ kiemelnem fagyott társai közül, s erőm utolsó maradékával a legközelebbi jég¬csaphoz vágtam.
A veszedelmes jégképződmény megremegett, majd haragos reccsenésekkel leszakadt a sziklafalról.
Elégedetten felsóhajtottam, és sorban elintéztem a másik kettőt is.
Aztán óvatosan, kezemet előretartva, lopakodtam be a bar¬langba, nehogy felriasszam Padmát a meditációjából.

Nem is riasztottam fel.
Egy halottat ugyanis nem lehet felriasztani.
12
Már akkor láttam, hogy a szerencsétlen láma megfagyott az éjszaka, amikor első lépéseimet tettem a hasadék belseje felé. Sárga, kopottas szerzetesi palástja árván hevert mellette, bele¬ragadva a jégbe. Mert jég borított a holttest mellett mindent: a hasadék alját, oldalfalait, és a mennyezetét is, mintha csak jég¬barlangba tévedtem volna.
Lecsúsztattam a hátamról a hátizsákom, és a félmeztelen, ar¬cán heverő halotthoz léptem. Valószínűtlenül kék volt a teste, mintha tintát öntöttek volna rá. Lábai még mindig a lótuszülést formázták, s biztos voltam benne, hogy jó sokáig így is marad¬nak – ha nem mindörökké.
Tessék-lássék letérdeltem mellé, ujjamat a hátához érintve. Kemény és merev volt a bőre, mint a jégcsapok.
Óvatosan, nehogy letörjön valamelyik végtagja, megpróbál¬tam megfordítani. Legnagyobb meglepetésemre nem fagyott a barlang aljzatához a teste, mintha a thumo legalább ettől meg¬oltalmazta volna. Előbb az oldalára gördült, majd a hátára, ma¬ga elé rántva összekulcsolt kezét, mintha arra kért volna, menjek már a fenébe, ne zavarjam örök nyugodalmát.
Kinyújtottam akarom, hogy megpróbáljam lefogni a szemét, aztán rémülten hátrahőköltem.
Ez a szerzetes, aki előttem feküdt, nem az a szerzetes volt, akit itt hagytam lótuszülésben meditálva, s aki Padmának mondta magát.
Ez a szerzetes jóval fiatalabb volt annál, napbarnított képű, mintha nemcsak a lelkét, hanem a testét is elküldte volna a déli szigetekre éjszakai vándorlásai során.
Aztán még az is különbség volt a két láma között, hogy az előttem fekvőnek úgy szétrepedt a koponyája, mint betonra ej¬tett érett dinnye.
Kigomboltam a hátizsákomat, és lassú, megfontolt mozdu¬latokkal kiöntögettem a lábasokból az ételeket.
Áldozatul a barlang szellemének.
13
Mivel a barlang szelleme nem óhajtott társalogni velem, s gyaníthatóan a felajánlott áldozati ételeket sem óhajtotta elfo¬gyasztani a jelenlétemben, úgy gondoltam, legjobb lesz, ha távozom. Méghozzá a halott szerzetessel együtt.
Visszatérdeltem mellé, és alaposan szemügyre vettem. Bár láttam már összetört koponyát éppen eleget, fogalmam sem volt róla, mi okozhatta a sérüléseit. Semmi olyasmit nem talál¬tam a közelében, ami arra utalt volna, hogy véletlen szerencsétlenség áldozata lett. Még csak hegyes kő sem állt ki a kőfalból, amelybe beleverhette volna a

fejét. A legfurcsább azonban az volt, hogy vért sem láttam sehol.
Odakint csend volt, a bhutáni fennsík végtelen csendje. Mintha minden élőlény, a ritkán erre szálló madarakat is bele¬értve, ijedten hallgatott volna. Mintha nem akarták volna za¬varni a szerzetes örök álmát.
Lehajoltam, lekapcsoltam a hátizsákom szíját, a halott hóna alá csatoltam, aztán befogtam magam a járomba.
Diszkrét nyögdécselés közepette, hátam mögött a hullával, elindultam a Teknősbéka ösvényen lefelé.
Valahol a közelünkben, mintha fagyos álmából ébredt volna, kíváncsian felvijjogott egy ragadozó madár.
Kibiztosítottam a revolveremet, és amikor megpillantottam a teknősbékát, úgy gondoltam, szerencsésen megúsztam a hajnali kirándulást.
Sajnos, túl korai volt még az örömöm.
14
Arra gondoltam, balról kerülöm meg a békát, azon az oldalon ugyanis lágyabb a lejtő, s nem fenyeget az a veszély, hogy a szerzetes megcsúszik mögöttem, és magával ránt a szakadékba. A láma lótuszütésben szánkázott a havon, csak az övébe tűzött süvegét veszítette el valahol. Egyetlen pillanat erejéig feltámadt bennem a lelkifurdalás, s már-már indultam volna, hogy meg¬keressem, végül azonban szerencsére sikerült lebeszélnem ma¬gam róla.
Helyette segélykérő pillantást vetettem a kőbékára. A hatal¬mas állat maga volt a megtestesült nyugalom és elégedettség. Félig lehunyt szemhéja mögül bölcs mosollyal szemlélte az égig érő csúcsok között játszadozó napsugarakat, mint aki na¬gyon is tisztában van a múló pillanat értékeivel.
Arra gondoltam, vajon miért van az, hogy akárhol is verek tábort a nagyvilágban, mindig belebotlok valamibe, amibe pe¬dig egyáltalán nem óhajtok belebotolni. Miért kellett nekem felvonszolni magam ahhoz az elátkozott hasadékhoz, amikor a kolostorban is maradhattam volna?! Ha Brigyudnak hiányzik a csizmája, keresse meg maga...
Idáig jutottam magvas töprengésemben, amikor a legközelebbi, jó néhány tonnás, hóval borított sziklatömb mögül kilé¬pett egy fekete alak, hosszúkás, hóval fedett valamivel a kezé¬ben, amit lőfegyvernek néztem, s ezt a hosszúkás valamit a mellemnek szegezte.
– Fel a kezekkel! – mondta angolul. – Csak semmi gyanús mozdulat, sárgarigó!
Engedelmesen felemeltem mindkét kezem.
15
Mivel ezek után nem mozdulhattam, kénytelen volt a fickó megmozdulni. Tett néhány lépést előre, aztán tanácstalanul megállt, mint aki nemigen tudja, mit is kellene kezdenie velem.

Félig megfordult, és a sziklatömb felé kiáltott.
– Muzzy! Hol vagytok, lányok?
Muzzy azonban vagy nem hallotta, vagy ismeretlen okból kifolyólag nem óhajtott válaszolni neki. A férfi izgatottan megrázta sapkája leeresztett fülvédőrészét, és még egyszer tü¬relmetlenül a sziklára kiáltott.
– Muzzy! Mi a csoda van veletek?
A titokzatos Muzzy most sem válaszolt. Válaszolt viszont a szél. Mintha egyenesen a csúcsokról csapott volna le ránk. Je¬ges volt, és égetett, mint a parázs.
A férfi megszorongatta a puskáját, aztán idegesen toppantott egyet.
– Muzzy, a fenébe is... most mit csináljak? Nem lőhetek csak úgy egyszerűen bele! Hé, ember... izé... szerzetes úr, maradjon csak ott, ahol van. Kérem, ne közelítsen. .! Muzzy, mit csináljak?
– Először is eressze le a fegyverét!
Ettől aztán úgy megrémült, hogy azonnal le is eresztette.
– Maga… izé... tud angolul?
Válaszolni akartam, de a szél belém fojtotta a szót. Mintha a Himalája csúcsai között tartott tanácskozásukon Szél Anya és társai elhatározták volna: ma hajnalban ismét, céltáblájukra tű¬zik, az aprócska fennsíkot.
Aggódva pillantottam az égre. A néhány pillanattal ezelőtt még bánatosan szürke égbolt szurokfekete színt öltött, mintha a mögöttem pihenő szerzetest gyászolta volna. Felemeltem a ke¬zem, de szinte letépte a testemről egy szélroham. Éreztem, hogy ellenállhatatlan erő taszít előbb a sziklatömb, majd a szakadék széle felé.
Egyik lábamat a hóba vájtam, másikkal megtámasztottam az ismeretlen láma holttestét. Valahonnan a távolból halk bömbölés kélt, mintha lakodalmukat ülő tibeti pásztorok öblös havasi kürtjei szóltak volna. Mivel nem voltam kezdő az égre törő csúcsok között, tudtam, amilyen gyorsan csak lehet, fedett helyre kell érnünk, különben itt veszünk.
A férfi a puskával hátrálni kezdett, készen rá, hogy eltűnjön a sziklatömb mögött. Nem tehettem mást, előhúztam a revolve¬remet, és ráfogtam.
– Jöjjön ide, vagy kilyukasztom a bőrét!
Megremegett a kezében a fegyver, de semmi egyéb jelét nem mutatta, hogy használni is szeretné.
– Kérem szépen, én csak...
– Jöjjön ide!
Felemelt puskával jött oda hozzám. Kinyújtottam a karom, és elvettem tőle.
– Hol a társa?
Mivel kendő volt az arca elé kötve, csak szeme rémült villogását

láttam.
– Muzzyra... gondol?
– Kire kellene hogy gondoljak?
– Hát rá, meg… Victoriára.
– Eszerint hárman vannak?
– Nem tudja... errefelé mindig így fúj a szél?
Mivel nem volt idő habozásra, elkaptam a karját, és kezébe nyomtam a hátizsáktartó szíjat.
– Fogja. El ne eressze, amíg vissza nem jövök.
– Most... hova megy? És ml ez az izé itt?
– Hol vannak a társai?
– Victoria pihenni akart egy kicsit. De mondom... mi ez az izé itt?
Egyetlen ugrással a sziklatömb mögött termettem. Hiába meregettem azonban a szemem, nem láttam mögötte senkit. Sőt a második, majd a harmadik szikla mögött sem. Arra gondol¬tam, benézek még a negyedik mögé is, aztán ha ott sem látok embert, visszafordulok.
A negyedik sziklatömb mögött végre megtaláltam őket. Összebújva sugdolóztak, mintha csak egy elegáns partin hú¬zódtak volna be a télikert ember nem járta, pókhálós sarkába.
Annyira elmerültek a cseverészésben, hogy akkor vettek csak észre, amikor már közvetlenül mellettük álltam. A szél tenyér¬nyi hódarabokat szaggatott le a szikla tetejéről, és a fejünkre szórta őket.
A két súgó-búgó alak közül az egyik rám pillantott, aztán szája elé kapta a kezét, és halkan felsikoltott. Persze lehet, hogy nagyon is éles volt a sikítása, csak Rlung-ma lopta el a hangját.
– Jézus Mária, Muzzy, ki a fene ez a fickó?
Meglengettem a levegőben a vadászpuskát, majd az égre böktem a csövével.
– Jöjjenek, mert betemet bennünket a hó!
A másik elmarkolta a hozzám közelebb álló karját, nekive¬tette a hátát a kőnek, és ágy hozzátapadt, mint makacs nokedli a fazék oldalához.
– Nem megyünk egy tapodtat sem! Először is kicsoda maga? Hol van Don? Jézusom, Muzzy, ez a fickó csinált vele valamit!
A következő pillanatban ránk szakadt a világ. A szél egyetlen lökéssel ránk tolta az összes havat, amit az elmúlt napok során felhalmozott a szikla tetején. A lezúduló hótömeg levert a lá¬bunkról, és egymásra döntött bennünket. Mivel nem tudtam megválogatni, kire essem, annak a hátán tértem magamhoz, aki eddig a sziklatömböt támogatta. Kinyitotta a szemét, kiköpött egy helyre kis jégdarabot a szájából, majd visítani kezdett.
– Másszon le rólam, hallja! Azonnal másszon le rólam!
Mivel félő volt, hogy újabb hótömegek zuhannak ránk, a sziklafalhoz lapultam. Útközben elkaptam egy kezet, és kirán¬tottam a gazdáját a

hó alól.
– Mindketten megvannak?
Másodpercekkel később ott dideregtek mellettem a kőszikla alján.
– Maga… kicsoda?
– Majd később bemutatkozom – ígértem. – Megpróbálnának rám figyelni?
– Miért kellene… magára figyelnünk? Amíg nem mondja meg, kicsoda…
– Öt perc múlva itt a világ vége – fenyegetőztem –, Rlung-ma megfújja a trombitáit…
– Nekünk csak ne magyarázza, mi a világ vége – szakított félbe azért már némiképpen megszeppenve az egyik lány. – Azt mi jobban tudjuk.
– Ebben kételkedem. A maguk világ végéje hétvégi diszkó ahhoz képest, ami ezután jön. Ha perceken belül nem vagyunk biztos helyen…
Folytattam volna, de Szél Anya ebben a pillanatban beférkőzött a sziklatömb mögé. Kémei, az apró szelecskék bizonyára felfedezték, hol lapulunk, s nyomban be is árultak bennünket főnökasszonyuknak.
Eleresztettem a kapálódzó lány kezét, s még az eddiginél is határozottabb hangon förmedtem rájuk.
– Egy aprócska fennsík tetején toporgunk majdnem négy¬ezer méter magasságban. Legalább mínusz harminc fok a hő¬mérséklet, ami pillanatokon belül még tovább fog zuhanni, a szél erőssége pedig elérheti a százkilencven kilométert.
– Ez mit… jelent?
– Valamennyien el fogunk pusztulni.
– Uramisten! Hol van Don?
– A halottat őrzi.
– Kit őriz?
– A halottat a lótuszülésben.
Ekkor már oda sem figyeltem a visításaikra, amelyek majd minden mondatom után felhangzottak.
– Milyen ülésben?
– Lótuszülésben. Nem tudják, mi az?
Egyikük összetette a kezét, és könyörögve felém nyújtotta.
– Kérem szépen, mi semmilyen ülésbe nem szeretnénk bele¬ülni. Sőt egyáltalán nem is szeretnénk ülni. Mi csak biztonságba szeretnénk jutni. Jézusom, milyen halottat őriz Don?
– A hasadékban találtam. Azt hittem, Padma, de mégsem Padma. Amikor tegnap otthagytam, éppen a thumót gyakorolta.
A két lány minden eddiginél hatalmasabbat visított, és fittyet hányva szélnek-viharnak-hőnak, eliramodott arrafelé, amerre a Don nevű férfit sejtették.
Olyan váratlanul ért szélsebes távozásuk, hogy némi időbe került, míg

én is utánuk lódultam. Amint kiértem a szikla mö¬gül, már jöttek is visszafelé, mint a falra hajított gumilabda. Ha el nem kapom őket, ismét a hóra döntenek.
– Jaj, Muzzy, Muzzy! – zokogta az egyik. – Ott egy halott... Don mellett, és... Engedjen, kérem szépen, engedjen! Mi nem csináltunk senkinek semmi rosszat, mi csak meg akartuk téríte¬ni őket. Mi csak segíteni akartunk Donnak...
A szél újabb hócsomókat vágott a képünkbe. Ráadásul Don is előbukkant a semmiből. Egykedvűen húzta felénk a lótuszülésbe dermedt szerzetest, mint egy mindenbe beletörődött ló.
– Figyeljenek ide! – ordítottam, mert már ordítanom kellett, ha azt akartam, hogy a szél tombolásán át is meghallják a han¬gom. – Tizenöt percnyire innen van egy hasadék, ahol néha szerzetesek húzzák meg magukat. A vihar néhány óra alatt ki¬tombolja magát, és lemehetünk Taglungba. Jönnek?
– ...ha... nem?
– Fél óra múlva halottak. Vagy a szél végez magukkal, vagy a fagy.
Most már meg sem tudtam volna szabadulni tőlük. Úgy csimpaszkodtak belém, mint denevér a kislányok hajába. Elöl mentem én a Don nevű pasassal, kezünkben a hátizsák szíjának a vége, mellettünk a két lány, akik a világért sem mertek volna hátranézni, mögöttünk a halott szerzetes. Szél Anya tombolva perlekedett az istenekkel, mi pedig egyre fogyó reménnyel mentettük az irhánkat. Erőnk legvégén jártunk már, amikor végre elértük a hasadékot.
Úgy zuhantunk be a nyílásán, mintha Szabdag, a barlangok védőszelleme szippantott volna be bennünket.

16

Amikor rövid pihegés után kinyitottam a szemem, első pil¬lantásom az ismeretlen láma holttestére esett. A szerzetes a be¬járatnál ült, nyitott szemmel ránk bámulva, mintha élne. A lányok a kövön feküdtek, sírva és nyöszörögve, a Don nevű fickó a falnak dőlt, lehunyt szemmel kapkodta a levegőt.
Ahhoz nem volt erőm, hogy felemelkedjek, inkább négy¬kézláb vonszoltam magam a bejárathoz, s megpróbáltam kitolni rajta a hullát. Az azonban megmakacsolta magát, s úgy a kőhöz fagyott, hogy képtelen voltam megmozdítani. Néhány bizony¬talan próbálkozás után fel is adtam a reménytelen küzdelmet, és visszamásztam a helyemre. Addigra már mindhármuknak nyitva volt a szeme, és rémült pillantásokat váltva egymással, igyekeztek akkorára összehúzni magukat, mint a pockok, ha ölyv árnyéka suhan át a mezőn.
A magasabbik lány szólalt meg először. Sokat nem láthattam az arcából a lehúzott füles sapka miatt, a hangja azonban kelle¬mes volt, már-már simogató.
– Ön… itt lakik?

– Úgy érti, a barlangban?
– Valahol itt a környéken?
– Taglung kolostorában.
– Jól beszél... angolul. Szerzetes?
– Ahogy vesszük – mondtam. – Van egy cellám a kolostorban, van ruhám, részt veszek a szertartásokon, azonkívül a thankákat tanulmányozom.
– Aha – mondta habozva. – A micsodákat?
– Thankákat.
– Érdekes... Járt már Európában?
– Elég gyakran – mondtam. – Ugyanis ott születtem.
– Ott született?
A másik figyelmeztetőn pillantott rá, és békülékeny mosolyt küldött felém..
– Hát persze.. Gyakran előfordul, hogy a bhutáni szerzetesek Európában születnek, nem igaz?
Fel akartam világosítani őket, hogy áll a helyzet, de Don ekkor feltápászkodott, és hozzám somfordált. Olyasféle mozdu¬latokkal, mint amikor a mocsárban gázoló gólya biztos támasztékot keres a lábának. A jobb fülemhez hajolt, és belesuttogott valamit.
Félrebillentettem a fülvédőmet, és kipiszkáltam a fülemből a jégdugót, amely még odakint fagyott bele.
– Mit mond?
– Pszt! Ne olyan hangosan!
– Miről van szó? – vettem lejjebb a hangerőt.
Nyelt egy nagyot, aztán megismételte a kérdését. Mert alig¬hanem ezt kérdezte akkor is, amikor még a fülemben volt a dugó.
– Van itt valahol WC?
Olyannyira komikusnak tűnt a kérdése, hogy elvigyorodtam. Aztán gyorsan abba is hagytam, mert égő, csípős fájdalom hasított az arcomba.
– Úgy gondolja, itt a barlangban?
– Persze hogy úgy gondolom.
– Attól tartok, nincs.
– Mintha azt mondta volna, hogy emberek szoktak idebent tartózkodni.
– Szerzetesek, akik a thumót gyakorolják.
– Fogalmam sincs róla, mi az, de az a gyanúm, nekik is csak... kell valamikor, nem?
Megvontam a vállam, amitől a változatosság kedvéért most abba állt bele a fájdalom. Ettől aztán el is múlt a humorérzékem, olyannyira, hogy meggondolatlanul ráförmedtem.
– Nem tudom, honnan a fenéből szalasztottak magát, de ve¬gye figyelembe, hogy odakint cirka kétszáz kilométer sebessé¬gű szél

dühöng, éppen megfagyni készülünk, akárcsak az a szerencsétlen ott a bejáratnál, magának pedig az a legfőbb gondja, hogy angolvécét keressen, itt a világ tetején?!
Megrázkódott, miközben hörgő sóhaj szakadt ki belőle.
– Igen, ez a legfőbb gondom. De már nem sokáig…
Elugrott mellőlem, s mielőtt megakadályozhattam volna, a bejáratnál termett. Halálmegvető bátorsággal döntötte oldalra a megfagyott szerzetest, mintha csak egy kirakati bábu lett volna. Ügyesen elsiklott mellette, s mire felocsúdtam, már csak a hátát láttam. Villámsebesen a kövön heverő puskája után kaptam.
– Hé! Legalább ezt vigye magával!
Mielőtt végleg eltűnt volna, rám vetette a tekintetét, amely¬ben a világ összes fájdalma tükröződött egyszerre.
– Akár hiszi, akár nem, puska nélkül szoktam…
A mondat befejező részét elkapta és magával sodorta a szél.
17
Alighogy eltűnt a szakadó hóesésben, a lányok egymásra borultak, és bőgni kezdtek. Mivel nem volt jobb dolgom, oda¬másztam a bejárathoz, és visszaültettem a helyére a szerzetest. Úgy hajlott vissza, mint a keljfeljancsi.
A lányok szipogtak, majd a hozzám közelebbi leeresztette arca elé kötött sálját. Kék, csodálkozó szemek, s szőke hajjal keretezett, csinos arc nézett gyanakodva rám.
– Maga… tényleg európai?
– Tényleg.
– Akkor… mit keres magán ez a kanáriruha?
– Egy közeli kolostorban, Taglungban élek, de ezt már említettem. A sárga palást a szerzetesek viselete.
– Buddhista?
– Kutató vagyok.
– Azokat az izéket… tanulmányozza?
– Thankákat.
– Az valami… szent dolog?
– Ahogy vesszük. Selyemre vagy egyéb szövött anyagokra festett szentkép. Sosem járt még lámakolostorban?
Erre már a másik is elvette a sálját a szája elől. Az ő arca is csinos volt, csak éppen a szeme fekete és a haja gesztenye¬barna.
– Mit keres itt fent… a hegyen?
– Hegyen? Nincs is errefelé más, csak hegy.
A szőke lány megborzongott, és összedörzsölte a csizmá¬it, hogy felmelegítse a lábujjait. Mondhattam volna neki, hogy reménytelen a vállalkozása, de nem akartam elvenni a kedvét.
A barna gyorsan lehúzta a kesztyűjét, és felém nyújtotta a kezét.
– Ha már ilyen szépen összehozott bennünket a végzet… engedje meg,

hogy bemutatkozzam. Én Muzzy vagyok, ő Victoria.
– Örvendek – biccentettem, s kénytelen-kelletlen én is lecibáltam magamról a kesztyűm. – Vezetéknevük is van?
– Hogyne lenne – készségeskedett a barna. – Csakhogy az enyémet úgysem tudja megjegyezni. Mazurkiewicz. Jó, mi? Ezért is hívnak Muzzynak, a keresztnevem pedig Glo¬ria.
– Victoria LeBrock – mondta a szőke, és még pukedlit is vá¬gott volna hozzá, ha tud.
– És magát? – tudakolta a barna. – Magának mi a becses ne¬ve?
Ha fél óra múlva sem csillapodik a szél ereje – gondoltam –, meggyújtom a hátizsákomat, és azt a néhány ruhadarabot, amit össze tudunk szedni. Ez további fél órát jelenthet. Aztán ott van még a fegyver tusa...
Sóhajtottam, igyekeztem barátságos képet vágni, de a szer¬zetes az ajtóban, úgy látszik, megelégelhette az őrt ülést, mert szép, elegáns mozdulattal az oldalára dőlt.
A két lány felvisített, én pedig, mivel sürgősebb dolgom nem akadt, bemutatkoztam.
– A nevem Lawrence – mondtam nyugodtan, majd megfog¬tam az eldőlt lámát, és visszaültettem a helyére. – Leslie L. Lawrence.
18
A lányok rémülten összebújtak, én pedig egyre nyugtalanab¬bul tekingettem a bejárat felé. A szőke lány hirtelen felállt, to¬porogni kezdett, mint aki nagyon fázik, gyomrára tette a kezét, majd szó nélkül, lassú léptekkel a kijárat felé indult.
Kitártam a karom, és megpróbáltam elállni az útját.
– Mi az ördögöt akar, hé? Már mondtam, hogy odakint... Rám emelte könnyben ázó szemét.
– Ki kell mennem. Nagyon kérem... engedjen kimennem.
Mit tehettem volna, leeresztettem a kezem, és kiengedtem. Megvártam, amíg a szerzetes mögött eltűnik a hóesésben, aztán a barnához fordultam.
– Biztos, hogy a maguk barátja WC-t keresett?
Muzzy megrázta a fejét.
– Nem tudom. Azonkívül nem a barátunk.
– Hát ki?
– Don.
– Mi az, hogy Don?
– Csak ennyit tudunk róla: így mutatkozott be.
– Itt a fennsík tetején?
– Dehogyis. Egy hete Timpuban. A szállóban.
– És?
– Mivel éppen nem volt más dolgunk, beszélgetni kezdtünk. De olyan fontos ez? Ha tíz perc múlva nem kerülök melegre, megfagyok.

Nem tudtam másra gondolni, mint arra, hogy gyerekek, akik megpattantak hazulról, s elhatározták, ellógnak a hamisítatlan, pompás Keletre, ahol csupa-csupa izgalom és jó buli az élet. Közben halvány fogalmuk sem volt róla, hogy csupa-csupa ilyen jó bulit és izgalmat kereső gyereklánnyal van tele Közel-Kelet minden legális és illegális nyilvánosháza, s a kábítószer-börtönök a Távol-Keleten.
– Azt mondja, semmit sem tudnak a pasasról? Akkor mi a fenének jöttek vele?
– Megtéríteni a szerzeteseket.
– Mit csinálni?!
– Megtéríteni. Don ugyanis pap.
– Milyen pap?
– Őszintén szólva, fogalmam sincs róla. Azt mondta, közeledik a világ vége, és neki vissza kell terelnie Krisztus aklába a pogányokat
Lassan, de biztosan kezdett felkúszni a torkomon az inge¬rültség. A hideg meg a lábamon.
– Ezek az emberek már akkor a vallásukat gyakorolták, ami¬kor Krisztus még meg sem született. Őket akarták maguk megtéríteni?
A halott, szerzetes mintha csak értette volna, miről beszélünk, felháborodottan ismét az oldalára dőlt.
Vissza akartam támasztani, de a szőke lány hirtelen felbuk¬kant az orrunk előtt, társához futott, és reszkető kézzel átka¬rolta.
– Édes Muzzy, én annyira, de annyira kivagyok, hogy... majd meghaltam odakint.
– Nem látta az útitársukat? – kérdeztem türelmetlenül, mi¬közben visszaigazítottam a lámát a helyére.
A szőke szívére szorította a kezét, és nagyot nyelt.
– Jézusom... én még nem is láttam közelről halottat. Csak egyszer, amikor az edzőm szívrohamot kapott a tenisz¬pályán.
Úgy döntöttem, kinézek a hasadék elé. Lehet, hogy a hitté¬rítő nem talál vissza. Amilyen hülye, elkeveredett a hóesésben, és most addig bolyong odakint, amíg meg nem fagy.
– Figyeljenek ide – fordultam a két riadtan lapuló lányhoz, miközben felvettem a félnótás pap fegyverét. – Megnézem ezt a Dont, mi történt vele. Van órájuk?
– Nekem van – mondta a szőke.
– A hátizsákomban találnak néhány fatányért. Ha tíz percen belül nem vagyok itt, gyújtsák meg őket... Ha mind elégett, szabaduljanak meg néhány ruhadarabjuktól, és égessék el azt is. Itt az öngyújtóm. A vihar rövidesen véget ér. Ez még nem a hosszú viharok ideje.
Ebben persze volt némi túlzás: ilyentájt már gyakran előfor¬dul, hogy Rlung-ma, Szél Anya napokig tombol a magasföldek felett.
Indultam volna, de a barna lány belém csimpaszkodott.
– Csak nem akar itthagyni bennünket? Követelem, hogy maradjon! Ha

maga nincs, eszünk ágában sem lett volna ide¬jönni. És ezt a halott... izét is maga húzta a szíjával... Igaz, Vic?
A szőkének néhány másodperc alatt úgy elszállt az ereje, hogy már bólintani sem tudott. Csak ült a hasadék falá¬nál, mellére csüggesztett fejjel, behunyt szemmel, szótla¬nul.
– Igyekszem olyan gyorsan visszajönni, amilyen gyorsan csak tudok – ígértem. – Addig ugráljanak, vagy próbáljon meg táncolni a barátnőjével. Tíz perc múlva gyújtsa meg a falábaso¬kat.
Most láttam először, hogy komolyabban elgondolkozik a helyzetünkön.
– Nagy... bajban vagyunk? Kérem szépen... Vicnek semmiképpen sem szabad megtudnia... Ő ugyanis nagyon gyenge.
– Gyenge?
– Majd elmagyarázom. – Immár határozottan csengett a hangja, és a tekintete sem volt már olyan gyerekesen csapongó. – Vic egy kicsit beteg. De azt mondja meg, képem szépen, mitől halt meg ez a szerzetes? Nagyon úgy néz ki a dolog, mintha… – Zsebébe nyúlt, és legnagyobb meglepetésemre, jókora forgó¬pisztolyt halászott elő belőle. – Menjen csak nyugodtan, én meg tudom védeni magam, és Vicet is, ha kell. – Egyetlen pillanatra hozzám simult, és melegen, barátságosan a szemembe nézett. – Ígérje meg, hogy visszajön.
Megfordultam, és a szerzetes mellett becsúsztam Szél Anya ölelő karjai közé.

19

Rlung-ma és segítői, a viharboszorkányok kitörő örömmel fogadták felbukkanásomat. Lábam köré csavarodva megpró¬báltak elgáncsolni, majd amikor belátták, hogy nem megy, ol¬dalról és hátulról rontottak rám. Kétségbeesetlen dőltem előre, s kezemben 38-asommal, megpróbáltam tájékozódni. Meglehe¬tősen jól ismertem az aprócska fennsíkot, most mégis idegen¬nek, elveszettnek éreztem magam rajta.
Bár tudtam, hogy felesleges, amit teszek, zsebre vágtam a stukkert, és tölcsért csinálva a kezemből, kiáltozni kezdtem.
– Don! Hé, Don, merre van!?
Tízszer-tizenötször ismételtem meg a műveletet mindenféle eredmény nélkül. Nem gondolhattam másra, mint hogy elté¬vedt, s most ott bolyong valahol a fennsík peremén.
Téblábóltam még egy kicsit, aztán úgy döntöttem, visszaté¬rek a barlangba. Ha sikerül lejutnunk a kolostorhoz, szervezek egy mentőcsapatot, és visszajövök érte.
Megfordultam, és a hasadék felé vettem az irányt. Közben jobbra-balra járt a szemem, mert nagyon nem szerettem volna a vihar kellős közepén, merő véletlenségből összefutni a fekete fogú szerzetessel. Hogy nagyobb nyomatékot adjak nyugtalan¬ságomnak, előhúztam a revolveremet, és engedve a mögöttem hancúrozó szélboszorkányok

lökdösődésének, egyre nagyobb sebességgel bukdácsoltam előre.
Egészen addig, amíg valaki el nem gáncsolt.
Már a havon feküdtem, amikor rájöttem, ezúttal nem Szél Anya volt a tettes, hanem egy emberi láb.
Amely kiállt a hó alól, és összeakadt az enyémmel.
20
Hátamra fordultam, majd felültem a havon. Legnagyobb meglepetésemre jó darab kék ég mosolygott felettem, amiből arra következtettem, hamarosan vége a viharnak. Talán éppen azért támadtak rám a szélkísértetek olyan erővel, mert tudták, hogy rövid időre búcsút kell mondaniuk a fennsíknak és vele együtt természetesen nekem is.
A kék ég látványa megnyerte a tetszésemet, a hó alól kiálló láb azonban nem. Hiába is próbálkoztam, nem tudtam megbarátkozni vele.
Négykézlábra állva, mint mentőkutya a lavina áldozatát, megpróbáltam kikaparni a láb gazdáját á hő alól.
Óriási erőfeszítéseket nem kellett tennem, hiszen a hó, ami takarta, frissen esett porhó volt, s még nem volt ideje a testére fagyni.
A vérnek azonban igen.
A friss, kiömlött vérnek, amely a varratok mentén széthasadt koponyájából ömlött a mellkasára. Mintha csak a hasadék be¬járata előtt üldögélő halott szerzetes fejét láttam volna.
Egyetlen mozdulattal biztosítottam ki a stukkeromat.
Aztán egészen addig a ravaszon tartottam az ujjam, amíg csak el nem értem a hasadék bejáratát.
21
Az ismeretlen szerzetes bátorító mosolyt küldött felém, mintha arra biztatott volna, toljam csak nyugodtan félre, ha za¬var a ki-be járkálásban. Engedelmesen oldalra hajlott, majd amikor bebújtam mellette, visszabillent a helyére.
A stukkeromat elfelejtettem zsebre vágni, így amikor kósza szélrohamokkal a hátam mögött, becsusszantam a hasadék bel¬sejébe, úgy nézhettem ki, mint a haramiák kapitánya. A barna lány nagyot nyelt, de annyi ereje már nem volt, hogy megszó¬laljon. Csak rémült tekintete időzött el hosszasabban fegyverem csövén.
Bár odakint sem érett a banán, most éreztem csak igazán, mennyire hideg van idebent. Mintha az éjszaka jeges lehelete megrekedt volna a sziklarésben, s itt szándékozott volna kivárni a távoli tavaszt. Összerázkódtam, s palástom ujjába rejtettem a fegyvert.
A barna lány félszeg mosollyal a kiborított fatálak felé intett.
– Éppen most akartam...
Jelentőségteljesen a szemébe mélyesztettem a szemem.
– Nem lesz rá szükségünk. Azonnal indulnunk kell.

– És a... szél?
– Valamennyit csillapodott – mondtam az igazságnak meg¬felelően. – De lehet, hogy hamarosan ismét felerősödik. Ki kell használnunk a kedvező pillanatot.
– Gondolja, hogy... elérjük a kolostort?
– El kell érnünk. Ha szedjük a lábunkat, másfél óra múlva odalent lehetünk.
Muzzy Victoria felé hajolt, és megsimogatta az arcát
– Hallod, Vic? Felszedjük a sátorfánkat, és elpucolunk. Ma este már jó meleg ágyban alhatsz.
Jól láttam azonban, hogy könny csillog a szemében.
Elkaptam a könyökét, és távolabb hoztam Victoriától.
– Figyeljen ide – morogtam halkan. – Megtaláltam Dont.
A barna lány nagyot nyelt.
– Sejtettem... Megfagyott?
– Maradjunk annyiban, hogy halott.
– Jézusom! Neki nem szabad megtudnia! Érti? Nem szabad megtudnia!
Éppen meg akartam kérdezni, mi a fene van a másikkal, hogy annyira óvni kell, mint a naposcsibét tavaszi fagyok idején, de ahogy az már ilyenkor lenni szokott, Victoria, aki eddig lélek¬telen, szinte már-már üveges szemekkel meredt a semmibe, hirtelen meghallotta a suttogásunkat.
– Mi van... Donnal?
Mielőtt válaszolhattam volna, Muzzy bátorítóan rámosolygott.
– Mr. Lawrence azt mondja, Don minden valószínűség sze¬rint itt hagyott bennünket.
– Jaj, Muzzy, te is jól tudod, hogy ez egyszerűen lehetetlen! Lehetetlen, lehetetlen, lehetetten! Én azonnal kimegyek, és...
– Mr. Lawrence szerint nem szándékosan lépett le, hanem egyszerűen nem talált vissza a barlangunkhoz. Mr. Lawrence látta a lábnyomait, s arra következtetett belőlük, hogy elindult a kolostor felé.
Igazán kíváncsi lettem volna rá, milyen következtetéseket vontam még le Don nem létező lábnyomaiból, de Muzzy egyelőre beszüntette a rám való hivatkozást. Ehelyett összekotorta a fatálakat, és megpróbálta begyömöszölni őket a hátizsá¬komba.
– Gondolom, ezeket... visszük?
A hasadék bejárata felé intettem.
– Őt visszük.
Victoria ekkor már újra vállára billent fejjel bámult a sem¬mibe.
– Sőt Dont is magunkkal kell vinnünk a kolostorba.
Muzzy szeme olyat villant, mint igazi, indiai villám esős év¬szak idején.
– Victoriát kell magunkkal vinnünk!

– Őt majd hozza maga. Én elbírok a másik kettővel egyedül is.
Ingerülten megrázta a fejét, és felrángatta a kezére a kesz¬tyűjét.
– Nem mondaná meg, mit akar tőlük? Nekik már úgyis mind¬egy.
Megvontam a vállam, a közönyösen bámészkodó szerzeteshez léptem, lekapcsoltam róla a hátizsákszíjat, és a karomra te¬kertem. Muzzy rémült szemekkel figyelte, mit csinálok, aztán amikor félre akartam tolni az útból a lámát, belém kapaszko¬dott, és megpróbált visszatartani.
– Hova megy? Jó istenem, hova megy?
– Mintha nem tudná.
– Hol… van… Don?
– Nem messze innen.
– Jézusom...! Victoria észre fogja venni. Megörül, ha meg¬tudja, hogy meghalt.
– Ha ügyesen csinálom, nem veszi észre. Egymásra kötöm a két halottat, s a szerzetest teszem felülre.
Bár olyan közömbösen beszéltem a hullákról, mintha csak hasábfák elszállításáról lett volna szó, belül közel sem voltam ilyen nyugodt. Már csak azért sem, mert Szél Anya újra kezdte a dühöngését odakint.
A lány a barlang falához dőlt, és nyitott szájjal kapkodta a levegőt. A szörnyű hideg ellenére is verejtékcseppek csillogtak a homlokán.
Elkaptam a karját, és megráztam a vállát.
– Rosszul van?
– Ki kell mennem néhány pillanatra – nyögte –, különben meghalok!
Láttam rajta, hogy elkapta a klausztrofóbia, méghozzá a leg¬keményebb fajtából. Ha nem engedem ki, képes fejjel nekiro¬hanni a sziklafalnak.
– Rendben van – adtam meg magam. – Úgyis segítségre van szükségem. Jöjjön velem, ha akar. De figyelmeztetem…
– Csitt!
Lihegve Victoriához tántorgott, és megsimogatta az arcát.
– Vic… hallod, mit mondok? Nekem ki kell mennem.
A másik összerázkódott, kinyitotta a szemét, és bágyadtan biccentett.
– Csak... menj.
Láttam, hogy Muzzyt pokoli lelkifurdalás gyötri: nem akarja magára hagyni a lányt, viszont tudja, ha nem dugja ki legalább néhány percre az orrát a szabadba, rosszul lesz.
– Figyelj csak Vic... itt a stukkerom.
– Kösz, de... minek? Majd Mr. Lawrence…
Muzzy rám pillantott, aztán nagyot nyelt.
– Mr. Lawrence kikísér. Attól tart ugyanis, valami bajom es¬nék egyedül.
– Hát csak menjetek. Tudod, hogy jó céllövő vagyok. Senki nem talált el annyi üveget a hajón, mint én. Ő... itt marad?

Muzzy tanácstalanul nézett rám, mondani akart valamit, de én gyorsan megelőztem.
– Nem marad itt. Rászerelem a hátizsákom szíját, és lehoz¬zuk vele a kolostorhoz.
Victoria bágyadtan elmosolyodott.
– Már egészen... megbarátkoztam vele. Nem tudom, életé¬ben milyen lehetett, de így... halálában… elég szimpatikusnak tonik.
Előkotortam a zsebemből a pipámat, és a fogaim közé szorí¬tottam.
– Hogy tud... ilyen szélben... pipázni? – suttogta csodál¬kozva a lány.
– És... az ő közelében?
– Nem gyújtom meg, csak rágógumi helyett használom – morogtam. – Indulhatunk?
Muzzy sóhajtott, letörölte az arcáról a verejtéket, aztán megsimogatta Victoria kezét.
– Ne félj, Vic... gyorsan visszajövünk. Ha mégis... ha vala¬ki…
Vic mosolygott, és engedelmesen az ölébe fektette a stukkert.
– Mint az üvegeket… a hajón.
Megfordultam, és a kijárat felé igyekeztem. Mindenképpen el kell érnünk Taglungot, mielőtt még leszállna a sötétség.
22
Előreengedtem Muzzyt, elkaptam a szerzetes derekát, és ki¬vonszoltam a szabadba. Hagyta, csináljak vele, amit akarok, az utolsó métereken azonban váratlanul megmakacsolta magát. Beleakasztotta a lábát egy sziklacsücsökbe, és egyáltalán nem óhajtotta, hogy kiakasszam belőle. Jó öt percig elvacakoltam, míg végre ki tudtam szabadítani.
Muzzy ezalatt a bejárat mellett a sziklafalhoz támaszkodott, és minden igyekezetével azon volt, hogy megpróbáljon ott is maradni. Szél Anya ugyanis ravaszul mögé került, és vadul lökdösődve megkísérelte eltaszítani a kőtől.
Éppen indultam volna, hogy a hátizsákszíjjal vontatókötélre vegyem a balszerencsés hittérítőt, de Muzzy abban a pillanat¬ban mellém röppent, és belém kapaszkodott.
– Én is... magával megyek! – próbálta meg túlkiabálni a szél üvöltését.
– Jobb lenne... ha... itt maradna! Itt sokkal… biztonságo¬sabb!
– Akkor is... magával megyek! Nem érdekel...!
Mit tehettem volna, hagytam, hogy felzárkózzék mögém. Bár nem voltam egészen biztos az irányban, nagyjából sejtettem, hol fekhet Don. Mivel első nekifutásra nem botlottam belé, el¬kezdtem köröket írni a hóba, egyre tágítva őket. Muzzy fárad¬hatatlanul ott vonszolta magát a nyomomban, mintha feltett szándéka lett volna, hogy a lépéseimmel rajzolt köröket dupla karikákká igazítsa.
A harmadik kör megtétele után megálltam, hogy kilihegjem magam. A nap egyetlen pillanatra kivillant a felhők mögül, mintha csak

csúfolódott volna velem.
– Nem... találja?
Válaszolni akartam neki, ha jól emlékszem, nem is valami barátságosan, amikor jókora vörös folton akadt meg a szemem, melyet a hó éppen betemetni készült.
Muzzy megtorpant, és ő is a gyanús foltra meredt.
– Mi... ez?
Nem tudom, elhitte volna–e, ha azt mondom, vörösbor.
– Vér! – ordítottam a fülébe, hogy megnyugtassam. – Don vére.
– Jé...zusom! Hol van... Don?
Jó lett volna tudni. Merthogy a vértócsa mellől hiányzott, az olyan világos volt, mint a felhők között bujkáló nap.
– Hátha csak megsebesült?
– Éppen olyan hulla volt, mint a másik, ebben biztos lehet. Neki is széthasadt a koponyája, mint a szerzetesé.
Muzzy erre ugrott egyet, megfordult, és el akart iramodni a fennsíkot lezáró szakadék felé. Ha el nem kapom, talán meg is teszi.
– Maradjon veszteg! Le akar szánkázni egy gleccsernyílás fenekére?
– Rosszul vagyok.
Egyszerre csak elfogott a keserű düh.
– Képzelje el, én sem érzem valami jól magam. Azért jöttem Taglungba, hogy festményeket tanulmányozzak, mosolygós képű isteneket és istennőket, szépséget és harmóniát, s helyet¬tük mi a fenét találok? Két hullát is egymás után. Ráadásul maga is megtesz mindent, hogy megnehezítse a dolgom.
Muzzy megrázta a fejét, aztán bűnbánóan a fülembe ordított:
– Bocsásson meg... csak ki vagyok borulva. És mindjárt megfagyok.
– Gyerünk vissza a barlanghoz! – adtam meg magam sóhajtva. – Mást úgysem igen tehetünk.
– És... Don?
– Majd ha biztonságba helyeztem magukat, eljövök érte. Majd...
Ebben a pillanatban lövés dörrent. Aztán még egy. Máig sem értem, hogy szűrődhetett a fülünkig a vihar bömbölésén át.
Muzzy felsikoltott, és a kezébe temette az arcát.
– Victoria! Úristen!... Victoria!
Mivel a szél felkapta a frissen hullott havat, és a képünkbe vágta, süketen és vakon támolyogtunk arrafelé, amerre a hasa¬dékot sejtettem. Muzzy belekapaszkodott az övembe, s úgy csúszkált mögöttem, mint egy kerekét vesztett utánfutó. Csak akkor torpantunk meg, amikor a hóesésen át felénk sötétlett a hasadék szája.
Kétségbeesett pillantásom a szerzetest kereste, de nem találta sehol.
Helyette Don ült a bejáratnál komor képpel a viharba mered¬ve. Ráadásul sárga, szerzetesi palástban, amilyet én is viseltem.

Arra riadtam, hogy Muzzy a fülembe sikoltozik, majd félre¬taszít, és a térdig érő hóban a bejárat felé vonszolja magát. Sze¬rencsére még mielőtt bekúszhatott volna a barlangba, sikerült elkapnom a lábát
– Megbolondult? Húzódjon ide a kőpárkány alá...
– Victoria! Meg kell néznem Victoriát! Jézus Mária, hiszen rám bízták. Hogy lehettem olyan felelőtlen, hogy egyedül hagytam!
Azt láttam legcélravezetőbbnek, ha lekeverek neki egy józanító pofont. Muzzy azonban ügyesen elkapta előlem a fejét, így csak a kőfalat találtam telibe. Szerencsétlenségemre a lendület a stukkert is kiverte a kezemből, s mire sikerült kikaparnom a hó alól, a lány már eltűnt a szemem elől.
Gyors pillantást vetettem Don holttestére, a szakadó hóra, aztán mivel nem érzékeltem sehonnan közvetlen veszélyt, elő¬renyújtva a revolveremet, Muzzy után törtettem.
Ha azt hittem, valami szörnyűséges jelenet fogad odabent, vérrel és lőporfüsttel keverve, tévedtem. Victoria még mindig ott ült, ahol hagytuk, a hasadék falának döntve a hátát, Muzzy mellette térdelt, és úgy simogatta az arcát, mintha ki tudja, hány évtizede látta volna utoljára.
Körbeforgattam a stukker csövét, de nem volt senki rajtuk kívül, akit fegyvervégre kaphattam volna.
Sóhajtottam, és anélkül, hogy szemem elöl veszítettem volna a bejáratot, Victoria mellé guggoltam.
– Jól van?
Vic bágyadtan mosolygott.
– A körülményekhez képest… Csak… kezdek nagyon fázni.
– Maga lőtt?
Azt hiszem, sikerült feltennem a világ legfeleslegesebb kér¬dését. A fegyver ugyanis ott hevert az ölében, s a felette lenge¬dező enyhe füstszag arra utalt, hogy el is sütötte.
– Bocsásson meg.
– Mit bocsássak meg?
– Hogy... megijesztettem.
– Azt mondja meg, kire lőtt!
– Hát... ez az. Azt hiszem, álmodtam. Elbóbiskoltam, és… álmodtam. Bocsásson meg.
Mintha valami megmozdult volna a bejárat előtt. Riadtan kaptam arra a fejem, de csak néhány erőszakos hófelhő próbált meg betolakodni a résen át.
– Azt mondja, álmodott? Mit álmodott?
Vic bágyadtan intett, mint aki szégyenli az álmát.
– Hülyeséget. Nem fontos. Mikor... indulunk?
Én azonban nem akartam leszállni az álmáról. Még akkor sem, ha Muzzy mindent megtett, hogy leszálljak róla. Alighogy elkezdtem a

kérdezősködést, lökdösni kezdte az oldalam, hogy hagyjam békén Victoriát. Nekem azonban eszem ágában sem volt békén hagyni.
– Ki vele, mit álmodott!
– Miért fontos ez... magának?
– Mert ez olyan vidék – mondtam fenyegető hangsúllyal –, ahol az álmok néha valósággá válnak. Még a rossz álmok is.
– Ezt nem... értem.
– Nem baj. Tehát: mit álmodott?
– Azt, hogy bejött a barlangba valaki.
– Ki?
– Alighanem egy... idősebb férfi. Hasonló palástban, mint maga. Rám mosolygott csak éppen valahogy olyan furcsa volt a mosolya.
– Mi volt benne a furcsa?
– Mintha feketék lettek volna a fogai. Egészen feketék. Ettől aztán annyira megrémültem, hogy ráfogtam a pisztolyt.
Muzzy anyáskodva megigazgatta a sapkáját, és csókot nyo¬mott a homlokára.
– Most már megnyugodhatsz, Vic, nincs semmi baj. Néhány perc múlva odalent vagyunk. Tanglangban, vagy hogy is hív¬ják...
– Csak még egy pillanatra – akadékoskodtam. – Maga nem¬csak ráfogta a stukkert, hanem lőtt is. Ráadásul kétszer egymás után.
Victoria megnyomkodta a szemét, aztán széttárta a karját.
– Erre nem emlékszem. De hogy egyszer rálőttem, az való¬színű. Bár nem sok eredménnyel.
– Nem találta el?
– De. Eltaláltam.
Önkéntelenül is vérnyomok után kutatott a szemem. Termé¬szetesen hiába.
– Biztos benne?
– Persze, hiszen jó lövő vagyok. Ennek ellenére... de hiszen csak álom vagy vízió volt az egész!
– Úgy érzi, álmában eltalálta? – erősködtem.
Victoria magabiztosan mosolygott.
– El én. Csak hát mindhiába. Úgy keresztülment rajta a go¬lyó, mintha füstből lett volna.
Muzzy megremegett, és kétségbeesett tekintettel nézett rám.
– A másik is?
– Arra nem emlékszem.
– Hm. Elmenekült a fickó?
– Eltűnt. Szétfoszlott a levegőben. Ahogy az álmok vagy a látomások szoktak.
Több megtudnivalóm egyelőre nem lévén, intettem Muzzynak, hogy készülődjenek. A bejárathoz sétáltam, és kidugtam a fejem a nyíláson. Mintha valamelyest csökkent volna a szél ereje, a hideg azonban egyre

növekedett.
Mivel hátizsákom szíja a nagy zűrzavarban felszívódott valahol, féltett nágaföldi kígyóbőr nadrágszíjamhoz kellett folyamodnom. Lehúztam a kesztyűm, s bár a hideg tüzes vasként égette a bőröm, munkához láttam. Előbb a nadrágomat rögzítettem egy biztosítótű segítségével a köpenyemhez, majd Don holttestére erősítettem a nadrágszíjat. Mire végérvényesen le¬fagyhattak volna az ujjaim, el is készültem a művelettel.
A többi már úgy ment, mint a karikacsapás. Lehajoltam, né¬hány maroknyi havat kentem Don képére, amitől olyan fehér lett az arca, mint a hóemberé, aztán visszamentem a hasadék¬hoz, s beszóltam, hogy kijöhetnek. Ők kijöttek, én pedig meg¬fogtam a nadrágszíj végét, és húzni kezdtem a „szerzetest" a Teknősbéka-ösvény felé.
Szél Anya fenyegetőn vijjogott körülöttem, de ezúttal nem próbált meg betaszítani bennünket a szakadékba. Don kényel¬mesen szánkázott mögöttem, mintha élvezte volna a váratlanul jött sportolási lehetőséget, Muzzy Victoriát támogatta, akire az út közepe felé ismét rátört a letargia, s csak társnője hathatós könyörgésére volt hajlandó folytatni az utat.
Ami engem illet, elkeseredett voltam és szomorú. Nemcsak azért, mert mindig szomorúsággal tölt el, ha megmagyarázha¬tatlan módon múlik ki valaki a közelemben, hanem azért is, mert valóban a thankákat, a lámaista festményeket jöttem ta¬nulmányozni Taglung kolostorába. Nem akartam mást, mint elmélyedni ezekben a csodálatos alkotásokban, és megszem¬lélni azt a ritka képet, amelyen Garuda, az óriási madár meg¬küzd a kígyók uralkodójával, Nágará-dzsával.
Szél Anya mintha csak megsajnált volna, abbahagyta pró¬bálkozásait. Mire a kolostorhoz értünk, már tökéletes volt a szélcsend.
Engem azonban nem tudott becsapni vele. Sejtettem, hogy ez a gyanús nyugalom csak az újabb vihart készíti elő.

Eseménytelen kolostori éjszaka
Nem számítva a rugdalódzó fekete fogú szerzetest
és a megkerült holttestet
1
Nem mondhatnám, hogy megfújták az ünnepi harsonákat, amikor beérkeztünk a kolostorba. A kapus láma, ahogy meglátta, hogy halottat húzunk magunk után, egyetlen ugrással ki¬vétene magát őrfülkéjéből, és eltűnt az alkonyatban. Néhány pillanatig még hallottam rekedt kiáltozását, aztán az is elenyé¬szett.
Elvettem arcom elől a sálam, és megpróbáltam megszólalni. Előbb csak ébredező medvére emlékeztető morgásokat produ¬káltam, majd amikor megnyomkodtam a gégém, a morgások szavakká álltak össze.
– Maradjanak... idebenn – mondtam óriási erőfeszítéssel, leterítve

köpenyem a lobogó dobkályha elé. – Ültesse rá a ba¬rát...nőjét!
Muzzy engedelmeskedett, pedig maga is közel állt az össze¬omláshoz. Vic Muzzy vállára hajtotta a fejét, és alighanem ép¬pen megfagyni készült. A meleg hatására azonban kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.
– Újra láttam a... fekete fogút. Lehet, hogy férjhez megyek hozzá?
Don az ajtórésen át mintha féltékenyen meresztette volna rá üveges szemét.

2

Brigyud apát idegesen le-fel járkált a szobájában, amikor be¬toppantam hozzá. Jöttömre megtorpant, s komor képpel figyel¬te, ahogy hatalmas, kunkori orrú csizmáimat a szokásoknak megfelelően átemelem a magasított küszöb felett. Erről felte¬hetően saját, eltulajdonított lábbelije jutott az eszébe.
Úgy tűnt, ezúttal is haragszom rádot akar játszani velem.
– Foglalj helyet, Blobzang rinpócse! – mondta, reszelős han¬gon, s amikor lecsüccsentem az alacsony asztalka mellé, az avas, szárított vajjal teli tálkát rosszallóan eltolta a kezem ügyéből. – Meg kell mondanom, hogy csalódtam benned, mélységesen csalódtam.
S hogy csalódásának nagyobb nyomatékot adjon, Maitréja szobrára pislantott, mintha tőle várt volna megerősítést. Bizo¬nyára jól jött volna neki, ha az eljövendő Buddha valamiképpen tudtomra adja, ő is csalódott bennem. Erre azonban Maitréja ebben a pillanatban nem volt hajlandó. Szelíden nézett rám, mintha csak csodálta volna az elmúlt órák során tett erőfeszíté¬seimet.
Mivel nem voltam egészen biztos benne, mi okozza mélysé¬ges csalódását, meg akartam kérdezni, de az apát megelőzött.
– Azért jöttél Taglungba, hogy a thankákat tanulmányozd. Igaz?
– Igaz.
– Én jóindulattal a bizalmamba fogadtalak, te azonban visszaéltél a bizalmammal. Hazudtál nekem, Blobzang rinpócse!
– Miért hazudtam volna? – tettem a szívemre a kezem. – Megígértem, hogy megkeresem a csizmád, és meg is kerestem volna...
Brigyud ingerülten az asztalkára csapott.
– Most nem a csizmámról van szó!
– Hát akkor... miről?
Ravasz mosoly költözött az arcára, miközben kinyújtotta a karját, hogy a szájába tegyen egy vajdarabkát.
– Becsaptál engem, és becsaptad őfelségét, a királyt is. Ter¬mészetesen, amint lehet, jelentést teszek neki az ügyről. Ha is¬mét megszilárdul a gleccser, futárt küldök hozzá, és értesítem a praktikáidról.
Mit tagadjam, nemigen értettem a dolgot. Ha nem a csizmája miatt bánkódik, mi az ördög történhetett vele?

Erős felindulásomban én is számba dugtam egy vajdarabkát. Csak ahogy a kellemesen erős, avas íz égetni kezdte a torkomat, tudatosult bennem, milyen éhes is vagyok.
– Történt valami, rinpócse?
Brigyud szeme fellángolt/maga pedig úgy pattant fel, mint a gumilabda.
– Hahhh! Még te kérded, hogy történt-e? Te, aki felöltötted a palástunkat? Erről jut eszembe, hol a palástod?
– Odakint. De még mindig nem értem...
Szorosan elém lépett, és az orrom alá dugta összeszorított öklét.
– Ne is tagadd, hogy velük cimborálsz!
– Kikkel?
– A varázslókkal. A vörössüvegesekkel!
Megdöbbenve meredtem rá.
– Ki mondta ezt az őrültséget?
– A kapus láma. Még most sem kap levegőt a félelemtől. Azt mondja, két rodzsunggal, két elvarázsolt holttesttél érkeztél a kapuhoz, egy holttestet pedig magad után húztál. Azért mentél hát a fennsíkra, azért volt neked olyan sürgős a Padmával való találkozás, hogy eltanulhasd tőle a mágiát, a halottakkal való illetlenkedéseket, melyeket pedig egyházunk reformátora, a nagy Congkapa szigorúan megtiltott. Eladtad magad a démo¬noknak, Blobzang rinpócse! Ha a parasztok megtudják, hogy kiástál valakit a temetőjükből, nem leszek képes megvédeni haragjuktól. És őszintén szólva, nem is akarlak.
Megcsóváltam a fejem, és Brigyud szemrehányó pillantásá¬tól kísérve számba tettem még egy vajdarabkát.
– A halottakat nem a temetőből ástam ki.
– Aha! – csillant fel az apát szeme. – Tehát nem is tagadod, hogy egy hullát hoztál magaddal?
– Persze hogy nem tagadom.
– Szégyentelen!
– Csakhogy, amint már említettem, nem a temetőből ástam ki, hanem... odafenn találtam a fennsíkon.
– Hahaha! Azt akarod, hogy ezt el is higgyem?
– El kell hinned, hiszen a fickó európai.
Brigyud arcán az elképedés hullámai söpörtek végig.
– Mit beszélsz?
Olyan röviden, ahogy csak lehetett, felsoroltam neki a dél¬után eseményeit. Az apát ámulva hallgatta a mesém, még az avas vajdarabok is anélkül olvadoztak a szájában, hogy megcsócsálta volna őket.
– Hööööö! – hördült fel elképedve, amikor elhallgattam. – Igaz ez, Blobzang rinpócse?
Mintha megkönnyebbülést éreztem volna a hangjában. Talán azért,

mert számára sem lett volna kellemes, ha rám bizonyoso¬dik, hogy a bhutáni törvényeket megszegve halottakat ások ki falusi temetőkből.
– Igaz – bólintottam.
Felállt, leakasztotta a sarokban álló fogasról a köpenyét, ma¬gára kanyarította, aztán rám nézett.
– Azt mondtad, a kapusfülkében van a holttest?
– Ott.
– A nőszemélyek is?
– Ők is.
– Rendben van – mondta. – Odamegyünk. Eredj csak előre!
Útközben még két lámatestvér csatlakozott hozzánk, akiket ugyancsak a rémült kapus értesíthetett. Brigyud elgondolkozó képpel haladt mögöttem, mint aki még mindig nem egészen hisz nekem.
Kunkori orrú csizmáink talpa alatt várakozva ropogott a fa¬gyos hó.

3

Mivel ezúttal a kolostori épületek felől közelítettük meg a fülkét, nem láthattuk a holttestet. Úgy gondoltam, talán jobb is, ha előbb a lányokkal ismerkedik meg a nőbarátnak még nagy-nagy jóindulattal sem nevezhető apát.
Velük azonban nem lehetett. Mikor beléptünk az ajtón, már aludtak. A koszos padlóra terített köpönyegemen.
Brigyud gyanakodva vizsgálgatta őket, végül biccentett és felém fordult.
– Kiüríttetek számukra két cellát. Melongtól pedig kérhetsz nekik takarókat.
Ebből aztán megértettem, hogy már nemigen tartja női dé¬monoknak őket.
– Hol van a halott?
– Odakint.
Brigyud rámorrantott két kísérőjére, de hogy mit, nem értet¬tem. Az alatt a néhány hét alatt, amit a kolostorban töltöttem, rájöttem, hogy a szerzetesek kialakítottak maguknak egy furcsa nyelvet, amely tibetiből és még ki tudja miből tevődött össze. Ha azt akarták, hogy ne értsek valamit, ezen szóltak egymáshoz.
Brigyud mutatta, hogy menjek csak előre. Szemem sarkából láttam, hogy kezébe szorítja az olvasóját.
A halott ott pihent, ahova fektettem. A fehér hóálarc is ott volt az arcán, de hát miért is ne lett volna ott, amikor amióta meghalt és én rákentem, egyre csak fokozódott a hideg.
Lehajoltam, hogy megszabadítsam tőle, de egyszerre csak megdermedt a kezem a levegőben.
A sárga palástú halotton nem a nadrágszíjam volt, amelynek rajta kellett volna lennie, hanem hátizsákom leszerelt szíja.
Elképedt arccal bámultam Brigyudra és a másik két lámára, akik

viszont visszabámultak rám. Ajkuk mozgott, mintha imádkoztak volna.
Sóhajtottam, és gyors mozdulatokkal lesöpörtem a halott ké¬péről a havat.
Meg sem lepődtem túlságosan, amikor a fülkében lobogó faggyúlámpás kiszűrődő fénykörében a hasadt koponyájú szerzetesre ismertem.
A három láma imára kulcsolta a kezét, s mormolni kezdte az ilyenkor szokásos halotti szútrákat.

4

A két lány már az igazak álmát aludta a cellájában, amikor visszatértem Brigyudhoz. A főapát komor képpel bámult Maitréjára mintha valamiért szemrehányást akart volna tenni neki. A másik két szerzetes, Lugpa és Melong, aggódva figyelték fő¬nökük minden mozdulatát. Megkönnyebbülten sóhajtottak fel, amikor beléptem a szobába.
Megkönnyebbülésük jogosságát mi sem bizonyította jobban, mint hogy Brigyud azon nyomban nekem támadt.
– Az a te legnagyobb hibád, Blobzang rinpócse, hogy meg¬rögzött hazudozó vagy. És még csodálkozol rajta, hogy egyet¬len szavadat sem hiszem?
– Miért lennék hazudozó? Hát nem megmondtam, hogy a lányok a fülkében vannak, és egy holttest is ott fekszik a kapus-fülke mellett?
– Azt megmondtad, de azt is megmondtad, hogy egy európai ember holtteste!
– Darabszámra mindenesetre stimmel.
Melong, a fiatal, vidám szerzetes, aki éveket töltött London¬ban és volt érzéke az európai humor iránt, felvihogott. Brigyud zsebre vágta az olvasóját és ráförmedt.
– Hallgass, mert álló hétig te mosod el az összes piszkos edényt!
Melong behúzta a nyakát és elhallgatott.
– Azt mondtad, Blobzang rinpócse, hogy a halott európai, vagy nem azt mondtad?
– Azt mondtam, de...
– Semmi de! Ezzel szemben idehozod nekem Padmát holtan, ami nagy baj, mert nekem kell eltemettetnem. Nem mondanád meg, hova temessem, amikor a mi temetőnkbe nem lehet?! Csak nem temettethetem az elhalt testvérek mellé? És a falusiak temetőjébe sem vitethetem. Ha megtudják, kiássák és kidobják. Ha viszont kidobják, rodzsung lesz belőle.
Meghökkenve meredtem rá. Egyáltalán nem az izgatott, hogy rodzsung lesz-e a halott szerzetesből vagy sem, inkább az, amit ezt megelőzően mondott.
– Mit mondtál? – kérdeztem rosszat sejtve. – Kinek a holt¬testéről van

szó?
Úgy látszott, Brigyud erre végleg elveszíti a türelmét.
– Ne add nekem itt a hülyét! – förmedt rám. – Mintha nem tudnád! Azt mondtad, európai hulla a hulla, ezzel szemben Padmát hoztad a nyakamra holtan!
– Padmát…? Az lehe…tetlen!
Brigyud megvetően lebiggyesztette az ajkát.
– Amint átjárhatóvá válik a gleccser, elküldök valakit Őfel¬ségéhez Timpuba, hogy értesítse viselt dolgaidról. Bár Őfelsége ajánlólevelét hordod a zsebedben, attól még lehetnek sötét szándékaid, elvégre őt is be lehet csapni. Csak egyetlen embert nem lehet becsapni: Őfelsége biztonsági főnökét. Ha Jondon rinpócse a szemed közé néz…
– Ami azonnal meg is történik – hallottam egy lágy, barátsá¬gos hangot az ajtó felől.
Egyszerre fordultunk hátra valamennyien. Aztán a három szerzetes összetette a tenyerét és féltérdre ereszkedett a belépő, vékony arcú, kopaszra borotvált fejű láma előtt.
– Üdvözöllek, Brigyud rinpócse. Téged is Melong és Lugpa testvérek.
A két fiatal láma elégedett mosolyra húzta a száját. Láthatóan hízelgett nekik, hogy a magas rangú férfiú nem feledkezett meg a nevükről.
Brigyud a nagy tisztelettől még a nyelvét is kinyújtotta.
– Boldog vagyok, hogy nem kerülted el szerény kolostorun¬kat, Jondon rinpócse.
Csak én nem voltam maradéktalanul boldog. Pontosan tud¬tam, hogy Jondon nem véletlenül érkezett Taglungba.
Jondont ugyanis csak oda küldi Őfelsége, ahol valami baj van.
Méghozzá nagy baj.
5
Jondon ezután hozzám lépett. Felhőtlen öröm ragyogott bar¬na szemében, amikor európai módra megszorította a kezem.
– Üdvözöllek Blobzang rinpócse. Azt hiszem, a legjobbkor érkeztem.
Éreztem a hangján, hogy valóban örül nekem. Mint ahogy első meglepetésem ellenére én is örültem neki. Hiszen mióta csak a Himaláját járom, élvezem a barátságát és szeretetét. Nem egy nehéz helyzetből másztunk már ki, bátran mondhatom, emberfeletti képességei segítségével.
Brigyud arcára egyetlen pillanat alatt szenvtelen álarc eresz¬kedett. Tapsolt, majd odavakkantott valamit a belépő szerze¬tesnek a már említett, csak ebben a kolostorban használatos, titkos nyelven.
Ezúttal alighanem tökéletesen felesleges volt a titokzatoskodása. A körülöttünk sürgölődő szerzetesek ugyanis teát hoztak, s egy lavórban kézmosó vizet. Jondon elgondolkodva meg¬mosta a kezét, megtörölgette egy tarka törülközőben, majd Bri¬gyud invitálására

letelepedett az alacsony asztalka mellé a díszpárnákra. Az apát kelletlen intésére melléje csüccsentem én is.
Jondon udvariasan megvárta, míg kitöltik a teáját, néhány cseppet Maitréja szobra felé frecskendezett mutató és hüvelyk¬ujjával, ivott, aztán letette a csészéjét az asztalkára.
– Történt valami kellemetlenséged, Brigyud rinpócse? – tette fel az első barátságos kérdést. – A kapus láma ugyanis furcsán viselkedett velem.
Brigyud nagyot nyelt.
– Hogy... viselkedett?
– Bevágta előttem az ajtót.
– Talán a szél vágta be.
Jondon beleegyezően bólintott.
– Lehet. Csakhogy a szél nem szokott porceláncsészéket hajigálni az érkezőkhöz.
Brigyud arcát halálos sápadtság öntötte el.
– Valaki hozzád vágott egy... csészét?
– Hármat – mondta mosolyogva Jondon. – És ordított is mellé.
Lugpa láma eltátotta a száját a meghökkenéstől, a tiszteletlen Melong azonban lehajtotta a fejét és csak vörös füle árulkodott róla, hogy röhög.
– Mit… ordított?
– Hogy takarodjak vissza a temetőbe. Aztán kiugrott az ab¬lakon.
Brigyud ekkor felpattant a helyéről és fittyet hányva minden udvariasságra, rikácsolni kezdett, mint a páva a baromfiudva¬ron.
– Blobzang rinpócse az oka mindennek! Ha tudni akarod, ö hozta ránk a szerencsétlenséget!
Mivel Jondon várakozón nézett ram, elérkezettnek láttam az időt, hogy némi felvilágosítással szolgáljak számára az elmúlt órák eseményeit illetően. Éppen belekezdtem volna a mesémbe, amikor csoszogó suttogás támadt a folyosón, majd óvatosan kinyílt az ajtó, s egy ijedt szemű láma dugta be a fejét a nyíláson.
– A kapus szeremé veled beszélni, rinpócse!
– Mondd meg neki, hogy most nem lehet – förmedt rá Bri¬gyud. – Különben is tudom, hogy mit akar mondani.
Ekkor azonban már késő volt. A kapus testvér fittyet hányva a kolostori regulára, félretolta az ajtó őrzésével megbízott lá¬mát, és benyomakodott a szobába.
Amikor megpillantottuk, Jondon kivételével valamennyien felugrottunk. A kapus ugyanis Brigyud rinpócse csizmáját tar¬totta a kezében, amelynek néhány nappal ezelőtt nyoma veszett.
Brigyud felhördült, mint az álmából ébredő oroszlán, és ne¬hézkes lényét meghazudtoló fürgeséggel a kapushoz ugrott, ki¬ragadva kezéből, megkerült tulajdonát.

– Hol... találtad?
A kapus láma félénk pillantást vetett ránk, aztán térdre esett Brigyud előtt.
– Én… csak…
Brigyud felháborodásában megrázta a palástját, mintha csak morzsákat akart volna lerázni róla.
– Te loptad el, te átkozott?
A kapus rémült képpel kapta maga elé mindkét kezét, mert Brigyud karja olyan fenyegetően körözött felette, hogy méltán hihette, óriási pofon tesz pontot vallomása végére.
– Nem. Nem én – lihegte. – Én csak…
– Mit csak...!?
– Találtam.
Brigyud felemelte a karját.
– Hol?
A kapus bocsánatkérő pillantást vetett felénk.
– Blobzang... rinpócse ágya alatt.
Brigyud kiragadta a pár csizmát a kapus kezéből és a sarokba állította. Amikor visszafordult, elégedetten csillogott a tekin¬tete.
– Egy biztos: éppen jókor jöttél, Jondon rinpócse. Legalább a saját szemeddel láthatód, hogy mennek itt a dolgok, mióta csak Blobzang rinpócse betette a lábát Taglung kolostorába.
6
Brigyud intett a kapusnak, hogy távozhat, de Jondon fejének egyetlen mozdulatával visszatartotta.
– Mit kerestél Blobzang rinpócse ágya alatt?
A kapus nagyot nyelt.
– Bebújtam.
– Azt gondoltam. De miért éppen oda?
A kapus megszívta az orrát.
– Mert megtámadott egy rodzsung.
– Hol támadott meg?
– A fülkémben.
– Igazi rodzsung volt?
– Igazi. A halott Padma után Jött. Akit Blobzang rinpócse húzott be a kapun.
– Biztos vagy benne?
– Hogyne lennék az. Nagyon is biztos vagyok. Még hozzá is vágtam három csészét. Csak hát mi az egy rodzsungnak?!
– Hogy nézett ki?
– Ne is kérdezd, rinpócse. Hacsak visszagondolok rá, kiráz a hideg. Óriási hasa volt, három feje és mindegyik szájában ak¬kora fogak ültek, mint az elefántagyar. Rám vicsorgott, én pedig megpróbáltam elmenekülni. Hogy időt nyerjek, hozzávágtam néhány csészét, aztán

kiugrottam az ablakon.
Jondon elismerően pillantott végig zömök termetén.
– Nem is gondolná az ember, hogy kiférsz rajta.
– Én sem gondoltam, mégis kifértem.
– Aztán?
– Elrohantam Blobzang rinpócséhoz. Meg akartam kérni, adja kölcsön az amulettjét, mert egyszer megmulatta a nyaká¬ban lógó Fehér Tára anya képét. Olvastam, hogy ez különösen jó a rodzsungok ellen. Csakhogy Blobzang rinpócsét nem ta¬láltam a cellájában, így aztán gondoltam, addig is, amíg elő nem kerül, bebújok az ágya alá. Be is akartam bújni, csakhogy nem fértem be, mert ez volt ott. A csizma. Bocsáss meg, Blobzang rinpócse.
Olyan bocsánatkérően nézett rám, mintha valóban sajnálná, hogy leleplezett.
Jondon biccentett, aztán a homlokán lévő karcolásra muta¬tott, amelyet és is csak abban a pillanatban vettem észre.
– Mindenesetre jól tudsz célozni. Én a helyedben a lhászai ünnepségeken kamatoztatnám ebbéli képességeimet.
A kapus lerogyott a szőnyegre és lehajtott fejjel előrenyúj¬totta mindkét karját.
– Bocsáss meg, rinpócse.
– Eredj békével!
A szerzetes elment, a csend azonban ott maradt közöttünk.
7
Brigyud diadalmas ábrázattal várta, hogy Jondon kérdéseket tegyen fel a megkerült csizmával kapcsolatban, Jondon azon¬ban csészéjébe horgasztotta a fejét és hallgatott. Majd amikor néhány percnyi szünet után Brigyudra nézett, egészen mással folytatta, mint amire az apát számított.
– Igen-igen – mondta, mintha egy megkezdett mondatot akarna befejezni. – Blobzang rin-pócsénak megvan az a jó tulaj¬donsága, hogy mindig belekeveredik valamibe. Ebből aztán hol rossz sül ki, hol jó. Előre semmiképpen sem lehet megmondani.
Éreztem a szavain, hogy gondok gyötrik, s arra gondoltam, talán ezek a gondok éppen a halott Padmával lehetnek össze¬függésben.
Jondon rám emelte a tekintetét.
– Azt mondod, egy halottat találtál a fennsíkon?
– Kettőt.
– Az egyik Padma?
– Nem – mondtam. – Nem Padma.
Brigyud felháborodottan felhorkant.
– De, Padma!
Mielőtt az apát újabb kísérletet tehetett volna eláztatásomra, gyorsan beszélni kezdtem. Elmondtam az egész történetet töviről hegyire.

Igyekeztem a legkisebb apróságra is visszaemlé¬kezni, hiszen ki tudja, később majd minek növekszik meg a je¬lentősége. A két szerzetes, akik először hallgatták a mesém, szájukat tátották, még az örökké vidám Melong is félénken húzta össze magán a palástját.
Jondon szó nélkül hallgatott végig, nem kérdezett közbe, s ha nem ismertem volna jót, azt hihettem volna, nem is figyel rám.
Amikor befejeztem, csend ülte meg a szobát, csak Brigyud cuppantgatott gúnyosan a levegőbe.
Jondon előrehajolt és az asztalra meresztette a szemét.
– Hogy nézett ki az a szerzetes, akivel először találkoztál a hasadékban?
Behunytam a szemem, hogy magam elé idézhessem.
– Idősebb férfiú volt, olyan hatvan körül – soroltam. – Vé¬kony, sőt kimondottan sovány. Furcsán feketék voltak a fo¬gai...
– Azt állította, hogy ő Padma?
– Még háborgott is miatta, hogy kitaszították Taglungból. Kérte, vigyek neki valami ennivalót. Amikor aztán ma reggel visszamentem a hasadékhoz, egy másik, fiatal szerzetest talál¬tam a helyén. Természetesen holtan.
– Természetesen? – hördült fel Brigyud. – Hallod, Jondon rinpócse? Neki természetes, ha halottra bukkan.
– Ez sajnos megközelítően így is van – mosolygott savanyúan Jondon.
– Eszerint nem sejtetted, hogy a fiatalabb, halott szerzetes Padma?
– Honnan sejthettem volna?
Jondon Brigyudhoz fordult.
– Ismersz egy olyan fekete fogú lámát, amilyenről Blobzang rinpócse beszélt?
Brigyud nemet intett. Jondon megcsóválta a fejét.
– Hova lett az európai halott? Az a bizonyos Don?
– Bahhh! – robbant ki a megvető kiáltás Brigyudból. – Aki csizmát lop, az halottat is lophat!
– Ez valami közmondás? – tudakoltam.
Brigyud megsemmisítő pillantást vetett rám.
– Én találtam ki, és azt hiszem, nagyon is találó.
Jondon hallgatott, majd ismét Brigyudra pillantott.
– Hova vitetted a halottat?
– Egy üres cellába, rinpócse.
– Állíts valakit az ajtó elé.
Brigyud megvakarta a feje búbját.
– Az az igazság, hogy nemigen akar odaállni senki. Hideg is van a folyosón, meg... félnek is a testvérek. Legjobb lenne mi¬nél előbb megszabadulni tőle.
Jondon elkapta a főláma köpenyének az ujját..
– Meg ne próbáld! Őfelsége nevében megparancsolom, ad¬dig őrizd,

amíg más utasítást nem kapsz tőlem. Megértetted?
– Úgy lesz, rinpócse – suttogta alázatosan Brigyud.
Jondon biccenten és éppen felállt, hogy asztalt bontson amikor ismét csoszogás és morgás támadt odakint. Immár menetrendszerűen nyílott az ajtó, és egy kopasz lámafej bukkant fel a nyílásban.
– Rinpócse, a kapus láma...
– Mi a fene van már megint?
A kapus benyomakodott és alázatosan összetette két tenyere.
– Odakint a kapu előtt… emberek vannak, rinpócse.
– Emberek? Hányan?
– Lehetnek vagy tízen. És… félig meg vannak fagyva.
– Pásztorok?
– Annál sokkal rosszabb – legyintett a kapus. – Európaiak.
8
Brigyud arcán olyasféle érzelmek hullámzottak át, mintha arról értesült volna, hogy rodzsungok serege akarja megostro¬molni a kolostorát.
– Európaiak? – nyögte elkeseredetten. – Csodálkoztam vol¬na, ha ezen a télen nem szakadnak a nyakamba. Mi az ördögöt csináljak velük?
– Neked kell eldöntened – vonta fel a vállát Jondon. – El is küldheted, de be is fogadhatod őket,
Brigyud két tenyere közé szorította a fejét, és akkorát sóhajtott, hogy az asztal sarkára állított gyertya lángja táncolni kezdett, majd kialudt. Az apát rossz jelnek vehette, mert kétségbe¬esetten a homlokára csapott.
– Ha elküldöm őket, a végén még elpusztulnak és visszajár¬nak nekem kísérteni, ha befogadom, úgy járok, mint évekkel ezelőtt, amikor…
Jondon intett, hogy lépjünk le. Brigyud még akkor is elkese¬redetten magyarázott valamit a két szerzetesnek, amikor be¬csuktuk magunk mögött az ajtót.
9
Jondon leterítette köpenyét a puritánul berendezett szoba fapadlójára, lótuszülésbe ült, s mutatta, hogy kövessem én is a példáját. Majd egy órát meditáltunk csendben, nyitott szívvel, mígnem a szerzetes felállt, és az ablakhoz lépett. Odakint már sötétségbe burkolóztak az udvarok; a templom fekete, mozdu¬latlan tömbje pihenő elefántra emlékeztetett.
Jondon sóhajtott és letelepedett egy kemény falócára. Elhúz¬tam az ágya mellől egy másikat, és én is rátelepedtem. Aztán anélkül, hogy külön megkért volna rá, még egyszer elmondtam neki mindent, ami tegnap reggeltől esett meg velem. Amikor befejeztem, Jondon szomorúan bólintott.
– Sejtettem, hogy történni fog valami. Azért is vagyok itt.
Már eddig is biztos voltam benne, hogy nem véletlenül érkezett

Taglung kolostorába, bár állandó cellája volt Brigyud fe¬dele alatt. Tudtam, hogy mint Őfelsége, a bhutáni uralkodó biz¬tonsági főnöke, csak ott tűnik fel, ahol valami nincs rendjén a himalájai miniállam határai között.
– Ismerted Padmát?
Jondon nemet intett.
– Csak hallottam róla. Izgága fickó volt és alighanem bo¬lond is egy kicsit.
– A halottakkal való ostobáskodása miatt?
Jondon szeme összeszűkült.
– Nem ostobáskodás. Inkább veszélyes játék, amelynek nem lehet előre látni a végét. Nem tudhatjuk, mi van odaát, abban a másik világban, s ha hívatlanul kopogtatunk az ajtaján, nem biztos, hogy szívesen fogadnak bennünket. Padma bűvészinas volt, aki kileste a varázsigét és megpróbálta táncra bírni mestere seprőjét. Lehet, hogy ez is lett a veszte.
Előhúzta palástja alól tubákos szelencéjét és engem is meg¬kínált vele. Megráztam a fejem, s inkább a pipámat szorítot¬tam a fogaim közé.
– Azt hiszem, holnap körülnézek a fennsíkon, ha Szél Anya engedi. Velem jössz?
– Természetesen.
Ebben a pillanatban erőteljesen megzörgette valaki a cella ajtaját. Jondon kérdőn nézett rám, felállt és az ajtóhoz sétált.
Bár a kopogtatás módjából sejtettük, hogy nem keleti ember kívánkozik közénk, az a fickó, aki begurult a szobába, mégis alaposan meglepett bennünket. Kövér volt, vörös képű, kelle¬mes whiskyszag áradt belőle. Köszönés nélkül Jondon ágyára rogyott, majd felpattant és szemügyre vette a szerzetes falon függő ezüst imahengerét.
– Lehetne itt valami értelmes emberrel beszélni, fiaim?
Jondonnak a szeme sem rebbent. Becsukta az ajtót, és a falhoz támaszkodott.
– Tegyen próbát velünk.
A kövér elvigyorodott.
– Beszélsz angolul? Ragyogó. Bár azt mondják, ti képtele¬nek vagytok rendesen megtanulni egy emberi nyelvet. Össze vannak kutyulva az agyféltekéitek, vagy mi a szar. Neked is fordított az alapállásod, fiam?
Mit tagadjam, kissé megkövültem a meglepetéstől. A rossz modor azonban ébresztőén hatott rám: éreztem, hogy repedezni kezd a kő az arcomon.
Jondon összefogta a mellén a karját.
– Megtudhatnám, mit óhajt tőlünk?
A kövér rádobta magát egy lócára, aztán felrakta a lábát az asztalra.
– Persze hogy megtudhatod, fiam. Hiszen éppen azért va¬gyok itt, hogy megtudd. Zimbalist papa azért van itt, hogy min¬dent megtudjál

tőle. Az a helyzet, hogy thankákra vadászom, kedves fiaim. Tudjátok, mi az?
– Mintha már hallottam volna róluk – mondta komolyan Jondon.
– Mit gondoltok, akad itt is belőlük? Értem alatta, ebben az istállóban? Akárhogy is van, fiúk, még a lovamat se szívesen kötném be ide. Bolond is vagyok, amiért személyesen jöttem, ahelyett, hogy ideküldtem volna valakit. Apropó, már akartam is kérdezni, nem vagytok tetvesek, fiúk? Ha meg nem sértelek benneteket, ne gyertek közel hozzám... De visszatérve a than¬kákra... Zimbalist papának feltett szándéka, hogy bespájzol belőlük néhányat. Mutatkozik irántuk odaát valamelyes érdek¬lődés, én meg még a centeket is megbecsülöm, nemhogy a dol¬lárokat. Szóval, fiúk, az a feltett szándékom, hogy összehordok magamnak egy kis halom tekercsképet. Tudjátok, amelyeken olyan csöcsös-bögyös kis csajok vannak, meg még izgalmasabb jelenetek.
Zimbalist valószínűleg Tára istennő félmeztelen figurájára gondolt, s azokra a thankákra, amelyeken az istenek és felesé¬geik éppen ölelkeznek.
– Odahaza ez most kurrens árucikk. Úgy is mondhatnám, hogy néhány seggfej alaposan beléjük esett. De hogy ne csak a levegőbe beszéljek, mutatok nektek valamit. Ilyen kellene mi¬nél több, fiúk! Az árában majdcsak megegyezünk. Esetleg kül¬dök nektek szappant, fogkrémet, mifenét érte. Figyeljetek csak!
Szétnyitotta, a kabátját és kihúzott alóla egy összehajtogatott thankát. Kibontotta s meglengette az orrunk előtt.
– Látjátok, fiúk?
Naná, hogy láttuk. Mind a ketten azonnal tisztában voltunk vele, hogy meglehetősen értékes festményt tart a kezében, amely a kék színben tündöklő Mahakála istent ábrázolja, amint az elefántfejű Vinajakán tapos. Egy közeli vakítóan fehér erek¬lyetartó építmény mellett ugyancsak fehérre festett remete imádkozott.
Jondon feléje nyújtotta a kezét, de Zimbalist papa ügyesen elkapta előle a képet.
– Hohó, fiam. csak ne olyan hevesen!
Jondon visszahúzta a kezét.
– Hogy került magához?
Zimbalist játékosan ellebbentette Jondon arca előtt, mintha csak bikát ingerelne egy spanyol arénában.
– Aki kíváncsi, hamar megöregszik. Valaki elejtette, én meg felvettem. Ennyi az egész.
– Nem lehet, hogy lopta?
Zimbalist papa elvigyorodott.
– Hogy használhatsz ilyen csúnya szót, fiam?! Nem lehetett valami jó modora az angoltanárodnak, hogy ilyesmikre is meg¬tanított. Lopni?!

Hehehe! Lopni, fiam, csak attól lehet, aki gondját viseli a holmijának. Ha bezárja egy páncélszekrénybe, vagy akár egy szobába, megfelelő biztonsági berendezések mögé. Ha onnan elviszed, az már lopás! De erre, felétek, fiuk, egymás hegyén-hátán lógnak ezek a jópofa képek, ti meg úgy járkáltok köztük, mint cowboy a tehénszar között. Hát baj az, ha néhányat szépen magámhoz veszek belőlük? Ti itt úgyis csak hagynátok tönkremenni őket, én meg majd jól bánok velük odahaza. Ami Amerikába kerül, nem vész el az emberiség számára.
– A thankáknak ott a helyük, ahol készültek – mondtam ha¬tározottan.
Zimbalist meglepetten kapta fel a fejét.
– Te is tudsz angolul? Látom, csupa furfangos kis sárgari¬góval hozott össze a sors. Ha tudnátok, mennyire imádom az olyan okos kis fickókat, mint ti.
Elérkezettnek láttam az időt a határozottabb cselekvésre.
– Adja ide a thankát!
Zimbalist papának elsötétült a képe.
– Majd ha meszet ettem, fiam.
– Adja ide!
A következő pillanatban váratlan dolog történt Zimbalist papa kezében jókora revolver jelent meg, s a csövét Jondon mellének irányította.
– Ne nyúlkálj, mondtam már. Remélem, láttál már revolvert? Mert ez az, édes fiam, méghozzá jó nagy kaliberű. Akkora lyu¬kat fúr beléd, hogy egy galamb átrepülhet rajtad, és még csak hozzád sem ér a szárnya. Ha jót akarsz, nemigen mozgatod a mancsod!
Jondon dühösen felmordult, Zimbalist pedig visszadugta a kabátja alá a festményt.
– Kár, hogy nem tudtunk megegyezni. Ha mégis meggon¬dolnátok a dolgot, csak keressetek. Néhány napig még itt le¬szünk, e miatt a szemét gleccser miatt. Na, viszlát, fiúk. Örültem a szerencsének.
Még csak be sem csukta maga mögött az ajtót.
10
Jondon megcsóválta a fejét, aztán felém fordult.
– Ki tudja, hol szerezhette? Mindenesetre, sajnálom, hogy éppen Lhászában tartózkodtam, amikor Őfelsége udvarába ér¬keztél. Őfelsége szerint a bhutáni thankákat akarod tanulmányozni Brigyud fedele alatt. Nem is tudtam, hogy érdeklődsz irántuk.
– Csak bizonyos mitologikus vonatkozásai érdekelnek – mondtam az igazságnak megfelelően. – Nemrégiben találkoztam odafenn, Északon, a Bajkál környékén egy kiugrott lámá¬val. Ő mesélte, hogy Taglung kolostorában találhatók a világ legszebb tekercsképei. Sajnos, nem mondhatnám,, hogy Bri¬gyud kezét-lábát töri az érdekemben. Sőt, az az érzésem, mintha dugdosná előlem a kincseit.

– Brigyud nem kedveli az európaiakat. Néhány év óta meg különösképpen nem.
– Történt valami, ami okot adott rá?
– Egy viharoktól űzött expedíció néhány emberét beeresz¬tette télvíz idején Taglungba, akik aztán azzal hálálták meg vendégszeretetét, hogy telepakolták a hátizsákjaikat kegytárgyakkal. A szerzetesek csak akkor vették észre a tolvajlást, amikor már árkon-bokron túl jártak. Mivel éppen nem tartóz¬kodtam Bhutánban, helyettesem, Cerma végezte a vizsgálato¬kat.
– Remélem, megkerült minden.
Jondon sóhajtott.
– Egyetlen darab sem. Mégsem ez volt azonban az, ami a legmélyebb nyomot hagyta Bri-gyud lelkében. Az expedíció tá¬vozása után ugyanis egy halottat találtak a nagy imateremben viasszal leöntve.
– Micsoda??!
– Ahogy mondom. Ott kucorgott a fickó Congkapa szobra mellett, ugyancsak lótuszülésben, ragyogó fehéren, mint a hó¬ember.
– Honnan vették hozzá a viaszt?
– Brigyud raktárából. Valakik kiloptak a raktárból fél mázsa gyertyát, megolvasztották és a halottra öntötték. Aztán odaül¬tették Congkapa mellé, és leléptek a rablott holmival. Bár Szigorúan ellenőriztük a határátlépőket és a hágókat, valahogy ki¬csúsztak a kezeink közül. Máig sem tudjuk, kik voltak. Brigyud nem kérdezte a nevüket, ők meg nem mondták.
– És a halott?
– Kibontottuk a viaszból. Középkorú férfi volt, senki sem ismerte, senki sem látta soha. Viszont volt egy különös ismertetőjele.
– Éspedig? – kérdeztem összehúzva a szemem.
Jondon az ablakhoz sétált, és mintha csak várna valakire, ki¬pillantott rajta.
– Feketék voltak a fogai – mondta rövid hallgatás után. – Mint annak a szerzetesnek, akivel odafent találkoztál a fennsík hasadékában.
11
Úgy kapkodtam a levegőt, mintha a Csomolungma csúcsára tévedtem volna. Eddig sem sokat értettem mindabból, ami az elmúlt két nap során történt velem, amit Jondon mondott, az rá¬adásul még rá is tett néhány lapáttal.
– Mi az ördögöt akar ez jelenteni?
– Ha én azt tudnám! – dünnyögte a szerzetes. – Én csak azt szerettem volna megmagyarázni, miért nem fogadott Brigyud a bizalmába. Mióta felfedezte a fekete fogú fickót viaszba öntve, és ráadásul ellopták tőle a kegytárgyait, valahogy nem kedveli az erre tévedt európaiakat. Persze amerikaiakat is mondhatnék, de Brigyudnak mindenki európai, akinek nem úgy áll a szeme, mint nekem, vagy

neki.
– Még mindig nem mondtad el, miért vagy itt.
Jondon sóhajtott és összefonta mellén a karját.
– Az utóbbi néhány évben riasztó híreket kaptunk Európából és Amerikából. Tudod, hogy sok barátom van odaát: köztük olyan műkincskereskedők is, akik érdeklődnek a mi kultúránk iránt. Őfelsége nemrég kezdeményezte a parlamentben, hogy országunk vásárolja vissza a világ nagy múzeumaitól azokat a műtárgyakat, amelyek valaha Bhutánból származtak el. Persze, igazából azt szeretnénk, ha ingyen kapnánk őket vissza, térítés nélkül, de hát erre semelyik múzeum nem hajlandó. Elsősorban thankákról és bronzszobrokról van szó. Nos... ezekkel a kegy¬tárgyakkal kapcsolatos mindaz, amiről beszélni szeretnék. Öt évvel ezelőtt kaptuk az első érthetetlen hírt Szentpétervárról, az Ermitázsból. Betörtek a thankagyűjtemé-nyükbe, ahol jó néhány bhutáni eredetű tekercskép is található. Képzelheted, mennyire nyugtalan voltam a hír hallatán, hiszen bármennyire is nem a miénk, mégiscsak a mi kultúránk emlékei.
– Ellopták őket?
– Szerencsére nem. Néhány szerzetes testvéremmel együtt azonnal odautaztam, hogy informálódjak a helyzetről. Nem loptak el egyet sem, pedig megtehették volna.
– Miből gondoljátok, hogy a thankák kellettek nekik?
– Onnan, hogy összedobálták őket. Még a raktárakban is felforgatták valamennyit. Egy nappal később pedig az Ázsiai Múzeum gyűjteményében.
– Oda is betörtek?
– Ahogy mondod.
– Onnan sem vittek el egyet sem?
– Egyetlen darabot sem. Pedig profik voltak. Annyira azok, hogy játszva tették ártalmatlanná a biztonsági berendezést.
– Mi a fenét akarhattak a tekercsképektől?
Jondon megvonta a vállát.
– Nagyon úgy néz ki a dolog, mintha csak végig akarták vol¬na nézegetni őket.
– De hát mi az ördögért?
– Ez a kérdés, Blobzang rinpócse. Valamint az, hogy mi a csodáért törtek be a világ szinte valamennyi, thankákat őrző mú¬zeumába az elmúlt négy év során, miért vizsgálták végig a te¬kercsképeket, és miért nem vittek el egyet sem közülük... Nem sokkal ezelőtt aztán végleg betelt a pohár. Meglátogatták Dharmaszálát, Őszentsége, a Dalai Láma thankagyűjteményét is.
– Ha azt mondod, hogy onnan sem vittek el semmit...
– Esküdni mernék rá, hogy rövidesen Taglung következik, Brigyud féltett tekercskép-kol-lekciója. Azért vagyok itt, rinpócse, hogy rájöjjek

a titok nyitjára. Akarsz nekem segíteni?
– Hogy az ördögbe ne akarnék – mondtam fenyegető mo¬sollyal. – Annál is inkább, mivel két ember is meghalt az elmúlt 24 órában közvetlenül az orrom előtt. Márpedig semmit sem utálok jobban, mintha karnyújtásnyi távolságban hal meg tőlem valaki, és nekem fogalmam sincs róla, miért. Valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy a betörések és a két haláleset összefügg egymással.
– Akkor pedig végére fogunk járni a dolognak. Mi ketten a végére járunk. Legelőször is...
Ebben a pillanatban éles, rémült sikoltás hasított a csendbe.
Egy nő sikoltott valahol, elkeseredetten, fájdalommal teli hangon.
12
Ahogy kitártam az ajtót, fekete, nyúlós sötétség fogadott. A folyosón nem világított az olajmécses, amelyet pedig Brigyud kifejezetten az én tiszteletemre akasztott a falra. Tapogatódzva nyújtottam ki érte a kezem, de csak a tartószöget érzékelték az ujjaim.
– Valaki elvitte a mécsest – suttogtam a mögöttem álló Jondonnak.
A szerzetes morgott valamit, majd visszacsoszogott a szobájába. Néhány másodpercnyi várakozás után fény gyulladt odabenn, s Jondon nagy teljesítményű elemlámpával tért vissza. Még szerencse, hogy magammal hoztam. Taglungban éj¬szakánként olyan sötét van, mint a pokolban.
– Merről hallottad a kiáltást?
Jondon megvonta a vállát.
– Alighanem a folyosó kanyarulata mögül. Bár...
Ebben a szempillantásban ismét felhangzott a rémült sikoly, lábak szapora dobogásától kísérve. Mivel „véletlenül" éppen a kezemben volt 38-as Smith and Wessonom, nem kellett egyebet tennem, mint hogy szépen előrenyújtottam a fegyvert. Jondon pedig a lábát.
A rohanó, majd az orrunk előtt felbukkanó fekete árnyék annak rendje és módja szerint belebotlott Jondon csizmájába, majd fejjel előre nekivágódott a falnak.
Mire fölé hajoltam, már szundikált, mint a mormota.
13
Tekintettel arra, hogy a kolostorok folyosóinak padlóját nem alvásra rendelték az istenek, kénytelen voltam felrázni. Fekete hajú, cigányos képű, fiatal férfi volt, keskeny bajusszal az orra alatt. A nyakába tekert elegánsan pöttyös kendő arról árulko¬dott, hogy a gazdája ad magára. Valamint, hogy olyasféle fickó lehet, aki úgy gondolja, élete nagy kalandját élheti meg a Hi¬malájában, közben persze lépten-nyomon fényképezteti magát pöttyös kendőjében, és elegáns, fényesre suvickolt csizmáiban.
A feketehajú szeme hirtelen megrebbent. A szerzetes elfor¬dította róla a fénysugarat, én pedig letérdeltem mellé a padlóra.

A fickó köhögött, a fejét rázogatta, aztán elkapta a karom és megszorongatta.
– Hol... vagyok?
– Egyelőre a padlón, de az lenne a legjobb, ha megpróbálna felkászálódni róla – mondtam, miközben intettem Jondonnak, hogy minden rendben. A szerzetes bólintott, s lámpájának fé¬nyétől kísérve eltűnt a folyosó kanyarulatában.
A pasas gyorsan magához tért és ellökött magától.
– A fenébe is...! Mi történt velem? – Megtapogatta a fejét, aztán összehúzott szemmel rám meredt. – Kicsoda maga? Eb¬ben a rohadt sötétségben csak a körvonalait látom.
Mielőtt válaszolhattam volna, ismét felhangzott a sikoltás. A vékonybajuszú izgatottan feltápászkodott és megropog¬tatta a derekát.
– Hallja maga is? Éppen lefeküdni készültem, amikor meg¬hallottam. Igazán kíváncsi lennék rá, ki sikoltozik itt éjszaka? Eddig azt hittem, hogy a buddhista kolostorok a világ legcsen¬desebb zugai. Ördög és pokol, mintha búgócsiga lenne a fejem helyén... Maga meg mit áll itt?! Nem hallja, hogy sikoltozik valaki?
Valahol, egészen közel hozzánk ajtó csapódott, és határozott, rekedtes női alt vágott a monológjába.
– Frederic! Hol a pokolban vagy?! Itt hagysz egyedül ebben a szörnyűséges hotelban? Hiszen itt még villanyvilágítás sincs. Frederic! Nem találom az ágyneműmet!
A férfi villámsebesen befogta a számat.
– Nyugi! Csak hadd kiabáljon!
– Frederic! Azért ez már mégiscsak elképesztő! Tudják ma¬guk, hány óra? Ekkora balhét csinálni a folyosón! Ki a pokol visítozik itt éjnek évadján? És hol az esti teám? A francba az egésszel!
Ajtó csapódott, majd ránk terült a csend.
A bajuszos fickó megtörölgette a homlokát, és megtapogatta a feje búbját.
– Maga ütött le?
– Nem én. Nekiment a falnak.
– Persze, mert valaki neki lökött. Hol a társa?
– Elment megnézni, ki sikoltozik.
A vékonybajuszú gyanakodva bámult rám.
– Maga nem bhutáni. És nem is szerzetes. Akkor viszont mi a fenét keres magán ez a maskara?
Leplezetlen fenyegetés bujkált a hangjában, ezért ha nem akartam összeverekedni vele Tanglung folyosóján, mondanom kellett neki valamit.
– Európai vagyok, és a kolostor thankáit tanulmányozom. Tudja, mi az?

A gyanakvás, ha lehet, még jobban elmélyült az arcán.
– Naná, hogy tudom. Én is éppen miattuk jöttem a Himalá¬jába, Van ellene valami kifogása?
– Miért lenne?
A fickó mosolyt erőltetett a képére, aztán felém nyújtotta a kezét.
– Pulteney vagyok. Frederic Pulteney. Művészettörténeti szakíró és műgyűjtő. Elsősorban a keleti festészet érdekel, akárcsak a kolléganőmet. Remélem, talált magának már valami ágyneműt.
Közölnöm kellett volna vele, hogy Taglung és általában a himalájai lámakolostorok nem gazdag ágyneműkészletükről hí¬resek, de jobbnak láttam csendben maradni. Majd rájönnek maguktól is.
A bajuszos még egyszer végigvizslatta az arcom.
– Hát maga? Megtudhatná, kivel hozott össze a sors?
Mivel a folyosó végéiről futó léptek zaja hallatszott, s az egyikben mintha Jondon kunkori orrú csizmáinak a hangja véltem volna felfedezni, csak úgy, sietősen vetettem oda neki.
– A nevem Lawrence. Leslie L. Lawrence.
14
A folyosó vége felé már olajmécsesek lobogó lángja oszlatta el a mindenünnen előlopakodó nyirkos homályt, így jól megfi¬gyelhettem a menekülő árnyakat, amint belevesztek egy keresztfolyosóba.
Egyetlen pillanatra megtorpantam, hogy irányt változtassak, de közvetlenül mellettem kitárult egy cella ajtaja, kidugta rajta valaki hosszú gólyalábát, éppen úgy, mint percekkel ezelőtt Jondon. A bajuszos ismét végigvágódott a folyosó padlóján, ezúttal azonban nem volt egyedül. Én is melléje zuhantam, el¬borult tekintettel bámulva a fölénk magasodó, nyurga, sárga palástot viselő szerzetesre.
A láma hamisítatlan amerikai akcentussal támadt ránk.
– Ez azért aztán már mégiscsak pofátlanság! Hol a fenébe marad a híres keleti tapintat? Egész napi kemény munka után álomra hajtom a fejem, erre maguk lóversenyt rendeznek a fo¬lyosón. Tudják egyáltalán, hány óra? Sürgősen távozzanak a lakosztályom elől, ellenkező esetben kénytelen leszek panaszt emelni önök ellen Mr. Brigyudnál, a főnöküknél.
A bajuszos felkönyökölt és az olajlámpák halvány fényében elképedve meredt rám.
– Miről habog ez a seggfej? Idefigyeljen, maga nagyokos, Mr. Lawrence, és én...
A nyurga szerzetes megtántorodott és az ajtófélfába kapasz¬kodott.
– Jézusom, neeeee! Ugye csak tréfál?
A bajuszos felült és immár leplezetlen haraggal porolta le a nadrágját.
– Tréfálok? Mi az, hogy tréfálok? Egyáltalán nincs kedvem tréfálkozni. Öt percen belül már a második szerzetes gáncsol el. Volt szerencsém hosszasabban is tanulmányozni a himalájai népszokásokat, de egyetlen

szót sem olvastam arról, hogy a ri¬tuális gáncsolás hozzátartozna egy lámakolostor hétköznapjai¬hoz. Az éjszakákról már nem is beszélve.
A nyurga szerzetes anélkül, hogy rám pillantott volna, hozzáugrott és megragadta mellén kockás zakóját,
– Maga egy nevet mondott, ember!
A bajuszos rémülten próbált meg kiszabadulni a szorításából.
– Mi az hogy egy nevet mondtam? Maga teljesen bedilizett. Uramisten, ez az őrültek kolostora! Engedjen el, mert,..
A szerzetes azonban nem engedte. Félrefordította a fejét, mintha szándékosan nem akarna rám pillantani:
– Az előbb egy nevet említett – követelte. – Ugye csak vélet¬len volt?
– Mi volt véletlen?
– Hogy azt a nevet mondta!
A bajuszos tovább kísérletezett, hogy kiszabaduljon a cingár látna markából.
– Hagyjon, maga idióta! Én teszek feljelentést a kolostorfőnöknél, nem maga. Mindig is tudtam, hogy az amerikaiak marhák, hát még ha kolostorba vonulnak! Az elmélyülés úgy lát¬szik, a legrosszabb tulajdonságokat hozza ki belőlük.
– A nevet! – hörögte a szerzetes. – Mondja a nevet!
A bajuszos nagyot nyelt, aztán mintha eszébe jutott volna valami.
– Ha jól emlékszem... Mr. Lawrence nevét említettem.
– Milyen Lawrence? Istenem, milyen Lawrence?
A bajuszos felfogta, hogy alighanem abba a szárnyba tévedt, ahol a kolostor elmebetegeit ápolják, ezért feladta ellenállását és megszeppenve nyögte:
– Alighanem... Mr. Leslie L. Lawrence.
A nyurga szerzetes erre eleresztette áldozatát, felemelkedett, majd a stuccolt bajuszú legnagyobb meglepetésére, úgy a falba verte a fejét, csak úgy dongott.
– Ettől féltem, Uramisten! Ettől féltem a legjobban!

15

A langaléta láma csak ekkor pillantott rám. A sárga köpeny és a halvány fény erőteljesen kiemelte szeplős képét és vöröses tüskés haját. Megremegett a hangja, ahogy vádlón rám muta¬tott.
– Uramisten, nem mertem magára nézni! Azt hittem, téve¬dek. Azt hittem, ha nem nézek oda, eltűnik, mint a kámfor. Csakhogy sejthettem volna: maga nem tűnik el egykönnyen onnan, ahova egyszer betette a lábát.
Kénytelen voltam elvigyorodni. Örömöm még megdöbbe¬nésemet is legyőzte, bár fel nem foghattam, hogy kerülhetett Taglung kolostorába, a politológia és az államtudományok professzora, Robert McKinley, akivel a világ különböző sarkai¬ban nem egy alkalommal összehozott már a végzet.

– Ilyen az én szerencsém – panaszkodott remegő hangon. – Megérkezem Bhutánba, Őfelsége szeretettel fogad, megígéri, hogy keres nekem egy csendes kolostort, ahol az összes szanszkrit államelméleti munkát áttanulmányozhatom, ami Bhutánban csak létezik... s erre tessék! Ha tudtam, volna, hogy magába botlom idefent, eszem ágában sem lett volna idejönni. Jézusom! És még én azt hittem, bezárkózhatom egy csendes cellába és nyugodtan átnyálazhatom a fóliánsaimat. Hát ez lett belőle! Ahol Leslie L. Lawrence felbukkan, lőttek az elmélyült munkának!
A bajuszos félénken elhúzódott tőlem. Gyanakodva a szer¬zetesre nézett, aztán nagyot nyelt.
– Maga... amerikai?
– Mit gondol, ki? A róka a Kis Hercegből?
– Izé... ismeri ezt az urat?
McKinley rám mutatott.
– Őt? Nem ismerem! Nem akarom ismerni! Sajnos, mégis ismerem.
A vékony bajuszú ekkor még távolabbra húzódott tőlem.,
– Mit ért azalatt... hogy ahova Mr. Lawrence beteszi a lá¬bát... ott lőttek a nyugalomnak?
McKinley szánakozva nézett a bajuszosra.
– Maga még sosem hallott róla? Itt az ideje, hogy megismer¬je. Aztán ha majd hazatér innen – ha egyszer hazatér, mert azt tudnia kell, ahova Mr. Lawrence befészkeli magát, onnan nem szoktak sokan hazatérni – éjszakánként rettegve ébred, és még a WC-re menet sem engedi el a pszichiátere kezét.
– Kösz, hogy megtartott jó emlékezetében – mondtam vi¬gyorogva.
A bajuszos láthatóan McKinley védőszárnyai alá helyezte magát.
– Azt mondja... Mr. Lawrence-szel valami baj van?
– Enyhe kifejezés. Mr. Lawrence úgy vonzza a bajt, mint vasorrú bába orra a mágnesport. Ahol megjelenik kő kövön nem marad. A Fülöp-szigeteki történészek azóta is sápadt arc¬cal emlegetik azt a májusi délutánt, amikor Mr. Lawrence a jobb sorsra érdemes ország földjére tette a lábát. A XIII. századi nagy vulkánkitörés, és egy XIV. századi kalóztámadás után ez volt a harmadik legszerencsétlenebb nap a szigetország törté¬netében. Amikor pedig legutoljára elhagyta Indiát, a szubkon¬tinens valamennyi templomában meghúzták a harangokat örö¬mükben.
– Az indiai templomokban nincsenek is harangok– mondta a bajuszos gyanakodva.
– Mit szőrözik itt nekem? – háborodott fel McKinley. – Ha lennének, meghúzták volna őket, arra mérget vehet!
– És... miket csinált Mr. Lawrence... azokban az országokban?
McKinley mélyet sóhajtott.
– Hullákat, barátom, hullákat! Ahol Mr. Lawrence megjele¬nik, úgy

teremnek a hullák, mint gomba nyárvíz idején. Kinyitja az éjjeliszekrényét: kiesik belőle egy hulla; benéz az ágya alá: hulla vigyorog szembe magával; felnéz a mennyezetre: ott is egy hulla hintázik szép, ízlésesen fonott kenderkötélen. És mind-mind azért, mert Mr. Lawrence a közelben van.
– Úgy érti, ő öli meg őket?
– Az is előfordul... bár olyat még nem láttam. Ahol Mr. Lawrence megjelenik, női sikolyok verik fel az éjszaka csendjét.
– Jézusom! – kapott a szívéhez a bajuszos. – Hiszen éppen az imént sikoltozott itt is valaki.
– Na látja? Én aztán igazán nem szoktam a levegőbe beszélni.
Elérkezettnek láttam az időt, hogy beleavatkozzam a magas röptű eszmecserébe.
– Befejezte?
– Be. De csak azért, mert belefáradtam. A maga balhéinak a felsorolása kötetekre rúgna. Mit keres itt, ahol a madár sem jár és magának sem lenne szabad?
– Thankákat tanulmányozok.
– Az meg mi a szösz?
– Képtekercsek. Feltekercselhető szentképek.
Hozzám lépett és savanyú mosollyal megszorította a kezem
– Hát, ha már itt van...
Éreztem a szorításán, hogy akármit is mond, örül nekem. Mint ahogy én is örültem a felbukkanásának. Egyszerre feltörtek belőlem a néhány évvel ezelőtti emlékek. Manila, Barbara del Sol...
A bajuszos nem tudta hova tenni kézszorításunkat. Egyikünkről a másikunkra bámult, nyilván meg akart győződni róla, nem harapjuk-e el egymás torkát.
McKinley elvigyorodott, és a vállamra vert.
– Tudja mit, Leslie? Kezdjünk új életet. Felejtsük el a múltat és ne törődjünk mással, csak a tanulmányainkkal. Ön a thankáit vizsgálgatja, én a szanszkrit szövegeimet, Ezúttal nem lesznek balhék, gyilkosságok, hulla...
Akaratom ellenére is bágyadt szomorúság költözött az ar¬comra.
– Sajnos, nem lehet, Robert.
Mintha egy láthatatlan kéz törölte volna le a vigyort a képé¬ről.
– Miért… nem lehet?
– Mert már találtam egyet. Azaz kettőt. De a végén mégis¬csak egy lett belőle.
– Micsodát? – kérdezte fenyegető tekintettel. – Mit talált maga?
– Hullát. Egy szerzetes hulláját.
Robert McKinley ekkor fülére szorította a tenyerét és éles hangon felkiáltott.
– Neeeem! Nem akarok hallani semmit! Nem akarok bele¬keveredni

semmibe! Elegem van magából és a hulláiból!
Kinyitotta cellája ajtaját és éppen beugrott volna, hogy felte¬hetően kulcsra zárja, amikor a szomszéd szoba ajtónyílásából szőke hajkoronával keretezett, meghökkent lányarc nézett ki ránk
– Mi történt, Robert? Csak nincs valami baj?
McKinley rémülten felé tartotta a tenyerét.
– Jézusom, ki ne gyere!
A lány óvatosan visszahúzta az orra hegyét.
– Miért ne jöjjek ki? Kérlek, Robert, mondj már valamit. Az imént mintha sikoltott volna valaki...
– A szél – mondta sietve McKinley. – Ezekben a régi kolos¬torokban gyakran előfordul, hogy úgy hallod a szél süvítését, mintha sikoltást hallanál. Menj vissza és próbálj meg aludni!
A lányban azonban ekkor már feltámadt a gyanú. Kitárta az ajtót és derékig kihajolt rajta. A felsőtestét borító szűk trikó előnyösen emelte ki vonzó domborulatait, s kecses, kellemesen kreol nyakát. A bajuszos csuklani kezdett a falnál, miközben kiguvadtak a szemei, mintha csodát látna.
– Ezek az urak kicsodák?
– Senkik – mondta McKinley. – Nem érdekes. Szerzetesek. Tűzifát hoztak.
– De hiszen olajkályhánk van.
– Hát éppen ez az. Most vitetem vissza velük.
A lány elmosolyodott.
– Tréfálsz, Robert?
Gyorsan a lány előtt termeltem, mielőtt még a politológia tiszteletre méltó professzora megakadályozhatta volna.
– Engedje meg, kisasszony, hogy bemutatkozzam. Leslie L. Lawrence vagyok.
A leheletnyit elkésett bajuszos a hátam mögül nyújtotta; előre a kezét.
– Frederic Pulteney.
A lány biccentett.
– Janeene van Dyck.
McKinley vérfagyasztó morgással vetette közénk magát.
– Janeene a tanársegédem. Nagyon komoly lány. Egész éle¬tét az ókori keleti társadalmak bizonyos problémáinak óhajtja szentelni. Jelenleg éppen a disszertációján dolgozik. Így van, Janeene?
– Így – mondta szelíden a lány. – Csak azt nem értem, meny¬nyiben tartozik ez az urakra.
– Rájuk tartozik – mondta ellentmondást nem tűrő hangon McKinley. – Jeneene nem az a lány, aki léhaságokkal tölti az idejét. Nem érdeklik a felszínes viszonyok, a flört és egyéb sza¬márságok. Jeneene-t csak az ókori keleti társadalmak érdeklik. Világos?
A bajuszos az állat vakargatta, én viszont határozottan bólin¬tottam.

– Teljesen világos.
McKinley ekkor Miss Van Dyckra mordult.
– Eleget vesztegetted feleslegesen az időd. Mr. Lawrence társasága nem neked való. Próbálj aludni, mert holnap... azaz mit is beszélek, ma reggel elkezdjük a legvaskosabb kézirat ta¬nulmányozását. Oké?
– Oké – mondta a lány sóhajtva, aztán félig lehunyt pillái mögül gyors pillantást vetett rám. – Hát akkor... jó éjszakát.
Halkan csattant be mögötte az ajtó.
McKinley az orrom alá dugta az öklét.
– Azt ajánlom, ne közeledjék hozzá. Ő a nagy reménységem.
– Milyen értelemben?
– Nem vagyok hajlandó megérteni a szavaiban rejlő kétér¬telmű célzást. Janeene a legtehetségesebb tanítványom és elvá¬rom, hogy kellő tisztelettel viselkedjék vele.
– Hiszen már ismer, Robert – mondtam behízelgő hangon. – Mikor nem viselkedtem én kellő tisztelettel a maga tanítványai iránt?
– Hiszen még nem is találkozott egyikükkel sem!
Ebben a pillanatban ismét felhangzott az éles sikoly.

16

Robert McKinleynek a homlokára szaladt a szemöldöke.
– Ez meg mi a fene? Őfelsége azt ígérte, olyan csend lesz idefent, hogy Mr. Brigyud tüsszentése ágyúlövésnek hangzik.
– Éppen ezt szerettük volna megtudni, amikor elgáncsolt bennünket.
Robert megvakargatta az orra hegyét.
– Nem tetszik ez nekem. Azt hittem, hogy a lámakolostorokban nincsenek nők.
– Normális esetben nincsenek is, csak éppen jelenleg nem normális viszonyok uralkodnak errefelé.
– Ezt hogy érti?
– A viharok bevertek néhány kóbor európait Brigyud fedele alá. Fogalmam sincs róla, hány nő lehet köztük.
– Egy biztos – mondta Pulteney. – A kolléganőm, Helena. Csakhogy ő nem sikoltozik.
– Janeene sem.
– Én ismerek még másik kettőt – mondtam. – Fent voltak a fennsíkon, amikor holtan találtam Dont.
– Ki az a Don?
– Hittérítő. Timpuban ismerkedtek meg vele a lányok.
– Ők kik?
Most döbbentem csak rá, hegy fogalmam sincs róla, kicso¬dák.
– Nem tudom – mondtam az igazságnak megfelelően.
– Mindenesetre ez már négy – mondta Pulteney. – Ha csak nincs még több is köztük...
– Attól tartok, uraim, van.

Egyszerre kaptuk a hang felé a fejünket. A folyosó kanyaru¬latában magas, vékony, lóarcú férfi állt elemlámpával a kezé¬ben, amelynek fényét diszkréten a falra irányította. Mellőle fe¬szes jeansben és még feszesebb pulóverben olyan bombázó mosolygott ránk, hogy amikor megpillantottam, majd kiejtet¬tem kezemből a revolveremet, pedig azt aztán nemigen szoktam csak úgy, szíre-szóra elpotyogtatni.

17

A férfi tett egy lépést felénk, megállt, cvikkert – nem tévedés! – cvikkert varázsolt elő a felső zsebéből, orrára ültette, s bi¬zonytalanul megköszörülte a torkát.

– Khm... Eeeeee... Megtudhatnám, mi folyik itt, uraim?

Néhány másodpercig csak pihegtünk, majd McKinley jutott leghamarabb levegőhöz, mert kinyújtotta a karját és remegő hangon megszólalt.

– Valaki.... sikoltott.

A nő udvariasan elmosolyodott.

– Ha rám gondol, téved.

A lóképű, miután megbámult bennünket, tenyerébe ejtette a cvikkerét.

– Attól tartok, mi még nem ismerjük egymást. – Meghajolt és anélkül, hogy kezet nyújtott volna, a levegőbe dörmögte. – Lord Hayes vagyok. Ő pedig a feleségem. Lady Hayes.

Lady Hayes mosolygott és elegánsan megbiccentette a fejét.

Pulteney gyors pillantást vetett Van Dyck kisasszony ajtajára, mintha azt mérlegelné, melyik hölgybe szeressen bele, aztán fürgén Lady Hayes felé lépett és hajlongani kezdett előtte mint egy walesi fűszeressegéd.

– Pulteney vagyok. Frederic Pulteney.

– Nem mutatna be az uraknak, Mr. Pulteney? – kérdezte szelíd mosollyal a bombázó.

– Ja... igen. Természetesen – morogta némiképpen magához térve Pulteney és zavartan megsimogatta a bajuszát. – Természetesen Lady... izé... Hayden.

– Hayes.

– Ezer bocsánat. Hayes. Hát, ez az úr itt... Mr. Lawrence. Leslie L. Lawrence.

– Örvendek – mosolygott Lady Hayes. – Igazán örvendek.

– Ő pedig… izé... valami politikus. McKinley.

A két főrend tovább mosolygott.

– Érdekes. Nagyon érdekes.

Pulteney nagyot nyelt és leplezetlen csodálattal Lady Hayes előnyeire meresztgette a szemét.

– Mi csak... azért vagyunk itt a folyosón, mert sikoltozott valaki.

– Igen. Ezt hallottuk mi is – morogta Lord Hayes. – Azért is jöttünk ki

a szobánkból, hogy meggyőződjünk róla, nincs-e va¬lakinek segítségre szüksége.
– Mostanában érkeztek? – érdeklődött udvariasan McKinley.
– Röviddel sötétedés előtt. Megpróbáltunk eljutni Timpuba de már nem ment.
– Történt valami? – kérdeztem.
– Két helyi lakos szerint megcsúszott a gleccser és egyelőre lehetetlen átjutni rajta. Mindenképpen fel kellett jönnünk a ko¬lostorhoz.
– Csak ketten vannak?
– Hová gondol?! – hökkent meg a lord. – Önök még soha nem hallottak a Hayes-féle expedíciókról?
Pulteney szégyenlősen lesütötte a szemét.
– Őszintén szólva...
Eltoltam magam elől Pulteneyt és a lóképűre meresztettem a szemem.
– Uramisten! Ön valóban Lord Hayes?
– Miért? Kinek gondol azok után, hogy bemutatkoztam? – kérdezte sértődötten.
– Aki azokat a figyelemre méltó cikkeket közölte a himalájai rigókról?
Lord Hayes sápadtan a falhoz támaszkodott és zavarában cvikkerével akarta megtörölgetni a homlokát.
– Ön... tudja, mi az a himalájai rigó?
– Mondjam a latin nevét?
– Azt is tudja, hogy én írtam róla?
– Ha jól emlékszem, az International Zoological Review-ben. Az 1989-es számban. A harmadik vagy a negyedik füzetben.
– Ön olvassa a... Zoological Review-t?
– Kedvenc olvasmányom. Esténként lefekvés előtt...
– Hogy hívják magát, ember? Mondja még egyszer a nevét!
– Lawrence, Leslie L. Lawrence.
Lord Hayes hozzám lépett, átkarolt, és magához húzott.
– Mr. Lawrence, kimondhatatlan örömet szerzett nekem azzal, hogy... rátalálhattam önre. Remélem, az elkövetkező napok során lesz még alkalmunk kibeszélgetni magunkat. Igaz, kedvesem?
Lady Hayes kacér mosolyt küldött felém és játékosan meglegyintette az arcom.
– Én is nagyon remélem.
Lord Hayes ekkor diszkréten a szája elé emelte a kezét és elfojtott mögötte egy feltörő ásítást.
– Igen-igen. Azt hiszem, kissé elfáradtunk valamennyien. Ezek a lámakolostorok pedig... hm... hát, nélkülöznek bizonyos kényelmet. Mindazonáltal azt hiszem, nyugovóra térhetünk, ugye, kedvesem?
Lady Hayes figyelmeztetően megszorította a karját.
– Azért jöttünk, George, hogy utána nézzünk, ki sikoltozott.
– Ja, igen-igen. Ki sikoltozott, nem tudják?

– Fogalmunk sincs róla – mondta McKinley. – De éppen in¬dultunk volna…
Lady Hayes szája sarkában furcsa kis mosolyt láttam meg¬villanni.
– Talán Elisabeth volt az, George.
Lord Hayes összerázkódott, mint aki rossz fát tett a tűzre.
– Ugyan már, Rosie, Betty nem lehetett. Neki egészen más¬fajta a hangja.
– Na persze. Ezt neked jobban kell tudnod.
Lord Hayes elpirult és zavartan felrakta a cvikkert az orrára.
– Te… talán maradni akarsz még, kedvesem?
– Igen – mondta Lady Hayes határozottan. – Maradni sze¬retnék.
Lord Hayes néhány másodpercig leforrázva állt a helyén, az¬tán udvariasan felénk biccentett.
– Hát akkor… jó éjszakát, uraim. Kérem, vigyázzanak a fe¬leségemre és… tartsák vissza, ha valami bolondságot akarna elkövetni. Juventus ventus.
– Van még latin közmondásod mára, George? – kérdezte élesen Lady Hayes.
Lord Hayes nagyot nyelt.
– Nincs. Én akkor talán már… megyek is.
Lady Hayes kinyújtotta a kezét.
– A zseblámpát, George!
Lord Hayes szó nélkül, átadta a zseblámpáját.
Lady Hayes elvette és rám mosolygott.
Nem tudom miért, de nem mosolyogtam vissza rá.

18

Ahogy Lord Hayes eltűnt a folyosó kanyarulatában, McKin¬ley zavartan megköszörülte a torkát.
– Khm… Ki az az ízé… Elisabeth?
Lady Hayes csípőre tette a kezét.
– A férjem titkárnője. Amúgy mellesleg a szeretője.
Pulteney eltátotta a száját, McKinley nagyokat nyelt, csak én bámultam zavartalanul a levegőbe és arra gondoltam, Jondonnak már réges-régen vissza kellett volna érkeznie hozzánk.
McKinley sóhajtott és bánatosan széttárta a karját.
– Hát ez… végül is magánügy… ámbár..
– Ámbár?
– Csak azért kérdeztem, mert… jó lenne tudnunk, hány nő is tartózkodik a kolostorban… a sikoltások ugyebár…
Ebben a szempillantásban ismét felhangzott a rémült sikoly.
Csakhogy ezúttal közvetlen közelünkben.
Aztán kibukkant valaki a folyosó sötétségbe burkolódzott kanyarulata mögül és tántorogva felénk futott.
A vékony, madárcsontú lány perdült néhányat, majd a ka¬romba

zuhant. Ott is maradt mindaddig, amíg csak be nem vit¬tem McKinley szobájába.

19

Nem tudom, mi mutatott ziláltabb képet: a karomban fekvő Victoria-e, vagy pedig Robert McKinley cellája. Ez utóbbiban, amerre csak ellátott a szem, konzervdobozok, kéziratlapok, könyvek és fehérneműk hevertek festői összevisszaságban. McKinley ahogy beléptünk, megpróbált ugyan néhány suta mozdulattal rendet teremteni közöttük, de végül is feladta a re¬ménytelen küzdelmet.

– Némi... rendetlenség van nálam – morogta zavartan. – Még... izé... nem volt időm...

Lefektettem a lányi Robert ágyára. Lady Hayes öntött egy pohár vizet az asztalon álló kancsóból. Bedugtam az ujjam és néhány cseppet a lány arcára fröcsköltem belőle.

Victoria orra megrándult, majd mély sóhaj közepette kinyi¬totta a szemét.

– Jóistenem! Hol vagyok?

Fölé hajoltam és megszorítottam a kezét.

– Én vagyok az, Vic, Lawrence. Nyugodjék meg, nincs semmi baj. Megijedt valamitől?

Victoria kikapta a kezét a kezemből és kotorászni kezdeti McKinley pokróca alatt, mintha elveszített volna valamit.

– Hol van... Muzzy?

A többiek értetlenül meredtek ránk. Megfogtam a lány csuk¬lóját és gyengéden magamhoz húztam.

– Miért mászkált éjnek évadján a folyosókon?

Victoria ekkor olyan vadul és váratlan erővel dob a levegőbe, hogy nagyot koppant egymáshoz ütődő fejünk.

– Hol van Muzzy? Tudni akarom, hol van Muzzy!

– Hol kellene lennie?

– Egyetlen pillanatra sem lett volna szabad magamra hagynia! – zokogta, kétségbeesetten markolászva palástom szélét. – Apám szigorúan meghagyta neki, hogy el nem mozdulhat mellőlem. Ennek ellenére Timpuban is magamra hagyott, a fennsíkon is magamra hagyott, és most is otthagyott... Pedig nekem nem szabad egyedül maradnom. Ha egyedül maradok... rosszul leszek. Úgy érzem, mintha... befőttes üvegbe zárnának, és... rácsavarnák a fedelét.

– Mikor hagyta magára Muzzy?

– Mit tudom én! Lefeküdtünk aludni, majd egyszer csak fel¬ébredtem... Kinyújtottam a kezem, de nem volt mellettem.

– Az ajtó?

– Be volt csukva, bár nem volt kulcsra zárva. Hátha csak pár percre ment ki?

– Ezt gondoltam én is. A takaró alá bújtam, mert... éreztem, hogy újra

bedugnak a befőttesüvegbe. És a fedelét is kezdik rá¬csavarni. Rövid idő múlva kimásztam az ágyból, majd... kiug¬rottam a folyósóra.
– Sikoltozott is?
– Nem emlékszem rá.
– Miért futottál ki a folyosóra? – kérdezte kíváncsian Lady Hayes.
Victoria rám pillantott.
– Ő kicsoda?
– Lady Hayes. Ide menekült a vihar elől, akárcsak a többiek.
Lady Hayes megveregette Victoria arcát.
– Szólíts csak Rosie-nak. Szóval, miért mentél ki a folyosóra? Miért nem vártad meg, amíg a barátnőd visszatér?
Victoria nagyot nyelt.
– Nem tehettem.
– Miért nem?
– Le kellett csavarnom... a befőttesüveg fedelét.
Pulteney eltátotta a száját és gyanakodva bámult egyikükről a másikukra.
– Miféle üvegről beszélnek ezek itt összevissza?
– Maga csak figyeljen – biztatta McKinley. – Hátha megért belőle valamit.
– Hiszen azt teszem – morogta Pulteney. – Mégsem értek egy kukkot sem.
– Nem sikerült megtalálnod a barátnődet?
– Nem... pedig oda is benéztem.
– Hova?
– Hát abba a helyiségbe, ami a... WC.
– Gondolom, ezek után vissza akartál térni a szobádba, csak eltévedtél.
Victoria határozottan megrázta a fejét.
– Nem mentem vissza a szobámba. Akartam, de ő nem en¬gedett.
– Ki azaz ő?
Victoria telve pillantott körbe, aztán megtörölgette verejték¬től csillogó sápadt arcát.
– A szerzetes. Akire rálőttem a hasadékban.
– Hol találkozott vele?
– Kint a folyosón. A WC előtt.
– Mondott magának valamit?
– Egyetlen szót sem, csak mosolygott.
– Erre maga?
– Örültem.
– Örült?
– Hogyne örültem volna. Ha van mellettem egy élőlény, nem érzem úgy mintha rám csavarták volna a befőttesüveg fedelét. Megkérdeztem tőle, nem látta-e Muzzyt. Nem válaszolt, csak mosolygott Aztán intett, hogy kövessem. Azt hittem, Muzzyhoz vezet.

– Követte?
– Néha-néha egy kicsit elmaradtam mögötte, de ilyenkor visszafordult és intett, hogy maradjak a nyomában. És mosoly¬ogott. Később aztán már félni kezdtem a mosolyától. Feketék voltak a fogai, mint a szurok.
– Meddig követte?
– A kijáratig.
– Egészen a kijáratig?
– Sőt még egy kicsit azon is túl. Beleléptem a hóba is.
Akaratlanul is a lábára pillantottam. Posztópapucsának orra fekete volt a nedvességtől.
– Aztán?
– Megtorpantam. Mintha... kijózanodtam volna. Alighanem sikoltottam is.
– Ezt hallottuk mi – bólintott Pulteney.
Én viszont egészen biztos voltam benne, hogy nem. Azt a sí¬koltást nem hallhattuk idebent.
– Ekkor... megfordultam – folytatta a lány –, és… vissza akartam futni a szobámhoz, de... hirtelen...
Tenyerébe temette az arcát és csak úgy rázkódott a háta a zokogástól.
Lady Hayes félretolt, mellé ült és átkarolta a vállát.
– Nyugodj meg, kicsim. Egykettőre rendbehozzuk a dolgot.
Victoria hálásan pillantott rá, aztán kitörölte a könnyeket a szeméből.
– Ahogy beléptem a folyosóra… ott állt velem szemben. Mintha csak... belülről jött volna.
– Kicsoda?
– Hát a szerzetes! A fekete fogú. Mosolygott és... intett, hogy menjek utána. Kifelé. Ahonnan bejöttem. Nagyon meg¬ijedtem, talán sikoltottam is, és befutottam egy keresztfolyosó¬ba. Az az igazság, hogy teljesen elveszítettem a tájékozódóké¬pességemet, ami egyébként sem túl jó. És... ismét kezdtem úgy érezni, mintha rám csavarodna a befőttesüveg teteje. Elkezdtem hát futni az... ellenkező irányba. Mert... valahogy ekkor mái nagyon féltem tőle. Még arra is gondoltam, talán ő csinált vala¬mit Muzzyval.
– Hogyhogy éppen ez jutott az eszébe?
– Nem tudom – suttogta Victoria. – Nem tudom. Talán azért, mert... éppen Muzzyt kerestem, ő pedig mindenütt ott volt.
McKinley és Pulteney szemrehányón néztek rám, mint olyanra, aki kíváncsiskodásával feleslegesen zaklat valakit akinek pedig a legkevésbé van szüksége arra, hogy zaklassák.
– Ezután?
Victoria a kezembe markolt.
– Megint ott volt.
– Hol?
– Velem szemben.

– Magával szemben?
– Bármerre is futottam... mindig csak ott volt előttem. Anélkül, hogy megelőzött volna.
– Talán a keresztfolyosókon került maga elé.
– Ott éppen nem volt keresztfolyosó.
Keservesen nézett rám és ismét megindultak a verejtékcseppek a homlokán.
McKinley, ahogy észrevette, azonnal rám támadt.
– Nem hagyná végre abba ezt az ostoba kérdezősködést? Nyugodtan meghalhat valaki az orra előtt, magát az sem érdek¬li, csak előtte válaszoljon a hülye kérdéseire.
Victoria felemelte a fejét és könyörögve Robertra nézett
– Ugye segít nekem megkeresni Muzzyt?
McKinley elvörösödött.
– Természetesen, izé... hol merre is lehetne…?
– Jondon már keresi – figyelmeztettem.
Victoria rám kapta a tekintetét.
– Az ki?
– Egy barátom. Szerzetes.
– Jézusom, én... a befőttesüveg teteje...!
Felpattant, lerázta magáról a karom és hasra vetette magát a padlón. Mielőtt megakadályozhattuk volna, eltűnt az alacsony építésű faágy alatt.
Döbbenten meredtünk egymásra. McKinley kétségbeesetten orrát vakargatta; Pulteney eltátotta a száját, mintha valami egészen különleges cirkuszi produkciót látna. Lady Hayes el¬gondolkodó képpel szemlélte Victoria ágy alól kilógó, gör¬csökben rángatódzó lábát.
– Ez a gyerek beteg, nagyon beteg. Nem is értem, hogy engedhették el ide.
– Nagyon… beteg? – visszhangozta McKinley, miközben úgy járt le-fel az ádámcsutkája, mint megvadult lift két emelet között.
Lady Hayes bólintott.
– Láttam már ilyet nem is egyet. Mielőtt férjhez mentem volna, ápolónő voltam. Lord Hayes egy kórházban szedett össze, Amerikában.
– Úgy érti... komoly a baja?
– Ez a kislány súlyos idegbeteg. Felelősen persze nem tudom megítélni, de alighanem kórházi ápolásra lenne szüksége. Mégpedig minél sürgősebben.
– Talán... Timpuban – mondta Robert bizonytalanul.
– Ha addig kibírja.
Pulteney aggódva megsimogatta a bajuszát.
– Miért? Mi történhet vele?

– Például az, hogy egészen becsavarodik.
– Még csak az hiányozna! Úgyis be vagyunk zárva ebbe az istenverte kolostorba egy csomó itteni fickó közé akik jámbor legényeknek néznek ugyan ki, de végül is soha nem mehet ve¬lük biztosra az ember. Például egyszer egyik barátomat is...
– Nem hagyná abba? – kérdezte fenyegető hangsúllyal McKinley.
– Én csak azt akarom mondani, kinek hiányzik egy becsava¬rodott csaj?
Letérdeltem és meg akartam simogatni Victoria lábát, de a lány akkorát rúgott belém, hogy fenékre ültem az erejétől.
Lady Hayes elkapta a karom és elvonszolt az ágytól.
– Nem menne el megkeresni a barátját?
– Fogalmam sincs róla, merre jár.
– Akkor legalább azt a másik lányt keresse meg. Nagy a va¬lószínűsége, hogy ő tud vele bánni. Menjen, járja végig az összes szobát, és ha észreveszi valaki alatt, húzza le róla a fickót.
Volt valami a modorában, ami engedelmességre késztetett. Azonkívül, alighanem igaza is volt. Muzzy nélkül aligha tud¬nánk mit kezdeni Victoriával.
Feltérdeltem és éppen fel akartam állni, amikor megdönget¬ték az ajtót.
McKinley felkapta a fejét és rám meredt.
– Ez meg ki az ördög lehet?
– Segíítség! – hallottuk kintről egy férfi rémült ordítását. – Istenem, meg akart ölni! Segítség!
Pulteney mozdult leghamarabb. Álmos egyéniségét megha¬zudtoló sebességgel az ajtónál termett, elfordította a fareteszt és kitárta az ajtószárnyat.
A következő pillanatban zömök, busa fejű férfi zuhant be fejjel előre a szobába.
Orrából vékonyka vérpatak csergedezett, amely lefolyt az állára, onnan pedig McKinley küszöbére csepegett.
20
Ezekben a percekben kissé zavaros képet mutatott McKinley egyszerű, elmélkedésre és elmélyült tudományos munkára elő¬készített cellája, Victoria az ágy alatt sikoltozott s lankadatlan erővel a levegőt rugdalta –, kivéve azt a szerencsés véletlent, ha eltalált valakit – Pulteney az ablakhoz futott és megpróbált ki¬mászni rajta az udvarra; McKinley kétségbeesetten kapott a se¬besült után, majd a papírjait próbálta menteni, amikor a nagyfejű vére rájuk csepegett. Én magam az ajtóhoz ugrottam és kilestem rajta a folyosóra. Odakint békés, nyugodt volt minden, csak mintha egy ajtó csapódott volna be a távolban.
Mire visszafordultam, Lady Hayes már Zimbalist papa mellett állt és egy ki tudja honnan szerzett törülközővel a halántékát nyomkodta. A

busa fejű fickó egész testében remegett, mint a nyárfalevél.
– A rohadt életbe – nyögte Lady Hayes kezébe kapaszkodva. – Meghalok?
Lady Hayes megnyugtatóan a vállára vert.
– Ettől aligha. De ne örüljön, lehet, hogy a vakbélműtét elvi¬szi.
– Micsoda?! – sápadt falfehérré Zimbalist. – A vakbelemmel is történt valami?
Lady Hayes lemondóan legyintett.
– Ez csak egy kórházi vicc volt. Nem is baj, hogy nem érti. Nekiment valaminek?
Zimbalist felhördült, mint egy téli álmából ébresztett medve.
– Nem fogják elhinni, de... egy fickó intézett el. – Aztán a McKinley ágya alól kilógó két lábra nézett. – Az meg ki az isten ott az ágy alatt?
Mivel másodpercek alatt legalább tíz fokot esett a hőmér¬séklet, Pulteneyhez fordultam, aki még mindig az ablakpárká¬nyon habozott, hogy kiugorjon-e vagy sem.
– Döntse el már végre mit akar csinálni, mielőtt megfagyunk. Ugorjon, ha ugorni akar!
Pulteney az udvarra bámult, aztán szomorú grimaszt vágott.
– Nem merek.
– Nyugodtan leugorhat, nem magas.
– Nem is attól félek, hanem a fekete fogútól.
– Akkor meg másszon vissza és csukja be az ablakot!
Míg Pulteney az ablakkal vacakolt, McKinley megpróbálta szelíd erőszakkal kivonszolni Victoriát az ágya alól. Zimbalist papa sötét ábrázattal bámulta a kilátástalannak tűnő küzdelmet, miközben fájdalmas ábrázattal nyomogatta halántékához a tö¬rülközőt. Hirtelen felderült a képe, amikor rám ismert.
– Hiszen magával már találkoztam ma este!
– Én az ön helyében nem dicsekednék vele. Remélem, emlékszik rá, hogy ránk fogta a revolverét?
– Na és ha magukra fogtam? Lőni nem lőttem vele. A fenébe is, még mindig remeg a lábam. Jézusom, én elvérzek.
Lady Hayes megkopogtatta McKinley hátát, aki éppen ebben a pillanatban kapott egyet Victoriától.
– Hé, fiatalember! Nem akad véletlenül valahol valami gyógyszere?
– Ott a gyógyszeres… ládám... a sarokban.
Lady Hayes ekkor lemondóan Victoria lábai felé intett.
– Azt hiszem, békén hagyhatja. Csak rosszabbul jár, ha elő mászik.
Zimbalist sziszegett, aztán engedelmesen bekapott egy jó kora tablettát.
– A kabátot is letépte rólam a rohadék. Nem menne le érte valaki az imaterembe?
– Menjen maga!

– Lenne szíve leküldeni egy súlyos sebesültet? Talán a hölgyek és az urak között akad egy vállalkozó szellemű, és főleg segítőkész lélek…
McKinley előkotort valamelyik ládájából egy pokrócot és ráterítette.
– Egyelőre elégedjen meg ennyivel.
Zimbalist felszisszent.
– Nincs valami finomabb? Maga lópokróccal szokott taka¬rózni?
McKinley szemében furcsa szikrák gyúltak. Gyorsan közé¬jük álltam, mert én aztán igazán jól tudtam, mit jelentenek ezek a szikrák.
– Hajlandó elmondani mi történt magával?
Zimbalist megvonta a vállát.
– Mért ne lennék hajlandó? Holnap úgyis panaszt teszek a főlámánál. Miféle vendégszeretet az ilyen!? Lementem egy kis füstölőt szagolni, térültem-fordultam odalent, megnéztem ezt, megnéztem azt, legfőképpen a szobrokat. Csoda izgalmasak ezek a hatalmas, bronz istenfigurák. Mit gondolnak, mennyit ér egy ilyen?
Mivel egyikünk sem válaszolt, folytatta.
– Rábukkantam odalent egy jópofa fickóra, aki hogy úgy mondjam – kissé kilógott a többi közül.
– Kilógott?
– Úgy értem, nem illett közéjük. Gondolom, maga is látta már azokat, akikről beszélek. Hát nem azért öntötték őket, hogy kisgyerekek nézegessék, az tuti! Ocsmány a pofájuk, bár azért ki tudnék jönni velük. Szóval, ahogy nézelődtem közöttük, egyszerre csak megakadt a szemem az egyikükön. Tudja mit láttam?
– Mit?
– Ezek között a bika-, elefánt-, sárkány- meg még az ördög tudja, milyen fejű szobrok között egy egyszerű szerzetest.
– Úgy érti, egy szerzetes szobrát?
– Ahogy mondja. Oda is hajoltam hozzá, hogy megnézzem, nincs-e valami ráírva. Esetleg a neve. Imádom, ha tudom, kinek a szobrát nézegetem.
– Csak odahajolt?
– Kicsit meg is vakargattam.
– Megvakargatta?
– Ej, hát meg akartam nézni, miből van! Elővettem a bics¬kám és… megkapargattam a lábát.
– Maga minden templomban vagy kolostorban meg szokta kapargatni a szobrok lábát?
– Nem tettem benne semmi kárt… inkább ő bennem. A pokolba is, micsoda egy gazember! Alighogy hozzáértem a bicskával… pofán rúgott.
Bár nem rokonszenveztem különösebben a rugdalódzóval, nem éreztem sajnálatot Zimba-list iránt.
– Erre mit csinált?

– Miért, maga mit csinált volna a helyemben? Hanyatt es¬tem. Odahajoltam egy szobor lábához, kicsit megkapirgáltam, az meg homlokon rúgott. Naná, hogy hanyatt dőltem, mint egy krumpliszsák! Mire feleszméltem, természetesen már nem volt sehol. Üres volt a helye a szobrok sorában. Képzelhetik, hogy megrémültem. Azt hittem, lerúgta az orrom az a szemétláda!
Néhány pillanatnyi csend támadt. Valamennyien a Zimbalist csapott homlokát és lapos orrát borító törülközőre meredtünk. Victoria kihasználva a csendet, ismét nyöszörögni kezdett.
McKinley letérdelt és gyengéden megsimogatta a lába szárát.
– Jöjjön ki, Victoria. Nem kell tartania semmitől. Azonnal megkeressük Muzzyt.
– Csak a saját nevében beszéljen – tiltakozott Zimbalist. – Nincs valami piájuk? Kár, pedig ihattunk volna néhány kortyocskát a szerencsés megmenekülésemre. Sebaj, majd máskor. – Előhalászta revolverét a nadrágzsebéből és megpörgette a mutatóujján. – Óriási mázlija volt a fickónak, hogy sikerült meglepnie. Ha én egyszer...
Victoria fúriaként rontott ki az ágy alól. Egyszerűén félresö¬pörte a megnyugtatásával foglalatoskodó McKinleyt, felugrott és a meglepett Zimbalistra vetette magát.
– Maga állat! Rohadt, mocskos állat! Azt hiszi, élő emberrel találkozott? Én láttam őt odafent a hasadékban és… tudom, hogy nem az. És Mr. Lawrence is tudja. Hiába hetvenkedik a pisztolyával, maga szerencsétlen, őt nem fogja a golyó!
Zimbalist megpróbálta lefejteni magáról a rátapadó Victoriát.
– Szedjék már le rólam, a szentségit neki! Mi van, kisanyám, megbolondultál? Ez egyszerűen nem igaz! Ebben a kolostorban mindenki elmebeteg?
McKinley elkapta Victoriát és elrángatta Zimbalisttól. Zimbalist megkönnyebbülve szedte fel a földről a törülközőjét.
– Reggel az lesz az első dolgom, hogy beszélek a főlámával. Mindenesetre kártérítést követelek a sebesülésemért. Ha kísér¬tet jár a kolostorában, ő a felelős érte. Ha a kutyám megharap valakit, nekem kell megfizetnem helyette a fájdalomdíjat.
– Ha jól tudom, senki nem hívta önt Taglungba.
– Na és? – vonta fel a vállát Zimbalist. – Pofán rúgott a pasas, vagy nem rúgott pofán? Ez itt a lényeg. Most pedig jó éjszakát mindenkinek. Tényleg nincs egy nyeletnyi piájuk? – Már-már betette maga mögött az ajtót, amikor hirtelen visszafordult és aggódó képpel nézett ránk. – Nem kísérne el valamelyikük? A franc se tudja miért, de rossz érzéseim vannak.
McKinley arcára ekkor rosszindulatú vigyor ereszkedett.
– Ha találkozik a kísértettel, figyelmeztesse, hogy ne csinta¬lankodjék, mert Mr. Brigyud-nak kell kártérítést fizetnie he¬lyette.

Zimbalist sóhajtott, előretartotta a revolverét és beleveszett a folyosón uralkodó félhomályba.
Odakint rázni kezdte a pagodatetők csengettyűit a szél.
21
– Van valami ötletük, hogy mit csináljunk? – törte meg a csendet Lady Hayes.
– Vissza kéne kísérnünk... izé... Victoriát – mondta McKinley. – És meg kellene néznünk... izé... Muzzyt.
– Helyes – mondta Pulteney, aki az elmúlt percekben mintha megnyugodott volna. – Magukkal tartok. Ezek után úgysem tudnék elaludni.
– Lady Hayesnek azonban nyugovóra kellene térnie – java¬soltam.
Lady Hayes kidomborította a mellét és nyújtózott egyet, mint az ébredező macska.
– Először is szeretném megkérni magukat valamire. Ha már ilyen szépen összejöttünk, hagyjuk ezt az ostoba ladyzést. Elég baj az nekem, hogy az vagyok.
– Izé... miért baj? – kérdezte McKinley szokott tapintatával.
– Mert nem szeretek az lenni – mondta Lady Hayes tömören. – Rosie a keresztnevem. Boldoggá tennének, ha így szólítaná¬nak. Oké?
Pulteney vidáman elvigyorodott.
– Oké. Engem meg hívjanak csak Frednek.
Az ajtóhoz léptem és kilestem a folyosóra. Csend volt oda¬kint Zimbalist lépteinek neszét már rég felitta a félhomály. Mivel Jondonnak nem volt se híre se nyoma, kitártam az ajtót.
– Én mindenesetre megkeresem a barátomat. Ha velem jönnek, útba éghetjük a lány szobáját is. Hátha közben megkerült az elveszett Muzzy.
Hiába is reménykedtem, nem került meg.
22
Elgondolkozva álltunk a kétágyas szerzetesi cella közepén. McKinley morgott, aztán az ajtó felé rángatott.
– Jöjjön már, a csoda vigye el, nem látja, milyen izé... ízléstelen dolog.
– Micsoda? – hökkentem meg.
– Más ágya előtt álldogálni. Az ágya mindenkinek a legbelsőbb izé... magánügye.
Rosie leültette Victoriát, lehúzta a papucsát, s szelíden kényszerítette hogy helyezze magát nyugalomba.
– Így kicsikém, csak kényelmesen. Próbálj meg elaludni.
– Muzzy nélkül... nem tudok – nyögte a lány, de ahogy lehuppant a fejé á párnára, már be is hunyta a szemét. – Muzzy... nélkül...
Pulteney megsimogatta a bajuszát és aggódva pillantott rám.
– Most mi a fenét... csináljunk?
– Én szívesen itt maradok mellette – ajánlkozott Lady Hayes. –

Legalábbis addig, amíg az a Muzzy, vagy kicsoda, elő nem kerül.
– Van fegyvere?
– Minek? Rátolom belülről a reteszt. Ha megtalálták a lányt, kopogjanak.
Néhány pillanatig kacérkodtam a gondolattal, hogy kölcsön¬adom neki 38-asomat, de azonnal el is vetettem az ötletet. Ki tudja, hányan vannak még Brigyud fedele alatt, akik védelemre szorulnának, márpedig nem nyomhatok mindegyikük markába külön-külön egy-egy stukkert.
Rosie észrevehette vívódásomat, mert hozzám lépett, és egyszerűen kitolt az ajtón.
– Menjen mar, ne vacakoljon! Hiszen ez egy lámakolostor, nem nyugdíjas bérgyilkosok menedékháza.
Ebben, az utóbbi órák ismeretében, már nem is voltam annyira biztos.

23

Úgy álltunk a folyosó félhomályában,, mint három tanácsta¬lan majom a káposztaültetvény szélén. Pulteney zseblámpájá¬val a némán egymás mellett sorakozó ajtókra világított.
– Járjuk sorba valamennyit? Mit fognak szólni a szerzetesek, ha felébresztjük őket?
– Ezekben a szobákban nincsenek szerzetesek mondtam.
– Hogyhogy nincsenek?
– Brigyud kiüríttette az épületet. Szerzetesek nem lakhatnak nőkkel egy fedél alatt.
– Azt mondja, teljesen egyedül vagyunk? Úgy értem, euró¬paiak?
– A lámák csak a földszinti imaterembe járnak be. Oda is csak rövid időre, imádkozni.
– Honnan tudja ilyen jól?
– Ismerem a kolostorokat, a főlámák gondolkodásmódját nemkülönben.
– Gyakran megfordult már hasonló helyen?
– Elég gyakran, ami azt illeti.
– Ott is történtek ilyesfajta, hm... kellemetlenségek?
Szívem szerint megnyugtattam volna, de McKinley megelő¬zött. Nem kevés rosszindulattal taszította oldalba Pulteneyt.
– Amerre Mr. Lawrence jár, nem terem fű, de ezt már alig¬hanem említettem egyszer. Néhány évvel ezelőtt egy egész lá¬makolostor pusztult ki, amikor meghúzta magát a fedele alatt. Amikor elutazott, még egyszer be kellett szentelni a falalkat.
– A fenébe is – morogta Pulteney. – Mégiscsak jobb lenne megvárni a reggelt.
– Én körülnézek az imateremben – mondtam megtapogatva zsebemben a 38-as kemény nyelét. – De ön, ha akar, visszame¬het a szobájába.

Pulteney savanyúan elvigyorodott.
– Hagyjam cserben magukat? Nem is tudom, mire mennének nélkülem. Gyerünk, keressük meg azt a lányt! Csak éppen azt nem értem, miért az imateremben keressük? Gondolják, leszö¬kött a barátnője mellől imádkozni egyet?.
Természetesen nem tudtam volna racionális választ adni a kérdésére. Talán csak azt, hogy nem is annyira az elveszett lány izgatott, mint inkább a fekete fogú szerzetes.
24
A nagy imateremben már csak néhány vékony gyertya füstölgött az ezüsttálcákra halmozott búzaszemek előtt. Pulteney meghökkenve méregette a szemét, s majdnem felkiáltott rémü¬letében, amikor az ajtó jobb és bal oldalán üldögélő, ember¬nagyságúnál nagyobb istenfigurákra esett a tekintete.
– Jézusmária! – nyögte szorosan mellém húzódva. – Kik ezek a pasasok?
– A Négy Égtáj Őrizői. Ők védik a templomot a démonoktól.
– Gondolja, hogy sikerrel?
Arra a rövid időre, azért befogta a száját, amíg áttornáztuk magunkat a magas küszöbön. McKinley, Pulteneyhez hasonló szorongással bámulta a lobogó lángok mögött felsorakozó, embernyi, vagy még annál is nagyobb istenalakokat.
– Az kicsoda? – kérdezte önkéntelenül is lehalkítva a hang¬ját, s egy feketére festett, haragos képű istenre mutatott, aki mintha csak megzavartuk volna titkos tevékenységében, dühösen forgatta öklömnyi szemét az üregében, s vicsorgott, mintha azon nyomban fel akarna falni bennünket
– Mahákála – mondtam. – A buddhizmus védelmezője. Bármennyire szörnyűségesnek is tűnik, csak az ellenségeit be¬lezi ki.
– Remélem, engem nem sorol közéjük – húzta nyakát a vállai közé Pulteney.
– Efelől nyugodt lehet. Mahákálát csak a démonok, szellemek, és a régi, buddhizmus előtti hitvilág, a bon istenei érdeklik. Azokat tapossa előszeretettel a csizmája alá.
– Most is előszeretettel tapos valakin – mondta McKinley s az isten talpa alatt szenvedő elefántfejű lényre mutatott – En¬nek már annyi!
El akartam magyarázni, hogy Vinajaka, az elefántfejű isten¬ség nem ellensége Mahákálá-nak, csupáncsak a trónját tartja de a vékony bajuszúnak ekkor már más kötötte le az érdeklődését.
– Mintha túl sok lenne a karja.
– Éppen hat.
– Tudja mit? Javasolja az NBA-nak, hogy nevezzék ki a kosárlabdázók védőszentjévé. Éppen ilyenre lenne szükségük Nézze csak! Ott is egy labda a fickó kezében! Lehet, hogy nyílt kapukat döngetek?

Odasétáltam Mahákálához s megigazítottam trónja előtt a háromnegyedrészben már leégett gyertyákat. Pulteney is oda¬merészkedett mögém, majd sasszézott hátrafelé egy jó nagyot.
– Jézusom... hiszen ez nem is labda!
– Nem bizony. Emberi koponya.
– Valódi?
– Levegyem magának?
– Az istenért, meg ne tegye! Remélem, nem haragudott meg rám az öreg fickó, amiért tréfálkoztam vele.
McKinley, aki eddig némán a háttérbe húzódva álldogált, hirtelen mellénk lépett. Nyöszörgőn valamit és az istenszobrok sora felé mutogatott.
Villámsebesen forgatni kezdtem a fejem, de a falak mellé ál¬lított szobrokon kívül nem tudtam felfedezni semmit, ami fel¬kelthette volna az érdeklődésemet. A lángok fáradtan lobogtak a búzaszemekkel teli tálak előtt, mintha elegük lenne már az éj¬szakából. Magasan a fejünk felett meglebbentek a mennyezetre aggatott templomi zászlók.
Még egyszer végigfutott a szemem a szobrok során.
Jobbról a harmadik, az ember nagyságúnál valamivel magasabb istenalak a szent madarat, a Garudát, a kígyók örök ellenfelét ábrázolta, amint éppen egy döglődő csúszómászót trancsírozott. Diadalmas mosoly ült a képén, mintha csak tudomá¬sunkra akarta volna hozni, bármiként is vélekedjünk a természetvédelemről, és a ritka kígyófajok megmentésére irányuló kampányokról, ő akkor is kitapossa ennek a dögnek a belét. Legfeljebb tehetünk neki egy szívességet.
A másik, nem kevésbé hatalmas szobor Phjagna Rdordzsét, szanszkrit nevén Vadzsrapá-nit, a démonok védelmezőjét mintázta. Mahákálával ellentétben hófehéren világított a teste, s emiatt élesen kivált a mögötte húzódó fal szürkeségéből. Dia¬dalmas arckifejezéssel bámult szembe velünk, mintha csak arra biztatott volna bennünket, ne féljünk a démonoktól, hiszen nem csinálhatnak velünk egyebet; legfeljebb széttépnek, és az alvi¬lágba hurcolják a darabjainkat.
A közöttük sötétlő alig négyzetméternyi helyen, lótuszülésben kucorgó alak, azonban esküdni mertem volna rá, nem talál¬ható meg sem a tibeti, sem az indiai mitológiában. Már csak azért sem, mert az istenek többségével ellentétben neki mind¬össze két karja volt, s nem is vicsorgott ránk fenyegetőn. Ellen¬kezőleg: vékony, barátságos arca volt, amely Vadzsrapáni va¬kító fehérsége mellett még fehérebbnek tűnt. Szemét lehunyta, mintha megelégelte volna mellette üldögélő társai látványát.
A szája sarkából szivárgó vér mégis nyugtalansággal töltött el, hiszen egyetlen emberfigurát sem láttam a karjai között, akit marcangolhatott volna. Inkább csüggedten, lemondón kupor¬gott a

helyén, mintha belenyugodott volna, hogy az emberiség megváltása túlságosan is nagy falat.
Igazság szerint el kellett volna gondolkodnom rajta, vajon miféle újfajta ikonográfiai szokás, hogy jeanst és kivágott, na¬rancssárga blúzt viselő isteneket is beállítanak a többiek közé, de nem volt időm egyházi kérdéseken töprengeni.
Ehelyett odaugrottam hozzá, elkaptam, és hagytam, hogy a karomba ömöljék.
Szomszédainak mintha nem tetszett volna a dolog, mert még a korábbinál is dühösebb képpel meredtek ránk.
Én azonban ekkor már nem törődtem velük. Lefektettem néhány elhagyott ülőpárna tetejére és a legközelebbi szenteltvizet tartalmazó kancsóból a képébe öntöttem egy jókora adagot.
A szája sarkába száradt vérpatakocska olvadásnak indult tőle és rácsepegett az állára.
25
Ahogy a lány megmozdult, Pulteney rémülten a bajuszához kapott.
– A fenébe is! Ki ez?
– Muzzy.
– De hát... hogy a csodába került oda? – s tétován az istenszobrok sora felé mutatott.
– Ezt inkább tőle kellene megkérdeznie. – Megráztam a lány vállát és fölé hajoltam. – Muzzy! Hall engem?
A lány teste megvonaglott, majd felpattantak a szemei. Ahogy megpillantott, könyörögve felém nyújtotta összekul¬csolt kezét.
– Kérem szépen, ne bántson! Nem csináltam semmi rosszat.
Amíg nyögdécselt, megpróbáltam megállapítani, nem sé¬rült-e meg komolyabban. McKin-ley azonban félreérthette a mozdulataimat, mert rám förmedt.
– Mi a fenét csinál vele!? Vegye el onnan a kezét, hallja?!
– Akkor nézze meg maga!
– Mit, az isten szerelmére?
– Hogy nem sebesült-e meg.
McKinley elvörösödött és gyorsan a háta mögé dugta a kar¬ját.
– Én igazán... nem hiszem, hogy alkalmas lennék rá.
Míg McKinley megpróbált az erkölcseinkre vigyázni, Muzzy egészen magához tért. Sőt elkapta a kezem és a melléhez húzta.
– Maga az, Mr. Lawrence? Istenem, de jó, hogy itt van. – Úgy bukott ki belőle a zokogásszerű sóhaj, mint vonatból a részeg. – Már azt hittem, meghaltam.
Miután kiderült, hogy valójában sértetlen, csak a nyelvét ha¬rapta el, McKinley helyeslő pillantásaitól kísérve elvettem róla a kezem és csípőre tettem. Muzzy sóhajtozott, és kísérletet tett rá, hogy feltápászkodjék. Pulteney igazi lovag módjára odaug¬rott hozzá és a

lábamra taposva félre tolt.
– Csak támaszkodjék rám nyugodtan, kisasszony!
Muzzy pillantása az istenszobrokra esett s akkorát visított hogy majd kialudtak tőle az amúgy is egyre fáradtabban lobogó gyertyalángok.
– Jézus Mária, hol vagyok?! Segííítség! Mégiscsak meghaltaaaaam!
Mit tagadjam, kezdett az idegeimre menni a lassan állandó¬sulni látszó visítozás. Hosszú éveket töltöttem Belső-Ázsia lá¬makolostoraiban, de összesen nem hallottam annyi női sivalkodást a megszentelt falak között, mint ezen az éjszakán.
Pulteney meghökkenve tartotta a karjában Muzzyt, aki úgy lógott rajta, mint habcsók a karácsonyfán. Sőt hogy a jelenet ne nélkülözzön bizonyos romantikát, szétrántotta Pulteney zakóját és befúrta a fejét a zakószárnyak közé. A meglepett bajuszos amorózó megtántorodott, s ha el nem kapom, Muzzyval együtt bezuhan a szenteltvíztartó ezüsttálak közé.
McKinley kétségbeesetten motyogott valamit, majd elkapta Pulteney kezét és igyekezett visszatartani, nehogy összeölelkezzék valamelyik vicsorgó istenszoborral.
– Jól van, na, jól van – makogta a teljesen megzavarodott szépfiú segítségkérőn pislantgatva ránk. Muzzy ezalatt kilesett Pulteney zakószárnyai közül és szarvakat utánzó két ujjával McKinley felé bökött.
– Távozz tőlem, kísértő! Kezed-lábad törjön, bokád ficamodjék, tököd csavarodjék a szarvad köré!
McKinley elképedt arccal bámult rám.
– Mi a francot akar ez tőlem?
– Hát jót nem, az tuti – morogta Pulteney. – Főleg az utolsó kívánsága volt meglehetősen bizarr.
– Ne menjen le torkodon étel, ne menjen le gégéden ital, szoruljon beléd a szellentés!
– Ez aztán már mégiscsak sok! – hökkent meg a politológia köztiszteletben álló professzora fülig vörösödve. – Mit képzel ez magáról?
– Inkább magáról – mondtam és lehajoltam, hogy megpró¬báljak nyomokat keresni.
– Hogyhogy rólam?
– Alighanem azt hiszi, hogy a pokolban van és maga a főördög.
– Én? Amikor maga is itt van?
Hiába bámultam a lábunk elé, semmi olyat nem tudtam fel¬fedezni a padlón, ami segítségünkre lehetett volna.
Muzzy újra a szarvacskákat mutatta McKinley felé, de Robert ezúttal vette magának az illetlen bátorságot, hogy elkapja a csuklóját.
– Ezt talán... akár abba is hagyhatja.
Muzzy egyetlen rúgással eltaszította magát Roberttól és rohanni

kezdett a kijárat felé. Pulteney utána akarta vetni magát, de még idejében sikerült visszatartanom.
– Hagyja csak, majd az ajtónál magához tér.
Ezúttal egészen kiváló jósnak bizonyultam. Muzzy futólé¬pésben elviharzott a kijáratig, majd amikor megpillantotta a Négy Égtáj négy félelmetes őrizőjét, éles kanyarral elfordult tőlük, és végigloholva az istenszobrok előtt, visszatért hozzánk. Ahogy meglátott bennünket, leroskadt egy párnára, miközben látszott rajta, hogy az ájulás kerülgeti.
– Az istenért... hol vagyok?
– A kolostor nagy imatermében – mondtam.
– Miféle.... kolostoréban?
– Taglungéban.
– Mi...ben?
– Emlékszik még rá, hogy odafent, a fennsíkon szedtem össze magukat?
– Fennsíkon?... Hát persze, hogy... emlékszem. – Aztán egy csapásra rémület öntötte el az arcát. – A fekete fogú szerzetes.. és Don! Istenem, hol van Victoria... hol van Victoria? – Fel¬pattant és ismét a kijárat felé iramodott. – Hol vagy Viiiiiic? Hol vagy?
Újra eljutott a Négy Őrizőig, majd a korábbi koreográfiának megfelelően visszahúzott hozzánk.
– Hol van Vic? – rontott rám kimeresztett körmökkel. – Azonnal mondja meg, hol van Vic! Meghalt?
– Dehogy halt meg. A szobájában van. Rosie vigyáz rá.
– Az ki?
– Nem mindegy az magának? De ha annyira kíváncsi, hát Lady Hayes.
– És ezek... itt?
– Az az antipatikus, kefehajú, szeplős pasas McKinley pro¬fesszor, a másik pedig Mr. Pulte-ney. Szeretném, ha megje¬gyezné: nincs sem a pokolban, sem a purgatóriumban, hanem Tag-lung kolostorának nagy imatermében. Vissza tud emlékezni a délutánra? A hóviharra, a halott szerzetesre, Donra...
– Azokra nem... akarok. Ezek... hogy kerültek ide?
– Ahogy maguk. Beverte őket a vihar Brigyud kolostorába.
– Brigyud?
– Ő a főláma. Majd megismerkedik vele. Egyelőre azt ma¬gyarázza meg, hogyan került ide?
– A szerzetes... ébresztett fel.
– Hogy ébresztette fel?
– Kopogott az ajtón.
– Maga kinyitotta?
– Előbb megkérdeztem, hogy kicsoda. Morgott valamit tibeti nyelven, erre elhúztam a reteszt.

– Nem kellett volna.
– Most már én is tudom. Mindenesetre kinyitottam az ajtót és... ott állt velem szemben a folyosón.
– Biztos benne, hogy láma volt?
– Azért még... meg tudok különböztetni egy buddhista szerzetest egy sündisznótól.
– Látta a képét?
– Csak a fogát Az arca többi részét nem láttam a sapkájától.
– És?
– Fekete volt... mint a korom.
– Ezután?
– Elájultam. Arra a fickóra gondoltam, akire Victoria rálőtt és… egyszerűen kicsúszott alólam a lábam. Fogalmam sincs róla, hogy kerültem ide... Biztos, hogy Vic jól van?
McKinley ekkor gyengéden oldalba vágott.
– Nem mennénk már a fenébe?
Muzzy láthatóan egyre jobban fázott. Bár igyekezett hősiesen válaszolni a kérdéseimre, láttam rajta pillanatokon belül is¬mét magába zuhan. Mivel minden lényeges dolgot sikerült megtudnom tőle, nem láttam értelmét a további kérdezősködésnek.
Muzzy megtörölte a száját, majd a kezére pillantott.
– Megsebe…sültem?
– Alighanem csak a nyelvét harapta el.
– Akkor történhetett, amikor elájultam. Biztos, hogy nem esett Vicnek semmi baja?
Csak akkor nyugodott meg, amikor megpillantotta a barátnőjét. Úgy estek egymás karjába, mintha percekkel ezelőtt még ezer év választotta volna él őket.
Lelkükre kötöttem, hogy reggelig, bárki is kopogtatna, ne nyissanak ajtót, egyébként pedig próbáljanak meg aludni. Mi¬vel mindketten egyre laposabb pillantásokat vetettek ránk, úgy gondoltam, nem lesz nehéz eleget tenniük a kérésemnek.
Mielőtt elhagytam volna a szobát, Muzzy legyőzve álmossá¬gát, a karomra tette a kezét.
– Köszönjük, amit értünk tett... nemcsak itt, hanem a fenn¬síkon is. Gondolja, hogy csak... valami félreértés történt?
Megnyugtattam, hogy minden bizonnyal az történt, amire gondol.
Magamban azonban biztos voltam benne, hogy Muzzyt meg akarta ölni a fekete fogú szerzetes.
Csak azt nem értettem, miért nem sikerült neki.

27

Lady Hayes, azaz Rosie is kezet nyújtott a szobájuk előtt.
– Hát akkor... szép álmokat, Mr. Lawrence. Remélem, az éjszaka

hátralévő része már nyugalomban telik el.
Erősen reméltem én is, hogy így lesz.
Ahogy McKinley szobájához értünk, Pulteney ásított és a szája elé kapta a tenyerét.
– Ha nincs rám szükségük... nyugovóra térnék magam is.
Biztosítottuk róla, hogy ezután már ketten is elboldogulunk, így Pulteney is felszívódott az éjszakában,
Egyedül maradtam McKinleyvel.
28
A politológia ifjú professzora felvette a padlóról elhagyott köpenyét és magára terítette. Bár az olajkályha csak úgy ontotta magából a meleget, az ablakra kívülről ráfagyott a jégvirág.
McKinley sóhajtott és előhúzott egyik táskájából egy kis la¬pos üveget.
– Akar egy nyelet whiskyt?
– Nem vagyok ellene.
Mivel pohár nem volt a szobában, kitépett egy füzetből két lapot és ügyesen poharakat hajtogatott belőlük.
– Mint a régi szép időkben. Emlékszik, a Fülöp-szigeteken, amikor nem volt poharunk és Paz-Marin bungalóiban jó ideig papírpoharakból ittunk?
Néhány mondat erejéig visszatértünk a múltba, majd McKinley megrázta a fejét és megvakargatta virító szeplőit az orrán.
– Maga szerint az ördög ólálkodik körülöttünk?
– Fogalmam sincs róla – mondtam az igazságnak megfelelően. – Mindenesetre valami megmagyarázhatatlan történt odafent a fennsíkon.
McKinley sóhajtott.
– Nem akarok feleslegesen humorizálni, de ha maga felbuk¬kan valahol, azonnal vándorútra indulnak a hullák. Néha az az érzésem, hogy maga hozza-viszi őket, csakhogy csőbe húzzon bennünket.
– Ilyennek ismer? – néztem rá fájdalommal teli tekintettel.
– Ilyennek – biccentett határozottan. – Sőt, még ilyenebbnek. Magával soha nem lehet tudni, hányadán áll az ember. Biztos, hogy két hullát talált odafent?
– Annyira, hogy Brigyud már be is jegelte az egyiket.
– És a másik?
– Lába kélt.
Elmeséltem neki, hogy jártam a Padma nevű szerzetes és a titokzatos Don holttestével. Mintha csak fogócskát játszottak volna velem.
McKinley figyelmesen hallgatta, aztán megcsóválta a fejét.
– Akárhogy is, de rosszat sejtek. Úgy érzem, éppen csak el¬kezdődött valami, és rövidesen feje tetejére áll az egész kolos¬tor.
– Tehetek én róla?

– Naná hogy tehet! – dühöngött. – Nem kellett volna idejön¬nie!
– Ha tudtam volna, hogy maga is ide készül, biztos hogy nem jövök. Apropó. Hogy szúrta ki magának éppen Taglungot?
– Kaptam valakitől egy tippet.
– Tippet?
– A Miss Van Dyck disszertációjához szükséges anyaggal kapcsolatban.
– Nocsak!
Felpattant, és elvékonyodott a hangja a felháborodástól.
– Megkérem rá, hogy egyszer s mindenkorra hagyja abba kétértelmű megjegyzéseit. Miss Van Dyck a tanítványom, nekem pedig feleségem van odahaza. Minden ilyen megjegyzés sérti van Dyck kisasszonyt, sért engem, és bizonyos értelemben sérti a feleségemet is.
Mielőtt még a fél világot felsorakoztathatta volna ellenem, visszavonulót fújtam.
– Én csak azt mondtam, hogy nocsak. Nálam ennek a szónak több értelme is van.
– Ez egy tökéletesen egyértelmű nocsak volt! Nem akarom többé hallani!
– Máris kihajítottam a szókincsemből – mondtam.
– Azonkívül szeretném figyelmeztetni, hogy Miss Van Dyck kisasszony nem olyan.
– Milyen?
– Hát... hogy is mondjam – füle tövéig vörösödött és zavarában töltött még a poharába. – Azt tanácsolom, ne sokat forgolódjék körülötte.
– Eszem ágában sincs.
– Tisztában vagyok a maga ígéreteinek az értékével. Miss Van Dyck kisasszony a szakma legnagyobb tehetsége.
– Hm,
– Hiába is hümmög.
– Ha óhajtja, a hümmögést is kiirtom a szókincsemből.
– Az a baj magával – sóhajtotta –, hogy képtelen komolyan viselkedni, Már többször is gondolkodtam rajta, miért van az, hogy ennek ellenére általában, izé... bizonyos siker koronázza a tevékenységét.
– Ez roppantul érdekelne – mondtam. – Miért?
– Mert szerencsés csillagzat alatt született. Egyszerűen erről van szó. Pokoli mázlija van.
– Gondolja?
– Gondolom.
Nekem azonban ekkor már egészen máson járt az eszem. Ebből is látható, nem szokott könnyen a fejembe szállni a di¬cséret.
– Azt mondta. Van Dyck kisasszony az ókori keleti társadalmak államelméleti problémáival foglalkozik?
– Csodálom, hogy meg tudta jegyezni.
– Egyszerűen csak mázlim volt. Mármint hogy nem felejtettem el.

Gyanakodva bámult rám, de miután semmi gúnyra utal nem látott az arcomon, nem is vette annak a megjegyzésemet.
– Miss Van Dyck a szakma legnagyobb ígérete. De ezt mondtam már. Igen komoly lány. Családjából hozta magával Kelet szeretetét. Az édesapja annak idején… hm… hosszasab¬ban időzött Keleten. Itt is halt meg… ha jól tudom, Nepálban.
– Csakugyan? – kérdeztem félig rá sem figyelve. – Miben hunyt el Mr. Van Dyck?
McKinley nagyon-nagyon szomorúan nézett a szemembe.
– Az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy Miss Van Dyck édesapja ugyanúgy halt meg, mint… azok az emberek… akiket állítólag ön talált holtan a fennsíkon. Nepálban, a Brila-i kolostorban érte a halál. Látszólag minden ok nélkül széthasadt a koponyája.
29
Nem tudom, meddig uralkodhatott néma csend a szobában. Egyszer csak mintha üvegfal mögül hallottam volna saját, meghökkent hangom.
– Mit állapított meg a vizsgálat?
– Ha jól tudom azt, hogy… Mr. Van Dyck fejét ismeretlen tárggyal verték szét. Bár a dolog azért nem volt ilyen egyértel¬mű. A szakértők egy része szerint… mintha a koponya magától nyílt volna szét. Ráadásul az ágyán ült, amikor… az történt vele.
– Azt mondja, ülő helyzetben érte a halál? Egyáltalán, mit keresett Van Dyck Brilában?
McKinley segítségkérőn nézett rám.
– Az a helyzet, hogy… Mr. Van Dyck… nagy műgyűjtő hí¬rében állt. Gazdag keleti gyűjteménnyel rendelkezett.
A csengők odakint olyan vadul csilingeltek, mintha soha nem is akarnák abbahagyni a csilingelést.
– Mit gyűjtött?
McKinley nagyot nyelt.
– Elsősorban… thankákat. Tekercsképeket. – Lenyúlt az asztal alá, felemelte a padlóról a whiskys üveget és testvériesen szétosztotta a maradékot. – Csak azért mondtam el önnek, hogy lássa mi motiválta Jeneene-t, hogy keleti problémákkal foglal¬kozzék
Úgy gondoltam itt az ideje, hogy elköszönjek tőle. Kiittam az utolsó cseppeket a poharamból, aztán felálltam.
– Azt hiszem visszavonulok én is. Maga még dolgozik?
– Bizonyos dolgokat elő kell készítenem Jeneene számára. Tudja, kitűnően ért szanszkritul, én meg még a betűket is alig ismerem, ezért én adom a bibliográfiai mutatót…
A dolognak ez a része már nem érdekelt. Nem mintha nem mutattam volna érdeklődést az ókori kelet államelméleti böl¬cselkedései iránt, hanem, mert biztos voltam benne, egyelőre földhözragadtabb

problémákkal kell foglalkoznom, hacsak azt nem akarom, hogy néhányunkat – beleértve minden bizonnyal engem is – szétrepedt fejjel, holtan találjanak meg az ágyunkon ülve.
Végigsiettem a folyosón, majd az imaterembe vezető lép¬csősornál elfordulva kiléptem az udvarra.
Bár hajnal felé járt az idő, még az éjszaka sötét hidege uralta a világot. A környező, égigé-rő hegycsúcsok közül jeges szél in¬dult útjára s végigsüvöltött a pagodatetők kiugró szegletei kö¬zött.
Úgy láttam, mintha az udvar végében kuporgó Congkapa szobor is fázósan összerántotta volna magán élénkvörös színű festett köpenyét.

Brigyud ajtaja alól fény szűrődött a folyosóra, ezért vettem magamnak a bátorságot, hogy bekopogjak hozzá. Kopogtatá¬somra bizonytalan morgás válaszolt, amit akár igennek is ve¬hettem.
Ahogy kinyitottam az ajtót, első pillantásom Jondonra esett. A szerzetes Brigyuddal szemben az alacsony asztalka mellett kucorgott s éppen jakvajat tett a teájába. Ahogy beléptem, bo¬csánatkérőn rám mosolygott.
Bár Brigyud egyetlen mozdulattal sem jelezte, hogy szívesen lát, lekuporodtam Jondon mellé. A szerzetes elvett egy üres csészét az asztal sarkáról és a rézcsövű ezüstkancsóból tejes teái öntött bele.
– Már vártalak, Blobzang.
– Én is téged.
– Nem volt értelme, hogy odamenjek. Láttam, amikor rá¬bukkantatok a lányra.
– Találtál valamit?
– Csupáncsak egy szerzetesi palástot. Vadzsrapáni szobra mögé gyömöszölve.
Mielőtt Brigyud közbeszólhatott volna, sietve beszámoltam nekik mindarról, ami azután történt, hogy Jondon a sikoltozó lány után eredt. A szerzetes lehajtott fejjel, rezzenéstelen tekintettel hallgatta, Brigyud viszont úgy pislogott, mintha szálka ment volna a szemébe. Ahogy befejeztem, szokása szerint azonnal nekem támadt.
– Te vagy az oka mindennek! Pula megmondta, hogy bajt hozol ránk!
– Pula?
– Mit csodálkozol? Pula ért a jósláshoz. Bokacsonton vetette ki, hogy valaki itt tartózkodik a kolostorunk alatt, aki szeren¬csétlenséget hoz ránk.
Ismertem a juh-bokacsonttal való jóslást, így nem is lepőd¬tem meg rajta, hogy Brigyud rá hivatkozik, mint tekintélyre. Azon viszont sokkal inkább, hogy Pula, öreg barátom, akitől nagyon sokat tanultam, s aki mind ez ideig türelmes jóindulattal segítette munkámat, ellenemre fordult.
– Mikor jósolta meg?
– Semmi közöd hozzá!
– Mit jelent az, hogy a kolostor alatt? Tudtommal sosem jártam alatta.
– De bizony ott jártál! Éppen akkor, amikor Pula megjósolta.
– Én viszont határozottan állítom, sőt esküszöm, hogy...
Az apát tiltón emelte fel a kezét.
– Ne esküdj hamisan! Különben is, a te esküd nem ér semmit.
Jondon, aki mindeddig zavartan hallgatott, összecsattantotta a tenyerét.
– Kérlek benneteket, ne lopjuk veszekedéssel az időt.
Brigyud rám mutatott, mint a társára árulkodó lámainas.

– Ő kezdte. Ő jött ide, hogy rodzsungokat élesszen a temető¬ben!
Annyira nevetséges volt a vádja, hogy nem is válaszoltam rá.
– Ami pedig a jóslást illeti, úgy volt minden, ahogy mond¬tam. Megkértem Pulát, vesse ki a jövőt, hiszen közeledik az új év. Pula ki is vetette. Azt mondta, egy idegen jár a kolostor alatt, aki bajt hoz ránk. Mivel csak Blobzang rinpócse volt idegen köztünk... nem gondolhattam másra.
– Mit jelent az, hogy a kolostor alatt? – visszhangozta ko¬rábbi kérdésemet Jondon.
– Ezt én sem értettem pontosan, és Pula sem tudta megma¬gyarázni. Mindenesetre az ablakhoz mentem és kinéztem rajta. S találjátok ki, kit pillantottam meg odalent a völgyben?
Jondon csak nézett maga elé, mereven, mozdulatlanul s én sem éreztem kötelességemnek, hogy találgatásokba bocsát¬kozzam.
– Blobzang rinpócsét – vágta ki rövid szünet után diadal¬masan Brigyud. – Ott ült az ösvény szélén és tartott valamit a tenyerén. Lehet, hogy éppen a rontó mágiát gyakorolta.
– Nem mágia volt – nevettem el magam – hanem egy bogár. Ganajtúró bogár. Sajátos himalájai fajta, közvetlen rokonság¬ban áll a szkarabeusszal...
– Te pedig a rodzsungokkal állsz közvetlen rokonságban! – szegezte le ellentmondást nem tűrő hangon Brigyud. – Közön¬séges földi halandó, aki méltó rá, hogy megforgassa a Tan ke¬rekét, azaz, a szent iratokat tanulmányozza, nem tart a tenyerén rovarokat. A rovarok arra valók, hogy futkározzanak, nem pedig arra, hogy dédelgessük őket. Blobzang rinpócsénak is tisz¬tában kell lennie azzal, hogy a bogarakban bárki lelke bent la¬pulhat. Ha eltávozunk a földi világból, lelkünk megszabadni testi börtönéből, és a Köztes Létből is, új testet kell, hogy nyer¬jünk magunknak. Előfordulhat, hogy valakinek csak egy rovar váza jut: természetesen azért, mert előző életében bűnt bűnre halmozott. Az is megtörténhet, hogy az a rovar, amelyet a te¬nyereden tartasz, valaha démon volt, és a jámbor szerzetesek megrontásán fáradozott. Te pedig nézegeted és még meg is si¬mogatod. Ne tagadd, láttalak, rinpócse!
Mind ez ideig hiába töprengtem rajta, mivel nyerhettem el Brigyud rinpócse napnál is világosabb ellenszenvét, nem tud¬tam rájönni. Pedig amikor megérkeztem, örömmel és szeretettel fogadott. Aztán egyik napról a másikra szinte ellenségemmé vált, és csak az idő múlását leste, mikor takarodom végre a fe¬nébe.
– Tagadod, rinpócse?
– Természetesen nem tagadom.
– Hallod, Jondon rinpócse? Nem is tagadja. A rovarokba zári lelkekkel társalgott.
Jondon szeme mosolygott, de az arca szigorú és mozdulatlan maradt.

– Ezt a dolgot majd megbeszélem Blobzang rinpócséval. In¬kább térjünk vissza a halottakra, akiket Blobzang rinpócse talált a fennsíkon...
– Helyes. Térjünk csak vissza. Annál is inkább, mivel…
– Csak nem azt állítja szentséged, hogy én öltem meg őket? – vágtam közbe udvariatlanul.
Brigyud rám nézett, aztán némiképpen lecsillapodva meg¬rázta a fejét.
– Nem hiszem. Te nem tudsz úgy ölni.
31
Jondon teát töltött, Brigyud pedig csizmája gyöngyökkel kivarrt szárát birizgálta, mintha csak engem akart volna bosszan¬tani vele. Szép lábbeli volt, kétségkívül, s annak ellenére sem volt még alkalmam tüzetesebben szemügyre venni, hogy állí¬tólag az én ágyam alatt találták meg. Jondon sóhajtott és Brigyudra pillantott.
– Beszéltem Blobzang rinpócsénak a thankákról, amelyeket szentségtelen kezek illették, New Yorkban, Szentpéterváron, Dharmaszálában.
Brigyud megvonta a vállát, ami nagyjából azt jelentette, hogy aki fecseg, az viselje maga fecsegésének következményeit.
– A Dharmaszálából ellopott thankáról azonban még nem szóltam.
Felkaptam a fejem. Ilyenről valóban nem szólt. Vajon miért?
– Csak akkor mondhatom el neki – folytatta Jondon –, ha te engedélyt adsz rá. A te hozzájárulásod nélkül...
– Miért kéred az én hozzájárulásomat? – háborgott Brigyud. – Blobzang rinpócse olyan, mint a tigris. Szelíden néz rád, dorombol, és más kívánsága sincs, csak hogy ehessen a tenyered¬ből egy szelet húst. Feléje nyújtod a kezed, a következő pilla¬natban se szelet hús, se kezed, sőt még te magad sem vagy. Ha akarod, csak mondd el neki, de engem ne kérdezz!
Jondon arca továbbra is rezzenéstelen maradt.
– Nem említettem még, Blobzang rinpócse, hogy Dharma¬szálából, őszentsége a dalai láma rezidenciájáról a többi betö¬réssel, valamint korábbi szavaimmal ellentétben mégiscsak el¬loptak egy thankát. Azt is a raktárból a sérült, vagy értéktelen¬nek minősített tekercsképek közül. A thanka vagy Tibetből került Őszentsége birtokába, azaz az 1959-es tibeti felkelés leve¬rése után hozták magukkal a szerzetesek, vagy később ajándé¬kozta valaki a kolostormúzeumnak. Az egyik muzeológus testvér szerencsére emlékezett rá, mit ábrázolt a kép, mivel annak idején alaposan megnézegette. Azt mondta, furcsa, nem min¬dennapi tekercskép volt, gyakran felejtette rajta a szemét még a raktárban is. A láma szerint a thanka nem egy személyt vagy legendás, mitikus jelenetet ábrázolt, hanem egy épületet.
– Épületet? – kérdeztem elhűlve. – A Potala palotát?

Nem mertem volna megesküdni rá, de mintha Brigyud sze¬mében elismerés villant volna.
– Helyes a megjegyzésed, Blobzang rinpócse – mondta Jondon. – Thankán még én is csak a dalai láma lhászai rezidenciá¬jának, a Potala palotának a képét láttam, bár ezt is csak egészen új, ebben a században készült tekercsképeken.
– Valamint bizonyos mennyország ábrázolásokon láthatók még épületek – fűzte hozzá tudálékosan Brigyud.
– Mennyországban házak?
– Ott is csak kell lakniuk valamiben az embereknek – mondta megsemmisítő mosollyal az apát. – Még akkor is, ha nem tudod elképzelni.
– A thanka tehát a Potala palotát ábrázolta? – kérdeztem még egyszer.
Brigyud hallgatott, Jondon viszont határozottan megrázta a fejét.
– Nem. Nem a Potala palota volt a képen.
– Hanem mi?
Jondon ismét Brigyudra nézett. Az apát kelletlenül bólintott.
Jondon felemelkedett és járkálni kezdett a szobában.
– Taglung – mondta rövid szünet után. – A tekercskép min¬den kétséget kizáróan ezt a kolostort ábrázolta. Amelyben ép¬pen beszélgetünk, Blobzang rinpócse.
32
Jondon kellő hatásvadászattal adta elő a jelenetet, amelyre, azt hiszem Brigyud miatt volt szükség.
– A muzeológus-szerzetes szerint egészen biztosan Taglung volt a képre festve. Nem egyszer járt már itt, s ahogy rápillantott a képre, azonnal felismerte Taglungot.
– Nem szólt róla senkinek?
– Miért szólt volna? Azt hitte, valamelyik szerzetes testvér unalmában megfestette a kolostorát. Csakhogy ebben az eset¬ben természetesen nem számít igazi thankának.
– Csak a kolostor volt látható a képen?
Jondon elismerően pillantott rám.
– Természetesen nem. Látszottak rajta a környező hegyek is. Ezekből állapította meg teljes bizonyossággal, hogy a kép Tag¬lungot ábrázolja.
Hosszas csend ereszkedett ránk. Mindhárman gondolataink¬ba mélyedtünk, mintha csak arra vártunk volna, hogy valaki kopogjon az ajtón és orrunk elé dugja az ellopott thankát.
Mivel a hajnal már itt kóborolt a kertek alatt, kénytelen vol¬tam megtömi a csendet.
– Volt az épületen és a hegyeken kívül még valami más is a tekercsen?
Jondon biccentett.
– A muzeológus láma szerint emberek. A kolostor körül.

– Miféle emberek?
Jondon elhúzta a száját, amit annak tulajdonítottam, hogy olyasmiket fog mondani, amiket maga sem hisz igazán.
– Nekem nem volt alkalmam személyesen látni a thankát – mentegetődzött. – Azért csak azt mondhatom, amit a szerzetes¬től hallottam. Kicsi emberek álltak a kolostor körül és... mintha kőkockák lettek volna a kezükben.
– Törpék?
– Nem törpék.
– Gyerekek?
– Nem is gyerekek. Kis, fekete fogú emberkék.
– Ezt nem értem.
– Én sem. A szerzetes szerint kicsik voltak. Jóval kisebbek, mint akik mellettük álltak.
– Mellettük?
– Azok is emberek voltak. Csak éppen kendő takarta a fejü¬ket.
– Más?
– A kép bal alsó sarkában egy szerzetes ült. Lótuszülésben.
– Kicsoda?
– Ezt nem tudta a láma sem.
– Hogyhogy? – döbbentem meg. – Hiszen egy thankákhoz értő szakembernek meg kell tudni mondania, kit ábrázol a kép.
– Ő nem tudta. De nem is ez a legfontosabb, Blobzang rinpócse. Egyáltalán nem ez a legfontosabb.
– Hanem mi? – kérdeztem jóval idegesebben és türelmetle¬nebbül, mint illett volna.
Jondon mély lélegzetet vett.
– A szerzetes a képen halott volt... Kettéhasadt a koponyája.
33
Mivel immár semmi kétségem sem lehetett afelől, hogy a Dharmaszálából, Őszentsége, a dalai láma Indiában felépített rezidenciájából ellopott kép összefüggésben áll a titokzatos ha¬lálesetekkel, éreztem, hogy nagyobb figyelmet kell fordítanom magukra a holttestekre. Egészen pontosan arra az egyre, amely a rendelkezésünkre áll.
– Megnézhetném Padma hulláját?
Brigyud majdhogynem hanyatt esett meghökkenésében.
– Most?
– Ha lehetne.
– Miért éppen... most?
Jól tudtam, hogy Brigyud a rodzsungoktól, az éjszaka kó¬borló, elátkozott holttestektől és a démonoktól fél, bár igazság szerint ilyeneknek egyáltalán nem lett volna szabad előfordul¬niuk a kolostor kőkerítésén belül. Azért van a démonfal az ud¬var északi oldalán,

azért vannak a Négy Égtáj őrizői, hogy megakadályozzák behatolásukat a kolostor területére. Ennek ellenére az apát vonakodott a hajnali sétától, amit nem magya¬rázhattam másként, minthogy nem volt meggyőződve a dé¬monfal és az őrizők tökéletességéről.
Jondon azonban határozottan mellém állt.
– Igaza van Blobzang rinpócsének. Hiszen még meg sem néztük a halottat.
– Mi van azon néznivaló? – értetlenkedett Brigyud. – Én már egyszer megnéztem. Minden kétséget kizáróan Padma. – Kelletlenül a viharlámpájáért nyúlt. – Hát ha ragaszkodtok hozzá Bár fel nem foghatom...
Morgott még valamit, aztán elhallgatott.
Elindultunk a hullakamrának kinevezett szerzetesi cella felé.
34
Bár még sűrű homály uralkodott a folyosókon a hegyek csú¬csait már rózsaszínűre festette a hajnal. A kolostori épületek te¬tőire szerelt csengők csak néha-néha szólaltak meg tudtunkra adva, hogy Szél Anyát is elnyomta a hajnali buzgóság.
A folyosó fapadlója figyelmeztetően recsegett csizmáim talpa alatt. Brigyudé alatt nem, mert mielőtt elindultunk volna, mintha csak Padma varázslatától féltené, nemezpapucsra cse¬rélte drága díszcsizmáját. Egy-egy ajtó alól mintha világosságot láttam volna kiszűrődni.
Az udvaron kegyetlen hideg fogadott bennünket. Brigyud fázósan maga köré csavarta a palástját és megszaporázta a lépteit.
Ahogy elhaladtunk az imaterem előtt, az apát megcsóválta a fejét és az emeletre vezető falépcsősor felé intett.
– Csak a démonok büntetése lehet. Soha nem voltak még ennyien.
– Kik?
– A jövevények. Napszálltától kezdve tizenhatan kértek be¬bocsátást Taglungba. S nekem valamennyit be kellett fogad¬nom. Még egyik évben sem jöttek ennyien, pedig, ha megindul a gleccser, évről évre itt ragadnak néhányan a hegyek között.
– Tudod egyáltalán, kik érkeztek?
– Melong tudja. Ha kíváncsi vagy rá, kérdezd meg tőle.
– Mit mondtak, meddig maradnak?
Az apát úgy nézett rám, mint a hülyére.
– Tőlem kérded? Talán bizony én irányítom a gleccsert, hogy mikor induljon meg?
– Eddig azt hittem, a gleccser csak olvadáskor szokott meg¬indulni.
Brigyud megcsóválta a fejét.
– Egy gleccser bármikor okozhat meglepetést. Néha a legnagyobb télben is durrogni kezd és elkezd lefelé csúszni. Ilyen¬kor aztán magával sodorja az ösvényt, amelyén átkelhettél vol¬na Most is ez

történt. Amíg meg nem nyugszik, és új ösvényt nem lehet nyitni rajta... hm... Taglung vendégszeretetét kell élvezniük.
Olyan gúnyosan mondta ki az utolsó szavakat, mintha azt ecsetelte volna, milyen igazi, tibeti vendégszeretettel fogadja Sindzse, az alvilág ura, a birodalmába érkező bűnös lelkeket.
Megkerültük az imatermet s egy földszinti, kivilágítatlan fo¬lyosó felé vettük utunkat. Jon-don felkattintotta a lámpáját, míg Brigyud óvatosan hátrébb húzódott.
– Ott. A második ajtó.
Jondon rosszallóan megcsóválta a fejét.
– Mondtam, hogy őriztesd.
Ezúttal először láttam felvillanni ellenkezést Brigyud tekin¬tetében.
– Nem tehetem, rinpócse. Senkinek sem parancsolhatom meg, hogy... egy rodzsungot őrizzen.
– Padma nem rodzsung.
– Honnan tudod?
– Rodzsungoknak nem szokott szétnyílni a koponyájuk.
Brigyud hümmögött valamit, míg Jondon az ajtóhoz lépett, s nyitni próbálta a kilincset. Valami méltatlankodva megreccsent, mintha csak kikérte volna magának a hajnali háborgatást
Brigyud tett egy lépést hátrafelé, abban a reményben, hogy egyikünk sem vette észre. Jon-don még erőteljesebben nyomta le a kilincsel, majd határozottan belökte az ajtót.
Szemem sarkából láttam, hogy az apát ugrásra készén áll: ha a rodzsunggá változott Padma ördögi képe feltűnne a nyílásban azonnal kereket oldhasson.
Padma azonban nem, tűnt fel.
Brigyud sóhajtott, majd á két rossz közül a kisebbiket választva ő is beoldalgott a nyomunkban.
Padma, hajdani láma, törött lábú, használaton kívül helyezett, rozoga ágyon feküdt sárga, szerzetesi palásttal takarva. Fekete körmű, piszkos ujjai figyelmeztetőn meredtek a levegőbe, mintha óvni akartak volna bennünket a túlvilágtól.
Jondon megállt az ajtó mellett, s először a szerzetesi cellát világította körbe. Nem időzött sokat a falakon, hiszen nem volt rajtuk semmi különösebb látnivaló, ha csak azt a néhány árva pókhálót nem számítjuk annak, melyek gazdái a vastag, védett repedésekbe húzódva sorsukra hagyták légyfogó apparátusukat.
Brigyud megtörölgette a hideg ellenére is verejtékező homlokát
– Ha annyira akartátok, hát nézzétek meg!
Bátorítóan rámosolyogtam.
– Láthatod, hogy nem változott rodzsunggá.
Brigyud rémülten maga elé kapta mindkét kezét.
– Om mani padme hum! Ezt a szót hallani sem akarom! Legalábbis itt

nem.
Jondon kezembe nyomta a lámpát s mutatta, hogy irányítsam a fényét az ágyra. Jobbjával megfogta a sárga palást szélét és lassan, mintha csak egy szobrot leplezne le, lehúzta a halottról.
Amikor előtűnt a szerzetes nyugodt, halálba szelídült arca. Brigyud némiképpen megnyugodott. Tubákosszelencét kotort elő palástja öbléből és ideges szuszogással felszippantott néhány csipetnyit belőle. Diszkrét tüsszögése valamelyest enyhí¬tett a halottszemle komorságán.
Jondon a jóarcú szerzetes fölé hajolt.
– Ő az?
Mindketten bólintottunk. Nyilván Brigyud véleménye lehe¬tett a döntő, mivel ő még rá is tüsszentett.
– Ő húztad le a fennsíkról?
– Őt.
– Viszont nem ő volt, akivel először találkoztál a hasadékban.
– Az jóval idősebb volt. És feketék voltak a...
Ebben a pillanatban vettem csak észre, hogy a nyitott szemű, nyugodt arckifejezésű halottnak nem látszanak a fogai. Jondonnak is feltűnhetett, mert ruhája öblébe nyúlt és csillogó fémlapot húzott elő belőle. Olyasfélét, mint amilyennel gégé¬szek szomjak le a vizsgálandó páciens nyelvét.
Brigyud undorodó grimaszt vágott, amikor Jondon felhúzta a halott ajkát a fémlappal.
– Hajolj közelebb, rinpócse.
Közelebb hajoltam.
– Nem fekete.
– Ez viszont csak megerősíti a szavaimat. És még valami más is.
– Micsoda?
– Ez a férfi ázsiai típus.
Jondon összehúzta a szemöldökét.
– Mit akarsz ezzel mondani?
– Tudod hogy a történelem folyamán Tibet és Bhután két irányból népesült be. Keletről sinid típusú emberek telepedtek le, melyek jellemző tulajdonsága a...
– ...vágott szem, sárga arcbőr, kicsi orr s a gyér szőrzet. Ép¬pen most tanulja az öcsém az iskolában.
– A másik benépesülési irány viszont Nyugat volt Innen indoeurópai törzsek áramlottak be, s e kettő keveredéséből alakult ki Tibet és Bhután őslakossága. Az indoeurópaiak mint köztudott, kiugró orrúak, fehéresbarna bőrűek, szemük nem vágott...
– Tudom rinpócse.
Brigyud, akinek fogalma sem volt róla, mit akarhatunk a különböző embertípusoktól, két tüsszentés között kétségbeesett pillantásukat

vetett ránk.
– Nem kellene mennünk? Meggyőződtünk róla, hogy Padma mind ez idáig nem változott rodzsunggá, bár, ami azt illeti...
Jondon előbb a halottra, aztán rám nézett.
– Azt akarod mondani, hogy a másik szerzetes, odafent a barlangban, nem a sinid rasszhoz tartozott? Indoeurópai típusú férfi volt?
– Pontosan azt.
Jondon elgondolkodva csóválta meg a fejét.
– És ráadásul feketék voltak a fogai...
Mögöttünk fenyegetően recsegni kezdett a folyosó padlója. Mintha közeledett volna valaki.
35
Jondon szájára tette az ujját, elvette tőlem a lámpát, az ajtó¬hoz lépett és végigvilágított vele a folyosón.
– Senki. Ennek ellenére azt ajánlom én is, igyekezzünk.
Brigyud elkeseredetten sürgető pillantásai ellenére is a ha¬lotthoz csoszogtam, egy rovarfogásnál használatos csipeszt varázsoltam elő a zsebemből, s bár e foglalatosság egyáltalán nem volt ínyemre, szabad kezemmel megtámasztottam a fejét és gyengéden felemeltem.
A következő percek azzal teltek el, hogy megpróbáltam megállapítani, mitől repedhetett szét Padma szerzetes kopo¬nyája. Csak akkor hagytam abba a vizsgálódást, amikor már kezdett megdermedni a kezem, s a számból kiáramló pára jeges dér alakjában vékony réteget vont a halott bőrére.
Néztem még néhány másodpercig Padma méltóságteljesen merev arcát,; aztán ráhúztam a köpenyt.
Brigyud megkönnyebbülten felsóhajtott és indulni készült, de legnagyobb csalódására Jondon nem moccant.
– Nos?
– Egyszerűen széthasadt a koponyája. Nagyrészt a varratok mentén.
– Utal valami arra, hogy... hm... esetleg külső hatásra tör¬tént volna a dolog?
– Semmi ilyesmit nem tudok megállapítani. A boncolás azonban kimutathat olyasmit is, amit szabad szemmel nem ve¬szünk észre.
Brigyud, aki mind ez idáig kizárólag csak a lehető leggyorsabb visszavonulás gondolatával foglalkozott,, lassan beletörő¬dött a sorsába. A látvány, hogy Padma még az én szentségtelen tapogatásom nyomán sem válik rodzsunggá, olyannyira meg¬nyugtathatta, hogy két halk tüsszentés után odamerészkedett mellénk. Kinyújtotta1 a karját és vádlón a volt szerzetesre muta¬tott.
– Semmiféle boncolás nem fog kimutatni rajta semmit!
Attól tartottam, igaza van. És alighanem ettől tartott Jondon is.
36
Jondon rövid hallgatás után az apáthoz fordult.

– Tanulmányoztad valaha a fejtető megnyitásának a módját, Brigyud rinpócse?
Brigyud szeme összeszűkült és idegesen elhárító mozdulatot tett, mintha még a kérdés is gyanúba keverhetné.
– Dehogyis tanulmányoztam! Tudod jól, hogy szigorúan tiltva van számunkra a halottakkal való mesterkedés.
– De ha az a cél, hogy kiszabaduljon a Bardóban szenvedő lélek?
Brigyud lehajtotta a fejét.
– Én nem – mondta halkan. – De vannak köztünk olyanok, akik ismerik a titkot.
Míg Jondon Brigyuddal társalgott, hirtelen eltűnt szemem elöl a komor szerzetesi cella, s egy ragyogó nyári éjszaka kellős közepén találtam magam. Néhány évvel ezelőtt történt, Indiá¬ban, közvetlenül a tibeti határ mentén. Dembával, egy ladakhi szerzetessel jártam a vidéket, hogy Geszár, a mondabeli vitéz hőstetteinek újabb változatai után kutassak, amikor is megle¬hetős hirtelenséggel ránk zuhant az este. Mivel máskor is elő¬fordult már, hogy munka közben ránk sötétedett, úgy döntöt¬tünk, hálózsákba bújva szabadban töltjük az éjszakát.
Demba Európában nevelkedett szerzetes volt, egészen fiatal ember, szülei 1960-ban hagyták el Tibetet, és Svájcban tele¬pedtek le. Demba Zürichben született, Londonban járt iskolába. Tizennyolc éves volt, amikor elhatározta, láma lesz. Szülei el¬lenkezése ellenére Dharmaszálá-ba, a dalai láma indiai rezidenciájára utazott, s ott is fejezte be tanulmányait. Elmondása szerint maga Őszentsége avatta lámává.
Demba törekvő, szorgalmas fiatalember volt, aki szerzetes¬sége mellett eljegyezte magát a tudománnyal is. Mivel ő is Geszár vitéz hőstetteit kutatta, felajánlotta, elkísér a ladakhi határterületre. Ajánlkozását örömmel fogadtam, mivel az itteni dia¬lektusok meglehetős nehézséget okoztak nekem, Demba vi¬szont úgy beszélt rajtuk, mintha a mesebeli kígyóőkövet tartotta volna a szájában. Útközben volt alkalmam megfigyelni, hogy úgy ragadnak rá a nyelvek, mint kutyára a bogáncs.
Azon az estén azonban túl fáradtak voltunk ahhoz, hogy bár¬miféle nyelven is beszélgessünk. Mivel a legközelebbi falu jó másfél mérföldnyi távolságra volt tőlünk, s egyébként sem akaródzott a fülledt levegőjű, jakzsír illatú házakban tölteni az éjszakát, egy útszéli bozótosban ágyaztunk meg magunknak. A hold közvetlenül az orrunk előtt függött a levegőben; úgy éreztem, ha kinyújtanám a kezem, minden erőlködés nélkül elérhetném, és a hálózsákom mellé tehetném lámpásnak.
Az álom határán túllépve éppen átgyalogoltam volna abba a másik világba, amikor furcsa, éles kiáltás rántott vissza a valóságba. Riadtan

könyököltem fel, s tekintetem Demba figyelő pillantásával találkozott. Mivel nem tudhattam, hogy ragadozó vagy a tibeti határvidéken hébekorba felbukkanó rablóbandák valamelyike bukkant-e ránk, fegyverem után tapogatództam de Demba megrázta a fejét, és figyelmeztetőn az ajkára tette mu¬tatóujját.
A második kiáltás, amelyet már jobban megfigyelhettem, megfagyasztotta bennem a vért. Bár sokféle kiáltást hallottam már életemben, nem emlékszem rá, hogy bármelyik is, olyan hatást gyakorolt volna rám, mint ez. A sebesült szibériai tigris fájdalommal teli üvöltése, vagy a forró gejzírbe tévedt mandzsúriai medve kétségbeesett ordítása vidám citerazenének tűnt ehhez képest. Csak később jöttem rá, hogy míg azok elsősorban a lelkemre hatottak, ez utóbbi, bármennyire is furcsán hangozzék, inkább a fizikumomat vette igénybe.
Demba feltérdelt, aztán halk, figyelmeztető morgás kíséretében a csomagjaihoz ugrott.
Magam úgy éreztem, mintha ismeretlen, megmagyarázha¬tatlan erő forgolódna körülöttem s arra kényszerítene, hogy maradjak fekve. Valahányszor fel akartam tápászkodni, mintha visszalökött volna a hálózsákom tetejére.
Aztán egyszerre csak belenyilallt a fejembe a fájás. Mintha kötőtűt forgattak volna az agyamban: egyre gyorsuló ütemben lüktető, szúró fájdalom töltötte be a testem.
Minden erőmet összeszedve megpróbáltam felemelkedni. Ebben a pillanatban ért a harmadik kiáltás.
– Hííííííík! – száguldott át a süvítő hang a bokrok között, megfordult körülöttem, s a fejemnek vágódott. Szemhunyásnyi idő alatt elfeketedett előttem a világ, rárogytam a hálózsákom¬ra, s csak annyit éreztem, hogy szakad rólam a verejték. No meg annyit, hogy olyan gyengék a lábaim, mintha súlyos betegség után próbálnám meg munkára fogni őket. Koponyámban iszo¬nyatos nyomást éreztem – mintha vassatuba szorították volna. Szerencsémre a kiáltások rövidesen abbamaradtak. Demba odakúszott hozzám és részvevő képpel rám mosolygott.
– Azt hiszem, pihenőt tartanak – mondta és a közeli bokros emelkedő felé intett a fejével.
– Pihenőt? – nyögtem egy fájdalmasat. – Kik?
Demba mintha habozott volna, hogy elmondja, kikre gondol. Végül is lapos pillantást vetve a bokrosra, nagyot nyelt.
– Tudod kik a vörös süveges szerzetesek?
– Hogyne tudnám. Ők alapították a lámaista egyházat Tibet¬ben.
Demba bólintott.
– Akkor azt is tudod, hogy Padmaszambhava mester, aki a VII. században érkezett Tibetbe, hogy elterjessze Buddha val¬lását, nem

volt szelíd ember, sőt jószerével szerzetes sem. Va¬rázsló volt, aki a fekete mágia segítségével akarta győzelemre segíteni az új hitet a régivel, a bon-nal szemben, Az ő követői viseltek vörös süveget. Csak a XV. században reformálta meg a jámbor Congkapa a varázslók egyházát, s változtatta szelíd szerzetesekké a mágusokat, akik ettől kezdve sárga süveget öl¬töttek s elvetették maguktól a mágiát.
Természetesen tisztában voltam mindazzal, amit Demba mondott, de volt már annyi tapasztalatom a keleti emberekkel való viselkedés terén, hogy ne szakítsam félbe.
– A vörössüvegesek még ma is léteznek... bár már nem hordják a süvegüket. Kolostorokban élnek, látszólag szelíd, ártatlan szerzetesekként, tudásuk azonban félelmetes és mérhe¬tetlenül nagy.
– Éppen te mondod ezt, aki Európában születtél és nevel¬kedtél? – kérdeztem egészen magamhoz térve.
Demba nagy szemeket meresztett rám,
– Mi köze ennek Európához? A vörös süveges lámák tudása és hatalma teljesen független attól, hogy Európa létezik-e, vagy sem. De hogy a tárgyra térjek: remélem, tudod, hogy a lélek a test halála után 7x7 hétig, azaz 49 napig az élet és a halál mezsgyéjén bolyong, az úgynevezett Köztes Létben. Ez alatt az idő alatt dől el, hogy újjászületik-e, vagy megszabadulva a világ kegyetlenségétől, bevonul a nirvánába.
Sajnos akadnak olyan lelkek, amelyek életükben elkövetett bűneik miatt csak nehezen tudnak kiszabadulni a halott test börtönéből. Bár e célra rendelkezésére állnak a testen található rések: a száj, az orrlyukak, vagy a fülek; a szerencsétlen, vakon bolyongó lélek nem találja meg őket, ezért félő, hogy egészen a 49-ik napig a testben marad, elszalasztva ezzel a kedvező újjá¬születések egész sorát. Sőt, ha csak a 49. napon képes kiszaba¬dulni, többnyire már csak valamilyen alantas újjászületésben reménykedhet. Például patkányként, rovarként, hernyóként, vagy ami még rosszabb: alvilági lényként születhet újjá. Ugye, te sem szeretnéd, ha halálod után egy hernyó testébe költözne a lelked?
– Szeretné a fene.
– Márpedig akkor segítségre szorulsz. Úgy értem, halálod után. Olvastad a tibeti halottas-könyvet?
– Természetesen olvastam.
– Ez esetben megtakaríthatok magamnak egy sereg magya¬rázatot. A halottaskönyv mindenesetre arra szolgál, hogy megtudd belőle: miképpen kell viselkedned a Köztes Létben, ha mihamarabb meg akarsz szabadulni onnan, továbbá mivel tu¬dod leginkább segíteni Bardóban szenvedő embertársaidat.
Biccentettem, miközben egyetlen pillanatra sem lankadt az éberségem: ha újra meghallanám a kiáltást, tüstént fülemre szoríthassam a

tenyerem.
– Van azonban egy apróság, amely nem található meg a ha¬lottak könyvében.
Ahogy Demba szigorúan elmélyedt, komor arcára pillantot¬tam, hajlamos voltam azt hinni, hogy az említett apróság talán nem is olyan apróság.
– Arról van ugyanis szó – folytatta Demba, – hogy mint már említettem, néha a megzavarodott lélek legnagyobb igyekezete ellenére sem talál ki a testből. Valahogy beszorul – hogy profá¬nul fejezzem ki magam. Képtelen igénybe venni az ilyenkor szokásos menekülő járatokat – az orrlyukakat és a szájat. Bár a 49-ik napon a felsőbb hatalmak mindenképpen segítenek neki kiszabadulni, akkor már nem válogathat, azt a testet kell elfo¬gadnia, amit a haragvó istenek rendelkezésére bocsátanak.
– Lehet tenni érte valamit, hogy korábban kiröppenhessen a test börtönéből?
Demba bólintott.
– Éppen erre céloztam, amikor azt mondtam, hogy bizonyos dolgok hiányoznak a halottas-könyvből. Szigorúan titkos, má¬gikus módszerek, amelyeket sikeresen lehet alkalmazni, ha a lélek megsegítésén töröd a fejed.
Bár egyelőre semmilyen lélek megsegítésén nem törtem a fejem, kivéve a sajátomat, mégis hirtelen felderengett a lel¬kemben valami. Néhány évvel ezelőtt Csojdzsiddal, egy mon¬gol szerzetessel beszélgettem, amikor is jókora forradást pil¬lantottam meg a feje búbján. Azt hittem, medve vagy hópárduc támadt rá, s nem restelltem megkérdezni, mi okozta sérülését. Legnagyobb csodálatomra a mindig barátságos és közlékeny láma ezúttal bezárkózott előttem, s komor arckifejezéssel másra terelte a szót. Később megtudtam, hogy Csojdzsid maga is varázsló szerzetes volt, s egyik varázslata nem úgy sült el, ahogy kellett volna.
– Léket kell nyitni a fején, hogy a lélek kitalálhasson belőle. Méghozzá nem erőszakos úton. Semmiféle eszközt nem hasz¬nálhatsz hozzá: sem kést, sem baltát, mert akkor visszájára for¬dul a varázslat. Ha ilyesmivel próbálkozol, Sindzse, az alvilág ura azonnal magához ragadja a halott lelkét és magával viszi az alvilágba. Ott aztán minden különösebb ítélet nélkül az ördögök között születik újjá.
– Hát, ez az út valóban járhatatlannak tűnik – sóhajtottam.
– Az is – bólintott Demba. – Vannak azonban módszerek, amelyek segítségével mégiscsak könnyíteni tudsz a bolyongó lélek során. A vörössüvegesek ismerik a titkot, hogyan kell nem erőszakos módon léket ütni a halott koponyáján.
– Hogyan?
Közömbösen csengett a hangom, belül azonban rágta a lel¬kem az

izgalom. Csak ritkán adódik alkalom, hogy a halotti mágia legféltettebb titkairól hallhasson a beavatatlan idegen.
– Varázskiáltások segítségével – mondta Demba.
– Ez lehetetlen!
– Hiszen éppen az imént hallottad őket. És érezted is a hatá¬sukat!
Lefagyott az arcomról a félig hitetlen mosoly. Válóban érez¬tem a nyomást a fejemben, a tűszúrásokat a halántékomon, s mintha a karomba is beállt volna a zsibbadás.
– Vannak szerzetesek, akik néhány varázsszó erejével le tudják pattintani a halott koponyájának a tetejét. Mások más¬féle kiáltással képesek megrepeszteni, többnyire a varratok mentén.
– Te már láttál ilyen szertartást?
– Nem, de nem is akarok. Előfordul, hogy a varázslat nem arra hat, akinek szánták. Nem szeretném, ha egyszer csak azt venném észre, hogy a lelkem éppen vándorútra készül indulni lyukas fejemen keresztül....
Három nappal később, a közeli faluban megtudtam, hogy egy halott pásztor koponyáját próbálták megnyitni a varázsló szer¬zetesek. Hogy aztán sikerült-e nekik vagy sem, arról hallgattak. A pásztorok kitértek előlem, a közeli kolostorok szerzetesei pedig vagy csak rejtélyesen mosolyogtak, vagy úgy tettek, mintha nem is értenék a kérdéseimet.
Megrázkódtam és visszatértem a valóságba. Taglung kolos¬torának kényszerből hullakamrává kinevezett szerzetesi cellá¬jába, Brigyud és Jondon mellé.
Jondon elgondolkodva nézegette a halott Padma koponyáját, aztán rám pillantott.
– Látod, Blobzang rinpócse mire képes a szó?
– Biztos vagy benne?
– Te nem?
Megcsóváltam a fejem és megpróbáltam a realitások talaján maradni.
– Elképzelhetőnek tartod, hogy valakinek távolból, csak úgy, egyetlen kiáltással széthasítsák a koponyáját?
– Nem egyetlen kiáltással.
– Akárhánnyal.
– Varázskiáltásokról van szó – sietett Jondon segítségére Brigyud. – Olyan erejű varázsszavakról, amelyekről neked fogalmad sem lehet. – Megperdült a tengelye körül és rikácsolva a békésen nyugvó halottra bökött. – Ő értett hozzá! Az alvilág is¬teneivel cimborált, ők segítették. Padma tudta, hogyan kell meghasítani mások koponyáját. Most aztán elérte a végzet, és a sajátját hasította meg!
Döbbentem meredtem rá.
– Úgy érted, ő hasította ketté a saját fejét?
– Ki más? Ha ismernéd a varázslatot, tudnád, hogy tudatlan vagy éppen tapasztalatlan varázsló-szerzetesekkel gyakorta előfordul. Ha

vigyázatlanul ejtik ki a szavakat, saját koponyá¬juk hasad ketté.
– És Don?
– Miféle Don?
– Az a fiatalember, akit odafent találtam, és akinek ugyancsak kettéhasadt a feje.
– Csak beszélsz róla, de nem tudod megmondani, hol van!
Pontosan értettem a reménykedését. Számára az lett volna a legkedvezőbb, ha Padma valóban saját magát intézte volna el. Csakhogy, sajna, ebben nemigen hitt egyikünk sem, őt magát is beleértve.
– Elképzelhetőnek tartod, hogy élő embert is meg lehessen sebezni ezzel a módszerrel?
Brigyud lebiggyesztette az ajkát.
– Mi a különbség élő és nem élő koponyája között? Bár ők csak akkor ölnek, ha az életüket vagy a tulajdonukat féltik.
Hallgattunk egy sort és alighanem mindhárman ugyanarra gondoltunk. Hogy olyan, természetfeletti hatalommal rendel¬kező ismeretlenek rejtőzködnek a közelünkben, akik bármelyik pillanatban megölhetnek bennünket.
Bármelyik szempillantásban széthasíthatják a koponyánkat, és még csak nagyon közel sem kell jönniük hozzánk.
37
Brigyud a falhoz támaszkodott és kétségbeesetten nézett ránk. Mintha bizony mi lettünk volna az oka, hogy ilyen ko¬molyra fordultak a dolgok.
– Már amikor meghallottam, hogy ez az átkozott itt bujkál a közelünkben, sejtettem, hogy csak bajt hoz ránk! Ne haragudj, Blobzang rinpócse, de a te rovarjaid sem hoztak szerencsét. Meg is kérlek, hogy legközelebb ne piszkáld őket.
Összenéztem Jondonnal.
Úgy éreztük, most már nyugodtan kimondhatjuk, aminek a kimondásától mind ez ideig tartózkodtunk. Bár halottakról és titokzatos halálesetekről beszéltünk, eddig még csak véletlenül sem ejtettük ki a szánkon a gyilkosság szót.
A halott merev tekintettel bámulta a mennyezetet, szomorú bizonyítékaként annak, hogy igazunk van.
Ami vele történt, nem lehetett a véletlen műve.
A gyilkosságok csak ritkán a véletlen művei.
38
A hajnal első sugarai éppen akkor futottak végig az udvaron, amikor kibújtunk az épületből. Brigyudnak sietnie kellett, ha nem akarta lekésni Odzercsanma, a hajnalistennő tiszteletére rendezett ájtatosságot. Mivel akadt dolgom éppen elég, úgy döntöttem, ezen a reggelen nem veszek részt a háromszemű is¬tennő tiszteletén. Pedig

úgy egyébként kedveltem a szelíd mosolyú, kedves teremtést, aki disznó vontatta lótusztrónján ülve szeretettel legeltette mindhárom szemét a fényétől új életre kelő világon. A harmadik belső udvar közepén elköszöntem tőlük, s a konyha felé vettem az irányt, hogy mosdóvizet szerezzek ma¬gamnak. Útközben csak néhány, morzsákat szemelgető ga¬lambbal találkoztam, akik jöttömre felreppentek, és tiszteletle¬nül az udvar sarkában szerényen meghúzódó Congkapa szobor fejére ültek. A szobor előtti fekvőpadokat hó bontotta, jeléül annak, hogy ezen a hajnalon még nem jártak hívők Taglungban, elvégezni szokásos fekvőtámasz-gyakorlataikat.
Jó húsz évvel ezelőtt egy hozzám hasonlóan fiatal láma ma¬gyarázta el először a fekvőpadok fontosságát. Elmondta, azért van szükség rájuk, mert a pásztorok és földművesek analfabé¬ták, nem tudják az imádságokat sem. Valamikor az eltűnt év¬századok ködös mélységeiben egy egyházatya úgy döntött: ha a hivők nem ismerik az imákat, végezzenek legalább fekvőtáma¬szokat az istenek előtt.
Éppen átbújtam volna a következő udvarba vezető kapun, amikor valaki rám kiáltott a hátam mögül.
– Hé! Barátom! Beszél valamilyen értelmes nyelven?
Meghökkenve megfordultam, és a hang irányába néztem. Közvetlenül az első udvarról a másodikra nyíló kapu mellett három férfi álldogált, anorákban, füles sapkában, turistaba¬kancsban. Egyikük favödröt tartott a kézében, s amikor fel¬emeltem a fejem, felém lengette.
Csizmám talpa alatt nyikorgott a hó, s többször meg is csúsz¬tam, amíg hozzájuk értem.
– Hála istennek, egy európai! – rikkantott fel a legközelebb álló. – Már azt hittem, örök időkig itt fogunk bolyongani ezek között az átláthatatlan alaprajzú épületek között. Jó reggelt, sorstársam! Maga honnan a csodából cseppent ide?
Magas, harcsabajuszú férfi volt, fülessapkája alól kikukucs¬káltak ugyancsak hosszúra nőtt, Ősz fürtjei.
– Jan Vandernoot vagyok – folytatta rám mosolyogva. – A Hayes-expedíció tagja. Gondolom, fogalma sincs róla, hogy eszik-e vagy isszák?
– Ellenkezőleg – tiltakoztam –, az elmúlt éjszakán volt sze¬rencsém néhány szót váltani Lord Hayessel és bájos feleségével.
– Maguk fent voltak éjszaka? Ami engem illet, aludtam, mint a bunda. Amíg csak fel nem zörgettek.
Folytatta volna, de a mellette álló, ugyancsak nagydarab, vö¬rös képű férfi félretolta.
– Én Kurt Pfitzman vagyok. Ő meg Berghof.
Berghof meghajolt, de nem nyújtotta a kezét.
– Bocsásson meg – mondta kelletlen, reszelős hangon –, sínbe van rakva a karom. Két nappal ezelőtt ismeretséget kö¬töttem egy

szakadékkal. Azt mondják, örülhetek, hogy ennyivel megúsztam.
A nagybajuszú megforgatta kezében a vödröt, és kíváncsian nézett rám.
– Megtudhatnánk, kivel hozott össze bennünket a végzet en¬nek az izének... az udvarán? – tette fel az immár szabványkérdést.
Könnyed mosollyal nyújtottam felé a kezem.
– A nevem Lawrence. Leslie L. Lawrence.
39
Mivel legalább mínusz harminc fok volt körülöttünk, nem tartottam célszerűnek, hogy megismerkedésünket semmit¬mondó társasági csevellyel koronázzuk. Annál is inkább, mert jómagámat is beleértve, úgy reszkettünk, hogy szép eredmény reményében indulhattunk volna a reszkető-világbajnokságon.
– Nem tudja, Mr. Lawrence, hol a fenében lehet errefelé egy vödör meleg vízhez jutni?
Mondtam neki, hogy én is éppen azt keresek, s ilyentájt kizárólag csak a konyhában találhatunk.
– A dolog egyre biztatóbb – mondta a törött kezű Berghof. – Ha azt a szót hallom, hogy konyha, nem tudom miért, de a reg¬geli jut az eszembe.
Átvonultunk néhány belső udvaron, majd rövid csúszkálás után elértük azt a pagodatetejű épületet, amely az ételkészítés taglungi szentélyét rejtette. A konyhában a szokásos rendetlen¬ség, zűrzavar és mit tagadjam, nem éppen kifogástalan illatok fogadtak bennünket. Vander-noot elfintorította az orrát és szinte kétségbeesve nézett rám.
– Innen kapunk vizet?
– Sőt, még reggelit is, ha ragaszkodnak hozzá.
Berghof a gyomrához kapott.
– Én nem, az biztos.
Amikor aztán felbukkant a vas tűzhelyeken gőzölgő kondér mellett egy sárga palástú szerzetes, vállán gyanúsan feketedő fél birkával, mindhárman hátrálni kezdtek, mintha támadás érte volna őket. A láma, ahogy meglátott, mosolyra húzta a száját.
– Üdvözöllek, Blobzang rinpócse – aztán a többiekre pil¬lantva lehajította a birkatetemet a kőre. – Kértek egy teát?
– Én feltétlenül.
Vandernoot megbökte a vállam.
– Miről beszélnek?
– Azt kérdezte, iszunk-e teát?
– Hát... egy jó, igazán angolos lé nem lenne ellenemre.
A láma jóindulatúan biccentett.
– Kérdezd meg tőlük, sok jakvajjal kérik?
Megfordultam, hogy megkérdezzem, de három rémült szempárral találkozott a tekintetem.

– Az mi?
– Mi mi?
– Amit a kezében tart.
Az idősecske láma – szégyenszemre elfelejtettem a nevét – ekkor már jókora, sárga jakvajat egyensúlyozott a tenyerén. Levágott belőle öt vastag szeletet, és sorban öt fületlen csészébe ejtette őket. Leemelt a tűzhelyről egy gőzölgői sárga csövű te¬áskannát, és némi piszkosfehér levet löttyintett belőle a földre.
A három expedíciótag kimeredt szemmel bámulta a műveletet.
Pfitzman halkan felszipogott a fülem mellett.
– Ez… valami… gyomirtó?
– Tea.
– Jóságos isten! És ezek életben maradnak, ha megisszák?
– Maguk is meg fogják inni.
A láma felém nyújtotta az első csészét. Elvettem tőle s megmelengettem az ujjaimat forró oldalán. A szerzetes elégedetten krákogott és a padlóra köpött.
– Jézusom! – morogta Vandernoot. – Én már a mosakodásról is lemondanék…
Belekortyoltam a teába, Jólesőn felsóhajtottam, amikor vé¬gigfutottak a torkomon az első, avas cseppek.
– Bele fog pusztulni, ember! – nyögte Berghof.
Most már leplezetlen érdeklődéssel pillantottam rájuk.
– Igazán kíváncsi lennék rá, milyen minőségben vesznek részt Lord Hayes expedíciójában?
Vandernoot, aki amolyan hangadóféle lehetett közöttük, megvonta a vállát.
– Miért ne, elvégre nem haditotok. Én madárkitömő vagyok. Preparátor.
– Én meg ornitológus. Lord Hayes azt ígérte, sok meglepe¬téssel szolgálhat számunkra a Himalája. Hát, ami ezt a konyhát illeti, nem is tévedett.
– Én pedig csapdaállító lennék – mondta Pfitzman.
Eléggé bizarrnak tűnt a foglalkozása. Eddigi himalájai útjaim során legfeljebb démoncsapda-állító varázslókkal találkoztam, olyannal még nem, aki madarat akart volna fogni.
Vandernoot felcsuklott, aztán oldalba taszított.
– Megkérdezné tőle, kaphatnánk-e egy vödör meleg vizet? Bár legszívesebben…
Kérdésemre a szerzetes megvonta a vállát.
– Az az igazság, rinpócse, hogy éppen kifogyott a kisraktárból a szárított jaktrágya, a nagyot meg még nem tudtuk meg¬nyitni a hó miatt, így vizet sem volt mivel melegíteni. De én azért adok nekik. Igaz, abba a vízbe tegnap már belefőztem né¬hány csontot, de

mosakodni azért lehet benne. Várj csak, leme¬rem a levet a csontról…
Mosolygott, kivette Vandernoot kezéből a vödröt, felvett a földről egy jókora merőkanalat, leemelte a legnagyobb kondér tetejét és belemerítette a kanalat. Vandernoot gyanakodva a le¬vegőbe szimatolt.
– Mit csinál ez?
– Mosdóvizet mer maguknak.
– Levesből?! Ember!
– Azt mondta, csak igen kevés csont van az alján.
– Mondja meg neki…
Kénytelen volt félbeszakítani a mondatát, ahogy a lámára nézett. A kopasz szerzetes kezében ugyanis megállt a merítőkanál. Elsápadt, és előrehajolva belebámult a kondér belsejébe. Aztán akkorát ordított, hogy Berghof szívére szorította törött kezét.
– Mi a franc van ezzel? Nem találja a csontjait?
A szerzetes arcát halálos sápadtság öntötte el. Az embernagyságú kondér oldalának támaszkodott és szakadatlan nyögdécselés közepette megpróbált kihalászni belőle a merőkanál segítségével valamit.
Rosszat sejtve mellé ugrottam.
– Mi történt, rinpócse?
A jóindulatú, idős láma, ahogy azt már lassan kezdtem meg¬szokni, szemrehányó pillantással rám bökött a kanál nyelével.
– Miattad van minden, rinpócse! Mióta behoztad azt az át¬kozott rodzsungot a kolostorba, el vagyunk átkozva, és addig nem is lesz nyugtunk, amíg ki nem dobjuk innét! Menjetek! Vi¬gyétek a vizeteket!
Éreztem a hangján, hogy néhány pillanat és sírva fakad. A legrosszabbra is felkészülve, belebámultam a kondérba. Csak valami kivehetetlen feketeséget láttam a mélyén, mégpe¬dig alighanem kettőt is egyszerre. A szerzetes félretolt, ismét belemerítette a kanalát a lébe, aztán addig-addig ügyeskedett, amíg a feketeség fenn nem akadt rajta. Ekkor keservesen felsóhajtott és mint Hemingway öreg halásza, vontatni, kezdte a part felé a zsákmányát. Amint a kondér falához ért vele, alá¬nyúlt, s mint a már említett halász a nagy halat, megpróbálta ki¬emelni a zavaros léből.
– Uramisten! Maguk mit csinálnak? – nyögte, Vandernoot, miközben óvatosan becsúsztatta a vödröt az egyik, kacatokkal telirakott sarokba.
– Mi van abban a szörnyű edényben? Csak nem egy hulla?
Nem is sejtette, mennyire beletrafált a céltábla közepébe. Az idős, megszeppent arcú láma óriási kanalán ugyanis nem is egy hanem két hulla lógott egyszerre.
Néhány órával ezelőtt még mindkettő szép volt, friss és üde: minden egészséges, szépérzékkel megáldott ember szem megakadt rajtuk, ha rájuk pillantott. Ráadásul egyformák voltak, mint az ikertestvérek.
Elgondolkodva és némiképpen meghökkenve néztem őket. Lám, hiába

szép, gesztusos, és hívogató is legyen egy teremt¬mény, ha órákig fő a húslevesben, bizony nem sok marad a szépségéből.
A láma lerogyott a kondér mellé és tenyerébe temette az arcát.
A két halott szomorúan lógott a nagykanálon, a világ dicsőségének és hívságainak végét juttatva emlékezetünkbe. Mint két, kegyetlen kezektől kivégzett és felakasztott deli legény.
Brigyud rinpócse hímzett, korallszemekkel kivarrt díszcsiz¬mái.
40
A második udvar vége felé jártunk már, amikor Vandernoot hirtelen megtorpant és megragadta a karom.
– Mit gondol, meddig kell még itt maradnunk?
– Egy-két hétig feltétlenül.
– Jézusom, hiszen nincs semmi élelmünk!
– Már akartam is kérdezni, mi történt magukkal?
Vandernoot sóhajtott.
– Lecsúszott majd mindenünk egy hasadékba. Berghoffal együtt, Szerencsére legalább ő fennakadt egy szikladarabon.
– Hova lettek a teherhordóik?
– Lord Hayes visszaküldte őket a fővárosba. Úgy számítot¬tuk, hogy néhány nap múlva mi is visszatérünk, addig pedig ki¬tart a hátizsákunk tartalma. Sajnos, nem tartott ki.
– Hányan vannak tulajdonképpen?
– Lord Hayes a nejével, mi hárman, azonkívül Kayes Stanton és Ward.
– Ők kicsodák?
– Madárkitömők.
– Minek ide ennyi madárkitömő? Főleg télen?
– Mi is csodálkoztunk, amikor Lord Hayes szerződtetett bennünket, de hát az ember ne akarjon mindig okosabbnak lát¬szani a megbízójánál.
– Kitömtek akár egyetlen madarat is?
– Kizárólag terepszemlére jöttünk. Megvizsgáljuk, hol fész¬kelnek a keresett egyedek, s a következő alkalommal már célra érkezünk!
– Hm. És hány madarat láttak?
A három férfi összenézett. Vandernoot megsimogatta hosszú, hófehér bajuszát.
– Bocsásson meg, de ez bizalmas ügy. Nem is sejtené, mek¬kora a verseny az ornitológusok között egy-egy ritka madárért. Valaki egyszer azt mondta, hogy a régészet nem is tudomány, hanem vérbosszú. Nos, a madártanra még fokozottabban áll ez a megállapítás.
Amikor elköszöntek tőlem, szomorú képet vágtak, mintha sajnálnák, amiért nem mondhatják meg, hány himalájai rigót hallottak fütyörészni a sziklabércek között.
Az én arcom is gondterhelt volt, csakhogy a kedves kis ri¬góknak ehhez nem volt semmi közük.

Mielőtt elérhettem volna az ajtóm, valaki rám kiáltott a fo¬lyosó végéről.
– Csak egy pillanatra, uram! Ért angolul?
Megtorpantam és a közeledő ismeretlenre néztem. Ahogy a halvány ellenfényben kivehettem, magas, szemüveges, sápadt képű középkorú férfiú volt, kiugró arccsontokkal, hajlott, hosszú orral.
– Bocsásson meg, ön idevalósi?
– Ezt hogy érti?
Szavaim hallatán tartózkodó mosoly terült szét az arcán.
– Csak nem angol?
– Nagy-Britanniában élek.
– Hála legyen érte az Úrnak! Ön is menedéket kért ebben a bűnbarlangban?
– Bűnbarlang?
– Nézzen csak körül! Bálványimádók. Elszorul a lélegzetem, ha rájuk pillantok. Isten tévelygő bárányai!
– Maga kicsoda?
Sóhajtott és némiképpen lecsillapodva nyújtotta felém a ke¬zét.
– Hagman tiszteletes.
– Lawrence.
– Igazán örvendek, Mr. Lawrence. Ön mi célból tartózkodik itt?
– Keletkutató vagyok – mondtam barátságtalanul. – És ön?
Hagman tiszteletes áhítatosan összetette két tenyerét.
– Az a szándékunk, hogy visszatereljük őket a nyájba.
– A szerzeteseket?
Felemelte az ujját és enerváltan megfenyegetett vele.
– Ezt a szót ne használja többé, ha róluk beszél! Nem szerze¬tesek ők, hanem a pokol katonái. Bálványimádók! A mi feladatunk, hogy visszavezessük őket Isten aklába.
– Megkérdezhetem, hogy milyen egyházhoz tartozik?
Olyan büszkén húzta ki magát, mintha pecsétes papírja lenne róla, hogy az utolsó ítéletkor neki fújják majd az angyalok a legjobb hangú trombitákat.
– Az egyetlen igaz egyházba. Szent György lovagjai közé.
– Ne haragudjék, de még nem hallottam róla.
– Legyen nyugodt, hallani fog. Ahogy Szent György lán¬dzsája hegyére tűzte a sárkányt, aki köztudottan maga volt a Sátán, mi is lándzsánk hegyére tűzzük a hitetlenséget.
– Az önök társa volt egy Don nevű lelkész?.
– Donald Robinsonról beszél? Hallani sem akarok róla. Rú¬tul cserbenhagyott bennünket az átkozott. Tud valami közeleb¬bit róla?
Haboztam néhány pillanatig, aztán anélkül, hogy egyetlen pillanatra is levettem volna róla a szemem, kiböktem az igazsá¬got.

– Attól tartok, hogy a kollégájuk... Robinson lelkész meg¬halt.
Legnagyobb megdöbbenésemre Hagman lelkész arcáról hirtelen elröppent a sápadt előkelőség és derűs öröm költözött a helyére.
– Halleluja! Hála legyen néked, Istenem!
Most meg alighanem én sápadtam el.
– Ön... örül a társa halálának?
Hagman lelkész csak úgy repesett a boldogságtól.
– Ki sem tudom mondani, mennyire. Végre megpihenhet az Úr balján. Hogy halt meg, Mr. Lawrence?
– Megrepedt a koponyája.
Hagman lelkész arcára visszalopakodott a sápadt, sárgás máz.
– Úgy érti... valaki agyonütötte?
– Miért gondolja?
– Hogyhogy miért? Nem szokott senkinek csak úgy magától megrepedni a feje.
– Márpedig ez történt.
Hagman gyanakodva pillantott rám.
– Hol a holtteste?
– Eltűnt.
– Ezt komolyan mondja?
– Legkomolyabban.
Hagman zavartan elmosolyodott, és tett egy lépést hátrafelé.
– Nem baj – mondta aztán nyugodtan. – Ha eltűnt, hát eltűnt. Rá se rántson. Majd megkeressük. Csak ne idegesítse fel magát. Az eltűnt tárgyaknak megvan az a jó szokásuk, hogy előbb-utóbb előkerülnek. Na, viszlát, jóember!
– Álljon csak meg, tiszteletes! – El akartam kapni fekete, leffegő kabátszárnyát, de ebben a szempillantásban Lord Hayes bukkant fel a folyosó kanyarulatában. Amikor megpillantott bennünket, orrára ültette a cvikkerét. Amint meggyőződött róla, hogy én állok vele szemben, tett néhány öles lépést felém. Leg¬nagyobb meglepetésemre egyáltalán nem volt hangja a léptei¬nek: mintha csak a levegőben lebegett volna a padló felett. Hagman tiszteletes nem is hallotta a közeledését, s amikor megfordult, hogy elmeneküljön előlem. Lord Hayesba ütkö¬zött.
A lóképű lord az ütközéstől egyensúlyát veszítve, előbb a falhoz lapult, majd Hagman tiszteletes karjába kapaszkodott,
– Bocsánat... ezer bocsánat,... Lord Hayes vagyok... Bo¬csánat.
Hagman megpróbált kibontakozni Lord Hayes szeretetteljes öleléséből, de minél jobban igyekezett, annál inkább összega¬balyodtak a szűk folyosóban. Lord Hayes felemelte a fejét és az egyre ingerültebben kapálódzó Hagman válla felett felém kiál¬tott.
– Rosie elmesélte, mi történt az éjszaka! Tudják már ki si¬koltozott?
– Nem vagyunk biztosak benne.

– Bocsánat… Ez a kezem… Mondom: az én kezem… Az a fickó, akit a szerzetes pofán rúgott, már… rendbe jött?
– Még nem találkoztam vele.
– Nahát, hogy mik meg nem történnek egy ilyen lámakolostorban…! Ez meg a lábam. Bocsánat. Mr. Lawrence… Sürgő¬sen beszélnünk kellene… egymással.
– Rendelkezésére állok, Lord Hayes.
– Kérem, várjon egy pillanatra, amíg… bocsánat; ez már megint az én lábam… így már rendben van. Elnézést, még be sem mutatkoztam, Lord Hayes vagyok.
Hagman lelkész megtörölgette a homlokát és rémülten a fal¬hoz lapult.
Lord Hayes mellére ejtette a cvikkerét, és elégedetten megveregette a vállam.
– Csakhogy összefutottunk. Rosie elmesélte, milyen izgal¬mas volt az éjszakájuk. Kár, hogy kissé ki voltam készülve és nyugovóra kellett térnem. Azt hiszem, roppantul élveztem vol¬na a kalamajkát. Rosie valami szerzetesről beszélt, akinek fe¬keték voltak a fogai.
– Igen. Ő ijesztette meg Muzzyt. Sőt, nemcsak megijesztet¬te.
– Ő rúgta fejbe azt a bizonyos urat?
– Minden valószínűség szerint.
Hagman tiszteletes, aki semmiképpen nem tudott eloldalogni Lord Hayes mellett, rémülten felcsuklott és most már mellettem igyekezett elosonni.
Lord Hayes zavartan a kabarjához dörzsölgette a cvikkerét.
– Nem látta izé… Rosie-t?
– Ma reggel még nem.
Egészen véletlenül Lord Hayes lábára pillantottam, aztán majd hanyatt estem a meglepetéstől. Két nevető, fekete-fehér panda maci nézett velem farkasszemet. Ekkor értettem csak meg, mién mozog olyan hang nélkül Lord Hayes, mintha levegőben járna. A hatalmas, bélelt, pandafejet utánzó papucsok elnyelték a folyosó padlójának recsegését.
Kissé nyugtalanított, amit mondott, ezen a hátam mögé pillantottam, nem tűnik-e fel valahol Lady Hayes.
Egyelőre azonban nem tűnt fel sehol.
Lord Hayes zavartan megköszörülte a torkát, aztán elkesere¬detten nézett rám.
– Mr. Lawrence… nem is tudom elmondani, mekkora örö¬met szerzett nekem, amikor tegnap éjszaka… izé… közölte velem, hogy olvasta a cikkemet.
Bár a hely és az alkalom nemigen volt alkalmas a himalájai rigókkal kapcsolatos problémák megvitatására, bólintottam.
– Azt hiszem, sikerült felfedeznem egy egészen új fajt.
Az örömteli bejelentés ellenére semmi örömet nem éreztem a

hangjában. Inkább félelmet és nyugtalanságot.
– Ez igazán jó hír.
– Felteszem, hogy… bizonyos értelemben a nepáli rigó elvadulásáról lehet szó. Ön szerint elképzelhető ilyesmi?
– Elméletileg igen.
– Valami kereszteződés révén… – Motyogott még valamit, aztán váratlanul kitört. – Mr. Lawrence, az a helyzet, hogy Lady Hayes… Rosie… nincs a szobámban!
Összevontam a szemöldököm és koncentrálni próbáltam.
– Hogyhogy nincs?
– Nincs.
– Úgy érti, hogy… elment valahova?
– Még az éjszaka.
Éreztem, hogy keserű íz kúszik fel a torkomon. Mintha a Hi¬malája hidege egyetlen szempillantás alatt betört volna az egyébként meglehetősen hűvös folyosóra.
– Reggel felé arra ébredtem, hogy fázom. Ugyanis lerúgtam a takarómat, a kályha meg már kialudt. Rosie, izé… Lady Ha¬yes, nem volt az ágyában.
Éreztem, hogy ennek már a fele sem tréfa. Ha Rosie is talál¬kozott a fekete fogú szerzetessel…
Lord Hayes sóhajtott és oldalba lökte a kettőnk közé szorult Hagmant.
– Bocsásson meg… eeee… és ne lökdössön. Szóval… Ro¬sie nem volt az ágyában. És most sincs. Ő nincs.
Mivel Hagman tovább békétlenkedett, kénytelen voltam visszalökni Lord Hayes karjai közé.
– Nyughasson már! Hogy érti azt, hogy ő nincs az ágyában?
Lord Hayes kétségbeesetten nézett rám, mint aki nagyon nem szeretné, de mégiscsak meg kell osztania legféltettebb titkát egy vadidegennel:
– Az a helyzet, hogy… Rosie ágyában fekszik az a fickó.
– Milyen fickó?
Lord Hayes megvonta a vállát.
– Szólongattam, de… nem ébredt fel.
Erre még Hagman lelkész is elcsendesedett, pedig éppen újult erővel próbált meg kiszabadulni a karjaink közül.
– Kicsoda?
– Hát… egy izé… szerzetes.
– Azt mondja, egy láma fekszik a felesége, Lady Hayes ágyában?
– Attól tartok, világosan látja a helyzetet, Mr. Lawrence.
– Alszik?
– Attól tartok… izé… komolyabb a dolog.
Több kérdésem nem volt. Eleresztenem a hónom alatt Hag¬mant, aki viszont ekkor már nem óhajtott elmenekülni. Mintha elfogyott volna

az ereje a kiszabadulásáért folytatott küzde¬lemben: a falhoz dőlt és lihegett, mint megkergetett kutya az árok partján,
– Valakinek… fel kell talán adni az utolsó kenetet?
Lord Hayes lemondóan legyintett.
– Ön... pap?
– Lelkész vagyok.
– Azt hiszem,,, elkésett vele. Bocsásson meg.
Megtörölgettem a homlokom, aztán Lord Hayes karjába ka¬paszkodtam.
– Hogy néz ki a szerzetes? Azt akarom tudni...
Lord Hayes egészen udvariatlanul közbevágott.
– Amikor megpillantottam... megvallom, kissé nyugtalan lettem. A fogai ugyanis...
– A fogai?
– Teljesen feketék. – Kétségbeesve nézett rám, s most érez¬tem először némi elkeseredettséget a hangjában. – Nem tudná megmondani, Mr. Lawrence, hogy a pokolba került ez a fekete fogú fickó a feleségem ágyába?
Zsebemhez nyúltam, hogy bátorításképpen megmarkoljam 38-as Smith and Wessonom nyelét, de azon nyomban vissza is húztam a kezem és inkább Tára anya nyakamban függő amulettjéből merítettem erőt.
Közvetlenül Lord Hayes szobája előtt Hagman megköszö¬rülte a torkát, és bátortalanul rám pislantott.
– Magukkal… mehetek?
Bólintottam, hogy csak jöjjön. Sosem baj, ha kéznél van egy lelkész, ha éppen halott van a háznál,
Az pedig volt. Ahogy kinyitottam Lord Hayes szobájának ajtaját, s ahogy megpillantottam Lady Hayes ágyán fekvő, fe¬kete fogaival felénk vicsorgó szerzetest, biztos voltam benne, hogy szó sem lehet tévedésről.
A feketefogú olyan halott, hogy halottabb már nem is le¬hetne.

42

Lord Hayes zavartan elkrákogta magát, és mintha csak egy délutáni teára invitálna, befelé tessékelt bennünket.
– Kérem... izé... foglaljanak helyet nálam.
Eszünk ágában sem volt szót fogadni neki. Már csak azért sem, mert nem is lett volna hova ülnünk. Az egyetlen, Lord Ha¬yes ágya melletti ülőalkalmatosságon, egy fából faragott támlás padocskán, ruhadarabok heverték festői összevisszaságban.
Megálltam a halott mellett, majd gyors mozdulattal lekaptam a fejét takaró sárga, vörös mintákkal kivarrott lámasüveget.
Legkevésbé sem csodálkoztam a látványon, amely a szeme¬im elé tárult; Lord Hayes és Hagman tiszteletes azonban annál inkább.

Lord Hayes szája elé kapta a kezét, mintha egy feltörő kiáltást akarna elfojtani. Így csak furcsa, nyöszörgésszerű hangok búj¬tak ki a torkán.
– Mr. Lawrence, ennek az izé... szerzetesnek... kettéhasí¬tották a fejét!
Közvetlenül ezután Hagman ordítottad magát a fülem mel¬lett.
– Donald! Istenem, hiszen ez Donald Robinson!
Valóban Don hullája feküdt Lady Hayes ágyán. S feketék voltak a fogai, mint a szurok.

43

Néhány röpke másodpercre volt csak szükségem ahhoz, hogy százszázalékos biztonsággal, meggyőződjem róla, valóban Don fekszik előttünk. Előhúztam a zsebkendőmet, és Lord Hayes visszatetszést tükröző tekintetétől kísérve megdörzsöltem vele a fogait. Amikor néhány másodpercnyi szorgoskodás után fe¬kete foltokat láttam a vásznon, biztos voltam benne, hogy valaki áldozatos munkával festéket kent rájuk. Arról azonban termé¬szetesen fogalmam sem volt, hogy miért.
Lord Hayes óvatosan megérintette a könyökömet.
– Nem kéne szólnunk róla valakinek?
Önkéntelenül is a karórámra pillantottam. Fél kilenc volt, a reggeli tea ideje.
Alighogy zsebre raktam kissé használt zsebkendőmet, vidám hang csendült az ajtó felől.
– Reggeli tereferére gyűltek össze az urak?
Lord Hayes lépett egyet előre, majd megtorpant és zavartan a torkát köszörülgette.
– Eeeee... Rosie… igazán nagyon örülök, hogy itt vagy… ízé…
– Mi a fene? Csak nem hiányoztam?
Lord Hayes füle tövéig vörösödött.
– Az a helyzet, hogy... nem találtalak reggel a szobában.
Lady Hayes az ajtófélfának támaszkodott. A halottat nem láthatta, hiszen Hagman és én eltakartuk előle.
– Nem találtál az ágyamban? Talán azért, mert nem is voltam ott.
Lord Hayes megalázva elhallgatott, Én viszont elérkezettnek láttam az időt, hogy közbeavatkozzam.
– Lekötelezne bennünket. Lady Hayes...
– Rosie.
– Lekötelezne bennünket, Rosie, ha elmondaná...
Rosie összehúzott szemmel csípőre tette a kezét.
– Bár nem lenne kötelességem beszámolni róla, hol jártam, hiszen elvégre ha meg is csaltam, a férjem a főlámával, az csak rám és Lord Hayesre tartozik. Igaz, drágám?
Lord Hayes cvikkere az ölébe hullott.
– Rosie... igazán... én....bocsássanak meg, kérem, azt hi¬szem, az út során elszenvedett fáradalmak...

– Blablabla – mondta Lady Hayes. – De hogy eloszlassam az urak aggodalmait, csak Muzzynál és Victoriánál voltam. Lefe¬küdtem, és bevallom, aggodalmat éreztem irántuk, ezért aztán rövidesen felkeltem és visszatértem hozzájuk.
– Nagy könnyelműség volt éjszaka egyedül mászkálnia a sötét folyosókon.
– Nálam volt a zseblámpám. Különben is csendes és békés itt minden, mint a legcsendesebb kisváros legszebb utcájában egy májusi éjszakán. Ne tévesszék meg önöket a két lány hallucinációi. Victoria súlyos idegbeteg, a másik lány pedig lassan al¬kalmazkodni kezd hozzá. Nincs itt semmiféle fekete fogú szer¬zetes, sem pedig másféle lény, aki ijesztgethetne bennünket. Ezek csak a két szerencsétlen lány álmaiban, élnek. Ha kiszaba¬dulunk innen, szerzek nekik egy jó orvost. Most pedig, meg¬kérhetném az urakat, hogy ha csak rövidke időre is, hagyják el a szobánkat, ugyanis át szeretnék öltözni. Szóval, ismétlem, nincs itt semmiféle élőhalott szerzetes!
Nem szóltam semmit, csak elhúzódtam az ágy elől. Hagman, jó érzéket mutatva a dramaturgiához, ugyancsak így tett.
Lady Hayes, azaz immár Rosie, előbb rajtunk nyugtatta a szemét, kedvesen mosolyogva, s talán némi diadalérzettel is. Valószínűleg azt hitte, határozott szavai és kétségkívül impo¬záns megjelenése késztetett meghátrálásra bennünket.
Néhány pillanat múlva aztán az ágyra s a rajta fekvő, szerze¬tesi ruhába öltöztetett Donra esett a pillantása. Mivel már ko¬rábban levettem a süvegét, lehetetlen volt nem észrevennie a fején húzódó hatalmas vágást.
Lady Hayes elsápadt és enyhén megtántorodott. Kinyújtott karjával a halottra mutatott, s amikor megszólalt, a magabizto¬san határozott hangok helyett már csak valamiféle egércincogás kéredzkedett ki a torkán.
– Ez... mi... ki?
– Alighanem az álmok hercege – mondtam, minden rosszin¬dulat nélkül.
– Ki... csoda?
– Épp az imént volt szíves említeni, hogy a fekete fogú szer¬zetes csak az álmokban él. Ez esetben lehetséges, hogy vala¬mennyien álmodunk. Ha így van, jobb lenne minél sürgősebben felébrednünk, különben attól tartok, néhányunk számára örök¬ké fog tartani ez az álom.

44

A rémült Brigyud megbízta Melongot, helyezzék el Don holttestét a hullakamrának kinevezett cellában, majd utasította a szerzetest, utaljon ki egy másik szobát Lord és Lady Hayes számára. Megkérdezte, óhajtok-e még valamit, aztán halálsápadtan a Maitréja-szobor elé

térdelt.
A szorgos és ügybuzgó Melong átvéve a dolgok irányítását, megkért, hogy közöljem mindenkivel: Brigyud rinpócse utasí¬tására étkezővé minősítették vissza a földszinti kis imatermet. Aki óhajtja, igénybe veheti a kolostor konyháját.
Mivel Jondont nem találtam sehol, visszacsoszogtam a szo¬bámba. Mint rendesen, valamelyik szerzetes növendék ezúttal is bekészítette számomra a jéghideg, olvasztott hólét. Hangos sziszegés és didergés közepette éppen magamra öntöttem a jégdarabokkal dúsított szürke levet, amikor kopogtatást hallot¬tam.
Az ajtóban Robert McKinley állt Janeene Van Dyck társasá¬gában. Udvarias mosollyal kikotortam"néhány jégdarabkát a fülemből, majd villámsebesen beburkoltam magam a törülkö¬zőmbe.
Miss Van Dyck nagyot nyelt. Láttam rajta, legszívesebben elszaladna. Hogy megakadályozzam benne, udvariasan beljebb tessékeltem őket. Ahhoz viszont, hogy ezt megtegyem, el kel¬lett engednem a törülközőmet, minek következtében ravaszul megindult rólam lefelé. Miss Van Dyck elpirult és csak akkor engedett fel a pír az arcán, amikor magamra terítettem bokáig érő szerzetesi palástomat.
McKinley komor tekintete nem ígért semmi jót. Megköszö¬rülte a torkát és az ágyam szélére ült.
– Az imént találkoztam Hagman tiszteletessel – kezdte. – Elmesélte, mi történt.
Széttártam a karom, mint akinek nincsen semmi hozzáfűznivalója az ügyhöz. Szerencsére a palást már nem akart leesni ró¬lam.
– Valóban... látta ezt a fickót odafent a fennsíkon?
– Hogyne láttam volna.
– Azt is, amikor meghalt?
– A pillanatot nem. De röviddel azután, hogy... szétnyílott a feje, már mellette voltam.
– Látott valami… gyanúsat a közelében?
Önkéntelenül is Miss Van Dyckre pillantottam. McKinley elfogta a pillantásomat, aztán ismét megköszörülte a torkát.
– Janeene, nem tudom, nem lenne-e jobb...
– Nem – mondta határozottan a lány. – Szeretném én is hallani!
– Talán a disszertációd szempontjából mégiscsak helyesebb lenne…
– Itt maradok!
Olyan keményen kitartott az elhatározása mellett, hogy kénytelen voltam még egyszer alaposan szemügyre venni, pedig tegnap éjszaka már egyszer megtettem.
Már akkor, ott a folyosón megállapítottam, hogy Miss Van Dyck egyáltalán nem az a típus, akit az ókori, kultúrák tanulmányozására teremtettek az istenek. Szőke frufrus frizurája, vidáman szeplős arca, fitos orrocskája inkább színésznőre, semmint tudóspalántára

emlékeztetett. Ami pedig testének egyéb részeit illette, bátran bekopoghatott volna bármelyik, igényes férfikö¬zönség számára készülő, elsősorban a gyengébb nemet ábrázoló képeslap címlapfotósához.
Pillantásom bizonyára ki is fejezett valamit a gondolataim¬ból, mert Miss Van Dyck elpirult és szendén lesütötte a szemét.
McKinley sóhajtva felvette földre hullott törülközőmet, s rendszerető módon az ablak falikilincsére akasztotta, miközben lapos pillantást vetett rám.
– Maga szerint ezek a halálesetek... hm... gyilkosságok?
A lány előrehajolt és mereven nézett rám, mint monguz az előtte tekergőző kígyóra. Egyelőre nem láttam félelmet a sze¬mében.
Úgy gondoltam, felesleges ködösítenem. Legalább később nem éri meglepetés őket.
– Bizonyos értelemben úgy is értelmezhetők – mondtam habozva.
– Hogyhogy bizonyos értelemben? Ki a fene hallott már bi¬zonyos értelemben vett gyilkosságról?
– Most hallhat.
– Megölték őket, vagy sem?
– Mit gondol, meg lehet valakit ölni egy kiáltással?
– Hogy a fenébe lehetne...? Illetve... azt hiszem, mégis¬csak...
– Például?
– Hát, ha mondjuk az illető szívbajos, és elbújok az ajtó mö¬gé és azt kiáltom: hukk! Erre a szívéhez kap, összeesik, és meg¬hal.
– Ön szerint ez gyilkosság?
McKinley megvakarta az orrát.
– Feltétlenül az! – mondta aztán határozottan. – A gyilkos¬ságot nem az elkövetéshez használt eszköz minősíti azzá.
– Rendben van – mondtam. – Csakhogy mivel bizonyítja be hogy gyilkosság történt?'
– Hagyjuk az elméleteket – legyintett lemondóan. – Esze¬rint ... a szerzetest, és Dont... megölték?
– Nagyon úgy néz ki a dolog.
– Mivel?
– Szóval. Egészen pontosan kiáltással. Egyfajta, speciális csak erre a célra használt kiáltással.
– Azt akarja bemesélni nekem, hogy valaki kiált egy nagyot, egy szerencsétlen flótásnak pedig ettől kettéreped a feje?
– Helyesen látja a lényeget, Bob.
– Maga ezt elhiszi?!
– Kénytelen vagyok elhinni.
– De hát... miért ölték volna meg őket? Ha el is fogadjuk a maga hihetetlen elméletét...
– Lehet, hogy hihetetlennek tűnik, mégsem annyira az. Elő¬ször is

semmiféle, olyan eszközt nem találtunk a közelükben, amellyel elkövethették volna a bűntényt.
– Na és? A gyilkos magával is vihette.
– Ez még lehetséges lenne, de... a koponyájukon sincsenek olyan nyomok, amelyek külső erőszakra utalnának.
– Hátha csak szabad szemmel nem látja őket?
– Ez is lehetséges, bár igen kicsi rá az esély. A boncolás majd...
Van Dyck kisasszony hirtelen elsápadt és az ablakhoz lépett. McKinley villámsebesen mellette teremve átkarolta a vállát.
– Szegény kislány. Nem kellett volna... Hagyja abba! Hall¬ja? Azonnal hagyja abba!
Abbahagytam, de Van Dyck kisasszony eltolta magától McKinleyt és bocsánatkérőn rám mosolygott.
– Bocsásson meg, Mr. Lawrence, csak olyan hirtelen jött az egész. Ön bizonyára nem tudja, hogy az édesapám is... hm... hasonló módon halt meg.
McKinley rám villantotta figyelmeztető tekintetét.
– Elnézését kérem, Van Dyck kisasszony – mondtam hang¬súlyozottan zavartan. – Fogalmam sem volt róla.
– Nem tesz semmit. Ön valóban nem tudhatta. – Kinézett az ablakon, mintha meghalt apját próbálta volna maga elé idézni. – Én kérek bocsánatot, amiért ilyen... ostobaságokkal hozako¬dom elő. Elképzelhető, hogy... mi is veszélyben forgunk?
Igazság szerint azt kellett volna mondanom, kérdezzen vala¬mi könnyebbet, de nem vitt rá a lélek. Arról nem is beszélve, hogy nagy hiba lett volna a biztonság illúzióját kelteni benne.
– Nem tudom – mondtam nagyon őszintén. – Csak megis¬mételhetem, hogy az elmúlt napon kettős gyilkosság történt a közelünkben.
– Azzal az izé... kiáltással?
– Minden jel arra mutat.
Megvonta a vállát és szelíden rám mosolygott.
– Miért is ne? Ha Jerikó falai leomolhattak a kürtszótól... Csak arra válaszoljon, kérem szépen, vajon miért ölték meg őket. Rituális gyilkosság áldozatai lettek volna? Mindig is azt hittem, az ilyesmiket már rég elsodorta a XX. század.
Komoly képet vágva igyekeztem száműzni az arcomra tola¬kodó keserű mosolyt.
– Azt hiszem, kisasszony, ön túl sokra tartja a XX. századot és túl kevésre a Keletet. Mindazonáltal nem valószínű, hogy ri¬tuális gyilkosságról lenne szó.
– Hát akkor?
Sóhajtottam és elgondolkodva megforgattam az amulettemet a nyakamon.
– A vörös süveges halálkiáltók Brigyud rinpócse szerint csak akkor

ölnek, ha veszélyben érzik magukat. Vagy ha... valaki el akarja rabolni a tulajdonukat, esetleg azt, amit a tulajdonuknak hisznek.
Elképedve és értetlenül meredtek rám.
Szinte észre sem vettem, hiszen csordultig volta lelkem saj¬nálattal.
Sajnáltam Robertet, sajnáltam Van Dyck kisasszonyt és ami azt illeti, sajnáltam magámat is.
Meg voltam ugyanis győződve róla, hogy ami eddig történt, ártatlan gyerekjáték ahhoz képest, ami ezután vár ránk.
Feltéve, ha csakugyan a vörös süvegesek keze van a dologban.

A rémület órái
Bizonyos ülésgyakorlatokkal fűszerezve
1
Miután Robert és Van Dyck kisasszony eltávoztak, felöltöt¬tem a palástomat, bebújtam a csizmáimba, majd lesétáltam az étkezőnek kinevezett imaterembe. Brigyud, akinek szomorú tapasztalatai lehettek a Himalájában kódorgó, kolostorába té¬vedt idegenek ellátása terén, mindent megtett, hogy épségben kihúzhassák azt a néhány napot, amíg a gleccser ismét átjárha¬tóvá válik. A falakról ugyan nem vetette le a thankákat, és a na¬gyobb istenszobrok is a talapzatukon maradtak, a kisebbeknek, mozdíthatóknak azonban hűlt helye árválkodott csupán.
Ahogy beléptem az ajtón, minden szem felém fordult. A gleccser megcsúszásának áldozatai már valamennyien a dur¬ván ácsolt, kecskelábú asztalok mellen ültek, gyanakvó pillan¬tásokat vetve a közöttük sürgölődő szerzetesekre, akik nem is titkolt lenézéssel az arcukon éppen porceláncsészéket osztottak fa közöttük. A sarokban fakondér gőzölgött, szagáról ítélve juhpörkölttel tele.
Rövid habozás után Victoria és Muzzy asztalát választottam.
– Megengedik a hölgyek, hogy helyet foglaljak?
Látható örömmel mutatták, hogy igen. Magam elé húztam egy teáscsészét és felemeltem az asztal sarkára állított, forró kancsót.
– Kérnek?
Muzzy elfintorította az orrát.
– Mi ez?
– Tea.
– Rendes vagy… itteni?
– Ha arra gondol, jakvajas.
– Akkor nem kérek. Nem lehetne valahonnan normális teát szerezni?
Mintha csak az égiek meghallgatták volna a kívánságát, nyí¬lott az ajtó, s két szerzetes lépett be porcelánkannákkal a ke¬zükben Egyet letettek a mi asztalunk szélére is, majd tovább¬mentek.
Felemeltem a kancsót és beleszagoltam. Európai tea volt benne.
Miután teljesült a kívánságuk, öntöttem magamnak a jakvajasból.

Victoria elfintorította az orrát, és szája elé szorította a zsebkendőjét.
– Maga... hogy bírja?
– Mit? – kérdeztem csodálkozva.
– Amit iszik. Mert teának nem mondanám.
Kortyoltam egy jót, aztán letettem a csészém az asztalra.
– Meg lehet szokni. Sőt kifejezetten egészséges.
– Az a gyanúm, nem fog sikerülni megszerettetnie velem.
Kortyoltam még egyet, aztán az asztalra könyököltem.
– Amint látom, rendbe jöttek.
– Hát azért az enyhe túlzás – sóhajtotta Muzzy a kenyérszeletek közé nyúlva. Csodálkozva láttam, hogy remeg a keze.
– Úgy hallom, Lady Hayes maguknál maradt reggelig.
– Igen. Nagyon kedves hölgy – biccentett Victoria.
– És segítőkész – tette hozzá Muzzy.
Jakvajat kentem a kenyeremre, majd jól meg is sóztam.
– Kérdezhetek valamit?
– Persze – mondta Muzzy. – Miről van szó?
– Hogy kerültek a fennsíkra és egyáltalán, Bhutánba?
Mindketten lehajtották a fejüket, mintha valami nem helyén¬valót kérdeztem volna tőlük.
– Ha butaságot kérdeztem volna kérem, felejtsék el – fújtam óvatosan visszavonulót.
Muzzy rákent egy kis vajat a kenyerére, megszagolta, aztán kétségbeesett képet vágott.
– Nem tudom, menni fog-e. Ugyanakkor azt hiszem, mással nemigen tudnak szolgálni ezek a jó emberek.
– Mással valóban nemigen.
– Ez esetben vagy megesszük, vagy éhenhalunk.
– Ez azért túlzás – vigasztaltam őket. – Az ember állítólag nyolc-tíz napig is kibírja élelem nélkül. Ha addig rendbejön a gleccser, marad némi esélyük a túlélésre.
– Akkor már inkább megpróbálom magamba tömni vala¬hogy. Te is, Vic?
– Én is – mondta halottsápadtan Victoria.
– Egyébkent mit is kérdezett? – nyelt le egy kenyérdarabot Muzzy. – Jézusom, csak vissza ne jöjjön! Azt szeretné tudni hogyan kerültünk Timpuba? Nos, Vic, hogy kerültünk oda?
Önkéntelenül is a másik lányra pillantottam. Victoria arca zavart volt, mintha nagyon nem lenne ínyére a téma.
– Jobb lenne, ha... te mondanád el, Muzzy.
– Biztos hogy azt akarod, Vic?
Victoria felvonta a vállát.
– Örökké úgysem maradhat titokban. Nekem is jobb, ha mi¬nél előbb megszokom, hogy mások is tudják.

– Hát jó – sóhajtott Muzzy. – Ha úgy akarod...
– Hé! Álljon csak meg a menet! – emeltem fel gyorsan a ke¬zem. – Csak akkor mondja el, ha nem okoz egyiküknek sem fájdalmat. Nem vagyok különösképpen kíváncsi természet. –Lopva a mennyezetre pillantottam, nem potyog-e róla a vakolat, de szerencsére Taglungból nem spórolták ki az építőanyagot a mesterek.
–Meséld csak el neki, Muzzy! Most már ragaszkodom hozzá!
Muzzy sóhajtott és habozva rám pillantott, mint aki nem is tudja, hol kezdje a dolgot.
– Az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy önnek bizonyára fogal¬ma sincs róla, kicsoda valójában Vic.
– Honnan lenne? – képedtem el. – Csak nem egy hollywoodi csillagot tisztelhetek a személyében?
Victoria szeme felragyogott.
– Ugyan már, Mr. Lawrence. Zavarba hoz.
– Victoria Henry LeBrock lánya.
Olyan elégedetten nézett rám és egyben olyan várakozó pillantással mintha pontosan tudnom kellene, kicsoda Henry LeBrock. Rémlett ugyan valami, de akárhogy is erőltettem az agyam, csak nem akart beugrani.
– Mr. LeBrock texasi olajmágnás, Mr. Lawrence.
Erre aztán beugrott, aminek azonnal be kellett volna ugrania. LeBrock aki nemrégen indult Houston polgármesteri székéért csak hajszállal maradt le fekete bőrű ellenfelével szemben.
– Most már emlékszem – mondtam. – Gratulálok az édesapjához, Vic.
Victoria savanyúan elmosolyodott.
– Nagyon régen nem láttuk egymást, Mr. Lawrence. Azt hi¬szem, a betegségem miatt alakultak így a dolgok. – Muzzyra pillantott aztán nagyon határozottan kivágta: – Mert én beteg vagyok, igenis, beteg!
– Egyáltalán nem látszik magán – hazudtam.
– Nem is a testemmel van baj, hanem az idegeimmel. Orvosaim szerint kissé, hm... ideggyenge vagyok.
– Ez még nem olyan nagy baj. Az emberiség jelentős része,..
– Tudja, milyen érzés, amikor úgy érzi, hogy egy lekvárosüvegben ül és magára akarják csavarni az üveg tetejét?
– Őszintén szólva...
– Mert én tudom. És... gyakran érzek ilyet. Néha naponta többször is.
– Sajnálom, Miss LeBrock.
– Még csak az hiányozna, hogy így szólítson. Nem is állnék többé szóba magával!
– Bocsásson meg, Vic,
– Így már más. Szóval, mivel gyengék az idegeim, hm... az emberismeretem sem igazán jó. Barátaim néha olyan dolgokba rángatnak bele... amibe nem lenne szabad.

– Megesik az ilyesmi.
– Velem gyakran. Legutoljára például összeköltöztem Philippel.
– Hm.
– Nem is kérdi, ki az a Philipp?
– Ki az a Philipp?
Victoria hirtelen kitört. Olyan hangosan, hogy többen is riadtan fordultak felénk.
– Egy szaros kis csirkefogó! Csak a pénzem kellett neki!
Bár nem vagyok szárazdajka típus, megsimogattam a kezét.
– Az olyan csinos lányok, mint ön, Victoria, találnak az ilyenek helyett mást. Méghozzá tapasztalataim szerint, nem is kell sokáig várakozniuk.
– Csakhogy én rettentően belezúgtam. Teljesen kikészültem Mr. Lawrence. Élőhalott voltam, egy zombi. Akkor az apám felfogadta mellém Muzzyt. Alighanem ez volt élete legnagyobb húzása, nekem pedig életem legnagyobb szerencséje.
– Ugyan már, Vic, ne túlozd el a dolgot – mondta Muzzy, de láttam rajta, jólesik neki a másik rajongása.
– Talán már élni sem tudnék Muzzy nélkül.
– Mióta ismerik egymást?
– Lassan négy éve.
– Végül is hogy kerültek Bhutánba? Meg akart szökni az emlékei elől?
Úgy meghökkent, hogy tátva maradt a szája.
– Hogyan találta ki?
– Évszázados tapasztalat.
– Négy éve járjuk a világot, Mr. Lawrence. És éppen Timpuban ebédeltünk a szállóban, amikor megismerkedtünk. Mr. Robinsonnal. Donnal.
– Egyedül volt?
– Az étteremben igen. De elmondta, hogy vannak társai, akikkel együtt van. Ámbár nem szereti őket.
– Ugyan miért?
– Mert habozó fickók. Nem akarják teljesítem a kötelességüket.
– Az meg mi?
– Nem akarnak téríteni. Szent György Lovagjainak Egyháza ugyanis azért küldte őket, hogy térítőmunkát végezzenek a vad emberek közön. Ők azonban visszariadtak a nehézségektől. Meg akarták várni, amíg megállapodik valamiféle hülye gleccser amelyik ukmukfukk csak úgy útnak indult. Don szerint nem bíztak a Hit erejében. Néhány napig együtt ebédeltünk, majd Donald azt mondta, nem bírja tovább. Ha kell, egyedül is nekivág az útnak. Bérel egy helikoptert, amely leteszi egy fennsíkon, ahonnan már néhány órai gyaloglással elérhető Taglung kolostora. Ott aztán térithet kedvére
– Maguk pedig csatlakoztak hozzá.

Vic bólintott.
– Megsajnáltuk szegényt. Olyan elesett volt és olyan magányos.
Muzzy halványan elmosolyodott.
– Vic egy kicsit belezúgott Donba, az az igazság.
Mivel úgy láttam, mindenki bennünket figyel, igyekeztem véget vetni a beszélgetésnek.
– Eszerint elkísérték Dont. Segíteni akartak neki a térítőmunkában, igaz?
– Igaz, Mr. Lawrence.
Felálltam és megittam a teám maradékát.
– Örülök, hölgyeim, hogy együtt reggeliztünk. Reméljük, hamarosan megnyugszik a gleccser..
– Csak azt a csúnya embert tartsa távol tőlünk – tette össze a kezét Vic. – Tudja, a fekete fogút.
– Mindent megteszek, higgyék el – biztosítottam őket s éppen át akartam ülni Lord Hayes-hoz, amikor Jondon kukkantott be az ajtón. Amikor felfedezte, hogy éppen két asztal között állok, némi habozás után hozzám lépett, megfogta a könyököm és félrehúzott.
– Attól tartok, nem fogsz örülni neki, amit mondok – kezdte nem éppen biztatón. – Pula szerzetes meghalt az éjszaka. Most fedezték fel a holttestét.
– Pula? – hökkentem meg. – Hiszen olyan egészséges volt, mint a makk. Éppen reggeli után akartam beszélni vele.
Jondon rám nézett és megcsóválta a fejét.
– Nem értettél meg, Blobzang rinpócse. Pulát megölték. Kettéhasították a koponyáját.
2
Pula láma a cellájában ült egy pislákoló mécses és egy Begcét ábrázoló thanka előtt. Amikor beléptünk a cella ajtaján, Begce képe megleppent, mintha a lóháton ülő, komor képű isten be¬lénk akarná szúrni hosszú lándzsáját. Nem igazán kedveltem, pedig tudtam róla, hogy a lámahit keménykezű apostola. A legenda szerint valaha a démonok vezére volt, s egy alka¬lommal meg akarta zavarni a dalai lámát térítő tevékenységé¬ben. A láma, amikor megpillantotta a rossz kinézetű démonve¬zért, Avalokitesvára buddha alakjába bújt. Begce, lova, látván az átváltozást, olyannyira megrémült az uralkodó óriási hatal¬mától, hogy menekülni kezdett, s nemcsak patái nyomait hagyta hátra a homokban, hanem a hirtelen beléjük vésődött Om mani padme hum – Kincset rejt a lótusz – feliratot is. Begce látván lova „megtérését", maga is térdre borult az isten formájú láma előtt, s felvette Buddha hitét. Azóta is a Szelíd Herceg vallásá¬nak igaz védelmezője.
Pula barátomat azonban sajnos nem tudta megvédem. Az idős, kopasz szerzetes úgy ült a thanka előtt, lehorgasztott, széthasadt koponyával,

mintha csak Begce lovainak a patáit vizsgálgatta volna.
Brigyud az ajtófélfának támaszkodott és sípolva szedte a le¬vegőt.
– Végünk van – mondta enyhe hisztériával a hangjában. – Valamennyiünket meg fognak ölni. Egytől-egyig. Azok az át¬kozott vörös süvegesek. De hát mit akarnak tőlem? A thanka-gyűjteményemet? Vagy el akarják venni a kolostoromat?
Jondon hosszasan vizsgálgatta a halottat, végül mélyet só¬hajtott.
– Ugyanúgy ölték meg, mint a másik kettőt. Pula feje is „magától" nyílt meg.
– De hát mikor? – kérdezte a halántékát tapogatva Brigyud. – Valakinek csak hallania kellett volna azt az átkozott kiáltást. Annál is inkább, mivel Pulának megengedtem, hogy a ti épü¬letszárnyatokban maradjon. Öreg ember, úgy gondoltam, nem fenyegeti veszély.
Ezúttal a veszélyt, amelyre célzott, nem a vörös süvegesek, hanem mi jelentettük.
– Nem hallottatok furcsa kiáltásokat?
Jondon komoran nemet intett.
– Pedig az éjszaka halt meg...
Lótuszülésbe kuporodtunk s a kíváncsiskodó reggeli fényben elmondtuk Öreg barátom felett az ilyenkor szokásos démonűző imát. A halottak könyvének megfelelő részletére ezúttal nem volt szükség, hiszen Pula lelke már messze járt a koponyáján vöröslő hasadékon keresztül.

3

Mivel a halott mellett a továbbiakban már semmi dolgom nem volt, visszasétáltam a kis imaterembe. Útközben egyre azon törtem a fejem, elmondjam-e a többieknek, mi történt, vagy inkább hallgassak róla. Mindegyiknek van előnye és hát¬ránya is. Ha hallgatok, nem tör ki a pánik, ugyanakkor nem tu¬dom, nem teszek-e rosszat vele. Aki fél, óvatos is, Taglungban pedig úgy látszik egyre inkább szükségünk lesz az óvatosságra.
Egyelőre szerencsére nem került rá sor, hogy döntenem kell¬jen Pula halálhírének közzétételéről. Amint beléptem a terem¬be, Pulteney felállt és felém intett.
– Jöjjön csak ide hozzánk, Mr. Lawrence! Be szeretném mutatni a kolléganőmnek.
Mit volt mit tenni, odaültem az asztalukhoz. Helena Bancroft középkorú, jó megjelenésű, szőke hölgy volt, izgatóan feszülő, világosbarna kosztümbe csomagolva.
Alaposan megnézett magának, aztán kedvetlenül széttört az ujjai között egy szelet kenyeret.
– Magát mi szél fútta erre, Mr. Lawrence? – kérdezte sóhajtva, miután túlestünk a kölcsönös bemutatkozáson. Maga is hajótörött?
– Egyáltalán nem – mondtam, mosolyt erőltetve az arcomra. – Én

szándékosan választottam a száműzetést.
– Fene a gusztusát. Mit képes csinálni ezek között a faggyútól bűzlő fickók között, ha meg nem sértem?
– Bizonyos vallási kerítéseket tanulmányozok. És mellesleg a tekercsképeket.
– Akárcsak mi. Eszerint mindhárman kötözni való bolondok vagyunk. Tudja, mi mindenféle marhaságot összefirkálunk tö¬rött szobrokról, fületlen, ócska edényekről, szakadt képeken terpeszkedő, nagy seggű fehérnépekről, aztán eladjuk, amit ír¬tunk hülye újságok hasonlóan hülye szerkesztőinek. Mondja, maga szerint normális dolog ez?
– Sokak szerint nem az – biztosítottam.
– Na látja? Legutoljára például azt vettük a fejünkbe, hogy ezekről a szörnyűséges faliképekről, a thankákról, vagy hogy a csodába is hívják őket, firkálunk valamit. Szerintem inkább össze kellene vagdosni valamennyit és megszőni rongyszőnyegnek. De komolyra fordítva aszót, azért jöttünk, hogy írjunk néhány cikkét Brigyud apát híres-nevezetes thankagyűjtemé-nyéről. Egyelőre azonban nemigen akar törődni velünk. Apro¬pó, igaz, hogy az éjszaka megöltek valakit?
– Még nem tudjuk – mondtam óvatosan. – Bár, bizonyos jelek arra mutatnak...
Helena hozzám hajolt és a fülembe suttogta:
– Ezektől a lebernyeges pasasoktól minden kitelik. Még a szemük sem áll jól. Ki is van készítve a stukkerom a mellé az ágynak nevezett tákolmány mellé, amelyen időnként megpró¬bálok elszunnyadni, és ha valaki hívatlanul bedugja az ajtón a képét, hát istenemre mondom, beleeresztek egyet. Maga szerint meddig kell még itt rostokolnunk?
– Legfeljebb 2-3 hétig.
– Micsoda? Ez magának legfeljebb?! Jézusom, én megfojta¬lak, Pulteney!
Egyszerre csak szeget ütött a fejemben valami.
– Helikopterrel érkeztek? – kérdeztem közömbös hangom.
– Azzal hát. Mi mással érkezhettünk volna? Ide nem jár repülőgép.
Felvett egy nagy darab, remegő birkahúst és a szájába tömte. Megkönnyebbülve felsóhajtottam. Legalább néhány másod¬percig nem tud beszélni tőle.
– Timpuban béreltük – vette át a szót sietve Pulteney. – Itt landoltunk a fennsík szélén. Azt mondta a pilóta, hogy csak ott biztonságos a leszállás, s onnan egy ösvényen rövid idő alatt elérhetjük a kolostort. Ügy terveztük, hogy amint megírtuk a cikkeinket Taglung thankáiról, gyalog kecmergünk vissza Timpuba.
– Milyen ösvényt mondott a pilóta?
– Valami teknősbékaösvényt. Állítólag szerencsét hozó tek¬nősbékaszobrok vannak mellette. Nekünk, sajna, nem hoztak szerencsét. Alighogy a hóra tettük a lábunk, akkora vihar tá¬madt,

hogy meg sem kíséreltük elérni Taglungot.
– Eszerint az ezt megelőző éjszakát odafent töltötték?
– Egy sátorban. Még mindig ott van valahol. Már nem volt lelkierőm lebontani.
Megsimogatta szépen vágott, vékony kis bajuszát, mintha így utólag már sajnálná sorsára hagyott sátrukat
– Amikor megvirradt, mit csináltak?
– Mit csináltunk volna? Vártunk, majd a szél csökkenté¬vel, úgy dél felé elindultunk a teknősbékaösvényen. Sajnos a hó miatt csak lassan haladhatnánk, ezért este lett mire ideér¬tünk.
– Azon az éjszakán, amit odafent töltöttek, nem hallottak vagy észleltek valami szokatlant?
Pulteney megrázta a fejét, Helena Bancroft azonban legyűrve a húsdarabokat rávakkantott.
– Én igen. Egész éjszaka horkoltál, mint egy mormota. Már ott tartottam hogy havat tömök a szádba.
– Másnap sem?
– Mit kellett volna hallanunk vagy tapasztalnunk?
Bár hallani- és tapasztalnivalójuk lett volna éppen elég, egyelőre nem firtattam a dolgot.
Inkább az a kérdés foglalkoztatott, hogy abban az időben, amikor Padmát és Dont megölték, alig pár száz méternyire le¬hettek csak a sziklahasadéktól.
Akár ők is megölhették volna mind a kettőt.
Persze csak akkor, ha ismerik a vörös süveges lámák, halálkiáltását.
4
Miután ezen a reggelen már nem óhajtottam beszélni senki¬vel, visszalopakodtam a szobámba. Éppen megpróbáltam volna összeszedni a gondolataimat, amikor kopogtattak az ajtón. Azt hittem, Jondon, nagy csalódásomra azonban egy ismerős és egy mind ez idáig ismeretlen férfi állt odakint. Az ismeretlen ala¬csony, vörös emberke volt, sokdioptriás szemüveggel az orrán, fekete-fehér csíkos zakóban, amitől valahogy zebraszerűnek tűnt a megjelenése. A másik Vandernoot volt, pipával a szája¬ban. S bár a pipás emberek általában nyugodtak, pipájukkal együtt élvezik az élet harmóniáját, Vandernoot nem tűnt annak. Ahogy kinyitottam az ajtót, ráharapott a pipa szárára, pedig köztudott dolog, hogy aki igazán kedveli a pipáját, inkább az ujjára harapna rá, semmint füstölgő kedvencére.
– Jó reggelt, Mr. Lawrence – üdvözölt a madarász, mintha ezen a reggelen még nem találkoztunk volna. – Engedje meg, hogy bemutassam a kollégámat, John Stantont.
– Részemről a szerencse – mondtam elfojtva magamban egy sóhajtást.
Kényszeredett mosollyal mutattam, hogy foglaljanak helyet; részben az egyetlen, gyalulatlan deszkából összeütött zsámo¬lyon, részben

pedig az ágyam szélén.
– Mivel lehetek szolgálatukra, uraim?
Vandernoot a zebrára nézett, aztán meghatározhatatlan mozdulatot tett a kezével.
– Mr. Stanton madárkikészítő, akárcsak én.
– Ennek igazán örülök. Nyilván hasznos tanulságokkal szol¬gált önöknek ez a himalájai kirándulás – mondtam udvaria¬san.
Stanton gúnyosan elhúzta a száját.
– Hát egy s mást megtapasztaltunk, az kétségtelen. Én pél¬dául azt, hogy a selyemzokni semmit sem ér a himalájai télben.
– Tapasztalatnak ez sem kevés.
Elhallgattam és vártam, hogy vajon továbbra is a zoknik és a Himalája összefüggéseiről beszélgetünk-e. Ez esetben magam is fel tudtam volna hozni néhány példát arra nézve, hogy jobb ha az ember otthon hagyja a vékonyabb harisnyáit, ha télidőben Ázsia belsejébe indul kószálni.
Stanton Vandernootra pillantott, mintha csak biztatta volna valamire. Vandernoot nyelt egyet, aztán rám nézett.
– A kismadarak, amelyeket mind ez idáig még nem töm¬tünk ki, azt csiripelik, hogy bajban vagyunk. Igaz ez, Mr. Lawrence?
– Hát... valóban történtek errefelé bizonyos dolgok, ame¬lyek nem tetszenek nekem – mondtam óvatosan.
– Ez a bizonyos dolog három hulla? – kérdezte csúfondárosan Stanton.
Bár lámakolostorokban csak igen ritkán gyújtom meg a pi¬pám, most úgy döntöttem; mégis meggyújtom. Legfeljebb kiszellőztetek, ha Brigyud meg akarna látogatni.
– Ön honnan tud róla?
– Mr. Vandernoot épp az imént említette, hogy a madarak is ezt csiripelik. Azonkívül idejövet találkoztunk néhány fickóval, akik egy öregember holttestét cipelték a folyosón. Mit mondjak, nem volt felemelő látvány.
Megtömtem a pipám és meggyújtottam. Kellemes volt az íze, de valahogy mégsem az igazi. Talán a Brigyud iránt érzett lel¬kifurdalástól.
– Pula volt – mondtam.
– Ismerte?
– Hogyne ismertem volna. Sokat tanultam tőle.
– És maga ezt csak így mondja?
– Hogy kellene mondanom?
Stanton megcsóválta a fejét.
– Ha az én jó ismerőseim közül ölnének meg valakit, keresz¬tül csúsznám-másznám, ha kell az egész világot, csakhogy el¬kaphassam a gazembert.
Ezzel kapcsolatban nem volt mondanivalóm. Felesleges lett volna sóval hintenem azt a mély sebet, amelyet Pula halála ütött a lelkemen.

Az én öreg barátom volt, egyedül nekem kell tisztán tartanom az emlékét, amibe természetesen az is bele¬tartozik, hogy leszámolok azzal, aki meggyilkolta. Akár vörös süveges varázsló-láma, akár közönséges csirkefogó is az il¬lető.
Stanton morgott valamit, aztán megvonta a vállát.
– Elvégre a maga dolga. Hogy ölték meg a tanítóját?
– Ahogy a többit. Széthasították a fejét.
– Csak úgy?
– Nem csak úgy. Rákiáltottak, amitől megrepedt a kopo¬nyája.
Mintha egy árnyalatnyival sápadtabbra váltott volna a képe.
– Ezt... megtehetik velem is?
– Állítólag igen.
– Mi az, hogy állítólag?
– Nincs rá bizonyíték. Egyesek szerint mese az egész.
– És ön szerint?
– Én csak annyit mondhatok, hogy önök is látták Pulát, de ha akarják, megnézhetik egy Padma nevű szerzetes és egy Donald Robinson nevű lelkész holttestét is. Nekik is szétnyílt a kopo¬nyájuk.
– Egyszerűen elképzelhetetlen! Mellesleg fizikával is fog¬lalkoztam a főiskolán. Lehetetlen, hogy valaki... – Nyelt egy nagyot, aztán rám meresztette a szemét. – Mr. Vandernoot sze¬rint egy-két hétig itt kell maradnunk. Igaz ez?
– Attól tartok, igen. Amíg a gleccser meg nem nyugszik, nem lehet új ösvényt nyitni rajta.
– Hát ez egyre cifrább lesz! Mintha csak a kivégzésre várók cellájában ülnék. Néha már arra gondolok, legjobb lenne neki¬vágni a hómezőnek. Egyszer majd csak elérek egy lakott tele¬püléshez.
– Nem fog elérni sehova, hacsak Sindzse hideg poklába nem. Néhány óra múlva csontig fagyna, ha éppen nem zuhanna bele egy szakadékba. Gyakorlatilag nulla az esélye, hogy ép bőrrel megússza, ha elindul.
– Akkor meg mit csináljak? Ölbe tett kézzel várjam, hogy megöljön valaki?
– Inkább mondják el, hol töltötték a mostanit megelőző éj¬szakát.
– Hol a fenében töltöttük volna? Odafent a fennsík szélén. Néhány köpésnyire Taglungtól. Mégsem tudtunk lejönni a vi¬har miatt.
Leesett az állam a meglepetéstől. Amikor felfelé baktattam a teknősbékaösvényen, azt hittem, mérföldekre nincs élő ember a közelemben, ezek szerint viszont akkora volt a forgalom, szinte karnyújtásnyira tőlem, mintha az Oxford Streeten sétálgattam volna.
Csak amikor már becsukódott mögöttük az ajtó, gondolkod¬tam el rajta, vajon mi a fenét is akarhattak tőlem. Végül is meg¬vontam a vállam és nem töprengtem tovább a dolgon.
Pedig töprengenem kellett volna.

Miután eltávoztak, pihentem néhány percig, aztán úgy dön¬töttem, teszek egy rövid sétát odakint. Közben meglátogatok valakit, akit még nincs szerencsém ismerni. Eddigi tapasztala¬taim ugyanis arra tanítottak, nem igazán jó dolog, ha akad vala¬ki egy gyilkosságokkal terhelt kompániában, akiről fogalmunk sincs, kicsoda.
Alig tettem azonban néhány lépést, beleszaladtam a folyosón Zimbalist papába. Egyáltalán nem volt kedvemre való a talál¬kozás, mégsem térhettem ki előle. Már csak azért sem, mert Zimbalist terebélyes pocakja elzárta előlem a menekülés útját. Amikor meglátott, felrikkantott és széles mozdulattal a vállamra vert.
– Megreggelizett?
– Én igen. Hát maga?
– Kitűnően! Csak a többiek ócsárolják azokat a finom zsíros cafrangokat, ahelyett hogy felzabálnák őket.
– Ennek igazán örülök. Hogy van az orra?
Megtapogatta vörös tülökorrát és elégedetten felkuncogott.
– Az is rendbe jött. Pedig alaposan pofán rúgott a fickó. Ha találkozom vele, biz' isten rátaposok a lábára, bár úgy egyéb¬ként nem vagyok haragtartó. Lehet, hogy megzavartam az el¬mélkedésében, vagy mi a szösz? Tudja, ezek a dilisek néha le¬ülnek, majdhogynem a fülükbe dugják a lábukat, aztán csak néznek maguk elé, mintha egyáltalán nem hinnék el, hogy nincs az orruk előtt semmi más, csak a híg levegő. – Lopva körülné¬zett, aztán őszinte aggodalom ült ki a képére.
– Azt hallottam, ismét feldobta a talpát valaki.
Nyeltem egyet, de nem szóltam. Túlságosan is tiszteltem ah¬hoz Pulát, hogy összeverekedjek valakivel az emlékét ért sére¬lem miatt.
– Meghalt egy idős szerzetes.
– Úgy?
– Széthasadt a koponyája.
Zimbalist megtapogatta a fejét.
– Vigye el az ördög. Mit gondol, ha átkötném valamivel, mondjuk összedrótoznám, akkor is ki tudna nyírni a fickó?
Bar őszintén szólva kísértett a gondolat, hogy drótoztassam össze vele a fejét, mégis nemet intettem.
– Azt hiszem, nem használna semmit. Ha meg akarják ölni, úgyis megölik.
– A fenébe is, szép kilátások! Ott a fennsík szélén még nem gondoltam volna, mibe csöppenek.
Mintha megsűrűsödött volna körülöttünk a levegő.
– Azt akarja mondani, hogy az ezt megelőző éjszakát a fennsík szélén töltötte?
– Hol a fenében töltöttem volna másutt? Felgyalogoltam a faluból, ahol néhány napig meghúztam magam. Mondhatom, nem esett

nehezemre otthagyni őket. Fogadok, hogy életében nem aludt még olyan nyomortanyán, mint én.
– Nem fogadok, mert úriember nem fogad, ha biztos benne, hogy nyer.
– Képzelje, még ablak sem volt a szobámon, s amikor be¬gyújtott a fickó a kályhába, akkor vettem észre, hogy nincs csö¬ve: nyilván a torkomon keresztül kellett volna kiszállni a sza¬badba a füstnek, ha éppen kimegyek levegőzni. Nos, tegnap reggel aztán búcsút mondtam a kapufélfának. Hátamra kaptam a szerelésem és irány a kolostor.
– Honnan tudta, merre kell mennie?
– Egy falusi megmutatta. Azt mondta, el sem tévedhetek, legfeljebb beleesem egy szakadékba, vagy ha hópárduccal ta¬lálkozom, én leszek a reggelije. Csoda szellemes volt a fickó.
– Megmondana nekem valamit, Mr. Zimbalist, de úgy istenigazában, őszintén?
– Csak rajta – vigyorgott Zimbalist papa. – Tőlem mást sem hall, fiam, csak őszinte szót.
– Mi a fenéért érdeklődik maga a tekercsképek iránt?
Zimbalist csodálkozva húzta fel a szemöldökét.
– Hogyhogy miért érdeklődöm? Természetesen pénzért. Olcsón venni, drágán eladni: ez az alapelvem. Apropó, nem tudja véletlenül, mikor akarja megmutatni nekünk a főapát az állítólagosán világhírű thankagyűjteményét?
– Honnan tudja, hogy egyáltalán meg akarja mutatni bárkinek?
– Lady Hayestől. Épp az imént találkoztam vele. Azt mond¬ja, Brigyud apát arra akarja megfűzni Lord Hayest, szálljon be egy zsák pénzzel valami állandó taglungi thankakiállításba.
– Úgy látszik, a lámakolostorok is haladnak a korral – mondtam szomorúan. – Előbb-utóbb majd csak megmutatja, bár eladni aligha fog belőlük. Addig meg csak vigyázzon a koponyájára.
– Arra mérget vehet – vigyorgott Zimbalist a zsebére ütve.
Valamiért biztos voltam benne, hogy nem savanyúcukorkás zacskó dudorodik benne.

6

Az ajtófélfának dőltem és könnyedén megkocogtattam a fakilincs alját. Odabent recsegni kezdett a padló, mintha egy széket húztak volna odébb. Csak a harmadik vagy negyedik ko¬pogtatásomra csosszantak léptek, s jött közel az ajtóhoz valaki.
– Ki... az? – suttogta egy ijedt hang alig néhány centiméternyire tőlem.
– Lawrence – mondtam. – Leslie L. Lawrence. Majdnem a szomszédja vagyok.
– Igazán? Örvendek, Mr. Lawrence.
Csend volt odabent s úgy látszott, esze ágában sincs kinyitni az ajtót.
Vártam néhány másodpercig, aztán újfent megkopogtattam a kilincs alját.

– Beszélhetnék önnel, Miss Barton?
– Honnan tudja a nevemet? – jött, azonnal a suttogó válasz.
– Természetesen Lady és Lord Hayestől. Említették, hogy ön is itt tartózkodik.
– Igazan kedves tőlük.
– Nem ismerkedhetnénk meg személyesen is?
– Hiszen azt tesszük, nem?
Igaz ami igaz, valóban ismerkedtünk. Csak éppen nem úgy, így szerettem volna.
– Jó lenne, ha beengedne – erőszakoskodtam, pedig az is el¬képzelhető volt, hogy nincs egyedül. – Kérdezni akarok valamit öntől.
– Mivel... kapcsolatban?
Nem akartam délig a folyosón tipródni, ezért a gázpedálra tapostam.
– Gyilkosságokkal kapcsolatban. Széthasadt fejű holttes¬tekkel, ha így jobban tetszik.
Nem tudom, jobban tetszett-e neki, mindenesetre résnyire kinyílott az ajtó. Élénk, fekete szemeket láttam csillogni az or¬rom előtt a reggeli fényben.
– Menjen innen! – mondta nagyon határozottan. – Maga ha¬zudik!
– Hazudok? – kérdeztem meghökkenve. – Miért hazudnék?
– Mert maga nem az, akinek mondja magát. Maga egy… izé... szerzetes. Menjen innen, mert kiáltok!
Majdhogynem összetettem a kezem kétségbeesésemben.
– Drága Miss Barton – fogtam könyörgőre a dolgot –, amit ön lát, az a köpenyem. Ha huzamosabb ideig tartózkodom lá¬makolostorokban, ugyanúgy öltözködöm mint ők. De ha vélet¬lenül zsiráfbőrt öltöttem volna magamra, még nem jelentené azt, hogy magam is zsiráf vagyok.
Kissé gyengének tűnt az érvelésem, de őt úgy látszik mégis¬csak meggyőzte.
– Jöjjön be! – sóhajtotta mindenre elszántan.
Megfogtam a kilincset, kinyitottam az ajtót, óvatosan átléptem a magas küszöböt. S bár nem számítottam ünnepi fogadta¬tásra, ezért azt a nagy kaliberű stukkert, amely a bordáim közé nyomódott, szívesen elengedtem volna.

7

Ahogy a nagykönyvben meg van írva, szépen feltartottam mindkét kezem. Odabent kellemes félhomály uralkodott: az ablakkilincsre akasztott fürdőlepedő sikeresen útját állta a be¬tömi szándékozó sugaraknak.
A hölgy, aki stukkert nyomott a bordáim közé, már nem volt egészen fiatal: ha jól saccoltam, úgy negyven felé közeledhe¬tett. Vékony, magas teremtés volt, ráadásul mézszőke, amit annyira kedvelek. A szemében csillogó fények azonban már közel sem voltak annyira

kedvemre valók.
Mivel éreztem, remeg a kezében a stukker, s a remegő kezű stukkeros nőkkel kapcsolatos eddigi tapasztalataim arra taní¬tottak, nem jó; ha valaki más keze remegősére bízza a sorsát, úgy határoztam, meggyorsítom az ismerkedés biztatónak indu¬ló folyamatát. Anélkül, hogy engedélyt kértem volna rá, le¬eresztettem a karom, előhúztam palástom öbléből a pipám és a fogaim közé dugtam.
– Nem kell aggódnia, nem gyújtok rá.
– Felőlem akár rá is gyújthat. Bár, nem tudom, miért lopná nálam az időt.
Mivel érezhetően amerikai akcentussal beszélt, meg is kér¬deztem tőle.
– Ön amerikai, Miss Barton?
Úgy rezzent össze, mintha ki tudja, milyen jól rejtett titkára tapintottam volna.
– Na és ha az?
– Semmi különös. Csak azért mondom, mert vannak itt néhányan honfitársai. Muzzy és Victoria például, aztán Lady Hayes…
Elisabeth Barton villámsebesen hátat fordított és az ablakon lógó fürdőlepedőre bámult, mintha ki tudja mit látna rajta.
– Mr. Lawrence – mondta aztán fátyolos hangon, amit esetleg annak is betudhattam, hogy könnyek fojtogatják a torkát.
– Nem hagyna békét nekem, kérem?
Léptem egyet előre és feléje nyújtottam a kezem.
– Miss Barton, én igazán nem szeretnék tolakodónak látszani, de ha szüksége lenne valamire…
– Hagyjon… nincs semmi bajom…
Aztán már zuhant is. Szerencsére sikerült elkapnom. Abban a pillanatban, ahogy hátracsuklott a feje, már rá is raktam az ágyára. Villámsebesen az ablakpárkányhoz ugorva felkaptam a rajta álló porcelánkancsót. Sok víz nem volt benne, de ahhoz éppen elég, hogy magához térítsem vele.
Amikor a hűvös cseppek végigfolytak az arcán, megrebben¬tek a pillái, kinyitotta a szemét, majd rémülten a nyakára szorí¬totta a kezét.
– Nem! Nem! Nem akarok meghalni! Hallgatni fogok, mint a sír… esküszöm, hallgatni fogok… Nem akarok meg¬halni!
Óvatosan lefejtettem a nyakáról a kezét.
Aztán csak álltam, görnyedten, fölé hajolva, s nem tud¬tam levenni a szemem arról a kék, horzsolásokkal díszített ..nyakláncról”, amely úgy fonta körül, mintha valódi lánc lett volna.
Pedig nem volt más, csak egy zsinór nyoma.
Azé a zsinóré, amellyel nem is olyan régen, meg akarták foj¬tani.

Abban a szempillantásban nyitotta ki a szemét, ahogy hoz¬záértettem az ujjam a bőréhez. Mintha hernyó mászta volna meg, rándult össze a teste. A következő másodpercben aztán felült és eltolt magától.
– Mi történt... velem?
– Azt hiszem, rosszul lett. Kér egy pohár vizet?
Nyögött néhányat s az ölébe ejtette a kezét.
– Látja, hogy... nem hazudtam? Pokolian rosszul érzem magam. Nem akarja megérteni? Nincs szükségem senkire. Ké¬rem, hagyjon magamra.
Engem azonban ekkor már nem lehetett olyan könnyen le¬rázni. Komor képpel a nyakára bámultam.
– Mintha valami olyasmit látnék magán, aminek nem sza¬badna ott lennie.
Villámgyors mozdulattal felhajtotta blúza gallérját, hogy el¬fedhesse vele a horzsolást.
Megráztam a fejem és az ajtó felé indultam. Amikor elértem a küszöböt, visszafordultam.
– Lady Hayes?
– Mit mond?!
– Azt kérdeztem, Lady Hayes akarta megfojtani?
– Engem... senki nem akart... megfojtani. Honnan veszi, hogy... Lady Hayes?
– A verebek csiripelték.
Lehunyta a szemét és hallgatott. Mivel nem mondta, hogy menjek a fenébe, úgy gondoltam, néhány pillanatig még maradhatok.
– Mr. Lawrence?
– Igen?
– Ön... bizonyára ismeri a Himaláját? Mi történne, ha elindulnék gyalog Timpu... felé?
– Megfagyna. Vagy szakadékba zuhanna. Semmiképpen nem érné el élve.
Úgy teli lett könnyel a szeme, mint a feszített medence vízzel.
– Pedig én még... élni... szeretnék.
Igyekeztem olyan barátságosan nézni rá, mint Hófehérke az ijedező törpékre.
– Nem akar elmondani nekem valamit, Miss Barton?
– Miért? – kérdezte remegő hangon. – Kicsoda maga? Pap vagy zsaru?
– Egyik sem – biztosítottam. – Csak éppen segíteni szeretnék.
Felemelkedett és reményvesztetten az ajtó felé intett.
– Most menjen. Aludni akarok. Majd talán… később…
Én is intettem.
Az én intésem is reménytelen volt, s nagyjából az volt az ér¬telme, hogy ki tudja, vajon lesz-e még alkalma rá?

A nagy imateremben csak Brigyudot találtam és néhány, riadtan összeverődött szerzetest. A lámák ülőpárnáikon kucorogtak előttük könyvlapok, egyikük sem olvasott azonban, meg csak nem is imádkozott, hanem Brigyudot figyelték, amint mogorva képpel maga elé bámul. Lábán kunkori orrú csizma volt, de meg sem közelítette azt a gyönyörű példányt, amely a konyhai kondérban vesztette életét.
Ahogy észrevett, intett, hogy menjek oda hozzá. Vetettem egy pillantást az istenszobrokra, aztán az apát mellé kuporodtam.
Brigyud kivett egy tálkából néhány búzaszemet és szóróáldozat gyanánt a mellettünk terpeszkedő Avalokitésvára szob¬rához hajította. Avalokitésvára buddha mogorva képén nem látszott, hogy örömmel fogadta volna az áldozatot, de igazából Brigyudén sem látszott, hogy örömmel adta volna.
Az apát kipergetve ujjai közül a ráragadt búzaszemeket fe¬lém mutatta három ujját.
– Már három halottunk van. Meddig megy ez még tovább, Blobzang rinpócse?
Úgy nézett rám, mintha én lettem volna a halottak ura, és csak tőlem függött volna, tovább növekszik-e a hullák száma vagy sem.
– Vigye el az ördög... kénytelen voltam még egyszer meg¬vizsgálni mindenkit. Melong behozta a névsort a szobámba. Ötszáztizennégy szerzetes van a kolostoromban. Valamennyi feddhetetlen, kizárt dolog, hogy valamelyikük is vörös süveges lenne. Egyikük sem ért a varázslathoz.
– Akkor ki ölte meg Pulát?
– Ezt kérdem én tőled!
– Nem lehet, hogy mégiscsak köztünk bujkál valaki?
Brigyud széttárta a karját.
– Lehetni éppen lehet, hiszen magam sem ismerem ki ma¬gam a saját kolostoromban. Soha nem jártam még végig vala¬mennyi szobáját.
– Mintha említetted volna, hogy az utóbbi időkben eltűnt néhány palást és süveg...
– És a csizmám!
– A halott Don Robinsonon szerzetesi palástot találtunk, amely akkor még nem volt rajta, amikor először találkoztam vele. Nem nézted meg közelebbről?
– De. Megnéztem.
– És?
– Puncog felismerte.
– Ki az a Puncog?
– Akié a palást volt. Ne légy már ilyen nehézfejű!
Morogtam valamit, aztán fordítottam egyet a beszélgetés menetén.
– Mikor láthatom végre a thankáidat?
Brigyud mélyet sóhajtott.

– Éppen Lord Hayessel tárgyalok róluk. Hajlandó lenne na¬gyobb összeget is befektetni, ha... állandó kiállítást nyitnék belőlük. Most éppen gondolkodom az ajánlatán.
Tudtam ugyan, hogy éppen fordítva áll a dolog, de azért ko¬molyan bólogattam.
Brigyud feltápászkodott, összefonta mellén a karját és dühö¬sen sétálni kezdett az orrom előtt.
– Úgy hiányoztak nekem ezek a szétnyílt koponyák, mint pásztornak a jégeső. Amint értesíteni tudom Timput, idehívok egy vizsgálóbizottságot. Titeket, remélem, becsuknak és kivé¬geznek, de sajnos, ez rajtam már aligha segít. Olyan rossz híre terjed a kolostoromnak, hogy nem lesz ember, aki eljöjjön megnézni a thankakiállításomat.
– Azt hiszem, tévedsz – mondtam őszinte szomorúsággal. – A gyilkosságok színhelyei inkább vonzani szokták a kíváncsis¬kodókat.
Erre aztán úgy felderült a képe, mintha a szél szétkergette volna az égen gomolygó jégfelhőket.
– Gondolod, rinpócse?
Aztán hirtelen ismét visszaszálltak a felhők az arca elé.
– Csakhogy addig el kellene kapnunk, akárki is olvassa ránk a tantrákat. Képzeld el, mi történne, ha kész a kiállítás, iderepülnek a turisták Timpuból, aztán egyszerre csak egy kiáltás, és valamelyiküknek széthasad a koponyája.
– Nagy baj lenne – mondtam sóhajtva.
Brigyud ekkor könyörgőre fogta a dolgot.
– Nézd csak, Blobzang rinpócse, elismerem, hogy néha tü¬relmetlen voltam veled szemben, de be kell látnod, megvolt rá minden okom. Rovarokkal társalogsz, hullákat találsz a fennsí¬kon, ráadásul a csizmámat is...
– Az nem én voltam.
– Jól van, jól – emelte fel nyugtatón a kezét. – Ha nem te vol¬tál, hát nem te voltál. Ennek ellenére, barátságtalanul viselked¬tél velem szemben.
– Hm.
– Meg szeretnélek kérni rá, kapd el a fickót, akárki is az. Akár szerzetes, akár nem. Jondon rinpócse annyi kedveset me¬sélt rólad.
– Igazán? Például mit?
– Hát, hogy mindenkit csőbe húzol, akármilyen dörzsölt is a fickó. Nagyon kérlek, fogd meg nekem ezt a varázslót, és bár nem szabadna ilyet mondanom, pofozd addig, amíg csak örökre el nem felejti a varázsigéit. Megteszed, rinpócse? Én minden segítséget megadok neked. Ha elkapod, neked ajándékozom a legszebb thakámat.
Felálltam és megveregettem a vállát.
– Szavadon foglak, rinpócse. De ahhoz, hogy segíteni tudjak, kérlek,

válaszolj néhány kérdésemre.
Ő is feltápászkodott és belém karolt.
– Kérdezz nyugodtan.
A lámák figyelő tekintetétől kísérve elsétáltunk a sarokban álló imazászlókig.
– Te tudós ember vagy, rinpócse. Azonkívül tapasztalt is. Találkoztál már valakivel, aki kiáltással ölni tudott volna?
Brigyud hallgatott, aztán nemszeretem képpel megvonta a vállát.
– Csak olyanokat ismerek, akik azt látták, amint egy-egy ha¬lottnak a varázstantráktól kettéhasadt a koponyája.
– Halottnak?
– Úgy van, rinpócse. Halott volt az illető és a varázsló szer¬zetes így szabadította ki a lelkét a testéből.
– De azért arról is hallottál, hogy élő embert is meg lehet ölni varázskiáltással.
– Persze, hogy hallottam. Ahol felnőttem, minden este ilyesmikről beszéltek, főleg sörivás közben.
– Elárulnád, hol őrzöd a thankáidat?
– Biztos helyen, rinpócse. Ha óhajtod, holnap megmutatom őket. Neked, és mindenkinek, aki kíváncsi rájuk.
Csodálkozva kaptam fel a fejem. Egyetlen pillanatig nem értettem, miért e hirtelen támadt engedékenység azok után, hogy hetekig könyörögtem neki a siker legkisebb reménye nélkül. Aztán rájöttem, alighanem Lord Hayes a titok nyitja. Ahhoz, hogy megnyerje magának a lord támogatását, közszemlére kell tennie a kincseit.
– Szerinted milyen értéket képviselnek?
Ekkor Brigyud rinpócse olyasmiket mondott, amikből meggyőződhettem róla, korántsem olyan ostoba, mint ami¬lyennek néha láttatja magát.
– Ez nagyon relatív dolog, rinpócse – mondta elgondolkodva és alighanem olyan őszintén, ahogy aligha beszélt velem azóta, mióta csak betettem a lábam Taglung kapuján. – Igen szép da¬rabok, tizenöt év kemény munkájával szedtem össze őket. Nem kevés időmbe és rábeszélésembe került, amíg gazdáik lemond¬tak róluk. Szerencsére a thankák még nincsenek úgy benne a műkereskedelem áramlataiban, mint az egyéb festmények.
– A micsodában? – kérdeztem elhűlve.
Brigyud elmosolyodott.
– Timpuban beszéltem néhány francia műkereskedővel, akik Őfelsége megbízásából dolgoznak. Ők mondták nekem, hogy a thankák még nem foglalták el megérdemelt helyüket a nemzet¬közi műkincspiacon.
Legyűrtem a meglepetésemet, aztán megsimogattam a leg¬közelebbi imazászló selymét.
– Mit gondolsz, el tudnék úgy rejtőzni a kolostorodban, hogy hosszú

ideig ne vegyenek észre? Mondjuk hetekig vagy hóna¬pokig?
Brigyud megvonta a vállát
– Ha valaki nagyon akar, elrejtőzhet. Az utóbbi időben elég nagy volt itt a jövés-menés, még a szerzetesek sem mind isme¬rik egymást. Azonkívül vannak használaton kívül helyezett szárnyak és épületek. Aki ügyes, élelmet is találhat magának.
Ismét csak fordítottam egyet a beszélgetésen.
– Jó lenne, ha ejtenénk néhány szót arról a thankáról, amelyet Dharmaszálából loptak el.
Brigyud elmosolyodott.
– Épp az imént volt a kezemben.
Úgy meghökkentem, hogy majd belezuhantam Avalokitésvára buddha ölelő karjai közé.
– Mit... beszélsz?
– Nincs benne semmi meglepő, rinpócse. Mr. Pulteney nyomta a markomba. Azt mondta, jó órája találta az ágyán.
– És te ezt csak most mondod?
– Mikor mondtam volna?
Nyeltem egy nagyot és igyekeztem legyűrni a torkomon fel¬felé törekvő sértődöttséget. Aztán egyetlen pillanat alatt sike¬rült megnyugtatnom magam, mivel beláttam: talán még jobb is, hogy Brigyud látta elsőnek a titokzatos tekercsképet.
– Alaposan megvizsgáltad?
– Ennyi idő alatt? Jó ha tíz percig nézegettem.
– Mondj már valamit róla! – sürgettem.
– Mit mondjak? Ha a korára vagy kíváncsi, legfeljebb öt¬ven-hatvan éves lehet.
– Csak?
– Semmi esetre sem öregebb. A festékből és a selyemből legalábbis erre lehet következtetni.
– Nem sikerült megállapítanod, ki készítette?
Brigyud furcsán nézett rám, s kissé talán szomorúan is.
– De – mondta aztán nagyot sóhajtva –, alkotója ráfestette a nevét, csak éppen nem az elejére, hanem a hátuljára: ezért is nem tűnt fel eddig senkinek.
Mint mozdonyból a fütty, szakadt ki belőlem a kérdés.
– Ki volt az?
Brigyud hangja tompán kongott.
– Majd lenyeltem a legszebb ezüst teáscsészémet, amikor elolvastam a nevét.
– Kicsoda? – sürgettem türelmetlenül. – Kicsoda?
– Pula – mondta Brigyud rám emelve csodálkozó tekintetét. – Pula, akinek az éjszaka széthasították a koponyáját.

Néhány másodpercig bénultan álltam az imazászlók alatt. Még akkor is csak tátogtam, mint a partra vetett hal, amikor Brigyud. elindult az oltárok felé.
– Pula? De hiszen... nem is tudott festeni!
– Ezt meg honnan veszed?
Tényleg – gondoltam –, honnan a fenéből veszem? Azért, mert soha nem beszélt róla?
Brigyud mintha olvasott volna a gondolataimban, sokadszor is megvonta a vállát.
– Mióta csak én vagyok Taglung apátja, Pula semmi jelét nem adta, hogy érdeklődne a thankafestészet iránt. Soha nem is beszélt róla.
– Társainak sem?
– Honnan tudjam? Kérdezd meg őket, ha akarod.
– Egyáltalán... ismerted Pulát?
– Őszintén szólva, nemigen. Még az elődömtől, Dongrubtól örököltem. Ama kevés szerzetes közé tartozott, akik nem az én érkezésemet követően jöttek a kolostorba.
– Ha Pula festette a képet – gondolkodtam hangosan –, hogy került Dharmaszálába?
– Ezt tőle magától kellene megkérdezned, ha...
Na igen. Ha nem ölték volna meg.
– Érdekesnek látszik legalább? – tettem fel a felesleges kér¬dést.
Brigyud határozottan nemet intett.
– Az az érzésem, hogy még lámatanonc korában tanult fes¬teni, de aztán abbahagyta. Mintha csak kényszerből vette volna újra kezébe az ecsetet.
– Ha nem képvisel semmiféle értéket – erősködtem –, vajon miért túrták fel érte a világ thankagyűjteményeit?
– Talán azért, amit közölni akar velünk – mondta Brigyud.
– Miért? Mit akar közölni velünk?
– Ha én azt tudnám! Mielőtt idejöttem volna, öt percig bá¬multam kimeredt szemmel, mégsem tudtam rájönni semmire. És Jondon rinpócse sem.
– Eszerint Jondon is látta?
– Együtt néztük.
Ez mindenesetre megnyugtató volt. Mindazonáltal termé¬szetesén én is szerettem volna megvizsgálni.
Méghozzá a saját érdekünkben minél előbb.

11

Visszasétáltam a cellámba, s hogy megerősítsem a lelkem, gyorsan ittam egy jakvajas teát. Aztán éppen indultam volna, hogy Brigyud és Jondon társaságában megtekintsem a titokza¬tos tekercsképet, de ahogy a kilincsre tettem az ujjam, megko¬pogtatták odakint az ajtót. Miss Van Dyck, az ókori keleti tár¬sadalmak kutatásának ifjú

reménysége állt a küszöb előtt za¬vartan mosolyogva.
– Bejöhetek?
Kénytelen voltam megrakni a tüzet a tiszteletére. A szárított jaktrágya lángja vidáman fellobogott, s néhány perc múlva kel¬lemes meleg töltötte be a szobát.
Miss Van Dyck húszas éveinek közepe felé járhatott: szőke volt, fehér bőrű, enyhén fitos orrú, néhány feltűnő szeplővel az orrán. Ami pedig egyéb tulajdonságait illeti, azokról csak fel¬sőfokon beszélhetnék, ha egyáltalán beszélni akarnék róluk. Alighanem említettem már, hogy bármelyik nagyobb példány¬számú, kizárólag férfiaknak szánt illusztrált lap bátran a cím¬lapjára csalogathatta volna. Erős mellei, telt, de mégis izmos teste Észak-Európát idézték.
Miss Van Dyck mosolyogva pillantott a kályha nyitott ajtaján ki-kicsapó, lobogó lángokra, aztán gyerekes örömmel a hangjában felnevetett.
– Tudja, hogy már korábban is meg akartam látogatni?
– Miért nem látogatott meg? Nem voltam itthon?
– Féltem Roberttól. Megtiltotta.
– Ezt nem mondja komolyan!
– Éppenhogy úgy mondom. Kategorikusan megtiltotta, hogy szóba álljak magával. Azt pedig kifejezetten a lelkemre kötötte: nehogy egyetlen pillanatig is kettesben maradjunk.
– Ugyan miért?
– Mert Robert szerint maga teljesen megbízhatatlan. Fogalma sincs róla, hogyan kell tisztességes lányokkal viselkedni.
– Ezt is Robert mondta?
– Ki más?
– Ő már csak tudja.
– Robert azt hiszi, még mindig gyerek vagyok. Számára nem vagyok más, mint a legkedvesebb tanítvány. Azt hiszem, csak olyankor jut eszébe, hogy nemem is van, amikor féltenie kell valakitől.
– Gyakran megesik?
– Ugyan már, mit képzel rólam?
Elővettem a bőröndöm mélyéről egy lapos üveg whiskyt és két kis pohárkát.
– Megkínálhatom?
– Jézusom, ha Robert megtudja, hogy magával kettesben whiskyztem és... ráadásul a szobájában!
– Honnan tudná meg?
– Robert mindent megtud. Olyan orra van, mint a... mint a...
– Hiúznak – segítettem.
– Lehet. De jó orra van, az kétségtelen.
– Hogy sikerült kiszabadulnia a rabságából?
– Felöltözött és sétálni indult. Azt mondta, kiszellőzteti egy kicsit a

fejét. Rám még rám bízott egy szankszkrit kéziratot. – Durcás képet vágott és kigombolta az anorákját. – Hű, de meleg van itt magánál... Semmi kedvem dögunalmas szövegekkel bíbelődni, amikor hallom, mik történnek körülöttünk...
Öntöttem a poharakba, kezébe adtam a sajátját, aztán felemeltem az enyémet és az övéhez ütöttem.
– Annak örömére, hogy Taglungban vagyunk, meleg szobában, míg odakint tombol a tél, itt pedig...
– Valaki öldös bennünket. Soha szebb és biztonságosabb napokat!
Összenevettünk a poharak felett és fenékig ittuk őket. Moso¬lyunkban azonban jóval több volt a mesterkéltség, mint az igazi, felszabadult öröm.
Letettem a poharam az asztalra és tovább mosolyogtam.
– Szólítson Leslie-nek.
– Maga meg Janeene-nek. Oké?
Átnyúltam az asztalka felen és megfogtam a kezét.
– Nagyon fél?
– Nagyon – suttogta még mindig mosolyogva, de már reme¬gő hangon. – Azért is jöttem át, mert... nem akarok egyedül maradni. Reggelig nem jött álom a szememre. Amit Robert mesélt, az szörnyűséges volt, pedig... biztos vagyok benne, sok mindent elhallgatott előlem. Lehetséges, hogy azokat az embe¬reket, hm... egyszerű kiáltással ölték meg? Lehetséges ez?
– Éppen most próbáltam megtudni Brigyudtól, az apáttól.
– Sikerrel járt?
– Ő is bizonytalan.
– Pedig apát.
– Ez csak annyit jelent, hogy az apátok sem tudnak mindent.
– Ön sokszor járt már errefelé, Leslie. Legalábbis Robert szerint. Soha nem tapasztalt még hasonlót?
Igazság szerint el kellett volna mondanom Dembával kap¬csolatos élményeimet, de úgy gondoltam, jobb ha hallgatok. Hiszen magam sem voltam meggyőződve róla, mennyi az igaz¬ság a halálkiáltásban.
– És maga, Janeene? – próbáltam elterelni a figyelmét a koponyahasítókról. – Maga hogy fordult a keleti társadalmak felé? A magához hasonlóan csinos lányok…
Ingerült mozdulatot tett, és mintha elutasító szikrák villantak volna a szemében.
– Nagyon kérem, hagyja ezt az ostobaságot! Ne érezze köte¬lességének, hogy udvaroljon nekem.
– Egyáltalán nem azért mondtam.
– Akkor még rosszabb. Eszerint fel sem tételezi egy jobb ki¬nézetű nőről, hogy képes tudományos kérdésekkel bíbelődni?
– Bocsásson meg – mentegetőztem ijedt tekintettel. – De arra csak

kíváncsi lehetek, miért kezdett az ókori Kelettel foglal¬kozni?
– Természetesen – mondta megbocsátón elmosolyodva. – Azt hiszem, apai örökség. Robert nem említette?
– Csak annyit említett – mondtam óvatosan –, hogy az édes¬apja számos keleti országban járt. A többit már öntől tudom. Hogy rejtélyes körülmények között veszítette az életét. Ugyan¬úgy, mint... a mi három halottunk.
Janeene megcsóválta a fejét, s amikor rám nézett, könnyek csillogtak a szemében.
– Tudja mi a gyanúm... Mr. Lawrence?
– Micsoda? – kérdeztem, pedig akár magam is megadhattam volna rá a választ.
– Hogy akik megölték az apámat... most engem akarnak. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy mindez azért van, mert... tudják, hogy itt vagyok. Akarnak tőlem valamit, amit az apámtól is akartak. Azoknak az embereknek a halála figyel¬meztetés. Rám akarnak hatni vele, hogy úgy járok, mint ők, ha…
– Ha?
– Hát ez az, amire nem tudom a választ – mondta kétségbeesetten. – Ha tudnám, mit akarnak tőlem, talán teljesíthetném a kívánságukat.
Hirtelen nagyot reccsent az asztalunk s szemmel láthatóan megmozdult az egyik lába.
Mintha láthatatlan szellemkéz csapott volna rá.

12

Kétségkívül volt logika abban, amit mondott, így aztán nem is hagyhattam egészen figyelmen kívül. Elgondolkozva néztem rá, s azt latolgattam magamban, vajon képes lenne-e elviselni, ha az apjáról kérdezgetném, hiszen az elmúlt éjszaka alighanem felidézett benne számos, már-már elfeledettnek vélt emléket. Tapasztalatból tudtam, hogy az ilyen tetszhalálból életre kelt emlékek sokkal, de sokkal jobban nyugtalanítják az embert, mintha egyáltalán jobblétre sem szenderültek volna.
Miss Van Dyck mintha csak megérezte volna, min töröm a fejem, félénken rám mosolygott.
– Segíthetek valamiben? Úgy értem…
– Úgy érti, mivel az édesapját is ugyanúgy ölték meg, mint az itteni áldozatokat, talán megtudhatok öntől valamit, ami előbb¬re viheti az ügyét?
Janeene bólintott.
– Ilyesmire gondoltam, bár őszintén szólva, azt hiszem, csak hiú ábránd, hogy a segítségére lehetek. Szinte semmire sem emlékszem, ami az apám körül történt. Részben mert annyira távol volt tőlem térben és időben egyaránt.
– Időben?

– Amikor az apám lényegében eltűnt az életemből, alig múltam tíz.
– Az édesanyja?
– Anyám a születésem után röviddel meghalt. Egy meglehe¬tősen rossz házasság befejezéseként
– Nem nősült újra az édesapja?
– Soha. Még azt sem tudom, voltak-e az életében nők.
– Volt valaki, aki közel állt önhöz a családból?
– Maggie néni, apám testvére. Ő törődött velem, amikor kicsi voltam, és később is jó barátok maradtunk egészen a haláláig.
– Mikor halt meg?
– Tavaly. Nem is tudom, mi lett volna velem, ha ő nincs, hiszen az apámat jó ha egyszer láttam egy évben.
– Anyagiakban, gondolom, nem szenvedett hiányt.
– Természetesen nem. Apámnak meglehetősen nagy vagyona volt, amelyből bőven jutott nekem is. Később Maggie nénire bízták apám vagyonának a kezelését s Maggie bőkezűen gondoskodott rólam. Azt mondta, inkább én egyem meg fagy¬laltban, semmint apám tékozolja el az eszeveszett tekercsképeire.
Végre célnál voltunk. Összeszedtem minden erőmet, hogy csak a lényegre koncentráljak, mivel az egyre fokozódó meleg¬ben Miss Van Dyck levetette és az ágyam szélére terítette az anorákját. Telt keblei majd szétfeszítették vékony, nem a Himalája klímájához szabott ingét.
– Az édesapja thankákat gyűjtött?
– Azokat, Mr. Lawrence.
– Elmesélte magának valaha is, miért éppen azokat? Miért nem például elefántcsontból faragott mütyüröket?
Janeene megrázta a fejét.
– Soha. De őszintén szólva, nem is kérdeztem. Néha, ha ép¬pen otthon tartózkodott, megmutatott egyet-egyet. Arra emlék¬szem csak, hogy ilyenkor földöntúli boldogság ragyogott az arcán: Rám soha nem nézett így…
Szinte magam előtt láttam a boldogságtól ragyogó apát, s az apja szerzeményeire féltékeny kislányt, aki teljes joggal elvár¬hatta volna, hogy apja a képtekercsek helyett őt vegye az ölébe és őt simogassa.
Akárki is voltál, Van Dyck gondoltam magamban, úgy általában nagy balfácán lehettél.
Mondani azonban természetesen nem mondtam semmit.
– Apám ifjú korában éveket töltött Délkelet-Ázsiában s azt hiszem, itt ismerkedett meg a tekercsképekkel. Hogy miért ép¬pen azokba szeretett bele, ki tudja? Mi az oka annak, hogy va¬laki az egyik csapatnak szurkol és nem a másiknak?
– Megérezte a család anyagilag, hogy az édesapja képteker¬cseket gyűjt?
– Erről semmit sem tudok. Maggie ugyan gyakran korholta apámat

furcsa szenvedélye miatt, de inkább csak azért, mert engem elhanyagolt. Nem hiszem, hogy bármi hátrányunk szár¬mazott volna gyűjtőszenvedélyéből.
– Mi történt a gyűjteménnyel az édesapja halála után?
– Maggie eladta.
– Nem tudja, kinek?
– Gondolom, múzeumoknak és magángyűjtőknek. Csak arra emlékszem, sokszor tárgyalt különféle emberekkel.
– Azt sem tudja, mennyit kapott a gyűjteményért?
– Őszintén szólva, fogalmam sincs róla.
– Mennyire érdekelte az édesapját Kelet?
– Úgy érti, a thankákon kívül? Egyszerűen Kelet szerelmese volt. Furcsa módon csak keleti emberek között érezte jól magát. Maggie persze varázslóknak tartotta őket és állandóan zsörtölődött vele, hogy a végén vagy bele fog hülyülni a hó¬kuszpókuszaikba vagy a tisztátalan lelkek magukkal rántják a pokolba. Maggie egyébként is gyakran és szívesen példáló¬dzott a pokollal.
– Nem említette, kik azok a varázslók, akikkel az apja kö¬rülveszi magát?
– Konkrétan nem. De Maggie szerint lompos alakok mász¬káltak naphosszat a kertünkben. Mindezek ellenére, azt hiszem, Maggie erősen túlzott. Apámat érdekelte Kelet és szerette a ke¬leti embereket. De... végül is miért izgatja önt, hogy az apám kikkel vette körül magát? Mire akar kilyukadni?
Hallgattam egy sort, aztán megvontam a vállam
– Csak arra, hogy vajon megfordultak-e olyan varázsló szer¬zetesek is körülötte, akiktől megtanulhatta a halálkiáltást.
13
Janeene felállt és az asztalkához lépett. Felemelt róla egy po¬harat és megforgatta az ujjai között.
– Van még kérdése?
– Mikor értesült az édesapja haláláról?
– Úgy öt évvel ezelőtt.
– Megkérdezhetem, mit tudott meg róla?
– Nem sokat. Csupán annyit, hogy kettéhasadt a koponyája. Furcsa, mert már előtte is volt fejsérülése. Egyszer fejbe csapta magát kalapáccsal. Maggie néni szerint... talán ez váltott ki nála valamit... ami végérvényesen elfordította tőlünk.
– Alaposan megvizsgálták a holttestét?
– Úgy tudom, nem.
– Miért nem?
– Mert a nepáli hatóságok sietve eltemették. Azzal a kitétel¬lel, hogy amennyiben kérjük az exhumálást vagy a holttest ha¬zaszállítását, természetesen hozzájárulnak. De én nem kértem. Úgy gondoltam, jobb

ha ott nyugszik, ahol mindig is élni szere¬tett volna: a Himalája tövében.
– Megkapta a holmiját?
– Természetesen. Az útlevelét, az igazolványait és némi pénzt.
– Tehát nem rablógyilkosság áldozata lett. Meglátogatta a sírját?
Miss Van Dyck lehajtotta a fejét.
– Nem.
– Nem akarta?
– Nem. Most persze csodálkozik rajta, hogy miért. Néha én is csodálkozom magamon. Ilyenkor fel is teszem magamnak a kérdést, vajon haragszom-e az apámra? Aztán arra a megálla¬pításra jutok, nem haragszom. Csak éppen nem érzek iránta semmit. Soha nem volt meleg, családi otthonom – ha csak Maggie igyekezetét nem számítjuk annak –, soha nem ismertem azt az érzést, amikor egy apa térdére veszi a kisgyerekét és mindenféle apró titkokat sugdos a fülébe. Soha nem jött elém az iskolába… egyszóval soha nem volt igazi apám, mint ahogy anyám sem volt. Igaz, nem kellett szűkölködnöm, bár inkább vállaltam volna azt is, csak lett volna igazi apám. Úgy látszik azonban, odafent úgy döntöttek, hogy Janeene Van Dycknak ne legyen. Hát nem is lett. Akkor meg mit térdelgessek egy szá¬momra idegenné vált ember sírja előtt? Mit mondjak neki? Hogy jó lenne, ha visszajönne és újra az apám lenne? Még ha meg is adnák az istenek, mire mennék vele? Azt hiszem, a poraiból feltámadt Van Dyck még csak futó pillantást sem vetne rám, hanem ismét ide utazna, a Himalájába, hogy újabb thankákat szerezzen magának.
Elhallgatott és megvonta a vállát. Lélekben kénytelen voltam igazat adni neki. Úgy látszik, vannak emberek, akiknek a hiányát nagyon is el tudja viselni a világ.
Hogy elhessegessem magamtól melankolikus gondolataimat Janeene majdnem áttetsző, egyáltalán nem a Világ Tetejé¬hez illő blúzára néztem.
El is röppentek azonnal, mint felriasztott madársereg.
14
Ahogy kidugtam az orrom az ajtón, szembecsapott velem a kora délután hidege. Szél Anya mintha szégyellte volna, amién néhány órára megpihent, újult erővel rázta az épületek tetejét, veszekedett, csilingelésre késztetve a csengettyűket. A máso¬dik, belső udvar hátterében álló Congkapa-szobor mintha a le¬vegőben lebegett volna. Fázósan összehúztam magamon a köpenyem és célba vettem a harmadik udvar kapuját. Szél Anya végigvágtatott a kolostorfal széles tetején, arcomba vagdosva a cserepek közé fagyott havat.
Mikor hosszas szemdörzsölés után felemeltem a fejem Congkapa már magába roskadva ült a helyén s mintha figyelmeztetően felém emelte volna az ujját.

Éppen barátságosan vissza akartam inteni neki, amikor meg pillantottam az előtte térdeplő szerzetest. A láma a mécsest rejtő fadoboz felé nyújtotta a kezét, mintha a lobogó lángnak akart volna imát mondani.
Nem tudom megmagyarázni, miért, de megtorpantam. Talán az lehetett az oka, hogy nem értettem, vajon mit kereshet idekint, ebben az ítéletidőben Congkapa – a sárga süveges szerzetesrend megalapítójának – udvari szobra előtt, amikor az ima termekben három is található belőlük s bármelyikük előtt zavartalanabbul imádkozhatott volna. Az égi világban trónoló Congkapának úgyis mindegy, hogy Taglungban emelt emlékművei közül melyik előtt mutatják be a megfelelő áldozatot. A szerzetes megmoccant s úgy láttam, mintha felállni készülődne.
Mivel Szél Anya újabb és újabb jéggé fagyott hógöröngyöket tépett le a kerítés tetejéről, s olimpiai bajnokot megszégyenítő biztonsággal hajigálta hozzám, arcom elé kaptam a kezem. Mire leeresztettem, a szerzetes már nem volt a szobor előtt. Ugyanakkor a harmadik udvarba nyíló ajtó szomszédságában kibukkant valaki az udvaron végigszáguldó hófüggöny mögül és mintha felém intett volna.
Bár szinte biztos voltam benne, hogy nem Jondont láttam mégis rákiáltottam.
– Jondon rinpócse?
A szomszédos pagoda tetejének sarkaiban szüntelenül csi¬lingeltek a csengők, mintha az istenek megpróbálták volna a jámbor csengettyűszóval jobb belátásra bírni Szél Anyát.
A láma kiegyenesedett, aztán egyetlen pillanat alatt széttárta övvel összefogott köpenyét, mintha csak megpróbált volna a köpenyszárnyak segítségével a szél hátára kapaszkodni. Óriási Garuda madárként lebegett néhány centiméternyire a föld fe¬lett, majd visszahuppant a hóra.
Nem akartam megmoccanni, nehogy megzavarjam próbál¬kozásait. Egészen addig álltam, dacolva Szél Anya huncutsá¬gaival, amíg csak rám nem pillantott.
Akkor aztán akkorát kiáltottam, hogy még a szundikáló ga¬lambok is felrezzentek volna, s szokásuk szerint felreppentek volna a falakon kívül álló óriás imahengerek tetejére, ha Szél Anya sürgölődő segédei el nem kapják a hangom.
A kapuban ugyanis a fekete fogú szerzetes állt, lehajtott fejjel, mosolyogva.
Mintha Sindzsének, az alvilág urának a mosolyát láttam volna az arcán.

15

Jondon éppen befejezte a meditációját, amikor bekopogtam hozzá. Komor volt a képe, mintha a magába mélyedés nem a lelki békéjét,

hanem az elszántságát erősítette volna meg.
– Kérsz teát?
Természetesen kértem.
Teletöltötte a csészéket, aztán figyelmesen nézett rám.
– Történt valami?
– Találkoztam a fekete fogú szerzetessel.
Nem láttam rajta, hogy különösképpen megrendítené a do¬log. Belenyúlt a vajas tányérba és még egy darabka jakvajat csúsztatott, a teájába.
– Hol?
Elmondtam neki, hol. S bár nem akartam mentegetődzni, azt is hozzátettem, úgy jár-kel odakint, mintha Szél Anya a kegyei¬be fogadta volna. Már-már elértem, amikor az utolsó pillanat¬ban beleolvadt a Rlung-ma keverte hózivatarba.
Jondon elgondolkozva bólogatott, aztán beleszürcsölt a teájába.
– Meg szeretnéd nézni a thankát, amit Mr. Pulteney talált az ágyán?
– Természetesen.
– Brigyudnál hagytam.
– Láttál rajta valamit?
A szerzetes felvonta a szemöldökét.
– Nem mindennapi darab. Szokatlan és megmagyarázhatat¬lan a szimbolikája. Egyetlen, eddig látott tekercsképre sem ha¬sonlít. Látható rajta egy vérző fejű szerzetes, akinek mintha kettéhasadt volna a...
Folytatni akarta, de valaki megzörgette az ajtót. Kérdőn né¬zett rám, felállt, a bejárathoz sétált és elhozta a reteszt.
Zimbalist papa bukott be az ajtónyitáson, ráfagyott rémület¬tel az arcán.
16
A smirgli modorú kalandor sóhajtott, krákogott, aztán lero¬gyott egy zsámolyra. .
– A fenébe is – nyögte. – Maguk azok?
– Miért? – kérdeztem. – Kire számított?
Zimbalist megtörölgette a homlokát és nagyokat fújt, mintha végigfutotta volna a kolostor valamennyi folyosóját.
– Jól vannak? – kérdezte remegő hangon. – Mert én szarul. Nincs valami piájuk?
– Teával szolgálhatok – mondta Jondon.
– Azt csak tartsa meg magának. Inkább a nyálamat nyelem, bár úgy érzem, az sem tart már soká. Nem tudják véletlenül, mi folyik itt, ebben az elvarázsolt kastélyban?
– Hogyhogy mi folyik?
– A fenébe is, hát újra összefutottam a fickóval. Tudják, aki pofán rúgott az imateremben. Azzal a csokoládéfogú szerze¬tessel.

Jondon felkapta a fejét.
– Hol?
– Valamelyik folyosón. A jó isten sem ismeri ki magát ezek¬ben az épületekben. Még jó, hogy a saját léglimet megtalálom. Gondoltam, keresek valami értelmes fickót, akivel némi whisky mellett el lehetne cseverészni, ekkor hipp-hopp! – előttem ter¬mett a pasas. Mondhatnám úgy is, hogy elállta előttem az utat. És tudja mit csinált? Felemelte a kezét és a fejére csapott vele, mintha csak balta lett volna nála, és szét akarta volna hasítani a koponyáját. – Megköszörülte a torkát, miközben gyanakodva a teáscsészémbe szagolt. – Úristen! Maguk tényleg teát isznak! Szóval, a pasas felemelte a tenyerét a koponyája fölé, tudják, ahogy a karatékák tartják a kezüket, aztán lassan ráeresztette a feje búbjára. Közben mondott valamit, amit nem értettem... il¬letve dehogyisnem értettem!
– Angolul beszélt?
Zimbalist megrázta a fejét.
– Fogalmam sem volt róla, milyen nyelven gügyög, mégsem volt nehéz megértenem. Tudják, mit mondott nekem az a pasas?
Tudtuk. Nem kellett Jondonra pillantanom, hogy megbizo¬nyosodjak róla, ő is tisztában van a nyitott tenyér jelentőségé¬vel.
– Azt mondta – folytatta Zimbalist elkeseredett képpel –, hogy ha nem tűnök a fenébe, nekem is meg fog repedni a kopo¬nyám. Csak hát, mondják meg igaz lelkükre, hogy a fenébe sö¬pörhetnék el innen, amikor képtelenség átkelni azon az elátko¬zott gleccseren!? Ahogy a szerzetes szemébe néztem, egyszerre csak úgy éreztem, nem is igazán fontosak nekem már azok a tekercsképek, amiket a környező kolostorokban vásárolhatnék. Ha jó üzletet akarok kötni, inkább elmegyek Zuluföldre néhány mázsa üveggyönggyel. Mit szólnak hozzá?
Egyetértettünk vele.
Csupán szegény zulukat sajnáltuk.
17
Zimbalist sóhajtozott még egy kicsit, krákogott, beleszagolt Jondon teájába is, s amikor úgy ítélte meg a helyzetet, hogy nem rejtegetünk sehol italt, távozáshoz készülődött.
– Mondjak maguknak valamit?
– Muszáj?
Zimbalist az ajtóra nézett, aztán a falhoz dörzsölte a hátát.
– Ez a fickó nem élő ember, az tuti. Nem tudom ki, de érzem rajta a túlvilág szagát. Ha nem egy barátságos lámakolostorban lennénk, azt mondanám, ezt az embert megölte valaki, s most kikelt a sírjából bosszút állni a gyilkosain.
Sóhajtottam és a vállára tettem a kezem.
– Maga nem tudhatja, Mr. Zimbalist, de néhány évvel ezelőtt ebben a

kolostorban már valóban megöltek valakit.
Erre akkorát ugrott, hogy majd a mennyezetbe verte a fejét.
– És ezt csak most mondja?!
– Mikor mondtam volna? Ráadásul nemcsak megölték, ha¬nem viaszba is öntötték.
Zimbalist elsápadt.
– Óh, a viasz! Ezt már ismerem.
Jondon villámsebesen rám pillantott. Én vissza rá.
– Ismeri?
Zimbalist bólintott.
– Volt egy haverom Kongóban, hajdani idegenlégiós. Ő me¬sélt a viaszba öntésről.
– Valami… rituális gyilkosságféle?
– Gyilkosságnak gyilkosság, csak nem éppen rituális. Bár igazából a fene se tudja. Ez a pasas mesélte nekem, hogy az At¬lasz hegység környékén találhatók a világ legnagyobb paraf¬finforrásai. Még a századelőn is, ha az arra lakó arabok elkaptak egy elkószált idegenlégióst, paraffinba öntötték.
– Úgy érti, bedobták a forrásba?
– Annál keményebbek voltak a fickók, így ugyanis azonnal meghalt volna. Ők azonban azt akarták, hogy egy kicsinykét tovább szenvedjen, és a barátai is szenvedjenek tőle. Ezért aztán levetkőztették és tetőtől talpig paraffinba öntötték. Nem halt meg azonnal, mivel a paraffin nem volt kibírhatatlanul forró, ráadásul a fejét is szabadon hagyták. A fickó lélegezhetett, csak éppen a bőre nem volt képes lélegezni: Nem tudom, meddig bírta, de szörnyű kínok közepette fejezte be az életét A kabirok vagy kicsodák ekkor tevehátra kötötték, éjnek idején elvitték a helyőrség kapuja elé, és ott egy fához támasztották. Reggel, amikor a kürtös az erőd falán ébresztőt fújt, ott találták a viaszba öntött figurát intő jelként, hogy a légió dicsősége sem romolhatatlan.
– Hogy a fenébe jön össze egy halott buddhista szerzetes az idegenlégió paraffinba öntött katonáival?
Zimbalist széttárta a karját.
– Fogalmam sincs róla. Nem is mondom, hogy közük van egymáshoz. Én csak elmondtam, amit tudok. Mindenesetre ne próbáljanak a félhomályos folyosón hátulról, merő tréfából a vállamra verni, mert… nem állok jót magamért. A rémült em¬ber sok mindenre képes.
Ebben egyetértettünk.
18
Megállapodtam Jondonnal, hogy fél óra múlva találkozunk a kolostor bejáratánál és Szél Anya ravaszkodásai ellenére is megpróbálunk feljutni a fennsíkra. A folyosókon már félho¬mály uralkodott, de a lámpákat még nem gyújtották meg, s a deszkafalak rései között a

Himalája hidege orvul belopakodott az épületbe.
Éppen befordultam volna a cellámhoz vezető folyosóba, amikor hirtelen kinyílott mellettem egy ajtó. Annyi időm ma¬radt csak, hogy félreugorjak és arcom elé kapjam a kezem. Vil¬lámsebesen le is eresztettem azonban, amikor kiderült, hogy csak Lord és Lady Hayes igyekeznek kifelé a szobájukból.
– Á, Mr. Lawrence! Hol a pokolban járt idáig, ha szabad kérdeznem? Háromszor kopogtattam magánál, de egyszer sem találtam otthon.
– Valami dolgom támadt az apáttal – mondtam kitérően. – De ha óhajtja most a szolgálatára állhatok. Lord Hayes. Bár az az igazság, hogy fél óra múlva Jondon szerzetessel röpke gya¬logtúrát teszünk odakint.
Lord Hayes meghökkent.
– Gyalogtúrát? Ilyen időben? Hová?
– A fennsíkra.
– Ahol azt az izé… fekete fogú pasast találták?
– Oda.
Lord Hayes megvakarta a fejét és Lady Hayesre pislantott.
– Izé… azért kopogtattam magánál, hogy végre elbeszélges¬sünk a himalájai rigókról. Nagyon sok mondanivalóm lenne az ön számára. Meggyőződésem, hogy rigókérdésben... hm... az emberi ostobaságnak nincs felső határa.
– Az a gyanúm, hogy másban sincs.
– Na igen-igen, de rigóügyben hatványozottan így áll a helyzet.
– Biztosíthatom, hogy a legelső alkalommal...
Lord Hayes aggódva rám pillantott, miközben megragadta cvikkere zsinórját.
– Izé… nem mehetnék magával?
– Úgy érti, a fennsíkra?
– Útközben elbeszélgethetnénk.
– Aligha fogjuk érteni egymás szavát.
– Nem tesz semmit. Különben sem árt egy kis mozgás.
Lady Hayes ajka szegletében mintha gúnyosráncocskák ugrándoztak volna.
Rövid habozás után arra az elhatározásra jutottam, miért is ne? Ha akar, jöjjön velünk.
Lord Hayes alighanem olvasott a gondolataimban, mert ud¬variasan Rosie-hoz hajolt.
– Kedvesem, ha nincs ellenedre, elkísérném Mr. Lawrence-et a fennsíkra. Útközben...
Lady Hayes mosolygott.
– Felesleges magyarázkodnod, George. Menj csak, ha ked¬ved tartja.
Lord Hayes visszalépett a szobájába s csak a küszöbön túlról nyújtotta felém a nyakát.

– Hol lesz a találkozó?
– Lent a kapunál. Odatalál?
– Bízza csak rám.
Mintha halkan fütyörészett volna, amikor magára csukta az ajtót.
19
Lady Hayes, azaz Rosie, csúfondárosan rám mosolygott.
– Merre tart?
– Visszamegyek a szobámba. Átöltözöm, veszek magamra valami meleget, aztán irány a fennsík!
– Mit szólna hozzá, ha én is magával tartanék?
– Lebeszélném róla.
Mosolygott és a karomba fűzte a karját.
– Ne izguljon, csak tréfáltam. Gyerünk, elkísérem a szobá¬jáig.
– Jobban tenné, ha nem mászkálna egyedül a folyosókon.
Megszorította a karom és megcsóválta a fejét.
– Kedves Leslie, bizonyára tudja, hogy a lakócelláinkhoz nem tartoznak olyan kis fülkék, amelyek jobb hotelekben WC-ként funkcionálnak. Ezért időnként ki kell mennem egyedül is a folyosóra, ha meg akarom látogatni ama közös helyiséget, aho¬va a fáma szerint még II. Erzsébet is – Isten óvja! – egyedül jár.
Rövid séta után kinyitottam a szobám ajtaját, s el akartam köszönni tőle, de Lady Hayes se szó se beszéd, elsuhant mellettem. Mire felocsúdtam, már odabent is volt. Lopva körülnéz¬tem: szerencsére nem láttam élő embert a folyosón.
Még nagyobb szerencsénkre másmilyent sem.
Úgy gondoltam, ha már ilyen szépen összetalálkoztunk, fel¬teszek neki is néhány kellemetlen kérdést. Rosie ekkor már az ágyamon üldögélt, s érdeklődő figyelemmel lapozgatott egy fanyomatos tibeti könyvet.
– Ez micsoda?
– Könyv.
– Azt látom. Miről szól?
– Milarepa, a nagy tibeti filozófus és varázsló életrajza.
– Hm. Csoda izgalmas lehet. Ezt olvasgatja esténként?
– Többek között.
– Okosabb nem jut az eszébe?
– Mire gondol?
Felemelkedett és mutatóujjával hívő mozdulatokat tett.
– Ha idejön, megsúgom.
Futó pillantást vetettem az ajtóra, aztán engedelmesen mellé ültem az ágyra. Ahogy lecsüccsentem, mintha egészen kicsit megvonaglott volna az ajka.
– Fél?
– Miért félnék?

– Van egy olyan érzésem, hogy maga tart tőlem.
– Talán Lord Hayestől tartok – mondtam.
Kinyújtotta a karját és magához húzott.
– Tőle ne tarts. Annyi nekem, mint a csoda-csoda izgalmas könyved.
– De hátha fordítva nem így áll a helyzet?
– Még ígyebbül. Nem említettem volna még, hogy Miss Barton és Lord Hayes...?
– De igen.
– Hát akkor? – Pulóverem alá nyúlt és simogatni kezdett. – Tudod mit? Legalább mi ketten tartsunk össze. Felejtsük el azt a rohadt feketefogút...
Bár emberfeletti erőket kellett megmozgatnom, megfogtam a csuklóját és kihúztam a kezét a pulóverem alól.
– Csak nyugalom. Öt perc múlva a kijáratnál kell lennem.
– Majd várnak.
– Nem akarok feltűnést.
Sóhajtott és a hátára gördült.
– Lehet, hogy igazad van – mondta a mennyezetnek. – Éj¬szaka bejövök hozzád, ha nincs ellene kifogásod.
Várta, hogy mondjak valamit, de nem mondtam. Ehelyett le¬vetettem az ingem, s felvettem alá még egy vastag, bolyhos trikót. Rosie felkönyökölt, és érdeklődve figyelte, amint öltözöm.
– Remélem, hosszú alsó is van rajtad?
– Miért?
– Csoda férfias lehet – búgta álmodozva. – Alig várom, hogy meggyőződhessek róla.
– Gyere és győződj meg – mondtam.
Mosolygott, de nem mozdult.
– Majd este. Attól tartok, túlságosan is elragadtatnám ma¬gam és nem tudnám kivárni, amíg visszajössz. Esetleg össze¬adnám magam a szerzetessel.
– Rá különben valóban jobb ha vigyázol – mondtam komolyan.
– Hízelgő, hogy aggódsz értem.
– Nem szeretném, ha bajod esne. Mint például Miss Bartonnak.
– Miss Bartonnak? Mi baja esett?
Örömteli várakozás bujkált a hangjában. Mintha abban re¬ménykedett volna, hogy Miss Bartonnal minél nagyobb és mi¬nél súlyosabb baj történt.
– A szobájában ül és... rettentően meg van rémülve.
– Igazán? – kérdezte csalódottan. – Lehet, hogy én is nagyon meg vagyok rémülve, csak éppen nem mutatom.
– Miss Barton nem ok nélkül rémült meg.
– Ki rémül meg itt ok nélkül? De ne játssz a szavakkal. Mi a csoda történt vele?

– Meg akarták fojtani.
Olyan őszinte döbbenet ült ki az arcára, hogy kénytelen vol¬tam hinni neki.
Pedig korábban meg mertem volna esküdni rá, hogy az ő keze nyomát viseli Miss Elisa-beth Barton kozmetikumokkal meste¬rien tartósított érzékeny bőre.
20
Indulni akartam, de Rosie felpattant és elállta előlem az utat.
– Csak néhány másodperc még, darling. Mit jelent az, hogy meg akarták fojtani?
– Hogyhogy mit jelent? Meg akarták fojtani és kész!
– Ő mondta neked?
Kénytelen voltam bevallani, hogy nem ő mondta.
– Hát akkor?
– Fojtásnyomok találhatók a nyakán.
Rosie csodálkozástól félig tátott szája egyáltalán nem volt méltó egy brit főrend feleségéhez.
– Egy kukkot sem, értek az egészből.
Úgy ítéltem meg a helyzetet, hogy ártatlan a dologban. Annyira nem lehet jó színésznő, hogy ekkorát alakítson.
– Az a helyzet, hogy én sem. Meg akartam ismerkedni vele, bekopogtattam hozzá, aztán... azt tapasztaltam, hogy annyira meg van ijedve, amennyire csak az lehet, akit életveszélyesen megfenyegettek.
– Ki a csoda fenyegetné Miss Bartont ebben a kolostorban életveszélyesen?
– Fogalmam sincs róla, de meg fogom tudni, arra mérget ve¬hetsz!
Amikor becsattant mögötte az ajtó, hosszasan bámultam a barnára festett deszkára.
Ahelyett, hogy kezdett volna fény derengeni az alagút végén, egyre sötétebb és zavarosabb lett minden.
21
Lord Hayes fázósan toporgott a kapusfülke mellett, elmerülten fúvogatva kesztyűtlen kezét. Amikor meglátott, felderült az arca és felém intett. Mivel éppen abban a pillanatban csapott le rá egy hófelhő, pár másodperccel később már csak kinyújtott karját láttam a felhőből kiemelkedni. Mintha a semmiféle test¬hez nem tartozó emberi kéz arra figyelmeztetett volna, jobb lenne visszafordulnom.
A lord köhögött és néhány jégdarabot köpött a hóra.
– Indulhatunk?
– Meg kell várnunk Jondont.
Lord Hayes biccentett, aztán felhúzta a kesztyűjét.
– Ön szerint bölcs dolog ilyen időben felmerészkedni a fennsíkra?
Mondhattam volna, ha akar, maradjon itthon, de nem akar¬tam megsérteni. Jól tudtam, hogy mindannyiunkat el-elkap a félelem, ha

Rlung-ma megcserdíti felettünk fagy-ostorát.
Lord Hayes feleletet sem várva, szorosan mellém lépett és igyekezett túlkiabálni a szél süvítését.
– Mr. Lawrence. válthatnék önnel néhány bizalmas szót?
– Itt?
– Hát... izé... ha már itt vagyunk...
Szél Anya mintha csak megérezte volna, hogy nagy dolgok vannak készülőben a kapusfülke mellett, visszavett valamicskét az erejéből. Ott sertepertélt körülöttünk, az igaz, de csak tes¬sék-lássék tette a dolgát.
Lord Hayes szórakozottan a cvikkeréért nyúlt, hogy az orrára biggyessze, de ezúttal nem találta. Minden bizonnyal valahol anorákja mélységes mélyén álmodozhatott a békésebb időkről.
– Beszélt önnel... izé... a feleségem?
– Nemrég üdvözöltük egymást.
Lord Hayes zavartan félrenézett.
– Úgy értem... rólam és róla. Tegnap éjszaka ugyanis a fo¬lyosón ... tett bizonyos megjegyzést, amely bizonyára nem kerülte el a figyelmét.
Naná, hogy nem kerülte el! Csakhogy úgy neveltek, ne ve¬gyem észre az ilyesmit, ha nem nagyon muszáj.
– Valami rémlik – mondtam kitérően. – Egyébként nem szoktam más magánügyeibe avatkozni.
– Igen tiszteletreméltó tulajdonság... nagyon is az. Mégis.. arra szeretném kérni, hallgasson meg, kérem… izé… Mr. Lawrence.
– Hallgatom, Lord Hayes.
Lord Hayes leverte az állóra tapadt jégcsapocskákat, és ide¬gesen toporogni kezdett.
– Az a helyzet, hogy... öt évvel ezelőtt vettem feleségül Rosie-t. Éppen Amerikában jártam, és… ledobott a ló.
– Ló?
– Egy lófarmon. Oda mentem ugyanis: lovat akartam venni. Valamitől megijedt a dög és lehajított, én meg beszorultam a kerítésbe. Gondolom, az amerikaiak azóta is rajtam röhögnek Elismert lovas vagyok, mégis... úgy lerepültem, mint egy kezdő.
– Másokkal is előfordult már.
– Éppen akkor múlt egy éve, hogy elváltam Lady Hayestől... mármint az előzőtől. Gyalázatos perszóna volt.
Sóhajtott és lordhoz egyáltalán nem méltó módon a hóra kö¬pött.
– Sajnálom – morogtam ostobán. Még mindig nem értettem, mi a fenéért éppen engem szemelt ki lelki szemétládának.
– Sose sajnálja – legyintett vigasztalón, mintha bizony én szorultam volna istápolásra. – Mindent megtett, hogy vissza¬édesgessen, de én szartam rá. Bocsánat az erős kifejezésért, Mr. Lawrence. Szóval,

bevittek a legközelebbi kórházba, ahol Rosie kihúzta a szeget a fejemből. Mire a doktorok odaértek már kint is volt.
– Szeget? – kérdeztem értetlenül.
– Amikor beszorultam a kerítésbe, belefejeltem egy szegbe. A kerítés összedőlt, a szeg pedig a koponyámban maradt. Úgy is mondhatnám, fejemén találtam a szeget. Mindenesetre Rosie kihúzta. Mosolygott, én pedig elvesztem. Pedig, a fene ette volna meg, nem kellett volna hagynom magam.
– Megesik az ilyesmi – vigasztaltam. – Ismertem másokat is, akik nagy lelki, felindulásukban megnősültek.
– Valahogy így jártam én is – biccentett nagyot nyögve. – S csak amikor már létrejött a frigy, döbbentem rá, hogy nem vagyunk egymáshoz valók. De végül is nem erről akarok magával beszélni, hanem izé. Miss Bartonról. Találkoztak már?
– Nemrég. Futólag – mondtam közömbös arccal.
– Miss Bartonnal egy évvel azután jöttem össze, hogy Rosie már a feleségem volt. Titkárnőt kerestem és ő jelentkezett. Tudja honnan? Amerikából. Többé-kevésbé ismertem is, mivel annak a farmernak volt a rokona, akitől a lovakat vettem. Annak idején váltottunk is néhány szót… csak akkor Rosie és a szeg miatt nem tudtam ráfigyelni. Olvasta a hirdetésemet és felhívott Amerikából. Mit szól hozzá?
– Bizonyára ő is emlékezett önre.
– Hát persze! Azt mondta, ahogy megpillantott, azonnal szimpatikus voltam neki.
– Ezen nem csodálkozom.
– Kérem?
– Semmi, csak a szélre morgok.
– Tudja, Mr. Lawrence, körülbelül ekkor jöttünk rá mindketten, Rosie meg én, hogy alighanem… elszúrtuk valahol a dolgot. Nem egymásnak teremtett bennünket az Isten, ez az igazság!
– Nincs olyan elszúrt dolog, amit ne lehetne korrigálni.
– Ez igaz, csakhogy Rosie hallani sem akar a válásról!
– Talán szereti önt.
– Mr. Lawrence, nem vagyok hülye!
– Ez esetben mi tartja ön mellett?
– Azt mondta, amíg nem talál egy megfelelőt, nem óhajt egyedül élni, még akkor sem, ha előtte megkopaszt.
– Megkopasztja?
– Ó, ez a válással jár – mondta beletörődő mosollyal. – Az első feleségem is megkopasz-tott. Rosie is meg fog kopasztani. Hála istennek, utána mindig összeszedem magam. De nem erről akarok beszélni önnel, hanem arról, hogy Miss Barton, azaz Elisabeth és énköztem… ugye…
– Nem szükséges mentegetődznie, Lord Hayes. Felnőtt em¬berek

vagyunk.
– Ez igaz, de mégis. Elisabeth ugyanis panaszkodott.
– Igazán?
– Nagyon meg van rémülve, Mr. Lawrence.
– Nocsak – adtam az ártatlant. – Mitől?
Lord Hayes krákogott, aztán szégyenlősen rám vigyorodott.
– Az a fixa ideája, hogy... rövidesen meg fogják gyilkolni. Méghozzá itt, ebben a kolostorban!
22
Sóhajtottam és az orrunk előtt nyargalászó hófelhőkre bá¬multam.
– Honnan veszi ezt a szamárságot? – kérdeztem bizonytala¬nul.
– Egyáltalán nem szamárság. Hiszen itt már több embert megöltek!
– Ki ölne meg Miss Bartont?
Lord Hayes csodálkozva nézett rám.
– Hát Rosie. Természetesen Rosie.
– Úgy érti, a... felesége?
– Hogy érteném máshogy? Rosie több alkalommal is meg¬fenyegetett, hogy meg fogja ölni Elisabethet. Aztán engem is. Ügy, hogy a rendőrség ne gyanakodjon gyilkosságra. Ha… az övé lesz minden vagyonom... Mindenszentek éjszakáján orgiát rendez a síromon.
– Orgiát? – nyögtem megszeppenve.
– Tudja, hogy utálom a mogyorós pudingot – sóhajtotta a megfélemlített Lord. – Azzal fenyegetődzött, hogyha eltemettek, kijön a családi sírbolthoz mindenszentekkor, és bekeni a sírkövemet mogyorós pudinggal. A középkorban az ilyeneket megégették, Mr. Lawrence.
Ebben kétségtelenül lehetett valami.
– Mikor fenyegetődzött Lady Hayes utoljára? – kérdeztem.
– Hát... az éjszaka.
– Mit mondott?
– A szokásosat. Hogy elege van belőlem is és a Himalájából is nem is tudja, melyiket utálja jobban. Aztán rövid gondolko¬dás után úgy döntött, mégis valószínűleg engem.
– No de miért?
– Most éppen az expedícióm miatt van kiakadva. Elege van belőle. Azt mondta, itt a legjobb alkalom, hogy kinyírja Elisa¬bethet és engem is. Úgyis mindenki azt fogja hinni, a fekete fo¬gú láma tette. Mutatott egy madzagot... valami függönyzsinórt vagy micsodát. Azt mondta, ezt tekeri a nyakunk köré...
Beszélt volna tovább is, de Jondon tűnt fel a láthatáron, így aztán befogta a száját.
Mint lélekharangok szóltak körülöttünk Taglung csengettyűi.
23
A szerzetes rövid bukdácsolás után meglepett arccal a máso¬dik

udvarba vezető átjáró felé fordult, ahol ebben a pillanatban Muzzy és Victoria bukkant fel. Ahogy meglátták bennünket, megtorpantak, majd rövid habozás után odatörtettek hozzánk. Victoria orra vörös volt a fagytól, Muzzy aggódva rá is pislo¬gott, ahogy lefékeztek előttünk.
– Hová, hová? – kérdezte Lord Hayes udvariasan megemelve füles sapkáját. – Egy kis séta, hölgyeim?
Victoria összekulcsolta a kezét és úgy nyújtotta felém, mint¬ha imádkozna.
– Borzalmas odabent! Higgye el, Mr. Lawrence, olyan borzalmas, hogy egyszerűen kibírhatatlan!
– Történt valami?
Muzzy szólni akart, de Victoria hevesen bólintott.
– Történt.
Megmarkoltam a fegyverem tusát.
– Micsoda?
Victoria jobbra-balra pislogott, aztán a fülemhez hajolt.
– Rácsavarták… Istenem, rácsavartak!
– Mi az Úristent csavartak, mire?
– A befőttesüveg tetejét! –jajgatott a lány. – Benne ülök és ismét rácsavarták a tetejét. Ha nem jövök ki a szabadba, meg¬fulladok.
Muzzyra pillantottam, aki megfogta a karom és magához húzott.
– Becsavarodik! – nyöszörögte a képembe. – Be...csa…va...rodik! Egészen be…csa…va… rodik!
Nem volt kétséges, hogy igazat mond. Victoria valóban közel állt a becsavarodáshoz.
A szőke lány most a változatosság kedvéért Lord Hayes kar¬jába kapaszkodott.
– Kísérjen el bennünket... kérem... kísérjen el! Ön olyan szimpatikus ember és talpig férfi. Szükségünk lenne önre... Lord Hayes.
Lord Hayes megütközve bámult a karjába csimpaszkodó lányra; de végül is látszott az arcán, hogy imponál neki Victoria ragaszkodása.
– Kérem szépen – motyogta bizonytalanul. – Én éppen Mr. Lawrence-szel és ezzel az izé... úrral, a fennsíkra indultam volna...
– Jöjjön velünk, a kőbékához! Ugye, velünk jön?
– Jobban tennék, ha maguk sem mennének sehova. Rövide¬sen bealkonyodik...
– Igazán kedves, Mr. Lawrence, hogy aggódik értünk, de... értse meg, hegyeket és völgyeket akarok látni... különben az a rohadt tető…
Lord Hayes féltene a cvikkerét és harciasan előremeresztette az állát.
Ha sejtette volna, mi vár rá az elkövetkező órák során, alig¬hanem öles bakugrásokkal menekül vissza békét és nyugalmat sugárzó családi cellájába.

24

Jondon szótlanul és tőle szokatlan módon rosszkedvűen bandukolt

mellettem. Néhány másodpercig még hallottuk Muzzy erőltetett nevetését Lord Hayes elégedetlen dörmögésétől kísérve, majd elragadta őket a szélzúgás.
Jó óra múlva elértük a fennsík szélét. Mivel az éjszaka nem hullott hó, könnyedén haladtunk, annak ellenére, hogy mind¬ketten nemezcsizmát viseltünk.
Ahogy kibukkantunk a behavazott fennsíkot szegélyező sziklatömbök közül, Jondon csípőre tette a kezét és áhítatos képpel szemügyre vette az elénk táruló csodás panorá¬mát.
A nap ezekben a percekben bukott le a legközelebbi óriás mögött, vörös fénnyel borítva a csúcsokat és a völgyeket A szerzetes sóhajtott, és aggódva pillantott rám.
– Érzed te is?
Akár én is kérdezhettem volna tőle. Mivel hosszú évek óta ismertem, biztos voltam benne, ugyanazt érzi, amit én.
Jondon megfürdette arcát az alkonyi levegőben, aztán meg csóválta a fejét:
– Mintha segítséget kérne valaki. Valaki a Közbülső Létben, a Bardóban járók közül.
– Talán Padma lelkét érezzük – suttogtam.
– Csak az európaiak hiszik, hogy a megöltek lelkei a gyilkosság helyszíne körül kószálnak. A halott lelke vagy a Bardóban bolyong, vagy még nem volt képes kiszabadulni kihűlt teste börtönéből.
– Ez az európaiakra is vonatkozik? – kérdeztem tréfálkozva.
Jondon ezúttal nem vette a lapot. Fájdalmas arccal halántékára szorította a tenyerét.
– Hív. Valami rossz történt vele
Ebben a pillanatban az én fejembe is beleszórt a fájdalom.
Jondon a mellettünk fehérlő sziklatömb oldalának dőlt és mélyet sóhajtott.
– Valamit akar tőlem. Beszél hozzám, de nem értem a sza¬vát.
Nem értettem én sem. Jondonnal ellentétben azonban én nem szavakat hallottam, hanem a süket csendet, amely maga volt a hívás és a vonzás. Mintha kötelet kötöttek volna a derekamra, s rettenetes erők vonszoltak volna a hasadék irányába.
A lámára néztem, de ő ekkor már nem nézett rám.
Lehajtotta a fejét, és nem pillantva se jobbra, se balra, szapora léptekkel a sziklahasadék bejárata felé indult.
25
Éppen mozdultam volna én is, amikor a jegesmedvefehér szikla mögül kilépett egy fekete árnyék, és felém nyújtotta a kezét.
– Hé!
Vonzás ide vagy oda, egyetlen pillanat alatt markomban ter¬mett a pisztolyom.

Bár az ismeretlen erő még mindig a hasadék felé taszigált, s a halántékom is fájdalmasan lüktetett, azonnal felismertem Zimbalist papát.
– Maga meg mi az ördögöt keres itt? – rivalltam rá.
– Hogyhogy mit keresek?
– Ez az idő nem sétafikára való.
Zimbalist papa csúfondárosan megrázta a fejét.
– Márpedig nekem ez a kedvencem. Maga hova tart?
A hasadék felé pillantottam. A szerzetest már felszívta a vö¬rös fényű naplemente.
– Sétálni indultam Jondonnal.
– Úgy látszik, mindenki az alkonyától választja. És lehetőleg minél távolabb a kolostortól. Amint felfelé jöttem, Lord Hayesszel találkoztam.
– És a két lánnyal.
– Honnan tudja?
– Beszéltem velük. A kőbékához tartanak.
– Miféle békához?
– Ami a békaösvény szélén áll.
Zimbalist megrázta a fejét.
– Nem tudom, miről beszél, de errefelé nincs semmiféle béka.
– Nem is ezen az ösvényen, hanem egy másikon. A békaös¬vényen. Arra ment Lord Hayes a lányokkal.
Zimbalist felvonta a vállát.
– Én csak annyit tudok, hogy megelőztem őket. A kis csajok marasztaltak, de nem bírom a sápítozásukat. Ha öt percig hall¬gatom őket, nekem is olyasféle érzésem támad, mintha befőttesüvegben ülnék egy rácsavarodó tetővel a fejem felett.
Fel nem foghattam, Lord Hayes és a lányok miért nem ma¬radtak a viszonylag veszélytelen teknősbékaösvényen, miért indultak utánunk a fennsíkra tartó csúszós meredélyen. Sokáig azonban nem töprenghettem a dolgon, mert Zimbalist össze¬ütötte a tenyerét.
– Hát én járok még egyet, mielőtt beesteledne. Apropó, hova lett a barátja?
– Imádkozik – mondtam. – Elvonult egy félreeső zugba.
Zimbalist arca hirtelen elkomorult.
– Az jó – mondta olyan hangosan, hogy a szél fütyörészése ellenére is meghallhassam. – Az imádság sosem árthat. Lehet, hogy nemsokára nagyon is rá leszünk szorulva.
Mielőtt még megkérdezhettem volna tőle, hogy is érti a dol¬got, belépett a legközelebbi kőtömb mögé.
Mire felocsúdtam és utána mentem, már nem volt sehol.
Éppen beomló lábnyomait fútta szét az ismét megerősödő szél.

Megigazgattam köpenyem alatt a revolveremet, bár tisztában voltam vele, akárkik is hívjanak a hasadékhoz, aligha lenne eredményes ellenük a golyó. Hacsak nem ezüstből készült és nem kenték be az oldalát fokhagymával...
A szél havat fújt rosszul megkötött füles sapkám alá, s a hó olvadásnak indulva lefelé csordogált a gerincemen. Levettem a sapkám, leráztam róla a havat, majd visszanyomtam a fejembe és gondosan megkötöttem a zsinórját.
Szél Anya mintha csak azt figyelte volna, mit vacakolok, néhány percre elnyugodott. Megelégedett azzal, hogy mintegy mellékesen lesöpörje a hókucsmákat a sziklatömbök feje tetejéről.
Ahogy meggyőződtem róla, hogy a sapka ismét szilárdan ül a koponyámon, indulni készültem.
És el is indultam volna, ha ebben a pillanatban ki nem bukkan egy fekete alak a szomszédos sziklatömb mögül és nem indul el sietős léptekkel a hasadék irányába.
Kidugtam a fejem a jegesmedvefehér sziklatömb mögül és megpróbáltam megállapítani, kicsoda. Nagyon nem kellett megerőltetnem magam, hiszen amikor mellém ért, megtorpant, csípőre tette a kezét és úgy nézett körbe-körbe, mint aki jól is¬meri az utat, amelyet még meg kell tennie.
Elképedve, bámultam elegáns szőrmebundájára, s ugyancsak drága prémekből varrt csizmájára.
Továbbá arra a nagy kaliberű revolverre is, amely ott feketedett a kezében.
Mint ahogy rá is elképedve bámultam.
Miss Elisabeth Bartonra.
27
Sóhajtottam, és immár határozott léptekkel Jondon után akartam sietni. A hegyek csúcsain tompábbá váltak a fények, mintha csak segíteni akartak volna a lassan előlopakodó éjsza¬kának. Mivel alig-alig kóborolt odafent felhő, a holdkorong akadálytalanul róhatta vándorútját az égi mezőkön.
Akárcsak én idelent.
A holdnak azonban ezen az estén sokkal nagyobb szerencséje volt, mint nekem. Vidáman törtetett előre, mint büszke, pihent lábú teve a sivatagban.
Én is ezt tettem volna, talán valamivel kevésbé büszkén, és főleg vidáman, ha ismét fel nem bukkan, valaki a közelemben.
De felbukkant, s ez éppen elég volt ahhoz, hogy visszasüllyedjek a sziklatömb árnyékába.
28
Úgy a jéghideg kőhöz lapultam, mintha helyet akartam volna cserélni a tél ellenére is vidáman zöldellő mohával, amely a sziklatömb északi

oldalát borította. A szívós kis növényeknek azonban eszük ágában sem volt társasjátékot játszani velem: alighanem pontosan tudták, hogy sokkal nagyobb biztonságban vannak a sziklához tapadva, mint az emberek világában.
Sóhajtottam, és igazat adtam nekik.
Főleg, amikor a sötét árnyék kibontakozott a félhomályból, s közvetlenül az engem rejtő sziklatömb előtt torpant meg.
Éppen csak annyira dugtam ki a fejem, hogy lássak belőle valamit.
Szerencsére nem kellett attól tartanom, hogy észrevesz. Ek¬kor már ugyanis a hóra hajolva Zimbalist és Miss Barton láb¬nyomait vizsgálgatta.
Mivel Szél Anya csendben lapult valahol, még a nevetését is meghallottam: gúnyos, rosszindulatú nevetését.
Azon pedig végképp nem csodálkoztam, hogy az ő kezében is pisztoly van, nagyjából akkora és alighanem olyan típusú is, mint amilyet Miss Barton tartott a markában.
Miss Barton kezéből azonban hiányzott valami, ami az őt követő árnyék alkarján feketedett.
Ha jól láttam a búcsúzó nap rebegő fényében, olyasféle hurok lógott a csuklóján, amely igencsak alkalmas arra, hogy valaki¬nek a nyakába vessék és megfojtsák vele.,
Töprengtem, hogy rákiáltsak-e, aztán úgy döntöttem, nem teszem. Inkább utánamegyek s megpróbálom megfigyelni, ki¬nek szánta a hurkot, bár Miss Barton jelenlétéből arra követ¬keztettem, aligha nekem.
Lady Hayes még egyszer felnevetett, aztán beleveszett a fél¬homályba.
29
Vártam néhány percig, aztán amikor ismét beleszúrt a halán¬tékomba a fájdalom, kiléptem a sziklatömb mögül. Kezembe vettem a revolverem, majd azon nyomban vissza is dugtam a zsebembe. Az elmúlt percekben láthatatlanul szemerkélő vízpára ráfagyott a hó tetejére olyan síkossá téve az utat, hogy mindkét kezemre szükségem volt az egyensúlyozáshoz.
Csúszkálva, s néha-néha négykézlábra ereszkedve igyekez¬tem Jondon és a többiek után. A csúcsokon mintha takarékra tették volna az alkonyi lángot az istenek. A hold a visszavonuló konkurenciától felbátorodva egyre merészebben villogtatta ezüstpáncélját a kihamvadó bércek felett.
Lihegve oldalamhoz szorítottam a tenyerem. A fizikai meg¬erőltetés mintha oldotta volna a lelkemben uralkodó feszültsé¬get. Alig éreztem már azt a furcsa vonzást, amely percekkel ezelőtt még, egész lényemet betöltötte.
Úgy gondoltam, eljött az ideje, hogy mégiscsak előhúzzam a revolveremet. Már-már el is kaptam a nyelét, amikor hirtelen éles,

semmihez sem hasonlítható sikoltás csapott az estébe. Tompa nyögéssel kezdődött, mintha a sikoltó csak nehezén tudná kipréselni magából a levegőt, majd éles, sivító kiáltássá erősödött, amely mint éles kés a vajtömböt, vágta ketté a szélzúgást. Aztán hirtelen kurtán-furcsán kattant valami, s a sikoltás vagy kiáltás befejeződött.
De csak azért, hogy szinte azonnal egy másik kövesse.
Őszintén meg kell vallanom, míg az első kiáltásra csak meg¬rendültem, a második, a rövidebb, szinte fizikai rosszullétet kellelt bennem.
Pedig ez a kiáltás szinte kiáltás sem volt. Hatalmas pattanás¬sal kezdődött, mintha gázzal töltött luftballon durrant volna szét a fülem mellett, mély, morgó á hanggal folytatódott, majd le¬zárásként ismét pattant valami, de sokkal erőteljesebben és erőszakosabban.
Mint amikor valaki egy ládára csap, hogy felpattintsa a te¬tejét.
Vagy amint valaki egy koponyára kiált, hogy hasadjon már végre ketté!
30
Mivel a barlang irányából hallottam a hangot, mély lélegzetet vettem s revolveremmel a kezemben a bejárat felé iramodtam, amennyiben lassú, csúszkáló vánszorgásomat egyáltalán ezzel a szóval lehet illetni. Nemezcsizmáim mint rendesen, ismét önálló életet kezdtek élni, s meghökkenve a mellettük elszáguldó kiáltástól, lefelé igyekeztek a domboldalon. Jó néhány másodpercembe került, amíg sikerült jobb belátásra bírnom őket. Akkor aztán már nem lett volna megállás a sziklahasadé¬kig.
Ha nem akad az utamba valaki, nem veri ki a kezemből a stukkert és nem helyez el jókora horogütést az államon.
31
Mivel mindig enyhe haraggal tölt el, ha holdas, téli éjszaká¬kon, váratlanul állon vágnak, most sem történt másképp. Az ütés erejétől hátratántorodtam ugyan, mégis sikerült valahogy talpon maradnom. A következő pillanatban aztán elkaptam merénylőm nyakát és magam felé rántottam. S bár a közhit sze¬rint lámaköpenyben nemcsak nem illik, hanem nem is nagyon lehet verekedni, szerencsére sikerült rácáfolnom e hiedelemre. Akkora pofont adtam neki, hogy megperdült a tengelye körül és jégtáncosokat megszégyenítő piruettel becsúszott a legköze¬lebbi sziklatömb mögé.
Megtörölgettem a homlokom, és éppen utána akartam ugra¬ni, amikor a sziklatömb másik oldaláról ismét csak felém zúgott valami. Ezúttal azonban nem balegyenes volt, hanem egy ke¬mény, lapos tárgy, feltehetően egy könyvborító-deszkalap.
Megpróbáltam könnyed mozdulattal elsuhanni mellette, csizmáim azonban ekkor már nyíltan ellenem fordultak: úgy leragadtak a fagyon hóhoz, mintha odabetonozták volna őket.

A következő pillanatban azt éreztem, amit azok érezhették, akiknek a halálkiáltástól beszakadt a koponyájuk.
S nekem még csak varázsszavak sem kellettek hozzá.
32
Arra riadtam, hogy valaki rémülten nyöszörög felettem és az arcomat simogatja. Mivel tisztában voltam vele, hogy az alvilág telis tele van rosszindulatú női démonnal, akik még a halál pil¬lanatában is megpróbálják megkísérteni a tisztességes haldok¬lót, igyekeztem nem pajtáskodni vele. Hátha Sindzse, a halottak ura ad majd egy jó pontot érte a végső elszámolásnál.
A kísértő női démon azonban ahelyett hogy békén hagyott volna, tovább simogatta az arcom.
– Jézus Mária! – hallottam aztán egy sírásba fulladó rémült kiáltást. – Agyonütöttem!
– Ki ez a fickó? – kérdezte valamelyik ördög Robert McKinley hangján.
– Mr. Lawrence. Én meg azt hittem, hogy... Jézusom, én tényleg agyonütöttem!
– Ha Mr. Lawrence az, akkor kétlem – szellemeskedett az ördög. – Mr. Lawrence-et lehetetlen agyoncsapni. Erről már nem egyszer sikerült meggyőződnöm.
– Én mégis agyoncsaptam egy borítólappal.
– Csak ne sajnáld. Már sokan hitték, hogy sikerült nekik, az¬tán…
Kinyitottam a szemem. Miss Van Dyck térdelt felettem, könnyes szemmel, rémült tekintettel. Mellette Robert McKin¬ley toporgott: az ő tekintetében azonban cseppnyi szánalom sem volt, inkább valami kárörömféle.
– Hol vagyok? – nyögtem, miközben megpróbáltam fel¬emelkedni. – Hol…
– Na, hol? – kérdezte McKinley. – Hol szeretne lenni?
– A manilai tengerparton.
– Én is, csak maga nélkül.
Hónom alá nyúlt és feltámogatott.
– Meg tud állni a lábán?
Miss Van Dyck átkarolt és bocsánatkérőn az arcomhoz dugta az arcát.
– Nagyon fáj?
– Borzalmasan – mondtam. – Attól tartok, végem. Mintha megrepedt volna a koponyám.
McKinley arcáról mintha letörölték volna a vigyort.
– Ezzel csak ne szórakozzon, halíja! Koponyarepedésekről hallani sem akarok! Gyere onnan, Janeene, ereszd el a fickót. Ismerem, nincs semmi baja. Csak sajnáltatja magát, hogy az¬tán...
Igazán kíváncsi lenem volna, mi jön ezután, de az újabb ki¬áltás valamennyiünkbe belefojtotta a szót.
Most már egészen pontosan ki tudtam venni az irányát.

A barlang szája felöl jött. Onnan, ahol felfedeztem Padma holttestét.
33
Felkaptam a revolverem a hóról, és a barlang bejárata felé futottam. Hallottam, hogy recseg mögöttem a fagyott hó, ami¬ből arra következtettem, hogy ők is ott loholnak a nyomomban.
Néhány ugrással elértem a bejáratot – csizmáim mintha csak kedvembe akartak volna járni, ezúttal engedelmesen követték minden mozdulatomat.
Ahogy lehajtottam a fejem, hogy bebújhassak a hasadék holdfény áztatta bejáratán, fekete alak bukkant fel az orrom előtt és megragadta a karom.
– Blobzang?
Jondon volt.
Rápillantottam, s abban a pillanatban megértettem, hogy nagy-nagy baj történt.
Odabent a hasadékban, egy lapos kődarabra helyezett elem lámpa halvány sugarai próbáltak csak meg dacolni a félhomállyal. Az árnyékos szegletekben vastagon állt a hó, mintha Szél Anya megpróbálta volna betömni a halálnak eme hajlékát.
Mert hogy a hasadék a halál hajléka volt, ahhoz kétség sem férhetett.
S ezt nemcsak azért voltam kénytelen megállapítani, mert itt találtam kettéhasadt koponyával Padmát, s mert Donald Ro¬binsont is itt gyilkolták meg néhány méternyire a bejárattól, hanem azért is, mert amit idebent láttam, csak megerősítette, hogy helyes volt a hasonlatom.
A halál hajlékának közepén ugyanis ismeretlen, megkékült arcú lány ült, lótuszülésbe kényszerített lábakkal, kilógó nyelvvel, holtan.
Barna anorákban, divatos, szőrmével díszített csizmában, deres, arcába hulló hajfürtökkel.
Fekete szőrmekucsmája mellette hevert a földön, így nem is kellett levennem ahhoz, hogy észrevegyem a hosszú repedést a koponyáján.
Jondon a falhoz támaszkodott és halkan mormogva recitálni kezdte a Halottak könyvének egyik részletét.
Kihúztam a zsebemből az olvasómat és vele együtt mor¬mogtam én is.
34
Mindaddig, amíg be nem fejeztük az imát, nem moccant mögöttünk senki. Amikor aztán Jondon zsebre tette az olvasóját és hátrafordultam, McKinley riadt pillantásával találkozott a tekintetem. Janeene az ajtóban állt, szájára szorított kézzel, s mintha egy sikoltást próbált volna visszatartani.
Jondon megemelte palástja szélét, nehogy elsöpörje vele a lábnyomokat. Óvatosan megemeltem én is, de amikor meggyőződtem róla, hogy tökéletesen felesleges az óvatosságunk, hiszen a csontkeményre fagyott havon nem maradna meg még egy rinocérosz

nyoma sem, a halott lány mellé léptem, fölé ha¬joltam és megérintettem az arcát. A bőrére fagyott jégvirágok arról tanúskodtak, hogy aligha az elmúlt percekben végeztek vele. Ugyancsak erről árulkodott arcának kék színe, s szája vértelenül fehér vonala is.
– Láttad valaha, Blobzang?
Megráztam a fejem.
– Soha.
Jondon is megrázta az övét, ami ez esetben azt jelentette, hogy már neki is kezd elege lenni az ismeretlen holttestekből. Janeene még mindig a bejáratnál állt határtalan kétségbe¬eséssel az arcán. McKinley, aki éppen félúton volt köztem és közte, pillantásom hatására vissza akart fordulni hozzá, de a lány egyetlen kézmozdulattal megállította.
– Meg... halt?
– Sajnos igen.
– Istenem... hiszen még olyan fiatal... Ki tehette, Mr. Lawrence?
Sokért nem adtam volna, ha válaszolni tudok a kérdésére. Egyben azonban biztos voltam: nem most ölték meg és nem a halálkiáltással.
Némi meghökkenésemre McKinley is a halott lány mellé térdelt és kutató pillantásokkal kezdte pásztázni az arcát.
Így aztán nem is kerülhette el a figyelmét az a közepesen vastag, műanyag függönyzsinór, amellyel minden bizonnyal megfojtották.
35
A politológia érdemes professzora nyögött néhányat, majd felemelkedett, szemrehányó pillantásokat vetve rám.
– Már többször hittem, hogy örökre kilépett az életemből, és én soha többé nem fogom meggyilkoltak hulláit macerálni. Úristen, miért kellett nékem újra összefutnom magával? Ami¬kor megláttam az éjszakai folyosón, holtbiztos voltam benne, hogy közeledik az első halottszemle ideje.
– Nem ez az első – figyelmeztettem.
– Nekem az. Uramisten, tényleg nem ismeri?
– Tényleg nem.
– Megáll az eszem – dünnyögte. – Bhután közepén, egy fennsík tetején meggyilkolt európai lány hullájára bukkanunk Mintha csak a Sohóban egy kapualjban álldogálnánk... Érti maga ezt?
Kicsit összefüggéstelen volt, amit mondott, de kétségkívül volt benne logika. Nekem is szokatlannak, sőt kissé hihetetlen¬nek is tűnt, hogy olyan sétafikálás folyik itt fent a világ tetején, mintha valóban a Sohóban barangoltunk volna egy holdfényes, májusi éjszakán.
Azzal a különbséggel persze, hogy a Sohóban nemigen sé¬tálnak halálkiáltó szerzetesek, akik képesek megrepeszteni ál¬dozataik koponyáját.
36

Mielőtt tüzetesebben is megvizsgálhattuk volna a halottat, óriási csörtetés közepette Zim-balist papa bukkant fel a bejárat¬nál. Amikor észrevette, hogy odabent vagyunk, s hogy egy lótuszülésbe merevedett alakot veszünk közre, vidáman felrik¬kantott.
– Ha van eladó thankája, enyém az elsőség!
Kíméletlenül oldalra taszította Janeene-t, aztán odaügetett hozzánk. Csak akkor vette észre, hogy nincs valami rendjén a barlang közepén kucorgó alak körül, amikor egészen mellé ért. Kinyújtotta a karját, hogy oldalba ütögesse, de azonnal vissza is kapta, mintha rájött volna, hogy darázsfészekbe akarja bedugni a kezét
– A jó szentségit neki, mi ez? Csak nem egy újabb hulla?
– Nem kellene értesítenünk a rendőrséget? – kérdezte suttogóra fogva a hangját Janeene.
Megvontam a vállam és Jondonra mutattam.
– Ő a rendőrség.
– Ő? De hiszen...
– Jondon őszentsége, a bhutáni uralkodó biztonsági főnöke.
– Jé...zusom – nyögdécselte a lány. – Ki ölhette meg a sze¬rencsétlent. A... halálkiáltó?
Jondonra pillantottam. A szerzetes felhúzta a szemöldökét, ami annak a jele volt, hogy egyelőre nincs okunk elhallgatni előlük semmit. Ellenkezőleg: jó, ha tudják, mire kell vigyáz¬niuk.
– Nem a halálkiáltó ölte meg – mondtam.
Janeene szája elé kaptam kezét, miközben verejtékcsöppek ütöttek ki a homlokán.
– Istenem, én azt hiszem, rosszul leszek. Olyan fiatal volt... mint én. És ha arra gondolok...
– Ne gondoljon semmire – mondtam. – Forduljon hátra és szívja be mélyen a levegőt.
Arra már nem volt időm, hogy ellenőrizzem, betartja-e az utasításomat. A halott lány fölé hajoltam és még egyszer alapo¬san végigvizsgáltam az arcát. Amikor felemeltem a fejem, há¬rom szempárral is találkozott a tekintetem.
– Megfojtották? – kérdezte McKinley.
– Naná, majd leugrott az emeletről – morogta Zimbalist.
– Miért olyan biztos benne?
Zimbalist megvető pillantást vetett Robertra.
– Azért, kiskomám, mert én olyan negyedben nőttem fel, ahol majd minden másnap megfojtottak valakit.
– Azért látom, maga megúszta.
Zimbalist mosolygott és mintha fojtogatáshoz készülődne, kinyújtotta, majd összezárta az ujjait.
– Csak úgy történhetett, hogy fürgébb voltam másoknál. – Lehajolt és megrángatta a lány nyakára szorult zsinór végét. – Függönyzsinór.

Erre ez a legalkalmasabb.
– Miért éppen a függönyzsinór?
– Mert mindenütt kéznél van. Úgy értem, minden szállodá¬ban. Ha majd már át lehet kelni a gleccseren, utánanézhetnek, ha éppen kíváncsiak rá, melyik timpui szállóból hiányzik egy darab függönyhúzó zsinór.
– Mikor ölhették... meg? – nyöszörögte Janeene.
– Nagyon nehéz megmondani, mivel jéggé van fagyva.
– És a... feje? A hasadás a fején?
Ez volt az a pont, ahonnan már csak végtelen hómezőt láttam. Hogy megfojtották, olyan világos volt, mint a nap. De hogy mi¬ért hasították szét ezután a koponyáját?!
– Ha a holttest mélyhűtött állapotban van, még a koponyáját is könnyebb megrepeszteni – morogta Zimbalist. – A fenébe is, de hideg van itt. Figyeljenek ide... amikor nem messze innen, odakint... sétálgattam... kiáltásokat hallottam. Méghozzá fur¬csa kiáltásokat. Mit gondolnak... ettől repedhetett meg a lány feje?
– Tud jobbat?
Zimbalist összehúzta a szemét és megcsóválta a fejét.
– Azt hiszem, ezt a kedves kis hölgyet itt akármikor átküldhették az örök vadászmezőkre. Tegnap, tegnapelőtt, azelőtt. Aztán behúzták ide a hasadékba, s a holttestet ebbe az idétlen formába kényszerítették.
Jondonnak megrebbent ugyan a szeme, amikor Zimbalist idétlen formának nevezte a lótuszülést, de nem szólt semmit.
– Ezután – folytatta Zimbalist –, mint akik jól végezték dol¬gukat, leballagtak közénk a kolostorba.
– Nem!
Janeene a szája elé kapta a kezét és reszketni kezdett, mint a nyárfalevél.
Zimbalist csúfondáros pillantást vetett rá.
– Márpedig ezzel számolnia kell, kisasszony. Van egy olyan fura érzésem, hogy ezt a hölgyeményt itt, nem ezek a kedves, sárga palástú lámafiúk gyilkolták meg, hanem közülünk valaki.
– De... hát… miért?
– Erre ne várjon tőlem választ, szépségem. Én csak arra cé¬loztam, hogy bárki megölhette. Mr. Lawrence is, ön is, Mr. izé... azonkívül a kisasszony is.
– Maga megbolondult!
– Cseppet sem – biztosította Zimbalist. – Abban a városne¬gyedben, ahol felnőttem, az ilyen csinoska, kívánatos kisasszonykáknak néha-néha bizony megszaladt a keze. Ez önma¬gában véve még nem is lett volna olyan nagy baj, csakhogy többnyire hosszú pengéjű kést tartottak benne. A csúnya szeretők pedig, akik nem átallottak befeküdni más ágyába, ettől kezdve már csak egyetlen ágyban

feküdtek: Földanya hűvös ölén.
Meglepetten pillantottam Zimbalistra. Ki sem néztem volna belőle ennyi költészetet.
– Hogyan magyarázza a széthasadt… koponyát? – nyögte Janeene.
Zimbalist papa gálánsán felénk intett.
– Ezt talán az uraknak kellene megmagyarázniuk. Szerintem ez a lány már rég halott volt, amikor meglékelték a fejét. Hogy aztán hogy csinálták, arra már nincs biztos tippem.
– Még mindig nem értem… miért? Ha a lány már úgyis…
Zimbalist megvonta a vállát.
– Talán nem tudta az illető. Talán benézett a résen és csak egy árnyékot látott a hasadék közepén üldögélni. Erre rákiáltott, hogy megölje. Honnan tudhatta volna, hogy feleslegesen strapálja magát? – Jóakaratúan Jondon vállára tette a kezét. – Maga idevalósi, barátom. Nincs valami ötlete?
Jondon mereven a levegőbe bámult, majd a halott arcára for¬dította a tekintetét.
– Talán ki akarta szabadítani a lány lelkét a testéből. Azt akarta, hogy minél előbb újjászülethessek.
Zimbalist megnyomkodta a szemét. Komoly volt a képe, nyoma sem látszott rajta gúnynak.
– Eszerint csak segíteni akart volna neki? Mindenesetre meglepő feltételezés, bár… a legfontosabb kérdést, sajnos, nem oldja meg. Nevezetesen, hogy kicsoda a kisasszony; és mién ölték meg?
Amíg mondta, mintha egyetlen, halvány lámpácska villant volna valahol, egy sötét alagút mélyén.
Csak reménykedhettem, hogy idővel majd megerősödik a fénye.
37
Mivel a hideg kezdett tűrhetetlenné válni, éppen javasolni akartam, hogy kezdjük meg a visszavonulást, amikor halk, ijedt, hang szolalt meg a bejárat felöl.
– Kérem szépen elnézést, hogy megzavarom a beszélgetésüket…
Egyszerre fordultunk hátra valamennyien. A bebugyolált, szőrmesapkát viselő férfiban csak hosszas vizsgálódás után is¬mertem Pulteneyre. Fekete bogárszeme aggódva csillogott te¬lem a sapkája pereméről lelógó jégcsapocskák közül.
– Jöjjön, csak jöjjön – invitálta közénk előzékenyen Zimbalist. – Akar csodát látni?
– Én… tulajdonképpen… csak azért jöttem, mert hangokat hallottam és… arra gondoltam, talán segítenének… ugyanis… – szemmel láthatóan remegett a keze, amikor felemelte és a háta mögötti hósivatag felé bökött a hüvelykjével. – Nem vagyok biztos benne, de… mintha meggyilkoltak volna odakint… valakit.
Egymás sarkát taposva rohantunk a kijárat felé.

Nemhiába mondja az írás, hogy aki fegyvert fog, fegyverrel találja magát szemközt – meg ha nem is egészen pontosan idéztem, a mi esetünkben tökéletesen beteljesedett. Alig tettünk ugyanis néhány lépést a hósivatag belseje felé, gömbölyded, fókabőr bundás alak bontakozott ki a holdfényből. A kezében csillogó valami arra utalt, hogy pisztolyt szegez ránk:
– Hagyd, Helena, csak mi vagyunk. Mr. Lawrence, Mr. McKinley, és...
– Fel ne sorold nekem az egész vendégkönyvet! – horkantotta kemény, őrmesterhangon Helena Bancroft zsebre vágva a revolverét. – Mi az isten történik itt, nem mondanák meg?
– Mr. Pulteney valami olyasmit említett, hogy...
– Mr. Pulteney huszonöt éve egyfolytában marhaságokat emleget. Biztos benne, hogy maga az, Mr. Lawrence?
– Legjobb tudomásom szerint én.
– Ön is hallotta a kiáltást?
– Hallottam.
– Ronda egy üvöltés volt, meg kell hagyni. Igaz, amit ez az ütődött beszél, hogy... ölni is lehet vele?
– Ki tudja? Azt hiszem, csak legenda.
Helena Bancroft bólintott.
– Akkor viszont magyarázza meg nekem, hogy mitől készült ki ez a fickó?
Jobbra-balra forgattam a fejem, de nem láttam senkit a köze¬lünkben, csak egy jókora sziklatömböt a bal oldalon.
– Milyen fickó?
Helena kinyújtotta a kezét és a sziklatömb felé mutatott.
– Nyissa ki a csipáit, jó nagyra!
Ebben a pillanatban vettem észre a sziklának támaszkodó ár¬nyékot. Kissé lehajtotta a fejét, mintha gondolkodna.
Elszorult szívvel futottam felé, s csak a mögöttem felhangzó ütemes szuszogásból következtettem rá, hogy többen is lohol¬nak mögöttem.
A sötétkék, egyszerű ruhába, bőrcsizmába öltözött, látszólag pihenő férfi halott volt.
Ősz, vállára omló haja sem tudta elrejteni azt a hasadékot amely a koponyája tetején húzódott.
Miss Van Dyck diszkréten felzokogott mögöttem.
39
Jondon a halott mellé térdelt: ujját az arcához érintette. Éles, gyors pillantást vetett a körülöttünk lebegő éjszakai párára, aztán összehúzta magán a köpenyét A hold kísérteties, sápadt fénye mintha tejföllel öntötte volna le a sziklatömbök tetejét, me¬lyekről Rlung-ma lefútta a havat.
Janeene a karomba kapaszkodva vállamnak döntötte a hom¬lokát.
– Jézusom, hát mi folyik itt? Én fel akarok ébredni ebből a

rémálomból. Istenem, én fel akarok ébredni!
Magam szerettem volna a legjobban, ha Vandernoot feláll, leveri a nadrágjáról a havat, és ránk vigyorog, hogy csak tréfa volt az egész. Sajnos, mivel erre igencsak kevés volt az esé¬lyünk, meg sem próbáltam megnyugtatni. Ehelyett éppen tüze¬tesebben is meg akartam vizsgálni a holttestet, amikor hirtelen sötét alak bontakozott ki a hófüggöny mögül. Ahogy meglátott bennünket, megtorpant s mintha valamit megpróbált volna ki¬rángatni a zsebéből.
– Lady Hayes – mondta Helena leeresztve a pisztolyát. – Rosie?
Lady Hayest láthatóan váratlanul érte a találkozás: mintha meg lett volna győződve róla, hogy egyedül van az egész fenn¬síkon.
– Maguk azok? – kérdezte könnyedén, s csak akkor hökkent meg, amikor észrevette a havon a férfit, feje körül a véres tó¬csával.
– Uramisten! – kapta szájához a kezét. – Ez ki? – Aztán mi¬előtt még valaki válaszolhatott volna neki, rémülten megcsuklott a hangja. – Vandernoot! Jézusom, mi történt vele?
– Majdhogynem a szokásos – mondtam. – Széthasították a fejét.
Mivel az egyik karomon Miss Van Dyck lógott, Rosie-nak már csak a másikon jutott hely. Bele is csimpaszkodott rende¬sen, mint denevér a villanydrótba.
– Hogy... történt?
Néhány szóval elmondtam neki mindazt, amit tudtam. Egyelőre nem kérdeztem meg tőle, hogy került a fennsíkra. Azt még kevésbé, mit keresett egy függönyzsinór a kezé¬ben, azt pedig legeslegkevésbé, hogy most hol van az a zsi¬nór...
– Uramjézus! – nyögte megtörölgetve a homlokát. – Hi¬szen ez rettenetes! Miért ölhették meg ezt a szerencsétlent?
A hosszú hajú, ősz férfi immár vörössé vált fürtjeire ráfagyott a vér, s mintha piros glóriával koszorúzta volna a fejét. Rosie behunyta a szemét és szaporán lélegzett, mintha rosszullét ellen küzdene.
Ekkor ismét felhangzott egy éles sikoly.
A ködfüggöny mögött rejtező barlanghasadék felől.
40
Rémülten meredtünk egymásra, majd az elkövetkezendő néhány másodperc azzal telt el, hogy megpróbáltam megőrizni hidegvérem mellett az egyensúlyomat is. Az előbbi valamivel könnyebben ment, az utóbbi nehezebben. Főleg, hogy azonnal megéreztem: ez a sikoly nem a halálkiáltók varázsigéje.
Az egyensúlyommal kapcsolatban sajnos komoly nehézsé¬geim támadtak: a két belém csimpaszkodó lány a sikoltás hatá¬sára rémülten menekülni próbált, természetesen anélkül, hogy eleresztették volna a karom. S mivel a menekülést két ellentétes irányban képzelték el, úgy lógtam köztük, mint a középkori útonálló, akit arra ítéltek, hogy kétfelé száguldó lovak farkához kötve lehelje ki a lelkét.

Amíg sikerült rábeszélnem őket, hogy hagyjanak egy kis időre levegőhöz jutnom, Jondon már a hasadék felé igyekezett. Mivel láttam, hogy megriadt nyájként mindannyian követni akarják, elkaptam Zimbalist karját.
– Maradjon itt a pasas mellett! Ha valami gyanúsat észlel¬ne…
– Nyugodjon meg, tudom, mit kell csinálnom – mondta mo¬gorván Zimbalist. – Apropó, ha rajtam van a sapkám, akkor is szét tudja hasítani a fejem?
Meggyőződésem ellenére nemet intettem és a többiek után futottam. Zimbalist elszánt ábrázattal bámult utánam.
41
Amikor elértem a hasadék bejáratát, már valamennyien ott tolongtak a havon fekvő, sötét ruhás test körül, kezükben pisz¬tollyal, kutyaközönséges lincselés illúzióját keltve. Egy tömzsi fekete alak egy vékonyabbal dulakodott, megpróbálva vissza¬tartani attól, hogy a földön fekvőre vethesse magát.
– Muzzyyyyy! – szállt felém a rekedt, inkább hörgő kiáltás. – Hol vagy, Muzzzyyyyyyy?
– Vic! – hallottam a két küzdő közül az egyiket. – Engedjen hozzá, nem érti? Engedjen, mert megharapom!
A feljajduló hangban Helena Bancroftéra ismertem.
– Elment az eszed, kicsikém!? Ez tényleg megbolondult. Frederic, adj egy zsebkendőt, mert megharapott ez az őrült ka¬kadu!
Az „őrült kakadu” egyetlen mozdulattal lerázta magáról Helena Bancroftot.
– Vic! Édes, drága Vic, hol vagy? '
– Muzzyyyy! Segíts, Muzzyyy! Megörülök, Muzzy! Jaj, édes Jézusom, én meghalok!
Victoria behunyt szemmel hányta-vetette magát a havon, ar¬ca égett, csak úgy spricceltek a verejtékcseppek a homlokáról.
– Rohamot kapott... le kell szorítani! – kiáltotta Rosie megpróbálva elkapni a lány kezét.
– Engedjék hozzá a barátnőjét!
Muzzyt nem kellett biztatni, sőt igazság szerint az engedé¬lyemre sem várt. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy megsza¬badult Helenától, mászni kezdett Victoria felé. Ráadásul be¬hunyt szemmel, mintha agyába épített radarral tájékozódott volna.
Amikor elérte Vic testét, átkarolta és ráomlott. Szinte össze¬olvadni látszottak a nagy-nagy szeretetben. Aztán egyszerre mindkettőjüket rázni kezdte a zokogás egy ütemre, mintha egy testté váltak volna.
Rosie sóhajtott és a hóra roskadt. Kinyújtottam érte a kezem, de reményvesztetten eltolta magától.
– Ne haragudjék, néhány pillanatig pihennem kell. Egysze¬rien nem bír el a lábam.

Miss Van Dyck a könnyebbik megoldást választotta, mert ismét a karomba kapaszkodott.
Ránéztem, mire hirtelen villant valami az agyamban.
– Robert! McKinley! Hol van, Robert?
Mindenki a másikra meredt, mintha ellenőrizné, nem ő-e a keresett személy.
A keresett személy azonban nem volt sehol.
Robert McKinley úgy eltűnt, mintha a hó nyelte volna el.
42
Bár felettébb nyugtalanított a felszívódása, egyelőre nem ér¬tem rá törődni vele. Leültem a két lány mellé a hóra s gyengéden megpróbáltam elválasztani őket egymástól. Mit mondjak, nem ment könnyen. Végül is nagy nehezen sikerüli lefejtenem Muzzy karját Victoria válláról Muzzy hüppögött, aztán letörölgette a könnycseppeket az arcáról.
– Bocsásson meg, Mr. Law...rence – nyöszörögte és hagyta, hogy Victoria a hóna alá fúrja a fejét. – De én annyira... mi annyira, de annyira...
– Semmi baj – mondtam megveregetve az arcát. – Mitől ijedtek meg ennyire?
Muzzy nagyot nyelt és ráborult Victoriára. Rémülten gon¬doltam rá, valószínűleg ismét kezdik a műsort, de ezúttal nem tört ki belőlük a zokogás. Vic úgy lapult Muzzy mellett, mint kiscsirkék a kotlóstyúk alatt;
– Egyszerű… én borzalmas volt! – suttogta Muzzy felvéve egy marék havat. Végigdörzsölte vele az arcát, aztán csügged¬ten leeresztette a karját. – Azt hittem... menten meghalok.
– Láttak valamit?
Muzzy összekulcsolta a kezét és felém nyújtotta.
– Istenem, hát hogy mondhat ilyet? Persze hogy láttuk! Hi¬szen maguk is látták. Ott vannak a hóban a lábnyomaik. Az önét különösképpen meglehet ismerni... és a barátjáét is.
Valóban, a széles talpú nemezcsizmák nyomát elég nehéz lett volna összetéveszteni bármivel is.
– Mondják már meg, mit láttak! – erősködtem.
– Istenem, hát miért olyan értetlen? Azt a szerencsétlen lányt, természetesen.
– Milyen lányt? – kapta, fel a fejét Rosie.
Egyelőre eleresztettem a fülem mellett a kérdését. Victoria szabadon hagyott karja csépelni kezdte a havat, mintha tilta¬kozna már csak á kérdés feltevése élien is.
Ezúttal azonban nem lehettem tekintettel rá, bár Rosie ismét mindent megtett, hogy eltávolítson a közeléből.
– Hagyja már ezt a szegény gyereket! – rivallt rám. Meg¬döbbenve

vettem észre, hogy a másokért való aggódás egysze¬riben meggyógyította. Mintha nem is ő lett volna az, aki per¬cekkel ezelőtt még rémülten a karomba kapaszkodott.
Elkaptam Muzzy kezét és megszorítottam.
– Láttak még valakit a barlangban a halott lányon kívül?
– Neeeem! Hagyjooooon!
Iszonyú vágyat éreztem, hogy lekeverjek neki egy pofont. Victoria azonban megakadályozott benne. Lerázta magáról társnőjét és felült a havon.
– Egy halottat láttunk a hasadékban, Mr. Lawrence – mondta olyan síri hangon, mintha csak az imént mászott volna ki egy kriptából. – Egy halott lányt. Szét volt nyílva a feje... Amikor észrevettük... eszembe jutott a tegnap délután és... sikoltozni kezdtem. Lehet, hogy nem kellett volna, de nem tudtam... uralkodni magamon... Kérem, ne bántsák Muzzyt... Minden¬nek én vagyok az oka.
Rosie letérdelt mellé és megsimogatta az arcát.
– Szegény kislány.
Én azonban ennek ellenére sem hagytam abba a nyaggatását.
– Rajta kívül nem volt odabent senki?
Szó nélkül megrázta a fejét.
– Látták valaha már azt a lányt?
Újabb fejrázás, immár Muzzy részéről.
– Van, aki látta?
Senki nem válaszolt.
Még Jondon sem, aki éppen ebben a szempillantásban buk¬kant fel a hasadék kijáratában.
Merev volt az arca, mintha márványból faragták volna.
43
Mivel láttam rajta, nem talált odabent különösebb újdonsá¬got, ismét Victoriához fordultam.
– Hol hagyták Lord Hayest?
– A békánál elköszönt tőlünk.
– Hogyhogy elköszönt?
– Azt mondta... dolga van. Ugye, Muzzy, hogy ezt mondta?
– Ezt mondta.
– Mi dolga lehetett idefent... hiszen ez nem a Piccadilly Circus...?!
– Nem kérdeztem – mondta Muzzy. – Így is nagyon kedves volt, hogy felkísért bennünket.
– Miért jöttek egyáltalán ide?
– Úgy gondoltuk... sétálunk még egy kicsit. Vic feltétlenül vissza akart térni a barlanghoz.
– Mi a fenéért?
Fel nem foghattam, mit akartak látni azon a hasadékon, amelyhez kifejezetten rossz emlékeik fűződtek.

– A hajcsatomért – mondta Victoria. – Odabent maradt a kedvenc hajcsatom. A lepkés.
– Megtalálta?
Halántékához nyúlva kissé felemelte füles sapkája egyik fülét.
– Látja?
Nem láttam, de nem is volt érdekes.
– Aztán?
– Bepillantottam a bejáraton és... a többire már nem emlék¬szem. Futottunk és sikoltoztunk. Aztán én elestem...
– Hát errefelé nagyon kell vigyázni, az biztos – hallottam egy ismerős hangot a barlangbejárat irányából. Egy lebegő-libegő ködfelhő mögül Lord Hayes bukkant elő s elégedetten felénk integetett.
– Egy kis pihenő? Kár, hogy nem hoztam magammal néhány szelet jakzsíros kenyeret, akkor akár pikniket is tarthatnánk. – Majd meghökkent, amikor rájött, hogy nincs vevő vidám szö¬vegére. – Csak... nem történt valami ismét?
– Semmi az égvilágon – mondta Helena Bancroft zsebre vágva a pisztolyát, amelyet mindeddig Lord Hayesen tartott. – Jó erőben érzi magát? Mert ha igen, jöhet hullát szállítani.
44
Bár kívül nem látszott rajtam, belül majd szétvetett a McKinley miatt érzett aggodalom. Túlságosan is jól ismertem ahhoz, hogy feltételezzem: túlméretezett ügybuzgalmában még képes és belemászik valamibe, amiért aztán később majd engem okol.
Janeene mintha megérezte volna, min töröm a fejem, oldalba bökött.
– Hol van Robert?
– Bizonyára körülnéz a környéken.
Intettem Pulteneynek, hogy csúszkáljon oda hozzám.
– Hajlandó segíteni?
– Persze. Mit csináljak?
– Adja oda a nadrágszíját, vagy a nadrágtartóját.
Pulteney pontosan tudta, miről van szó. Amíg babrált, észrevettem, hogy a köd egyre jobban beborít bennün¬ket. Mivel Szél Anya éppen szüneteltette tevékenységét, a ködfelhők felbátorodva körénk gyűltek, nyirkos levegőt fújva gal¬lérunk mögé.
– Kész van? Kihozzuk a halott lányt a barlangból.
– Nem kellene segítséget hívnunk a kolostorból?
– Attól félek, addigra lába kelne. Errefelé gyakran lába kél a halottaknak.
Lord Hayes odalépett hozzánk. Cvikkere törött madárszárnyként lefegett a mellén.
– Segíthetek?
– Naná, hogy segíthet – mondtam. – Felmegyünk a szikla¬hasadékhoz, Mr. Pulteney odaadja a nadrágszíját...

Nem tudtam befejezni a mondatom.
Egészen a közelünkben ismét felhangzott a halálkiáltás.
45
A következő másodpercben a ködfüggöny mögül Robert McKinley zuhant elénk, fülére szorított kézzel, hajadonfőtt.
– Hiíííííííík. Phaaaaadd! – csattantak a varázsszavak közvet¬lenül mellettünk.
Felemeltem a revolverem és a gomolygó kődre fogtam.
Még akkor is úgy tartottam, mintha azonnal lőni akarnék ve¬le, amikor a sárga palástú, fekete fogú szerzetes arca előbukkant a ködde l kevert felhőgombócok mögül. McKinley megpróbált feltápászkodni, de Janeene egyszerűen leverte a lábáról. Robert gyengéden eltolta magától és nehezen forgó nyelvvel mondani akart neki valamit, de a lány túláradó szeretetében ezt is meg¬akadályozta. Átkarolta, s magához szorította, amitől a már guggoló McKinley ismét elvesztette az egyensúlyát s professzorhoz méltatlan módon újra elterült a havon. Ráadásul minden balul sikerült próbálkozásával egyre közelebb került a felhőgomolyagok közül kivigyorgó, fekete fogú szerzeteshez.
McKinley és Janeene kettőse azonban semmiség volt ahhoz képest, amit Victoria és Muzzy művelt. Attól a pillanattól kezdve ugyanis, ahogy a szerzetes feltűnt az orrunk előtt, a két lány visítani kezdett s megállás vagy a legkisebb szünet nélkül visított egészen addig, amíg csak a láma fel nem szívódott a ködben. Janeene-hez és McKinleyhez hasonlóan ők is a hóban hempergőztek, talán csak kissé hevesebb volt a koreográfiájuk a vegyes párosénál. Victoria keze-lába rángatódzott mint a vá¬sári bábfiguráké, szája habzott; úgy hányta-vetette a fejét, hogy bármelyik üvöltődervis-rend örömmel a tagjai sorába fogadta volna. Muzzy Victoria lábaihoz tapadt, s amikor az le akarta, rúgni magáról, barátnője nadrágjába kapaszkodott.
Lord Hayes viszont maga volt a megtestesült nyugalom. Enyhén remegő kézzel a cvikkere után nyúlt, feltette az orrára, majd amikor meggyőződött róla, hogy az üvegre rakódott vas¬tag jégréteg miatt semmit sem lát, levette és aggodalmas képpel fújdogálni kezdte. Láthatóan azért aggódott, hogy a láma meg talál pattanni, mielőtt még tüzetesebben is szemügyre vehetné.
– Szűzanyám! – suttogta a fülembe Rosie. – Maga is látja, amit én látok?
Az egyedüli, aki a helyzetnek megfelelően viselkedett, Zimbalist volt. Felemelte mordályát és a szerzetesre fogta.
– Gyere csak ide, édes fiam – mondta mézédes mosollyal. – Még be sem mutatkoztál Zim-balist papának.
A szerzetes mintha biccentett volna. Zimbalist előrenyújtotta a fegyverét, míg a másik kezével hívogató mozdulatot tett.
– Gyere szépen Zimbalist papához. Ne félj, nem lesz semmi bajod.

Elviszünk egy jó meleg helyre, ahol kikiabálhatod ma¬gad. Csak most ne kiabálj, haver. Emlékszel még rám a kolos¬torból? Mi a francnak kellett a pofámba rúgnod?
A fekete fogú láma meghökkenve meredt az öregúrra. Megrezdült a szája széle, mintha mondani akart volna valamit, de végül mégiscsak néma maradt.
Zimbalist ettől annyira felbátorodott, hogy lépett néhányat a szerzetes felé.
– Nincs neked semmi bajod, édes fiam, csak az anyukád nem szeretett, amikor még kicsi voltál. Fogadni mernék, hogy elha¬gyott gyerek vagy... ne félj, az vagyok én is. Mi, elhagyott gyerekek jól megértjük egymást. Gyere szépen, nyújtsd ide a kezed. Nyújtsd ide, fiam!
Legnagyobb megdöbbenésemre a szerzetes palásttal fedett karja előbukkant a köd mögül és Zimbalist papa felé mozdult.
– Így ni, add csak ide szépen! Lesétálunk a kolostorba, pihensz egyet, néhány nap múlva jön egy doktor bácsi és meg vizsgál, nincs-e bárányhimlőd vagy gilisztád…
A következő másodpercekre alig tudtam odafigyelni; szinte hipnotikus álomba ringatott Zimbalist monoton dörmögése. Csak arra kaptam fel a fejem, hogy a szerzetes váratlanul élesen felkiált.
– Hííííííík! Phaaadddd!
Én csak megborzongtam, Zimbalist papa azonban megperdült a tengelye körül és rémült ordítással a hóra zuhant A 45-ös Magnum eldörrent, közvetlenül a fülem mellett süvített el a golyó!
A szerzetes ekkor felkacagott. Rémisztő vihogás hagyta el az ajkát, majd mielőtt felocsúdhattunk volna, a semmibe veszett.
A hold lenézett ránk, s mintha értetlenül megcsóválta volna a fejét.
A felhőgomolyagok ráültek a hóra és eltakarták elölünk a lá¬ma csizmáinak nyomát.
46
Zimbalist nyöszörgése arra figyelmeztetett, hogy segítségre van szüksége. Az öreg thanka-vigéc a havon ült, fejét Rosie ölé¬ben nyugtatva, miközben folytak a könnyek a szeméből mintha érzelmes mozielőadáson ücsörgött volna.
Amikor fölé hajoltam, megpróbált felemelkedni.
– Megkérhetném valamire, Mr. Lawrence?
– Amire csak akar – biztattam.
– Nézze meg, egészben van-e a fejem.
Természetesen eleget tettem a kérésének. Lehúztam a sap¬káját és megvizsgáltam a koponyáját. Azonkívül, hogy ritkás, őszes haja csapzottan a koponyacsontjához tapadt, nem tapasztaltam rajta semmi rendellenességet.
– Úgy tűnik, minden rendben.
– Hála istennek. Talán mert rajtam volt a tökfödő. Nem pró¬bálnák

meg elhallgattatni ezt a két visítógépet? A szerzetest még túléltem valahogy, ezeket azonban aligha fogom. Mintha kést forgatnának a koponyámban.
Lord Hayes segítségével feltámogattam az öregurat, aki még mindig nehezen lélegzett és a karját tapogatta.
– Nem látták… a stukkeromat?
– Csak a hangját hallottam. Le akart lőni egy kísértetet?
– Egyáltalán nem akartam lőni.
– Ehhez képest majdnem engem nyírt ki,
– Fogalmam sincs róla, hogy sülhetett el a fegyverem. Eszem ágában sem volt tüzelni vele. Ha nem tartanám lehetetlennek, azt mondanám, a fickó maga sütötte el.
A mindeddig mélyen hallgató Lord Hayes lehajolt és fel¬emelte a lába mellől a keresett 45-öst.
Mivel Zimbalist még mindig a karját simogatta, én vettem el tőle.
– Valami baja van?
– Nemigen tudom emelni a karom. Mintha bevertem volna valamibe a könyököm. Aztán mintha valaki… belenyúlt volna a fejembe és megpróbálta volna lefeszíteni a tetejét. Esküszöm, azt hittem, szétmegy a koponyám.
– Ettől zuhant a földre?
– Nem… alighanem nem ettől. Inkább attól az ütéstől, ami ért.
– Megütötte?
– Nem az öklével, vagy a kezével… a fene sem tudja, ho¬gyan. Egyszerűen csak a földhöz teremtett.
– Lehetséges… hogy a kiáltás erejével? – kérdezte komoran Lord Hayes.
– Minden lehetséges – morogta Zimbalist – Ördög vigye el az egészet! Idejövök, hogy vegyek néhány festményt, és erre mi történik? Léptennyomon kísértetekbe botlok, akik össze akar¬jak törni a gömböt a nyakam végén…
Muzzy és Victoria visító kettőse belefojtotta a szót.
47
Mivel tudtam, hogy McKinley barátomat kemény fából fa¬ragták, mind ez ideig nemigen törődtem vele. Most azonban odacaplattam hozzá, leguggoltam mellé és barátságosan oldal¬ba bokszoltam.
– Hogy van?
– Élek – mondta mogorván. – A maga közelében már ez is nagy szó.
– Hogyan találkozott össze a fickóval?
– Mit tudom én! Amíg maguk beszélgettek, gondoltam, körülszimatolok egy kicsit. Nem akartam messzire menni, mégis belefutottam.
– Hol?
– A hasadék előtt. Egyik pillanatban még üres volt a kör¬nyék, a

másikban pedig már ott libegett a barlang előtt egy nagy, fehér, gömbölyű felhő, kábé akkora, mint ötszáz strucctojás, közepében pedig ott ült a szerzetes.
– Erre maga?
– Mivel nem láttam nála fegyvert, gondoltam, elkapom. Tudja, hogy akit egyszer elkapok...
Tudtam. Életemben nem láttam még egyetemi tanárt úgy karatézni, mint Robert McKin-leyt. Persze karatést sem láttam, aki annyit értett volna a politikatudományokhoz, mint ő.
– Hozzáért?
– Ez az, amit nem tudok. Felé nyújtottam a karom, ő meg rám kiáltott. Erre emlékszem csak, semmi többre. Persze a fájdal¬mon kívül.
– Végül is mit érzett?
– Nevetni fog, de ugyanazt, mint Mr. Zimbalist. Egyetlen pillanatig azt hittem, végem: szétreped a fejem, vagy lerepül a koponyám teteje.
Janeene megsimogatta az arcát, mire Robert idegesen elkapta a fejét.
– Kérlek, Janeene... izé... már egészen jól vagyok. Kér¬lek...
Vörös volt a képe, mint a pipacs.
Hogy véget vessek az érzelmes jeleneteknek, mély sóhaj kí¬séretében ismét elrendeltem a többrendbeli hullaszállítást.
48
Ezúttal szerencsére rendben ment minden, még a szerzetes sem bukkant elő, hogy megzavarja örömteli munkánkat. Mivel már volt némi gyakorlatom a nadrágszíjjal történő hullaszállí¬tásban, mutattam Pulteneynek és Lord Hayesnek, hogyan csinálják. Őszinte meglepetésemre Lord Hayes olyan természetadta tehetséget árult el a különféle szíjdarabok összekötözése terén, mintha, mielőtt lord lett volna, utcai hordárkodással ke¬reste volna betevőjét. Amikor szóba hoztam a dolgot, elpirult, mintha a térdszalagrenddel tüntettem volna ki.
Hogy meg ne sértődjön, Pulteneyt is megdicsértem, ő viszont rezignáltan fogadta a dicséretemet.
– Nincs benne semmi meglepő – mondta, miközben ügyesen összecsomózott három nadrágszíjat. – Megszoktam, hogy az a szerkesztőség, ahol dolgozni kezdek, bizonyos idő után csődbe megy. Még az újságcsomókat is nekem kell összekötöznöm...
Mikor meggyőződtem róla, hogy készek vagyunk a vissza¬vonulásra, s már csak a halott lány hiányzik, Janeene-hez lép¬kedtem, és magamhoz húztam. Valószínűleg észre sem vette, hogy talán kissé hosszabb ideig tartom a karomban, mint amennyit a kétségkívül zaklatott helyzet megkívánt volna. Vé¬gül is csak akkor bontakozott ki az ölelésemből, amikor Lord Hayes köhécselve és krákogva elvontatta mellettünk Vandernoot holttestét.
Amíg felkészültünk a fennsík elhagyására, mindenkit meg¬kérdeztem,

nem látta-e korábban a fekete fogú szerzetest.
– Én láttam – mondta Zimbalist, miközben rányomta a füles sapkáját Vandernoot fejére. – Csak kölcsönbe adom, öreg fiú... Akkor láttam, amikor pofán rúgott. Sajnos az arcát akkor sem.
– Nem emlékezteti valakire?
– Nem szoktam olyan társaságban forogni, ahol pofán rug¬dossák az embert.
– Engem senkire – mondta Pulteney, és Helena asszony is csak bólogatott hozzá. – Hova visszük őket?
– Brigyud hullaházába.
– Gondolja, hogy... ha átjárhatóvá válik a gleccser, még so¬káig itt tartanak bennünket?
Jondonra pillantottam, aki úgy tett, mintha nem értette volna a kérdést.
– Nekünk... mihamarabb elkellene távoznunk Bhutánból – folytatta Pulteney nagyot rántva az éppen egy jégtuskóban el¬akadó Vandernooton. – Van egy csomó félbehagyott ügyem...
McKinley odajött hozzám, és tiszteletlenül a hóra köpött.
– Lehozzam a lányt?
– Menjünk együtt. Lord Hayes majd velünk jön.
Lord Hayes biccentett, és beállt mögénk harmadiknak. Ekkor már kezemben volt a nadrágszíjakból összeállított saroglya húzószíjának a vége.
Az oroszlánszívű lord megcsóválta a fejét, és csípőre tett kézzel a holdra nézett.
– Tudják, mi a furcsa? Hogy nem félek, nem fázom, és nem vagyok éhes. Még csak rágyújtani sincs kedvem. Ha pedig megpróbálok megmagyarázni magamnak valamit, agyam egy¬szerűen visszautasítja a kísérleteimet... Mintha számítógép lenne, amely nem hajlandó bevenni az új programot,
Láttam rajta, hogy borzalmasan meg van zavarodva; talán nincs is egészen tisztában vele, mi történik körülöttünk.
– Mikor látta utoljára Miss Bartont? – kérdeztem közömbö¬sen, miközben, lassan felbukkant az orrunk előtt a hasadék be¬járata.
– Miss Bartont? Még délben... izé... nem is tudom ponto¬san. Miért kérdezi?
– Nem beszélték meg, hogy feljönnek ide a fennsíkra?
– Dehogy beszéltük meg! Arról ugyan esett szó köztünk, hogy estefelé talán majd járunk egyet... csak éppen másképpen alakultak a dolgok.
Ez a másképpen alighanem az volt, hogy hozzám csatlako¬zott.
– Járt már valaha is Miss Barton itt, a barlang közelében?
McKinley és Lord Hayes egyformán meghökkent képpel meredtek rám, mintha az arcom körül lebegő párafelhők ele¬fánttá varázsoltak volna.
– Ezt hogy érti?

– Amikor Taglung felé igyekeztek, nem jött fel véletlenül ide, a hasadékhoz?
– De hát... azt sem tudta, hogy itt hasadék van!
Megálltam, megcsóváltam a fejem, és csípőre tettem a ke¬zem.
– Roppant érdekes.
McKinley szokása szerint azonnal kiborult.
– Latja, ez az, amit kifejezetten utálok magában, és ezt jó néhányszor már meg is mondtam, de maga képtelen megváltozni! Nem tudom elviselni, hogy rébuszokban beszél, célozgat, gya¬nakszik fűre-fára... Most például mit akar Miss Bartontól? Odalent a kolostorban találkoztam vele, és ha tudni akarja, nem érezte jól magát. Sőt kifejezetten gyengélkedett.
– Nem is mondta, hogy találkozott vele.
– Nem vagyok köteles beszámolni róla, kikkel találkozom és kikkel nem. Különben is... miért érdekli magát Miss Barton. Feltehetően a szobájában fekszik, és azt a fájdalomcsillapítói szedi, amit én adtam neki fejfájás ellen.
Szokásom szerint oldalba bokszoltam, és szelíden rákacsintottam.
– Bár tudom, hogy utálja, ha mindenbe beleütöm az orrom, azért talán megbocsátja nekem, ha elmondom, hogy mielőtt Vandernootot meggyilkolták volna, s mielőtt a szerzetes fel¬bukkant volna a ködgomolyagok mögött, Miss Bartont láttam sétálgatni itt a fennsíkon.
– Miss... Bartont? – nyögte Robert. – Ez szinte… lehetetlen!
– Szinte?
– Hiszen annyira, de annyira rosszul volt.
– Talán rendbe hozták a csodaszerei.
– Nem értem – motyogta, majd ismét rám támadt. – Már megint érthetetlen rébuszokban beszél! Ha feljött ide Miss Bánon, hát feljön. Feljöttem én is, feljött maga is. S ha nem té¬vedek vagyunk még néhányan itt a fennsíkon. Inkább azt mondja meg, hova tűnt? Ha igaz, amit mond, akkor életve¬szélyben van, vagy már…
Elharapta a mondatot, és rémülten meredt rám.
Ekkor Lord Hayes is megszólalt. Komor, színtelen hangon.
– Eeeee... nem mondaná meg, amikor észrevette Miss Bartont... merrefelé...?
A hasadék bejárata felé intettem.
– Arrafelé. És egy jókora revolvert tartott a kezében.
Lord Hayes erre se szó, se beszéd, kacsázó futással bevetette magát a ködfelhők közé.

49

Miután őlordsága eltűnt a szemünk elől, Robert megcsóválta a fejét és felháborodásában ismét a hóra köpött.
– Szégyellheti magát. Így megrémíteni szegényt. Izé… tényleg látta Miss Bartont?

– Tényleg.
Azt azért már nem mondtam el neki, hogy közvetlenül utána, mondhatnám úgy is, hogy a nyomában Lady Hayes járt, méghozzá olyasféle függönyzsinórral a kezében, amellyel a hasadékban üldögélő lányt fojtották meg.
– Mégsem kellett volna...
Itt aztán abba is hagyta a szemrehányásait. S nemcsak azért, mert időközben a bejárathoz értünk, hanem mert ebben a szempillantásban Lord Hayes bukkant fel velünk szemben. Még a körülményekhez képest is kissé ziláltnak tűnt, cvikkere a mellét verdeste, mintha csak az imént lökte volna le valaki az orráról. Egyenesen ránk nézett, ennek ellenére, szinte biztos voltam benne, hogy nem lát bennünket.
Lord Hayes azonban látott. Amikor ugyanis el akartam osonni mellette, kinyújtotta a karját, és elfogta előlem a bejára¬tot. Természetellenesen magas volt a hangja, ahogy megszólalt.
– Mr. Lawrence, kérem... izé... kérem, rúgjon belém.
– Micsoda? – hökkentem meg.
– Nagyon kérem, rúgjon belém. Talán... eeee... a seggembe is lehetne.
McKinley eltátotta a száját, és úgy is hagyta.
– Meg szabad kérdeznem, miért kellene végrehajtanom ezt a kényes műveletet?
– Mert... meg akarok győződni róla, nem álmodom-e.
Igyekeztem kitámasztott karja alatt beügyeskedni magam a barlangba. Az utolsó métereken sajnos megcsúsztam, így aztán inkább úgy estem be a belsejébe.
Amikor visszanyertem az egyensúlyomat; úgy éreztem, ve¬lem is szó szerint ugyanaz történik, mint Lord Hayeszel. Szí¬vem szerint az odakint szobrozó McKinleyhez fordultam volna, hogy csípjen belém, vagy rúgjon meg ott, ahova Lord Hayes saját magának javasolta.
Amit ugyanis a barlangocska közepén láttam, nem lehetett más, mint rossz álom.
Persze már az is rossz álom volt, amikor jó húsz perccel ez¬előtt megtaláltuk az ismeretlen lányt. A függönyzsinórszerű kötéllel a nyaka körül.
Látszatra azóta sem változott idebent semmi. A lány még mindig ugyanott ült a hasadék közepén, ugyanúgy lótuszülésbe dermedve, ugyanúgy holtan, ugyanúgy jéggé fagyva, ugyanúgy függönyzsinórral a nyakán, mint korábban.
S a feje is ugyanúgy szét volt hasadva, mint húsz perccel ezelőtt.
S mégis. Valahogy egészen más volt minden, mint akkor.
Hiába ült a halott lány lótuszülésben, hiába buggyant ki sze¬derjes nyelve a fogai közül, hiába volt kék az arca a fagytól, ez a lány nem az a lány volt, akit először találtunk idefent.
Ez egy egészen másfajta lány volt: magasabb és alighanem vékonyabb

is amannál. Hosszú, vállig érő vörös hajkorona tornyosult a fején, melyet eredetileg alighanem fonatban fogott össze a hátán. Széthasadt koponyájának mindkét oldalára egy-egy tincset fésült minden idők legnagyobb fodrászmestere: a halál.
McKinley felmordult mögöttem, Lord Hayes pedig remegő kézzel feltette a cvikkerét, és egészen addig nézte vele a halott lányt, amíg csak be nem párásodott az üvege.
50
Mivel a szél ismét támadásba lendült, nem habozhattunk. Pulteney és Zimbalist lehozták az újonnan felfedezett lányt, McKinley, Lord Hayes és én összekötöztük a halottakat, míg Lady Hayes és Jeneene kivont revolverrel a ránk szakadni ké¬szülő hófelhőket fürkészték. A hold mintha csak megijedt volna tőlünk, magára rántotta vastag takaróját. A hatalmas, mozdu¬latlan sziklatömbök mintha ránk akartak volna gördülni, fe¬nyegetőn tornyosultak fölénk.
Szél Anya végig a nyomunkban ólálkodott, s bár végül is nem sikerült betaszítania bennünket a Teknősbéka-ösvény mellett húzódó szakadékba, mindent megkísérelt, hogy megtegye. Előbb csak havat vágott a képünkbe, majd amikor ettől sem ret¬tentünk vissza, a halottak arcát vette célba. Mire a kolostor be¬járatához értünk, mintha két, frissen készített hóembert húztunk volna magunk után.
A kapus láma azonban nem így látta. Már akkor rémület köl¬tözött a képére, amikor engem megpillantott. Gyanakodva rám nézett, nem viszonozta a köszöntésemet, csupán résnyire nyi¬totta az ajtót.
A hold éppen abban a pillanatban bukkant ki egy felhő mö¬gül, amikor a láma észrevette a bejárati ajtó mellé fektetett hó¬embereket. Megtántorodva a szívéhez kapott, majd egyetlen mozdulattal kirázta köpenye ujjából az olvasóját. Fogatlan szájával felém sziszegett valamit – talán egy om mani padme humot, vagy egy démonűző formulát –, aztán óriási bakugrásokkal bevetette magát az immár újra tombolni kezdő hóförgetegbe.
Megvontam a vállam, és behúztam a holttesteket a kapun.
51
Brigyud apát tenyerébe temette az arcát. Egyetlen pillanatig azt hittem, sírva fakad.
– Kettő? – kérdezte reszkető hangon, s hogy nagyobb nyo¬matékot adjon a szavának, még fel is emelte két ujját. – Kettő?
– Kettő – mondtam mély bűntudattal, mintha véletlenül én nyírtam volna ki őket – Vagy három.
– Vagy hááárom?!
– Először találtunk egy lányt a hasadékban, majd megölték Vandernootot...
– Az ki?
– Lord Hayes embere. Madárkitömő.

– Aki élőlényeket töm ki...
– Vandernoot döglött madarakat tömött ki.
– Ezzel együtt megérdemli, hogy rodzsunggá váljék. – Hoz¬zám hajolt, és intett, hogy dugjam közelebb a fejem. – Blobzang rinpócse, megkérhetnélek valamire?
– Mire? – kérdeztem rosszat sejtve.
– Reggelig, ha lehet, ne találj már több hullát. Aludni szeret¬nék.
Lelkifurdalástól gyötörve hagytam el a szobáját, és arra gon¬doltam, vajon igaza lehet-e McKinleynek, hogy akárhol is buk¬kanok fel, mint üstökös a csóváját mindig valami balhét hur¬colok magam után?
Megvontam a vállam, és úgy gondoltam, a késői óra ellenére is felkeresem Miss Elisabeth Bartont.
52
Miss Barton, várakozásommal ellentétben, nem volt egyedül. Lord Hayes ült a szoba egyetlen székében, míg Miss Barton az ágyán feküdt. Láthatóan vitatkozhattak valamin, mert Lord Hayes arca piros volt az indulattól.
Sűrű bocsánatkérések közepette vissza akartam vonulni, de Miss Barton határozottan beinvitált.
– Jöjjön, csak be, ne toporogjon odakint! Gondolom, arra kí¬váncsi, mit kerestem a fennsíkon.
Eszerint – gondoltam – Lord Hayes már elmondta neki; hogy láttam odafent.
Miss Barton magas nyakú pulóvert viselt, így nem láthattam a nyakát, és természetesen a rajta éktelenkedő fojtásnyomokat sem. Pedig szívesen megnéztem volna még egyszer. Miss Bar¬ton azonban nem volt gondolatolvasó, így esze ágában sem volt lejjebb húzni a pulóverét.
– Szívesen hellyel kínálnám, ha lenne – sajnálkozott. – Ha nem kellemetlen, üljön ide mellém az ágy szélére.
– Inkább állnék, ha lehet – mondtam, s a falhoz támaszkod¬tam. – Attól tartok, ha leülök, azonnal el is alszom.
– Jó magának – sóhajtotta. – Engem, sajnos, kerül az álom. – Cigarettát vett fel a padlóról – valahonnan Lord Hayes lába környékéről –, meggyújtotta, majd a levegőbe fújta a füstöt. –De ön aligha azért jött hozzám, hogy az alvászavarainkról be¬szélgessünk. Nos, Mr. Lawrence, miről van szó?
Nem láttam értelmét a köntörfalazásnak.
– Arról, amit az imént már említett. Mit keresett odafent a fennsíkon?
Leverte a hamut a cigarettájáról, és éles pillantást vetett rám.
– Ön látott vagy valaki más? Én is. De lehet, hogy más is.
– Ki még?
– Fontos ez?
Legyintett, és elkergette a füstfelhőket az orra elől.

– Igaza van, nem fontos. Egyébként milyen következtetést szűrt le a jelenlétemből?
Mintha kissé megbizseregtek volna az idegeim, de egyelőre igyekeztem nem venni tudomást róla.
– Nem szűrtem le semmit. Merő kíváncsiságból vagyok itt.
– Kicsoda maga egyáltalán?
Élesen, idegesen csattant a hangja. Lord Hayes felkapta a fe¬jét, majd a kezét is.
– No de, Elisabeth... hiszen megbeszéltük.
– Én mégis tudni szeretném.
Határozott, már-már agresszív volt a viselkedése. Egészen másmilyen, mint amikor először beszéltem vele. Igaz, akkor még minden bizonnyal a fojtogatás hatása alatt állt.
– Elisabeth, kérlek...
– Hagyja csak, Lord Hayes – mondtam a zord titkárnőre mo¬solyogva –, Miss Bartonnak valóban joga van megtudni, miért ütöm az orrom más dolgába. Nos, Miss Barton, az a helyzet, hogy bizonyára találkozott már a barátommal, Jondon szerzetessel. Jondon, őfelsége, a bhutáni király biztonsági főnöke, s mint ilyen, megkért, legyek segítségére a fennsíkon történt gyilkosságok kinyomozásában.
– És ha... azt mondanám, hogy engem mindez a legkevésbé sem érdekel? Amerikai állampolgár vagyok, megfelelő jogok¬kal felruházva.
– Elisabeth, kérlek!
– Bhutáni állampolgárként is fel lenne ruházva megfelelő jogokkal – biztosítottam. – Ennek ellenére természetesen nem köteles szóba állni velem.
– Mit akar tudni? Ki vele!
– Ön tényleg amerikai?
Ettől aztán úgy meghökkent, hogy majd leejtette a cigaret¬táját.
– Mit kérdezett?
– Hogy amerikai-e.
– Persze hogy az vagyok. Még nem volt időm felvenni a bhutáni állampolgárságot. Most gondolkodom rajta. Mit gondol, sikerülni fog?
– Texasi?
– Miből gondolja?
– Meg fog sértődni, ha azt mondom, hogy a kiejtéséből?
– Jézusom, pedig meg voltam győződve róla, hogy rég el¬hagytam a texasi akcentusomat. Honnan a pokolból jött rá?
– Van néhány barátom odaát.
– Most hogy mindent tud rólam, mit akar még?
– Mindent azért nem tudok. Például azt sem, hogy mit csinált Texasban, mielőtt Angliába ment volna.
– Mi ez, kihallgatás?

– Ártatlan kíváncsiskodás az egész.
– Utálom a kíváncsiskodókat.
– Elisabeth, kérlek!
Miss Barton elhajította a cigarettáját, és Lord Hayesre tá¬madt.
– Hagyd már abba, George, ezt az undorító Elisabethezést! Mi köze hozzá, hogy mit csináltam Texasban?! Azt hiszem, én voltam a legmulyább titkárnő az egész olajbrancsban. Nos, meg van velem elégedve?
Ellöktem magam a faltól, és az ajtó fejé indultam.
– Azt hiszem, jobb ha megyek.
Miss Barton megcsóválta a fejét, a mennyezet felé fordította a szemét, mintha imádkozni akarna, aztán remegő ujjakkal is¬mét cigarettát kotort elő a dobozból.
– Ne kapja fel a vizet. Kicsit ki vagyok készülve, ennyi az egész. Ráadásul ezek az ide nem tartozó, hülye kérdései! Arra nem kíváncsi, mit kerestem a fennsíkon?
– Gondolom, sétált.
– Ördöge van, valóban sétáltam. Mint ahogy az egész díszes társaság sétafikált odafent. Miért ne sétálhattam volna én is?
– Természetesen minden joga megvolt hozzá.
– Arra is kíváncsi, miért volt fegyver a kezemben?
– Miért ne lett volna? Azok után, amik itt történtek...! Mel¬lesleg az én kezemben is volt.
– Akkor meg mit akar tőlem?
– Szeretném tudni, ki próbálta megfojtani.
Meghökkent, majd felnevetett. Erőltetett, harsány nevetés¬sel.
– Kitől hallotta ezt az ostobaságot?
– Öntől.
– Ugyan már! Maga alaposan félreértett. Az az igazság, ki¬csit ki voltam borulva, amikor benézett hozzám. Pokoli rosszat álmodtam. Gyerekkorom óta kínoznak az álmok... Anyám is sokat panaszkodott rájuk. Úgy látszik, tőle örököltem.
– Eszerint azt álmodta, hogy meg akarta fojtani valaki?
– Pontosan.
– Attól támadtak a nyakán a csíkok?
– Nem kellene önnek szemüveget viselnie? Már az sem egé¬szen korrekt dolog, hogy egy ágyából éppen kikászálódó hölgy nyakán legelteti a szemét, az pedig egyszerűen nevetséges, hogy eszement következtetéseket von le belőlük.
Tettem két lépést az ajtó felé, majd mielőtt elhagytam volna a szobát, még visszafordultam.
– Lehet, hogy tévedtem – mondtam nyugodtan. – Lehet, hogy azokat a csíkokat valóban csak ráképzeltem a nyakára. De a halottak nyakára, sajnos, nem képzeltem rá. Azokon úgy rajta vannak, mint a pattanások

Johnny fenekén. Ráadásul a zsinórral együtt. Nem örülnék neki, ha az önén is ott találnám valamelyik reggel.
Mivel alaposan elrontotta a kedvem, kissé hangosabban csuktam be magam mögött az ajtót, mint illett volna.
53
Alig tettem néhány lépést, Lord Hayes már utol is ért.
– Nem állna meg egy pillanatra, fiatalember?
Megálltam.
Lord Hayes feltette a cvikkerét, de helyettem a folyosó falát kezdte vizsgálgatni.
– Ideges – mondta a fáinak. – Nagyon ideges. Még sohasem volt ilyen helyzetben.
– Milyenben?
– Hát hogy… izé. Halottak meg minden. Ön szerint mit keresett a fennsíkon?
Lord Hayes kétségbeesett képet vágott, de immár rám, nem a falra.
– Sétált.
– Maga ezt elhiszi?
Elvörösödött, és mellére ejtette a cvikkerét.
– Én... izé... nem kételkedhetem a szavában.
– Pedig néha nem ártana. El tudja képzelni, hogy Miss Barton ebben a pokoli hidegben, leszálló alkonyaiban, minden ok nélkül sétálni indul oda, ahol csak úgy eltűnnek majd előkerül¬nek a hullák?
– Elisabeth nagyon bátor.
– Miért nem együtt mentek?
– Hát... Rosie miatt. Most mit akar tenni?
– Semmit – vontam fel a vállam. – Azt hiszem, aludni me¬gyék.
Lord Hayes megvakarta a feje búbját, aztán a falhoz támasz¬kodott.
Ott is maradt egészen addig, amíg csak el nem tűntem a folyosó kanyarulatában.
54
Mielőtt azonban még befordulhattam volna a szobámhoz vezető mellékágba, ajtó nyílott, s valaki kidugta rajta a fejét.
– Mr. Lawrence?
Eleresztettem a stukkert a zsebemben, és a folyosóra hüllő fénynyalábhoz sétáltam. Ekkor vettem csak észre, hogy nem is egy, hanem legalább három fej feketedik az ajtónyílásban.
– Bejönne egy pillanatra?
A hozzám legközelebb kíváncsiskodó fejben Pfitzmanra, a madárpreparátorra ismertem..
– Jó estét – köszöntöttem. – Csak nincs valami baj?
– Jöjjön be, kérem.
A kicsiny, legfeljebb két emberre méretezett szerzetesi cellában vágni lehetett a füstöt. Bár az ablak résnyire nyitva volt, a füstutánpótlás

elég gazdagnak bizonyult ahhoz, hogy sűrűvé tegye idebent a levegőt. A falak mentén és a sarkokban hátizsá¬kok hevertek még tovább szűkítve az amúgy is szűkös életteret.
– Összeköltöztünk – mondta kimondatlan kérdésemre a vö¬rös hajú Stanton. – Így nagyobb biztonságban érezzük magun¬kat.
Hat borostás, fáradt férfiarc fordult felém, véreres, vörösre dörzsölt szemekkel díszítve.
Berghof egészséges kezével felemelt a földről egy félig üres whiskysüveget, és felém nyújtotta.
– Iszik egyet?
Pfitzman előhúzott az egyik hátizsákból egy bádogpoharat, lefelé fordította, hogy nincs-e benne szemét, aztán a markomba nyomta.
Berghof öntött, én pedig megvártam, míg a többiek is fel¬emelik a bögréiket. *
– Hát akkor... még egyszer szegény Jan emlékére.
Mindannyian ittak, én is, közben a poharam felett az arcukat figyeltem. Egyelőre nem láttam rajtuk mást, mint mérhetetlen szomorúságot.
Letettem a poharam, és szembenéztem velük. Pfitzman fel¬emelte az üveget, de nem öntött. Ehelyett az ablakon kiszálló füstcsíkokra bámult, miközben megcsikordult a foga kétségbe¬esésében.
– Miért? Miért, miért? Órák óta egyfolytában ezt kérdezget¬jük magunktól, hogy miért? Miért kellett meghalnia?
Úgy néztek rám, mintha tudnám a választ, csak nem akarnám elárulni nekik.
– Hol van most... Jan? – kérdezte egy magas, sovány férfi, alighanem Kaye.
– Egy cellában. A hullaházban.
– Mi történik vele?
– Ha átjárhatóvá lesz a gleccser, a bhutáni rendőrség eldönti.
– Hogy halt meg egyáltalán?
Ezt Ward kérdezte, a köpcös, alacsony, sima képű madarász.
– Széthasadt a feje – mondtam, elhallgatva, hogy bizony Vandernootnak is függönyhúzó zsinórt találtam a nyakán.
– Úgy érti, széthasították?
Sóhajtottam, és megvontam a vállam.
– Nem tudom.
– Ott volt, amikor történt?
– Közel hozzá.
– Látta?
– Nem. Köd volt körülöttünk. Amint elhangzott a kiáltás... tulajdonképpen Lord Hayes bukkant rá.
– Kiáltás?
– A halálkiáltás.

Ward megrázta a fejét.
– Ön hisz benne?
– Ezt sem tudom. Lassan hinnem kell.
– Miért ölték meg? Miért? Miért? – nyögte Stanton. – Mondjátok meg, miért?
– Régóta ismerték? – kérdeztem csak úgy mellékesen.
– Jant? Hát persze. Én legalább három éve. A legremekebb fickó volt, akit csak ismertemé És pokolian értette a mesterségét
– Úgy érti, a madárkitömést?
– Jan nemcsak preparátor volt, hanem restaurátor is. Kap¬kodtak érte a múzeumok.
– Múzeumok?
– Hát persze. Restaurálta a kitömött állatokat.
Mintha néhány mozaikkocka összecsúszott volna a fejem¬ben, A thankákat múzeumokban őrzik, Jan Vandernoot múze¬umokban dolgozott... Vajon van-e valami köze a kettőnek egymáshoz?
– Mit keresett odafent a fennsíkon?
– Felment járni egyet.
– Miért egyedül?
– Mert nem ment vele egyikünk sem. A többiek kártyáztak, én pedig egyszerűen csak lusta voltam. Azóta is egyfolytában ordítani tudnék. Ha vele megyek, lehet, hogy még most is él.
– Vagy halott lenne ön is.
Pfitzman elkapta a karom.
– Arról beszélgettünk, Mr. Lawrence, hogy mi lenne, ha megpattannánk. Felszednénk a sátorfánkat, és elindulnánk Timpu felé?
– Öngyilkosság lenne – mondtam. – Nem érnének oda.
– Biztos benne?
– Holtbiztos. Nem tudnának átkelni a gleccseren. Arról nem is beszélve, hogy a szél belesodorhatja magukat egy hasadékba. Odafent a kétszáz kilométert is elérheti a sebessége.
– Akkor… mit tanácsol?
– Pár nap, és beáll a gleccser.
– És addig? – kérdezte Kaye. – Addig mi van? Várjuk meg míg sorban széthasítják a fejünket?
– Így még van némi esélyük a túlélésre.
– És ön?
– Amit mondtam, rám is vonatkozik. Ha nem lennék biztos benne, hogy ebben az időben lehetetlen elérni Timput, talán már én is nekivágtam volna az útnak.
Ward összekulcsolta a kezét, és rázni kezdte, mint a koldusok a Bombay-roadon Kalkuttában.
– Tegyük fel, hogy ez valami... varázslat. Akkor viszont kell lennie

ellenvarázslatnak is. Nem tudna beszélni velük?
– Kikkel?
– Ej, hát a szerzetesekkel! Maga jól ismeri őket. Biztos van köztük valaki, aki tud tenni valamit a halálkiáltó ellen!
Úgy hagytam ott őket, hogy megígértem nekik, amint lehet, felkeresem Brigyudot, és meghagyom neki, tudja meg a lá¬máktól, van-e köztük varázslathoz értő vörössüveges.
Természetesen eszem ágában sem volt megtartani az ígére¬temet.
Célszerűbbnek láttam, ha magam számolok le a halálkiáltóval.
55
Lady Hayes az ágyamon ült, törökülésben. A szorgalmas kis dobkályha békésen duruzsolt szobám közepén, s az ajtaja rései között kiszűrődő fénycsíkok vidám táncba kezdtek érkezésem örömére.
Szemem megpihent a táncoló fényeken, a pompázatos pi¬zsamában tündöklő Lady Haye-sen, s arra a meggyőződésre ju¬tottam, hogy végeredményben nem is olyan rossz hely ez a Taglung.
Leszámítva persze az immár permanenssé váló gyilkosságo¬kat.
Előkotortam a szoba sarkába rejtett teáskannát, töltöttem bele az ablakban álló kancsóból, majd feltettem a teavizet a kályha tetejére.
Legszívesebben a csizmám is lehúztam volna, csak¬hogy Rosie már kisajátította magának a papucsomat.
Sóhajtoltam, és letelepedtem a durva fából ácsolt alacsony székecskére.
Lady Hayes mosolyogva fonta össze a karját a mellén.
– Most nem tudod, mit kezdj velem, mi?
– Még gondolkodom rajta.
– Amíg gondolkodsz, társaloghatunk?
– Te tudsz társalgás közben gondolkodni?
Megkocogtattam a teáskanna oldalát. Tűzforró volt, s lassan a víz is mozgolódni kezdett a belsejében.
– Rendben van – mondtam. – Mit kerestél a fennsíkon?
– Természetesen sétáltam. Mint a többiek.
– Mínusz harminc fokban, süvöltő szélben, éppen az előtt a barlang előtt, amelyben két gyilkosságot is elkövettek?
– Csak egyet. Vagy egyet sem. De félretéve a tréfát: a többi¬ek is tudták, mégis arra sétáltak.
– Csakhogy a többiek kezében nem volt függönyzsinór.
– Micsoda?
– Ne tégy úgy, mintha nem tudnád. Ott álltam néhány lépés¬nyire tőled. Láttam, mi van a kezedben.
– Nem lehet, hogy rosszul láttál?
– Nem.
Megvonta a vállát, és lerúgta a papucsom a lábáról.
– Bevallhatom, nemcsak azért mentem fel a fennsíkra, hogy

levegőzzek. Kíváncsi voltam egy s másra.
– Például?
– Arra, hogy miként viselkednek egyesek.
Merész mozdulattal lekaptam a kancsót a tűzhelyről.
– Miért érdekel téged, hogyan viselkednek egyesek?
– Mert köztünk van a gyilkos.
Olyan egyszerűen, szinte közömbösen mondta, mintha csak azt közölte volna velem, hogy vett két jegyet a délután hatkor kezdődő mozielőadásra.
– És?
– Feltett szándékom, hogy elkapom.
Nem mosolyogtam, csupán elővettem a sarokban álló falá¬dából két fületlen csészét, és teaeszenciát öntöttem beléjük.
– Kérsz bele jakvajat?
– Remélem, megfelelően avas?
– Anélkül nem jakvaj a jakvaj.
– Tudod mit? Ezúttal anélkül kérem.
Kiöntöttem a teát; magamnak jakvajjal, neki nélküle.
– Még mindig nem tudom, mit keresett a kezedben a füg¬gönyzsinór.
– Fogalmad sincs róla?
– Például meg akartál fojtani vele valakit.
– Kit?
– Akit már egyszer megpróbáltál.
– Miss Bartonra gondolsz?
– Vegyük úgy, hogy igen.
Kéjesen nyújtózott egyet, mint a jóllakott macskák.
– Tévedsz. Miss Bartont sosem próbáltam megfojtani, bár megérdemelné.
– Elhiggyem?
– Ha nem hiszel nekem, tévútra szaladsz.
– De abban nem tévedek, hogy gyűlölöd?
– Jobb kifejezés az, hogy ki nem állhatom?
– Valami olyasmit mondtál, hogy a férjed... Lord Hayes és ő...
– George szeretője.
– Biztos vagy benne?
– Ugyan már, Leslie, melyik feleség nem érzi meg az ilyes¬mit?
– Térjünk vissza inkább a függönyzsinórhoz. Azt állítod, nem volt semmi a kezedben?
Ismét elmosolyodott, mialatt nagyon határozott mozdulattal levetette pizsamafelsőjét. Egyszerre csak melegem támadt, s kénytelen voltam hátrébb húzni a kisszéket a kályhától. Rosie kreolos bőrén táncot jártak a lángárnyékok, mintha minden porcikáját végig akarnák kóstolni.
– Azt nem állítom. Nem is állíthatnám, hiszen észrevetted.

– Akkor mi volt benne?
Kissé gúnyosan húzta el a száját.
– Nem fogod elhinni, rózsafüzér.
– Micsoda?!
– Rózsafüzér. Tisztában voltam vele, hogy nagy szükségem lesz Isten segítségére. Akárki is öldösi az áldozatokat, meggyőződésem, hogy a Gonosz bújt belé.
– Remélem, meg tudod mutatni azt a rózsafüzért?
– Természetesen.
Nem tudtam levenni róla a szemem, pedig nagyon is szeret¬tem volna.
– Ezek szerint sejted, ki követte el a gyilkosságokat?
– Nem sejtem, tudom.
– Megkérdezhetem kicsoda?
– Természetesen. Miss Barton. Elisabeth Barton.
– Miss Barton lenne a halálkiáltó?
– Azt nem mondtam egyetlen szóval sem. Valószínűleg ő csak a felbujtó. Hogy ki a halálkiáltó, nem tudom. Feltehetően egy vörössapkás szerzetes.
Jelentőségteljesen rám pillantott, és levetette a pizsamaalsó¬ját is.
– Bezártad az ajtót?
– Be... de...
– Nem tétszem neked?
– Nem arról van szó.
– Hát miről? Lord Hayesról?
– Róla már inkább.
– Ostoba vagy. Ha neki lehet, nekem miért nem?
– Várj csak egy pillanatra – próbáltam meg emberfeletti erővel visszazökkenteni magam egy másik dimenzióba. – Azt mondtad, a gyilkosságok Miss Barton felbujtására történtek Ugyan miért ölette volna meg Padmát, Dont és az ismeretlen lányokat?
Rosie hanyatt feküdt a takarómon, s vörösre festett korma lábát a gyászosan kopott mennyezet felé nyújtotta.
– Ismered a tökéletes gyilkosság fogalmát?
– Fogjuk rá.
– Tegyük fel, hogy Miss Barton megtakar öletni engem.
– Hogy megkaparintsa Lord Hayest?
– Hogy megkaparintsa Lord Hayes pénzét. Erre pedig a legjobb terep a Himalája. Nincs sok vacakolás a hullákkal főleg, ha még a halál oka is jószerével ismeretlen. „Szegény Lady Hayesnek széthasadt a feje, valami helybéli varázsló széthasította, micsoda szörnyű történet, istenem, kérek még egy csésze teát, drágám, szegény Lady Hayes pedig még olyan fiatal volt, de lám, Lord Hayes gyorsan megvigasztalódott: elvette a tit¬kárnőjét.” Snitt.

– Nem látsz te rémeket?
– Amennyiben az eddig előkerült öt hulla csak rémlátomás.
– Úgy gondolod... most te következel?
– Egyike leszek a következőknek, és soha senki nem fog rá¬gondolni, hogy miattam volt az egész. Miattam kellett meghal¬nia egy sereg gyanútlan pasasnak, csak azért, hogy a gyilkos el¬mossa az én megölésem indítóokát. Érted már?
Volt benne logika, kétségtelen.
– Ki lehet a két ismeretlen lány?
– Egyre gondolsz?
– Kettőre gondolok. Merthogy kettő van belőlük. Ugyanúgy bújócskát játszanak, mint Padma és Don holtteste. Valaki, úgy látszik, kedveli ezt a fajta mókát. De végül is nem válaszoltál a kérdésemre. Meg akartad ölni Miss Bartont?
Rosie megcsóválta a fejét.
– Én... nemigen tudnék megölni senkit. Azt akartam, hogy valljon be mindent. Azt akartam...
Csüggedten leeresztette a kezét, és elhallgatott.
Tetszetős volt az elmélete, meg kell hagyni. Egy-két szem hiányzott ugyan még a láncból, de végül is nem hiszem, hogy pótolhatatlanok lettek volna.
– Mit tudsz Miss Bartonról?
– Már elmondtam, amit tudok. Amerikai, texasi... azt hi¬szem, mindeddig nem volt igazán szerencséje az élettel.
– Miből gondolod?
– Nézz csak rá. Még viszonylag fiatal, tűrhetően néz ki, még sincs senkije. Pedig Saint Clairéktől kitűnő ajánlóleveleket ka¬pott.
– Kiktől?
– A Saint Clair családtól.
Valahonnan ismerős volt a név, de nem tudtam, honnan. Mi¬előtt még eszembe juthatott volna, Rosie csábos mosollyal fe¬lém nyújtotta a karját.
– Vetkőzz le, és gyere. Szeretni akarlak.
Bőröndjeimre dobott köpenyemért nyúltam, aztán óriási lelkierőről téve tanúbizonyságot, betakartam vele. Annak ellené¬re hogy aligha szentségteleníthettem volna meg jobban a szent palástot.
Lady Hayes nagyot nyelt, és egyszerre eltűnt a csábító mosoly az arcáról. Inkább valami kislányos félelem húzódott a he¬lyére.
– Nem kellek neked?
– Nem szeretném, ha olyat tennél, amit holnap megbánsz.
– Nem voltál te valaha pap?
– Nem látod, hogy most is az vagyok?
Lehajtotta a fejét, homlokát a párnámhoz értetve.
– Fel szeretnék öltözni. Fordulj el, kérlek.

Körülbelül öt másodpercig tartott, amíg magára húzta a pi¬zsamáját. Amikor visszafordultam, már az ajtónál állt. Habo¬zott néhány másodpercig, majd odalépett hozzám. Átkarolta a nyakam, és csókot nyomott a homlokomra.
– Lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy holnapra megbántam volna. De... az is lehet, hogy ennek ellenére megérte volna. El¬kísérsz?
Visszasétáltam vele szobájuk ajtajáig. Rosie búcsúzóul még egyszer homlokon csókolt, és csúfondárosan megveregette a vállam.
– Aludj jól.
Megvártam, amíg elfordul a kulcs a zárban, aztán visszatér¬tem a cellámba.
56
Öntöttem magamnak még egy csésze teát, s éppen hozzálát¬tam volna, hogy keressek mellé néhány napon szárított, kőke¬mény sajtszeletet, amikor halkan megreccsent odakint a folyosó padlója.
Letettem a csészét, kezembe vettem a stukkerom, és gyors mozdulattal kitártam az ajtót.
Miss Van Dyck reszketett a küszöb előtt, jobbra-balra tekintgetve, mintha azt lesné, nem bukkan-e fel valaki egy füg¬gönyhúzó zsinórral a háta mögött.
– Bejöhetek?
– Természetesen. Parancsoljon, Van Dyck kisasszony.
Lopva az órámra pillantottam; Nem sok hiányzott az éjfélből. Janeene belépett a cellába, körbepillantott, majd a levegőbe szimatolt.
– Lady Hayes volt itt?
– Miből gondolja?
– A kölnijéből. Remélem... nem zavarok?
– Miért zavarna? Néhány szót váltottunk mindössze.
Mivel az imént a székre tettem a teáskannát, Janeene kényte¬len volt az ágyam szélére ülni.
– Kér egy teát?
– Kaphatok?
Tőle már meg sem kérdeztem, jakvajjal óhajtja-e.
Ahogy a csésze felé nyújtotta a kezét, megrökönyödve lát¬tam, hogy a kályhából kiszűrődő fénycsíkok röntgensugarak¬ként világítják át vékonyka köpenyét. Talán illett volna figyel¬meztetnem rá, hogy keressen magának más helyet, de valami a lelkem mélyén azt sugdosta, tartsam a számat. Elvégre illetlen dolog egy vendéget arra utasítgatni, hova üljön és hova ne.
Míg Janeene békésen szürcsölte az italát, volt időm összeha¬sonlítani Lady Hayeszel. Rövid töprengés után arra a megálla¬pításra jutottam, zsűri legyen a talpán, aki dönteni tudna közöt¬tük. Lady Hayes talán valamivel erősebb alkatú, leheletnyivel szélesebb csípőkkel, Janeene-nak viszont keményebbek, határozottabbak a domborulatai.

Mivel az állandó teaszürcsölés ellenére is folyt rólam a víz, és mindegyre kiszáradt a torkom, öntöttem magamnak még egy csészével.
Janeene óvatosan letette a teáját az asztalka szélére.
– Itt maradhatok magánál egy kicsit?
– Történt valami?
– Konkrétan semmi... csak... pokolian félek.
– Robert?
– Nem akarom idegesíteni. És különben is a főlámánál van.
– Brigyudnál?
– A könyvtárba mentek. Mr. Brigyud felhívta a figyelmün¬ket, hogy csak vékony kéziratokkal foglalkozzunk, mert azokat talán még lesz időnk elolvasni, mielőtt megfojtanának bennün¬ket.
– Hm.
– Mr. Brigyud csoda kedves ember, csak... kissé érdes a modora
– Kétségkívül az.
Kinyújtotta a karját, és a kezébe vette azt a tibeti fanyomatos könyvet, amelyet éppen tanulmányoztam. Már persze csak a gyilkosságok szüneteiben.
– Tudja, nem szívesen fordulok Roberthoz. Az az érzésem, kezd elege lenni belőlem.
– Miből gondolja?
Megvakargatta ennivalóan fitos, szeplős orrát.
– Onnan, hogy... csak baja van velem. Egy férfi nem nyafog annyit, és talán nem is fél annyira. Én megvallom, nagyon félek. Valahogy... nemigen szeretnék még meghalni. Ahogy egyedül ülök a szobámban, és zörgeti a szél a fatáblákat... Azt azért mégsem mondhatom Robertnak, hogy költözzön be hozzám.
– Miért ne mondhatná?
– Azt hiszem, kifutna a világból. Maga nem tudja, milyen.
– Milyen?
– Szégyenlős, mint egy kislány. Tényleg maradhatok egy kicsit? – Belelapozott a kéziratba, aztán megállt egy ábránál.
– Ezek mik?
– Ülésformák.
– Az meg micsoda?
– Látott már thankákat vagy istenszobrokat?
– Persze hogy láttam. Tele vannak velük az imatermek.
– Akkor azt is látnia kellett, hogy a különféle istenalakok különbözőképpen ülnek. Soha. nem jógázott?
– Soha. Helyette szanszkritot tanultam.
– Pedig akkor tudná, mik az ászanák.
– Ez például micsoda?
– Szanszkritul bhadrászana. Tulajdonképpen az európai ülésmód.

– Aha. És ez a másik?
– Dhjánászana. Másképpen lótuszülés. Ebben az ülésmód¬ban ábrázolják leggyakrabban Sákjamúni buddhát.
– És ez?
– Rádzsalilászana. Általában királyok ülnek így.
– Érdekes, vajon hogyan kell csinálni?
– Az ábra szerint fel kell húzni a jobb térdet, a bal láb dhjánászanában, azaz lótuszülésformában marad, a jobb kéz a bal térdre támaszkodik.
– Csoda komplikált lehet.
– Csak első látásra tűnik annak.
– Maga meg tudja csinálni?
– Persze.
– Megmutatná?
Megvontam a vállam, és levetettem a köpenyem, amelyet még a folyosón terítettem magamra. Aztán lehúztam a pulóve¬remet is, csak rövid sportnadrágot hagytam magamon. Miss Van Dyck aggódva pillantott rám.
– Ha jól látom, ezek az emberek köpenyben csinálják.
– Csak azért vetettem le, hogy jobban lássa mit hova kell tenni. A köpeny eltakarja a lényeget. Akárcsak... a magáé.
– Az én köpenyem?
– Figyeljen csak ide – felpattantam az ágy tetejére, és mellé ültem –, felhúzom a jobb térdem, bal lábam lótuszülésben ma¬rad, míg a jobb karom... Így ni. Hogy tetszik?
Kezébe vette a könyvet, majd összehasonlította az ábrát ve¬lem.
– Jé, pont olyan. Én is... megpróbálhatom?
– Miért ne próbálhatná? Csak vesse le a köpenyét.
– Miért... vessem le?
– Hogy jobban láthassa, sikerült-e minden mozdulata. És hogy jobban lássam én is.
– Miért kellene magának… jól látnia?
– Hiszen én vagyok a guruja. Nem?
– Hogy érti azt, hogy... maga a gurum?
– Remélem, tudja mi a guru?
– Hogyne tudnám. Hiszen ismerem a szanszkrit nyelvet.
– A szanszkrit önmagában még nem elég a guru értelmének kifejtéséhez. Szóval, mi a guru?
– Hát izé... mi lenne? Tanítómester, nem?
Élesen, gúnyosan felkacagtam.
– Sejtettem, hogy maga csak a szó nyelvtani jelentésével van tisztában.
– Miért? – kérdezte kissé sértődötten. – Mivel kellene még tisztában lennem?
– A guru jelentésének a lényegével. Ez pedig semmiféle szótárban nem

található meg. A guru az a szellemi vezető, aki¬nek a tanítvány követi minden utasítását, és testileg-lelkileg maradéktalanul megbízik benne.
– Lelkileg, és, izé... testileg?
– Így mondják. Szóval, ha meg akarja tanulni a lámaista ülésformákat, hallgatnia kell rám mint gurujára. Világos?
– Na jó – mondta, és mintha megpróbált volna egy kissé távolabb húzódni tőlem. – Én tulajdonképpen... csak kíváncsi¬ságból kérdeztem, és... nem is biztos, hogy annyira bele akar¬nék mélyedni a dolgokba.
– A lámaizmust nem lehet felületesen tanulmányozni – ráz¬tam meg a fejem. – Bele kell mélyedni a lényegébe.
– Én talán nem is tudnám...
– Le kell vetnie a szerénységét és kishitűségét. Akárcsak a köpenyét. Nekem mint gurujának meg kell győződnöm róla, tökéletesek-e a mozdulatai. A köpeny viszont, sajnos, eltakarja a mozdulatok harmóniáját.
– Hogy lehet egy... harmóniát eltakarni?
– A lámaizmusban lehet. Tehát? Vesse csak le.
– De hát... én nem készültem izé... tornaórára. Tulajdon¬képpen... nemigen van alatta...
– Gondoljon a lélek harmóniájára.
– Az előbb... a mozdulatok harmóniájáról beszélt.
– Látja, ez is csak azért van, mert nem tudott még kellőkép¬pen elmélyedni a lámaista filozófia mélységeiben. Nem érti a harmóniák dialektikáját.
– Lehet, hogy nem értem... de azt sem értem, miért kellene ezek megértéséhez... majdhogynem meztelenre vetkőznöm?
Kinyújtottam a karom, és megfogtam a kezét.
– Figyeljen ide. Az újjászületések körforgásával való hada¬kozás, a szenvedések láncából való kiszakadásra való törekvés szinte jelentéktelenné teszi a testei. A lélek az egyedüli, amely megszabadulhat a léthez való kötődés bilincseitől.
– Akkor viszont miért kellene… levetkőznöm? A lelkemen nincs köpeny.
Úgy gondoltam, jobb, ha taktikát változtatok.
– Hagyjuk is itt talán abba – legyintettem. – Maga, sajnos, nem tud megszabadulni az európai gondolkodás béklyóitól.
– Hát az lehet... De maga mintha a béklyók helyett inkább a ruháimtól akarna megszabadítani.
Erre olyan sértődött képet vágtam, hogy nagy sóhajtások kö¬zepette mégiscsak levetette magáról a köpenykéjét. Mivel csak egy zsebkendőnyi selyemféle volt rajta, az is csak alul, melle elé tartotta a kezét.
– Egy ülésmódot hajlandó vagyok...

– Nézzük például a rádzsalilászanát. Királyok és királynők kedvenc ülése.
– Kérem, ne nézzen így rám!
– Hogy?
– Én nem is tudom…
– Azt hiszem, ismét félreért. Én csak azt néztem, képes-e harmonikusan elhelyezni egymáson a végtagjait.
– Úgy gondolom, nagyon is jól el vannak helyezve egymá¬son.
Erre aztán kénytelen voltam ismét csak metsző kacagásban kitörni.
– Ó, istenem, a laikus gőgje! Úgy kucorog itt mellettem, mint gipsztörpe a mogyoróbokor alatt. Először is, húzza fel a jobb térdét.
– Hát… tessék. Jó?
– Majdnem tökéletes – lelkesedtem. – Nem is találkoztam még senkivel, akinek már elsőre így sikerült volna. Csak egy icipici korrekciót engedjen meg.
Közelebb csúsztam hozzá, és megemeltem a lábát. Égetett, mintha parázshoz nyúltam volna.
– Így ni.
– Már jó?
– Tökéletes. Most megfogom itt a… hajlatban.
– Muszáj?
– Persze hogy az. Különben hogy tudná a bal lábát dhjánászanába tenni.
– Lótuszülésbe?
– Bravó – csaptam össze a kezem. – Öröm a maga gurujának lenni. Most a keze következik.
– A kezem?!
– Miért, mit gondolt? Az ászanákhoz a kéztartás ugyanúgy hozzátartozik, mint a lábtartás.
– De én… nem akarom elvenni a kezem!
– Márpedig akkor semmi sem lesz az egészből. Olyan, mint¬ha kerékpározni tanulna, és csak a lábát lenne hajlandó hasz¬nálni hozzá.
– Én arra… gondolok… talán jobb lenne itt abbahagyni a tanulást. Vissza talál jönni Ro-bert, be talál kopogni hozzám…
– Majd azt mondja, hogy mélyen aludt.
– Nem fogja elhinni…
– Most ne Roberttal, hanem az ászanákkal törődjék. Külön¬ben is, ha Robert egyszer beveszi magát egy könyvtárba, csak az éhség kergeti ki belőle. Éjszaka pedig nem szokott enni.
– Hát nem. Szóval… mit is mondott? Hova tegyem a kezem?
– A jobb térdére. Ebben a formában.
Néhány pillantást vetett az ábrára, sóhajtott, aztán elvette a melle elöl a tenyerét. – .

Bár azt hittem, azután már nem érhet különösebb meglepetés, hogy a röntgenfények átvilágították a köpenyét, be kellett lát¬nom, tévedtem. Ahogy fedetlen keblekkel ott ült előttem rá-dzsalilászanában, a királyok és királynők ülésében, fitos orrocskáját felém emelve, valóban királynői volt a megjelenése.
– Hogy... tetszem?
Láthatóan boldoggá tette, hogy sikerült valamit jól csinálnia. Méghozzá olyan boldoggá, hogy boldogságában fedetlen keb¬leiről is megfeledkezett.
– Most következne a lalitászana.
– Ez?
– Hogy tetszik?
– Nem rossz.
– Úgynevezett pihenő ülés. Próbáljuk meg.
– Megmutatná?
– Természetesen.
Egyetlen pillanat alatt a legtökéletesebb lalitászanát produ¬káltam azok közül, amiket csak azóta produkáltak errefelé, hogy felépítették a hegyek között Taglung kolostorát.
– Én is?
– Természetesen. Majd ideülök maga mögé.
– Miért... mögém?
– Hogy a segítségére siethessek, ha történne magával valami.
– De hát... mi történhetne?
– Akármi. Ne habozzék, rajta, kislány!
Még a nyelvét is kidugta nagy igyekezetében, ahogy meg¬próbálta az ábrát utánozni. Természetesen még félúton sem tartott, amikor elveszítette az egyensúlyát. Ha el nem kapom, talán még az ágyról is lepottyant volna.
– Mit csinál...? – háborodott fel hirtelen. – Vegye onnan a... kezét!
– Csak az egyensúlyát akarom megtartani – védekeztem. – Különben is ez a kéz nem az én kezem.
– Nem? Pedig én nagyon is... úgy éreztem.
Megfogtam a vállát, és kényszerítettem, hogy a szemembe nézzen.
– Figyeljen ide, Janeene. Ez a kéz valóban nem az én kezem. Az előbb azt hitte, tréfálkozom, pedig nagyon is komolyan beszéltem. Ez a kéz a guruja, a tanítómestere keze. Vonatkoztas¬son el tőlem, ha lehet.
– Hogyan?
– Például úgy, hogy mondogassa magában: ez a kéz a gurum keze, ez a kéz a gurum keze! Oké?
– Meg...próbálhatom.
Óvatosan megfogtam, hogy le ne essen az ágyról. Egyetlen pillanatig megremegett, mintha mégis meggondolta volna ma¬gát, majd végleg feloldódott.

– Látja, így már tökéletes – mondtam. – Megtanult még egy nagyon fontos ülésformát. Most jön azonban a legeslegfontosabb.
– Melyik?
– Fordítson egyet.
Megfordította a lapot, rámeredt, majd egyetlen szempillantás alatt égővörös lett az arca. Lerázta magáról a kezem, és felhá¬borodottan rám rivallt.
– Hallja, igazán csalódtam magában! Ez... ez... egyszerű¬en...
Akkorára tágult a szemem, mint a csészék az asztalkán.
– Miről beszél?
– Erről itt... ni! – s mutatóujjával a vízfestékkel színesre festett ábrára bökött. – Erre a szörnyűségre! Engedjen! El aka¬rok menni!
Alig tudtam visszatartani. Mindenesetre óvatosan az ágy alá söpörtem a köpenyét.
– A csodába is, mi háborította fel ennyire?
– Az az illetlen kép, ott ni!
– Illetlen kép egy szent szövegben? Maga nem tudja mit be¬szél!
– Nem-e? Akkor csak nézze meg maga is!
Csodálkozva pillantottam a mutatott helyre, bár pontosan tudtam, minek kell ott lennie. Egy istenalaknak, amint ölében női istenpárjával éppen a yab-yumot gyakorolja.
– Mit nézzek? – adtam az ártatlant. – Én csak a yab-yum ülésformát látom.
– Nem tudom minek hívják, de ez... egyszerűen szemér¬metlen.
Összekulcsoltam a kezem, és a mennyezet felé nyújtottam.
– Ó, istenek, miért kell egy gurunak ennyit szenvednie! Mi¬ért kell legjobb energiáit elpazarolnia a tudatlanság elleni küzdelemben? Miért van az, hogy a vakok nem látják a mez0k vi¬lágait, a süketek nem ejthetik ki a legszebb szavakat, a némák nem hallhatják a madarak énekét?
Janeene eltátotta a száját, és csodálkozásában ismét leeresz¬tette a kezét.
– Talán... fordítva.
– Micsodát fordítva?
– Én igazán.'.. nem akarom megbántani... és igazán nagyon szép ez a szöveg, de... inkább a némák... nem ejthetik ki a leg¬szebb szavakat, és a süketek... ugye…
– Én nem ezt mondtam?
– Lényegét tekintve igen, de... valahogy mégis másképp.. Végül is arra célzott, hogy én vagyok valamelyik a három kö¬zül... netalántán mind a három?
– Ne sértődjék meg, kénytelen voltam vele. Aki nem érti a yab-yum lényegét...
– Én nagyon is értem. Ez pornográfia… izé... ilyet nem szabadna…

– Tudja mi a yab-yum?
– Most mondtam.
– Téved. Hatalmasan téved. Yab tibetiül apa, Yum az anya, na már most, az ábra azt a pillanatot ábrázolja, amikor…
Rémülten felkapta a kezét, és befogta a számat.
– Nem akarom hallani! Nem vagyok kiskorú, pontosan tisz¬tában vagyok bizonyos dolgokkal, de nem akarok erről beszél¬ni. Ha erről beszél, elmegyek!
– De hiszen éppenhogy nem erről van szó.
– Hát miről?
– Tudja, hogy a világban minden bonyodalmat a dualizmus okoz?
– A micsoda?
– Az ellentmondások küzdelme. A harc a jó és a rossz, az éj¬szaka és a nappal, a férfi és a nő, a szép és a csúnya, a szorgalmas és a lusta között.
– Mire céloz ezzel?
– Hogy a dualizmus feloldása adja a külső és belső harmó¬niát.
– Ezt nem értem.
– Pedig egyszerű. A vágy is dualizmus. A vágyó és a vágyott ellentmondása. Azonnal megoldódik, ha a vágyó elnyeri vágya tárgyát.
– Attól tartok, nem egészen világos.
– Pedig egyszerű. Mindazonáltal el kell mondanom, van a gyakorlatnak egy a és egy b variánsa.
– Ez... mit jelent?
– Az a variánsban végbemegy a tökéletes feloldódás, azaz kiküszöbölődnek az ellentétek. Nem tudom, érti-e, mire célzok, vagy mondjam, el egyszerű nyelvre lefordítva?
– Már értem. Felesleges elmagyaráznia!
– Ugyanakkor a b variáns csak imitáció. Abból a felismerés¬ből kialakítva, hogy nem feltétlenül szükséges mindent szó szerint értenünk. Néha a szent könyvek is telis-tele vannak al¬legóriával.
– Azaz?
– Ez a yab-yum kifejezetten hasznos meditációs ülésforma. Ha két ember meditál.
– Úgy érti... egy férfi és egy nő?
– Például. Felveszik a yab-yum formát, de… csak felszíne¬sen. Csak úgy tesznek, mintha.
– Hallgasson!
– Hiszen nem mondtam semmi sértőt. Megtanulhatja ezt az ülésmódot anélkül is...
– Ki ne mondja! Mi a garancia, hogy csak... a b variáns va¬lósul meg?
– Én.
– Nem gondolja... hogy ez… kevés?

– Bíznia kell a gurujában!
– Hát... bíznék is én, csak… talán magamban sem vagyok olyan nagyon... biztos.
Igyekeztem komoly és határozott maradni.
– Én most leülök ide... így... maga pedig...
Hátrahúzódott, és aggodalmasan összeráncolta a homlokát.
– Talán jobb lenne... ha mégiscsak elmennék.. Késő is van már... meg aztán...
– Hallgasson a gurujára!
– Megesküszik, hogy csak a b variánst... alkalmazzuk?
– Egy guru nem esküdhet.
– Miért?
– Szabály. Padmaszambhava találta ki. Pedig ő igazán szigorúan vette az erkölcsöket.
– Hát jó... – adta meg magát. – Úgyis Kelettel foglalkozom, és mint ilyennek... illik ismernem valamennyi keleti szokást, igaz?
– De még mennyire hogy az!
– És... közel kell kerülnöm a keleti emberek lelkéhez.
– Bizony hogy közel!
– Ez esetben kipróbálnám ezt a yab-yumot is... kifejezetten b variánsi értelemben. Maga az izé... gurum, bízom magában. Mit kell tennem?
– Vesse le... azt is.
– De hát... miért?
– Nézze az ábrát!
– Hátha azon csak... véletlenül nincs semmi? Mondjuk, a festő megfeledkezett...
– Nem feledkezett meg.
– Biztos benne?
– Holtbiztos.
– Hát... jó. De csak a maga kedvéért.
Kibújt abból az alig zsebkendőnyi ruhadarabból is, ami még rajta volt, és leeresztette a padlóra. Én is követtem a példáját,
– Most hogyan?
– Üljön ide.
– Oda? Én... nem... és különben is... ott nem...
– Fogadja meg a guruja tanácsát.
– Jó... én megfogadom – nyöszörögte –, de ne felejtse el, hogy... megígérte...
– Fogja át a nyakam.
– Jó... így...?
– Tökéletes... tegye ide a lábát... feljebb... még feljebb...
Éreztem, hogy verejtékben fürdik a teste. Megrándult, majd a vállamra hajtotta a fejét.
– Biztos... hogy jól… csinálom?

– Nagyon jól.
Hirtelen megvonaglott a karomban, és megpróbált kibonta¬kozni az ölelésemből.
– Jézusom... eresszen el...! Hiszen ez nem a b változat. Ez az a! Úristen... hiszen megígérte, hogy...
– Ha akarja.,, abbahagyhatjuk.
– Jézusom, én... abba akarom hagyni...! Eresszen, jaj, eresszen... Most már... nem akarom abbahagyni... végig aka¬rom csinálni az a... variánst... akármeddig is tartson. Azt akarom, hogy... nagyon sokáig tartson...! Drága Leslie, már nem akarok elmenni sehova, és csak ezt a yab-yumot szeretném...
A kályhában békésen dorombolt a tűz. Egy falra akasztott thankáról Tongyi-rgyalmo, az ősz istennője elégedetten mo¬solygott ránk.
57
Arra riadtam, hogy a kályhában nagyot roppan valami. Ijed¬ten felkönyököltem, de szerencsére nem sötét árnyékok álltak az ágyam felett függönyzsinórral kezükben, nem is a fekete fo¬gú láma, hanem csak a hajnalt megelőző szürkeség öntötte el a szobát. Leléptem a hideg padlóra, s az egymásra halmozott száraz tevetrágyából néhány darabot ráhullajtottam a még min¬dig pislákoló parázsra. Janeene sóhajtott, és kinyitotta a szemét.
– Mi... történt? Te vagy az, Robert? Miért nem kopogtál?
– Nem talált – mondtam, miközben visszamásztam mellé a takaró alá.
– Robert bizonyára még mindig Brigyuddal vitatko¬zik.
– Maga kicsoda? – Hirtelen mozdulattal felült az ágyon, és megpróbált ellökni magától. Nagyon gyorsan sikerült aztán visszazökkentenie magát a valóságba, mert fülig pirult, és állig magára rántotta a takarót, – Jézusom, én... úgy szégyellem magam.
– Miért? – kérdeztem. – Hiszen csak a lámaista ülésformákat gyakoroltuk.
– Ez… rendben is lenne – suttogta. – Csak az az izé... hogy is hívják...
– A yab-yumra gondolsz?
– I...gen. Azt mintha kissé... túlzásba vittük volna.
– Gondolod?
– Hát én nem is tudom. Lehetséges, hogy... nem kellett vol¬na megpróbálnom.
– Miért nem?
Még feljebb rántotta magán a takarót, minek következtében mindkettőnk lába meztelen maradt a friss, Taglung falainak ezernyi résén át beszivárgó hajnali levegőn.
– Mert... attól tartok... nagyon hozzá találok szokni.
– Gondolod, hogy mielőtt elkezdődne a nap, meg kellene próbálkoznunk néhány ászaná-val?
Úgy belefúrta a fejét a párnába, hogy csak nehezen hallottam a

hangját.
– Én is ezt... akartam javasolni.
Mivel guruim annak idején megtanítottak rá, hogy csak hosszas és kitartó gyakorlás teheti mesterré a szorgalmas tanu¬lót, nekifogtunk, hogy még a reggeli előtt bemutassunk néhány ülésformát. Meg kell mondanom, Janeene kiváló tanítványnak bizonyult, akivel öröm volt az együttműködés.
Csak amikor szapora ajtócsapkodások kezdték jelezni, hogy gyilkosok és jövendő áldozatok felkészültek az új napra, hagy¬tuk abba a gyakorlatokat.
Szél Anya mintha csak megirigyelte volna sikeres kettősün¬ket, még Janeene távozása után is sokáig rázta az ablaktáblákat.
58
Nem tudom, mi feküdhette meg a gyomrom – talán a yab-yum gyakorlatok szokatlan intenzitása –, mindenesetre egyáltalán nem voltam éhes, amikor átballagtam az étkezőnek kine¬vezett imaterembe. A bejáratnál néhány pillantást vetettem a mogorva képpel hallgató Négy Égtáj Őreire: Namthos-srasra, a betegségdémonok királyára; Phags-skjespóra, az óriások ural¬kodójára Julkor-bsgrungra, a szellemcsászárra, végül ked¬vencemre, Migmi-bzangra, a kígyók fejedelmére. Ez utóbbi mintha megörült volna felbukkanásomnak, elmosolyodott, s még kegyetlenebbül taposta tovább azt a szerencséje vesztett démont, akit feltehetően sok ezer évvel ezelőtt gyűrt a lába alá. Szegény démon hangtalanul vinnyogott a széles talpak alatt, miközben Migmi-bzang elégedetten a másik háromra kacsin¬tott.
Olyannyira elmerültem a kígyófejedelem bámulásában, hogy ijedten összerezzentem, amikor valaki hátulról a vállamra tette a kezét.
– Jó reggelt, Mr. Lawrence.
Szerencsére nem a fekete fogú szerzetes állt mögöttem, ha¬nem Hagman lelkész egy ismeretlen férfi társaságában.
– Mr. Lawrence... már korábban be szerettem volna mutatni önnek Langella tiszteletest.
– Nagyon örvendek, tiszteletes.
Langella – magas, vörös, némileg McKinleyre hasonlító fiatalember meghajolt, és zavart mosollyal, nyújtotta félém a kezét. Hagman azonban egészen udvariatlanul félretolta, és erő¬szakosan belém karolt.
– Mr. Lawrence... Langella tiszteletes és én úgy gondoltuk, el kellene mondanunk önnek valamit Donald Robinsonnal kapcsolatban. Hajlandó meghallgatni bennünket?
Mintha gongot ütöttek volna meg a fülem mellett.
– Hogyne lennék hajlandó. Miről vanˆszó?
– Sokat törtük a fejünket Langella tiszteletessel, de egysze¬rűen nem

tudunk rájönni, mi lehetett az oka, hogy olyan csúful cserbenhagyott bennünket. Úgy értem, Timpuban, természete¬sen…
– Hogy tűnt el egyáltalán? – vágtam közbe.
– Hogy tűnnek el az emberek? Egyszerűen felszívódott.
– Volt előzőleg valami jele, hogy el akarja hagyni önö¬ket?
Hagman habozott, Langella viszont lépett egyet felém.
– Erről talán én tudnék többet mondani, Mr. Lawrence. Ro¬binson többször is szemrehányást tett nekünk, hogy nem vé¬gezzük a munkánkat. Robinson testvér még sohanem járt ezen a vidéken. Hiába magyaráztuk neki, hogy várnunk kell, amíg át¬járhatóvá válik a gleccser, csak akkor érdemes ideutaznunk, mint rozsda rágta a türelmetlenség. Főleg az bőszítette fel, hogy kártyázni kezdtünk.
– Hm!
– A mi egyházunkban nem tilos, és egyébként is, gyufaszál¬ban játszottunk. Persze csak azután, hogy elolvastuk napi biblia-penzumunkat. Egyszerre aztán azt vettük észre, hogy Robinson testvér eltűnt a szobánkból. Előzőleg sétálni indultunk, ő az ágyán feküdt, megkérdeztük tőle, nem tart-e velünk, erre mo¬gorván csak annyit vakkantott felénk, hogy nem. Nyugtalanul vágtunk az útnak, mintha csak sejtettük volna, hogy utoljára látjuk. Sajnos. Így is történt, Mr. Lawrence. Mire visszatértünk. Donald Robinson már nem volt sehol.
– Keresték?
– Természetesen. Még a rendőrségre is elmentünk; de… őszintén szólva kirúgtak bennünket. Azt mondták, jelenleg öt expedíció készülődik kollektív öngyilkosságra, s annyi a kül¬földi, hogy nem látszik tőlük a Himalája. Ha elveszett egy, an¬nál jobb. Jön helyette tíz másik.
– Ebben lehet valami.
– Két hétig vártunk rá, hátha előkerül, csak aztán indultunk útnak. Ez alatt az idő alatt szerencsére sikerült bizonyos infor¬mációkat beszerezni róla.
– Bizonyos micsodákat?
– Értesüléseket Robinsonról. Többször is látták például nők társaságában.
– Miféle nőkében?
– Fiatal, külföldi hölgyekében. Ezt a rendőrségen tudtuk meg. Azt mondták – de hát ők is pogányok, mi mást várhattunk volna tőlük –. nem először fordul elő, hogy valaki hittérítés he¬lyett a lányokat választja.
– Kik voltak azok a nők?
– Személyesen nem láttuk őket. Egy pincértől származik az egyik információ, aki kávét vitt nekik. Kivitte az öt kávét a megfelelő szódavízzel, s eközben valami olyasmit hallott, hogy rövidesen a Himalájába indulnak. A többire már nem figyelt, hiszen Timpuból

mindenki a Himalájába indul, kivéve, akit ésszel áldottak meg az istenek. Ez különben valami főrendőr véleménye. Mit gondol, lehet ezzel az információval kezdeni valamit, Mr. Lawrence?
Biztos voltam benne, hogy lehet.
59
Victoria szeme alatt sötét karikák húzódtak, s Muzzy is ked¬vetlenül szürcsölgette a teáját. Amikor rájuk mosolyogtam, kö¬zömbösen néztek vissza rám. Ennek ellenére mégiscsak az asz¬talukhoz telepedtem.
– Megengedik, hölgyeim?
Kelletlenül mutatták, hogy foglaljak, helyet.
Öntöttem magamnak egy jakvajas teát, miközben magamon éreztem valakinek a tekintetét. Felkaptam a fejem, és sikerült is elkapnom Janeene pillantását. McKinley gyanakodva felém szimatolt, majd Janeene-ra nézett. Erre jobbnak láttam inkább a másik két lánnyal foglalkozni.
– Jól aludtak?
– Tűrhetően – mondta Victoria. – Reggel, sajnos, igen korán ébredtem. Egész éjszaka azokkal a szerencsétlen lányokkal ál¬modtam.
– Akárcsak én – bólintott Muzzy. – Ötpercenként felriadtam ugyan, mégsem tudtam szabadulni tőlük.
– Apropó a lányok – s öntöttem magamnak még egy teát. – Soha nem látták még őket?
Egyszerre rázták meg a fejüket.
– Soha.
– Gyakran voltak együtt Donald Robinsonnal?
– Ezt... hogy érti?
– Timpuban.
Vic a teája fölé hajolt, és könnycseppeket dörzsölt szét a sze¬mében. Muzzy aggódva nézett rá, majd az asztal alatt megrúgta a lábam.
– Tíz napig, amíg nem indultunk el, gyakran voltunk együtt – mondta aztán közömbös hangon. – Majd elhatároztuk, hogy együtt utazunk ide, mivel Donaldnak szándékában állt elhagyni a többieket.
– Nem mondta, miért?
Válaszolni akart, de Victoria hirtelen átnyúlt az asztal felett, és megmarkolta a kezem.
– Mr. Lawrence, én... lefeküdtem Donald Robinsonnal!
Muzzy hátrarúgta a székét, és égő arccal förmedt rá.
– Vic! Fogd be a szád!
Minden szem felénk fordult. Nemcsak azoké, akik a szom¬szédos asztaloknál ültek, hanem még a két szerzetesé is, akik éppen nagy ezüstkancsókban teát hoztak az imaterembe.
– Meg kell tudnod, Muzzy. Igenis lefeküdtem vele.
Muzzy öklével az asztalra ütött.

– Ostoba, ostoba, ostoba!
Két hatalmas könnycsepp bújt ki a szeméből, és az egyik azon nyomban rá is hullott a durván szövött asztalterítőre.
– Tudod, hogy nem szabadna ilyet tenned. Ha belehabarodsz valakibe, még jobban kiborulsz. A te betegségeddel…
– Hagyd már a betegségemet! – csattant fel Vic. – A lefek¬vésbe nem lehet belebetegedni. Legalábbis én nem szoktam.
– De hát megígérted… Áruló vagy! Elárultad az apádat… engem…
– Egyikőtök sem kívánhatja, hogy apácának álljak. Külön¬ben is, de mimóza lettél egyszerre! Azt hiszed, nem tudom, hogy amikor Tajvanon külön ápolónőt rendeltél mellém, te azalatt azzal az amerikai tiszttel…
– Aljas vagy, Vic!
Miután sikerült valahogy meginnom a jakvajas teámat, sűrű bocsánatkérések közepette magukra hagytam őket.
Akkor már egymás karjába omolva siratták a néhai Donald Robinson tiszteletest.

60

Szerencsés megszabadulásom örömére elhatároztam, kere¬sek egy csendes zugot, ahol végre kitöprenghetem magam. A Négy Égtáj Őrei előtt azonban Lord Hayesbe botlottam. Ahogy meglátott, felemelte a karját, s mint a véletlen találko¬zásoknál szokás, meglepetten rám mosolygott, pedig holtbiztos voltam benne, hogy rám várt.
– De örülök, hogy egyedül tatálom, Mr. Lawrence – mondta, és Migmi-bzang kígyót tartó karjártak támaszkodott. – Van né¬hány perce számomra?
– Miről van szó?
– A himalájai rigókról. Megígérte, hogy alkalomadtán elbe¬szélgetünk a cikkemről.
– Alkalomadtán.
– Úgy érti, most nincs itt a megfelelő alkalom? Nagyon saj¬nálom, Mr. Lawrence, ámbár… bizonyos értelemben igazat kell adnom önnek. Mindazonáltal, remélem ön is egyetért azzal, hogy két alfajuk is létezik. Az egyiknél egészen a csőr tövében sárgás szarulemezek találhatók, amelyek…
Az öt percből tíz lett. Mire meg tudtam szabadulni tőle, azt hiszem, többet tudtam a himalájai rigók frissiben felfedezett új alfajáról, mint bárki más a világon.
Ezúttal azonban mégsem voltam büszke mérhetetlen tudásomra.

61

A folyosó legelső kanyarulatában viszont Lady Hayesbe fu¬tottam. Mintha a cipőfűzőjét igazgatta volna, pedig esküd¬ni mertem volna, hogy ő is rám várt. Egyetlen pillanatig meg¬fordult ugyan az

agyamban, hogy egy elegáns félfordulattal más irányt veszek, aztán mégiscsak letettem menekülési szándékomról. Részben, mert nem akartam megsérteni, részben, mert nem volt más irány.
– Hogy aludtál? – mosolygott rám édesdeden.
– Megjárja.
– És a kicsike?
– Miféle kicsike?
Cuppantott, és megcsóválta a fejét.
– Engem ne akarj átejteni. Ha valamihez értek az életben, akkor ez az. Láttam a reggelinél, majd felfalt a szemével. Tu¬dod, milyen volt a tekintete?
– Nem.
– Beszédes. Márpedig, darling, én mindenkinél jobban is¬merem ezt a kommunikációs formát. Nem kérdezed, mit olvas¬tam ki a kis Van Dyck lány szeméből?
– Nem.
– Akkor is elmondom. Nagyjából azt, hogy jó volt veled, darling, az ágyikóban, és hogy mikor mászunk be ismét oda. Igazam van?
– Ez minden, amit mondani akartál?
Hirtelen lefutott a mosoly az arcáról
– Úgy látszik, abba a korba értem, amikor lassan meg kell szoknom, hogy az utánpótlás kiüt a nyeregből. Tűzrőlpattant kis ribanc, meg kell hagyni. Olyan mintha kettőig sem tudna szá¬molni. Nincs még kellő tapasztalata, de az ifjúság bája sok mindent pótol. Nem igaz?
– Befejezted?
– Ereszd el a karom, fáj. Ne félj, nem akarok erőszakkal be¬mászni a dunyhád alá. Csak tanácsolni szeretnék valamit. Jó lenne, ha kivernél a fejedből egy óriási ostobaságot
– Éspedig?
– Hogy meg akarom ölni Miss Bartont.
– Sosem állítottam.
– De ott forog az agyadban, ne is tagadd! Nos, nem akarom megölni, csak móresre tanítani, és azt meg is teszem. Majd akkor lépek le Lord Hayestól, ha akarok, annyi pénzzel; hogy megveszem a preparátorait, megveszlek téged is, kitömlek, és betétetlek a vitrinembe. Hogy tetszik az ötlet?
– Mérsékelten. Mindig is utáltam a huzatos vitrineket.
Megrázta a fejét és rám mosolygott. Immár ismét barátian meleg volt a tekintete.
– Klassz pasas vagy. Kiváló szerető lehetsz. Csakhát... mit ér az olyan szerető, akinek kettéhasadt a koponyája és... egy kicsit túl hideg és túl merev. Gondolj erre, Leslie, és próbáld meg elkapni a feketefogút.
Kinyitotta az ajtaját és belibbent a szobájába.
Mintha jeges szélroham száguldott volna végig a folyosón.

Úgy gondoltam, most már senki sem állíthat meg a szobámig. Komoran leszegtem a fejem és éppen átkapcsoltam volna az agyam egy másik vágányra, amikor az egyik félig nyitott ajtó résén át rám sziszegett valaki.
Mivel a sziszegés Miss Elisabeth Barton cellája felől jött, először nem akartam hinni a fülemnek. Aztán már hittem neki, mivel a szememnek is hinnem kellett. Az ajtónyílásban ugyanis Miss Barton feje, majd a keze bukkant fel s ez utóbbival felém intett.
Mit volt mit tenni, mély sóhaj kíséretében a küszöbéhez cso¬szogtam.
– Jó reggelt, Miss Barton.
– Jöjjön be gyorsan!
Mire felocsúdtam, már' be is csukódott mögöttem az ajtó.
Miss Barton barna selyemköpenyben, fésületlenül, megle¬hetősen elhanyagoltan állt előttem, hajdani Maigret-filmek el¬csigázott főszereplőire emlékeztetve. Enyhén remegett a keze, ahogy cigarettára gyújtott.
– Magát nem kínálom, mivel George szerint nem dohányzik.
– Néha-néha rágyújtok egy pipára.
– Hát pipám az nincs. De ha van magánál...
– Kibírom nélküle. Kolostorban úgyis csak ritkán haszná¬lom. Miről van szó, Miss Barton?
Miss Barton sóhajtott és rázöttyent a székére. Ismételten kénytelen voltam megállapítani, hogy jó nagy lendülettel belé¬pett abba a korba, amikor már megfelelő kikészítés nélkül pon¬tosan annyit mutat, amennyi. Immár nem kell többé lábujjhe¬gyen állnia ahhoz, hogy elérje a negyvenötöt.
Miss Barton kifújta a füstöt, aztán remegő kézzel letette a ci¬garettát egy hamutartónak kinevezett halkonzerves doboz szé¬lére.
– Először is... bár kevés az időnk, hadd kérjek bocsánatot a tegnapi miatt. Nem akartam megbántani.
– Felejtse el – mondtam. – Valamennyiünknek kánkánt jár¬nak az idegei. Néha magam is megfeledkezem a jó modorról.
Felemelte a cigarettáját és nagyot szippantott belőle.
– Kissé... ki vagyok borulva. Belekeveredtem valamibe, ami... azt hiszem, nagyon veszélyes dolog. Attól félek... meg akarnak ölni. Sőt, biztos vagyok benne.
– Biztos benne?
– Holtbiztos.
– Ne haragudjon, de mindenki fenyegetve érzi magát. Töb¬ben is érdeklődtek nálam, neki lehetne-e vágni a Timpuba ve¬zető útnak.
– Lárifári! Én nem megérzésekre hagyatkozom, és mégcsak nem is arra, hogy a feketefogú bárkit, bármikor eltehet láb alól.
– Hát akkor mire?

– Ezt most még... nem mondhatom meg.
– Akkor hogy akarja, hogy segítsek magának?
Letette a cigarettáját és az asztalra borult. Két tenyerét a fejé¬re szorította, így csak tompán, messziről hallottam a hangját.
– Ha biztos lennék benne, hogy segíteni tud rajtam, mindent elmondanék önnek. De félek, hogy kinevet.
– Dehogy nevetem ki.
– Még meg kell gondolnom.
– Tudja ki a gyilkos?
– Tudom.
– Azt mondja, tudja ki a szerzetes?
– Nem – tiltakozott ijedten. – Azt nem tudom.
– Hát akkor? Nem a szerzetes gyilkol?
Még erőteljesebben szorította a halántékára a kezét.
– Istenem, Mr. Lawrence, ez egy olyan hihetetlen történet, hogy ha elmondanám, kinevetne érte, és egyetlen szavamat sem hinné el. Istenem, istenem, miért kellett nekem ebbe belekeve¬rednem?
Sóhajtottam és erőt véve magamon, átkaroltam a vállát.
– Figyeljen ide, Miss Barton. Jondon szerzetes és én a bhutáni királyságot, és Őfelségét, a bhutáni királyt képviseljük. Mint a seriffek Amerikában az elnököt. Kötelessége elmondani nekünk mindent, amit csak tud, nekünk viszont kötelességünk megvédeni önt. Ha elmondja...
– Nem fogják tudni rábizonyítani a gyilkosságokat. Ravasz, mint a róka.
– Miss Barton – ekkor már akaratom ellenére ingerülten csengett a hangom. – Önnek kötelessége...
– Jézusom! – nyögte. – Most már úgyis minden mindegy... Figyeljen ide. De meg kell tőle védeniük minden eszközzel. Oda, a barlanghoz is csak azért mentem fel, hogy meggyőződ¬jek róla, valóban ott vannak-e a lányok.
– Ön tudott róla, hogy két halott lány van odafent?
– Hogyne tudtam volna. Hiszen elmondta!
– Ki?
Jeges félelem söpört végig rajtam. Egyetlen pillanat még és feltárul előttem a titok, amelyről halvány fogalmam sem volt, micsoda. Ritkán ültem még életemben ilyen zavaros kulimász közepén mint itt, Taglung kolostorában.
– Jó – mondta sóhajtva. – Figyeljen ide...
Ebben a pillanatban megkopogtatták odakint az ajtót.
Miss Barton összerázkódott és rémülten a pongyolája zsebe felé kapott. Mielőtt megakadályozhattam volna, már ki is húzott belőle egy pisztolyt.
– Ki az?
– Muzzy – hallottam a lágy hangot a folyosóról.

Miss Barton rám nézett, aztán visszadugta a fegyvert.
– Jöjjön vissza fél óra múlva – suttogta és az ajtóhoz lépett. – Te vagy az, Muzzy?
– Bejöhetek?
– Éppen... öltözködöm. Csak nincs valami baj?
– Vic... nem érzi jól magát. Szeretné, ha átjönne hozzá.
– Miért nem Lady Hayest hívod?
– Nem találom sehol. Vic azt mondja, kezdik rácsavarni a befőttesüvegre a tetőt. Ez pedig annyit jelent...
Gyorsan az ajtóhoz léptem, és mielőtt Miss Barton megakadályozhatta volna, elfordítottam a kulcsot.
Muzzy meghökkenve rám bámult, aztán élénkvörös pír ön¬tötte el az arcát.
– Bocsásson meg, Mr. Lawrence, bocsásson meg. – Szinte könyörögve nyújtotta felém a karját, mintha imádkozna. – Istenem, ha tudtam volna. Eszem ágában sem lett volna... Honnan is sejthettem volna...
– Jól van, jól – próbáltam leszerelni diáklányos sápítozását. – Nem arról van szó, amire maga gondol. Csak beszélgettünk Miss Bartonnal.
– De hát... én is erre gondoltam. – Elnézett mellettem s a mögöttem idegesen toporgó Miss Bartont vette szemügyre. – Ha befejezték... bejön Vichez?
Miss Barton rám pillantott.
– Én nem is tudom...
– Menjen csak nyugodtan – sóhajtottam. – Nyugtassák meg Victoriát. És vigyázzanak magukra. Remélem, hamarosan is¬mét összefutunk.
Ez utóbbi mondatom kifejezetten Miss Bartonnak szólt.
Akkor még nem sejtettem, hogy teljesen feleslegesen.

63

Robert McKinley az ajtófélfának dőlve komoran maga elé bámult. Az ablakokon beszűrődő halvány fényben furcsa, álló istenszoborra emlékeztetett. Néhány pillanat erejéig végigfutott az agyamon a gondolat, vajon láttam-e már valaha is, vöröses¬szőke, kefehajú, szeplős, lámaista istenséget, de akárhogy is törtem a fejem, nem tudtam még csak hasonlóra sem visszaem¬lékezni. Talán Vadzsrapániból, a démonok őrizőjéből volt ben¬ne valami, de abból is alighanem csak komor tekintete.
Ahogy meglátott, ellökte magát az ajtófélfától és úgy sétált be előttem a szobámba, mintha az övé lett volna, nem az enyém. Amikor átléptem a küszöböt, már az ágyam szélén ült olyan pillantásokat vetve rám, mintha bizony én törtem volna be az ő cellájába kopogtatás és lábtörlés nélkül. Szája széle rángatódzott a visszafojtott indulattól, majd mielőtt még megszólal¬hattam volna, hosszú, vékony karjával kaszálni kezdett, mint a legyet éppen elkapni készülő pók.
– Nem gondolja, hogy magyarázattal tartozik nekem? – tá¬madt rám.

– Maga már ismét olyasmit csinált, hogy az... hogy az egyszerűen kimondhatatlan. Maga... maga... – elcsuklott a hangja s magasra szaladt, mint festőinas a kettőslétrán.
Lerúgtam a csizmám és magam alá húztam a lábam. Bár nem sikerült tökéletesre a lótuszülés, mégiscsak nyomasztóan hat¬hatott rá, mert felpattant és ingerülten ugrándozni kezdett az orrom előtt.
– Ha azt hiszi, hatni tud rám ezzel a hókuszpókusszal, téved! Felőlem csinálhatja, nem omlók a lábához tőle!
– Nem azért csinálom, hogy akárhova is omoljon – mondtam. – Egyszerűen arról van szó, hogy szeretek így ülni. Leg¬alább annyira, mint maga veszekedni.
Jó darabig csak némán tátogott, mint a szakadt cipő. Sóhaj¬tottam s mielőtt még megüthette volna a guta, felálltam és meg¬veregettem a vállát.
– Ki vele, mi a baj?
Úgy rázta le a kezem, mintha hernyó esett volna rá egy közeli fáról.
– Csak ne bizalmaskodjék, hallja! Főleg most, hogy éppen tönkretenni készül négy év kemény munkáját.
– Nofene – nyitottam kerekre a szemem. – Mi az a munka, ha nem vagyok indiszkrét?
McKinley felemelte a karját, mint az átkozódó próféták a si¬vatagban.
– Tudja azt maga nagyon is jól, hiába vág ilyen ostoba képet! De ha hallani akarja, hát kimondom: Janeene a négy évi mun¬kám. Sőt, ha az egyetemi éveit is beszámítjuk, nyolc. És maga ezt kockáztatja.
– Nem mondaná meg mivel?
– A puszta létével, azzal. Meg azzal, hogy eltereli a figyelmét a munkájáról!
– Mivel terelem el?
– Ne akarja, hogy kimondjam! Mindent tudok!
– Janeene beszélt magával?
– Hát éppen ez az, hogy nem beszélt. Eddig minden titkát megosztotta velem. Most pedig hallgat... Jól tudom, hogy a maga keze van a dologban. Bár az éjszakát Brigyud rinpócséval társalogtam át a könyvtárban, azért Janeenen-en tartottam a szemem. Tudok, amit tudok. Ne nézzen így rám! Legalább va¬lami kis lelkifurdalást érezhetne...!
– Ami azt illeti, érzek is.
– Sosem hittem volna, hogy legalább erre képes.
– Csak nem amiatt, amire maga gondol.
Nagyot nyelt és csüggedten legyintett.
– Magával aztán hiába beszél az ember! Inkább lemegyek a konyhába és kérek valamelyik lámától egy szakajtó borsót.
– Borsót? – kérdeztem elhűlve. – Miért?
– Hogy a falra hányjam. A maga rinocérosz lelkén úgyis ki¬csorbul

minden igyekezetem.
– Figyeljen ide – markoltam meg a karját; – Ahelyett, hogy erkölcscsősz vénkisasszonyt játszana…
– Hát ez aztán már mégiscsak túlzás! – sikította felugorva, elvékonyult hangon. – Méghogy én vagyok az erkölcscsősz? Vegye tudomásul…
– Amíg mi veszekszünk, a feketefogú kiirt bennünket.
Visszanyomtam az ágyam szélére és jó öt percig beszéltem a lelkére.
Külön tanulmányt érdemelne, mi minden hullámzott át az arcán. Amikor befejeztem, felugrott és mellemnek bökte bosszú, kinyújtott mutatóujját.
– Maga megbolondult!
– Miért bolondultam volna meg?
– Ilyen ostobaságot még életemben nem hallottam. És kü¬lönben is… miben tudnék segíteni?
– Elsősorban abban, hogy töri a fejét azon, amit tőlem hallott. Majd szólok, ha szükségem lesz magára.
Miután dohogva és fejét csóválva, elhagyta a szobám, fel¬húztam a csizmám és rövid töprengés után kiléptem a folyosóra.
Arra már nem vesztegettem az időt, hogy be is csukjam ma¬gam mögött az ajtót.
64
Brigyud rinpócse gondolataiba merülve kucorgott egy ko¬pottas szőnyegen s éppen abban a pillanatban ejtette lába mellé forró csészéjét, amikor átléptem a küszöböt Villámgyorsan szájába kapta néhány ujját és szopogatta, mint majom a nyalókát.
– Te vagy az, Blobzang rinpócse? – kérdezte fájdalmas han¬gon, szemrehányó pillantást vetve hálátlan ezüstcsészéjére. – Hiába, a baj nem jár egyedül… Bár az is igaz, hogy szép álmom, volt az éjszaka.
– Igazán? Mintha valaki azt említette volna, hogy Robert McKinleyvel diskuráltatok a könyvtárban.
– Óh! – derült fel az arca, miközben kiköpte az ujjait a szájá¬ból. – Robert rinpócse nagyon bölcs ember. Okos gondolatai vannak. De miért jöttél, rinpócse?
– Azt mondtad, szép álmod volt?
– Csak néhány percig aludtam. Azt álmodtam, hogy a rodzsung ismét gyilkolt.
– Csodaszép álom lehetett.
Rám emelte ravasz szemét és ismét megvakarta a feje búbját.
– Téged gyilkolt meg, Blobzang rinpócse.
Olyan elégedetten nézett rám, mintha máris ott látta volna a függönyzsinórt a nyakam körül. Vagy mintha elegáns kis nyílás tátongott volna a koponyám tetején.
– A thankáért jöttem – mondtam szárazon.
Brigyud elvigyorodott.

– Megsértődtél?
– Nem kedvelem, ha falra festik az ördögöt.
– Nem kell megrémülnöd. Nagardzsuna indiai bölcs szerint, akit holtan lát az ember álmában, hosszú életű tesz a valóság¬ban. Azt mondod, a thankáért jöttél? – Felállt, a szemközti falra erősített szekrénykéhez lépett és elfordította a kulcsát. Matatott néhány másodpercig, majd amikor visszafordult, már a kezében sötétlett a tekercskép. – Gondolod, hogy találsz rajta valami ér¬dekeset? Meg lennék lepve, Blobzang rinpócse, őszintén mon¬dom, nagyon meg lennék lepve... Én ugyanis tüzetesen meg¬vizsgáltam, de nem találtam rajta semmit.
– Biztosan Pula festette?
– Rajta van a neve. De egyébként is Pulára vall.
– Ezt hogy érted?
– Zagyva, mint Pula volt.
Csodálkozva pillantottam rá. Igen sokat beszélgettem életében Pulával, de zagyvaságnak még a nyomát sem tapasztaltam nála. Ellenkezőleg: nagy tudású, világoseszű férfiúnak ismertem.
– Miért lett volna Pula zagyva?
– Sosem mondta ki egyenesen a dolgokat.
– Milyen dolgokat? – kérdeztem értetlenül.
– Ej, hát a világ dolgait! Bármit is kérdeztél tőle, sosem egyenesen válaszolt rá, hanem példázatokkal. Ha megkérdezted tőle, nincs-e szüksége új palástra, sosem azt mondta, hogy igen vagy nem, hanem csak hímezett-hámozott. Azzal kezdte, hogy amikor Buddha megteremtette a világot, a teknősbékának sem volt páncélja... Neked pedig ebből kellett kitalálnod, kell-e ne¬ki új palást vagy sem.
– Nem lehetett könnyű, kétségtelen.
– Naná, hogy nem volt az! Ha azt a következtetést vontad le a példázatából, hogy nem, másnap biztosan jelentkezett az új palástért ha viszont arra gondoltál, hogy feltétlenül szüksége van egyre, s elküldted neki egy lámatanonccal, másnap visszaküld¬te. Hát ilyen volt Pula.
– Eszerint a thanka értéktelen?
– Teljességgel az. Ha a legügyetlenebb szerzetessel készít¬tetsz egyet, az sikeredik hasonlóra. Nem is értem pontosan, ho¬gyan vetemedhetett arra Pula, hogy ecsetet fogjon a kezébe. Azt pedig végképp fel nem foghatom, hogy került ez a semmire-sem-jó-mázolmány Őszentsége gyűjteményébe.
– Ahonnan ráadásul ellopták. Sőt, Jondon rinpócse szerint feltúrták érte a fél világot.
– Akkora ostobaság ez, Blobzang rinpócse, mint Pula példá¬zatai. Ki lehetett az a buggyant agyú, akinek éppen ez kellett? Semmi sem szabályos rajta, semmi sem ott van, ahol kellene: mintha Pula

szántszándékkal szegült volna szembe a thanka-festés szabályaival.
– Jondon mit szólt hozzá?
– Jondon rinpócse csak hümmögött és igazat adott nekem.
Megforgattam a thankát a kezemben és szertartásosan meg¬hajoltam. Brigyud csak legyintett és komoran a levegőbe me¬redt.
Talán megpróbálta maga elé idézni tovaröppent szép álmát.
65
McKinley az alacsony sámlin foglalt helyet, Jondon pedig a szőnyegre telepedett. Töltöttem mindegyiküknek egy-egy csé¬sze teát, majd kigöngyöltem a thankát.
– Hát ez lenne az.
Jondon megsimogatta kopasz fejét és a thanka helyett a leve¬gőben lebegő porszemekre bámult. Robert a tekercskép felé hajolva kinyújtott mutatóujjával megsimogatta fénylő felszínét.
– Mennyi idős lehet?
– Cirka negyvenéves.
– Ahhoz képest egész jól tartja magát. Mintha tegnap festet¬ték volna.
– Azért látja ilyennek, mert mióta megfestették, jószerével csak múzeumokban vagy raktárakban hevert. Nem úgy mint templomokban függő, füstölők füstjében pácolódott ikertest¬vérei.
– Őt miért nem akasztották fel egy templomban?
– Jó kérdés.
Jondon a thankára pillantott, majd vissza rám.
– Menjünk sorjában?
– Menjünk.
McKinley felvonta a vállát.
– Nekem mi lesz a dolgom?
– Figyeljen, és ha valami olyasmit lát vagy hall, amit nem ért, vagy nem tetszik magának, tegyen fel kérdést.
– Akkor mást sem tehetnék, mint kérdeznék. Az egészből nem értek ugyanis semmit.
Sóhajtottam és a thanka fölé hajoltam.
– Hogy ne legyenek kétségei felőle: ez egy tipikus tekercskép, azaz thanka. Úgy készült, hogy a selyemanyagra előraj¬zolták a későbbi képet, majd gondos munkával kifestették. Re¬mélem, nem akarja, hogy előadást tartsak magának a thankakészítés szabályairól?
– Isten ments!
– Ez esetben megismétlem: figyeljen. És ha nem ért valamit, szóljon nyugodtan közbe. Lehet, hogy nagy szükségünk lesz a kérdéseire.
Jondon és én annyira megszoktuk már a thankák látványát, hogy azt sem vesszük észre rajtuk, ami kiszúrja a szeműnket.
McKinley megdörzsölte olvasó-szemüvegét, mintha arra akarná rábírni, igyekezzék megfelelni a rá váró feladatnak.
– Akár el is kezdhetik.

Jondonra pillantottam.
– Kezdhetjük?
– Kezdjük.
Elkezdtük.
66
A tekercskép közepét hatalmas, pagodatetejű házakból álló, tipikus kolostoregyüttes foglalta el. Pontosan kilenc pagodatetőt számoltam meg rajta: éppen annyit, amennyi Taglungban volt.
McKinley megvakargatta sörtehaját.
– Biztos hogy ez Taglung?
– Holtbiztos.
– Miért olyan biztos benne?
– Számolja meg a tetőket.
– Már megszámoltam. Éppen kilenc.
– Taglungban is kilenc pagodatető van.
– Máshol is lehet annyi.
Jondon arcán vidám mosoly suhant át.
– Ez igaz. Csakhogy ott vannak a hegyek. Ezek a környező hegyek.
– Valóban azok?
– Vitán felül áll. Látja itt az ikercsúcsot? Mellette ezt a lankás domboldalt a kőszoborral?
– Eddig fel sem tűnt. Milyen szobor ez?
– Tulajdonképpen nem is szobor, hanem csorten.
– Az mi?
– Ereklyetartó. Alul lapos, majd csúcsosan emelkedő, osz¬lopszerű építmény
– Érdekes észre sem vettem odakint.
– Nem is vehette. Éppen hó takarja. Visszatérve a kolostor¬hoz: ennyi megegyező vonás nem lehet véletlen. A thanka minden kétséget kizáróan Taglungot ábrázolja.
McKinley felemelte mindkét tenyerét.
– Megadom magam. Véletlen egyezésnek valóban kicsit sok lenne. Ezek itt mik a kolostor bejárata előtt?
– Komolyan kérdi?
– Emberek?
– Maga mire gondolt?
– Hasonlóra. Csak éppen nem értem, ez a három miért nagy, ez a tíz pedig miért olyan kicsi? Éppen a nagyok derekáig érnek.
Ekkor már mindhárman feszült figyelemmel bámultuk a ko¬lostor kapuja előtt felsorakozott tizenhárom aprócska figurát. Hiába méregettük azonban a szemünket, semmi jellegzetesét nem tudtunk felfedezni a ruházatukon, mintha ezzel a csekély¬séggel Pula egyáltalán nem törődött volna. Mind a tizenhárom emberke csukaszürke lebernyegfélét hordott, ami akár egyen¬ruha is lehetett

volna. Csak hát melyik hadseregnek van ilyen jellegtelen, semmihez nem hasonlítható egyenruhája?
– Törpék – válaszolt saját, korábbi kérdésére Robert. – Nem is vitást törpék.
– Vagy a másik három óriás.
– Nem lehet, hogy yetik? Havasi emberek?
– Ruhában?
– Szállítanak is valamit... mintha ládák lennének a vállukon.
– Azok is.
– Uramisten! Hiszen ezeknek a kis fickóknak fekete a foguk!
Valóban ez volt a legfontosabb az egészben. Az arcuk egyál¬talán nem látszott; Pula úgy elnagyolta, mintha egyáltalán nem izgatta volna, hogy néznek ki. Az egyedüli, ami felkeltette a fi¬gyelmét, a kis fickók foga volt.
McKinley értetlenül rázogatta a fejét.
– Mi az ördögöt jelenthet ez a fekete fog? Maguk szerint mit? Hallottam valahol, hogy vannak bizonyos afrikai törzsek, ahol festik a fogakat... Nem lehet, hogy ezek a fickók négerek? – Aztán akkorát ugrott, hogy majd hanyatt estünk rémületünkben. – Megvan! Négerek!
– Csak a foguk fekete, nem az arcuk – figyelmeztette Jondon.
– Na és, számít az? Pula művész volt, vagy mi a szösz. A művészek pedig elég hülyék ahhoz, hogy összevissza má¬zoljanak mindent. Nyilvánvalóan ezzel akarta kifejezni, hogy az illetők feketék. Ráadásul törpék. Fekete és törpe egyenlő busmanokkal. Ezek a kis fickók busmanok a Kalahári sivatag¬ból.
– És a hosszúak? Ezzel a furcsa lelógó kendővel a fejükön?
– Rabszolgahajcsárok – mondta McKinley ellentmondást nem tűrő hangon. – Arabok. Ők hordanak a fejükön burnuszt. Mert ez burnusz. Márpedig Afrikában arabok voltak a rabszol¬gakereskedők. A képlet világos: arab rabszolgakereskedők busmanokat adtak el Taglungban.
Jondon mosolygott és a kép bal alsó sarkában lótuszülésben várakozó, vérzőfejű szerzetesre mutatott.
– Ő az, akit említettem. Mintha csak neki is meghasították volna a koponyáját.
Előrehajoltam, hogy jobban kivehessem a láma arcát, mi¬közben majdhogynem összeütöttem a fejem McKinleyével.
– Vajon ki lehet a fickó?
Mintha halványan kezdett volna kibontakozni egy kontúrtalan figura bizonytalan gondolataim ködéből. Olyannyira hihe¬tetlennek tűnt azonban a dolog, hogy egyelőre nem is szóltam róla a másik kettőnek.
Jó tíz percig vizsgálgattuk még a thankát, anélkül hogy bár¬miféle eredményre jutottunk volna. Jondon és McKinley megpróbáltak ugyan rájönni, ki lehet a vérzőfejű, lótuszülésben pihenő láma; sajnos kevés, sikerrel. Robert közben egyre jobban belelovalta magát a

rejtvényfejtésbe: égő arccal közvetlenül Jondon orra előtt hadonászott, míg a szerzetes csendes mosollyal hallgatta. Néha-néha pillantott csak a tekercsképre, mégis biztos voltam benne, hogy recehártyájára fényképezi a tekercs minden egyes, apró részletét.
Engem azonban ekkor már a thanka egész felső harmadát el¬foglaló, hatalmas Geruda-madár foglalkoztatott. Mintha fe¬nyegetőn tornyosult volna a kolostor fölé; hegyes végű szár¬nyaival a pagodák felfelé türemkedő sarkait fenyegette.
Olyannyira belefeledkeztem a madár bámulásába, hogy nem is érzékeltem a beállott csendet. Csak akkor riadtam fel, amikor McKinley oldalba taszított.
– Talált valamit?
– A madarat nézem.
– Ez madár?
– Maga szerint mi?
– Eddig azt hittem, pusztán díszítő elem.
– Pedig valódi madár. Méghozzá a Khalding, szanszkritul Garuda. Remélem, hallott már róla?
– Az, amelyik kígyókat zabál? Mit keres itt a kolostor felett? Rá akar szállni?
Elégedetten láttam, hogy Jondon figyelme is a madár felé fordul. Komoran összehúzta a szemöldökét, mintha csak kor¬holná magát amiatt, hogy mind ez ideig nem fordított kellő fi¬gyelmet Khaldingra.
A hatalmas, fényes tollú lény a kolostor felett lebegett lehaj¬tott fejjel, figyelő, élénk tekintettel.
McKinley megcsóválta a fejét.
– El nem, tudom képzelni, miért kóválygoghat odafent. Ha csak arra nem gondolunk, hogy ezek a csomagokat cipelő akár¬kik nem is emberek, hanem kígyók.
– Kígyóóóók?
– Maguk mondták, hogy Pula kedvelte az allegóriákat. Sze¬rintem Khalding és a kígyók harcát ábrázolja a kép. Valamennyi emberi alak kígyó. Egyiküket fejbecsapta a csőrével, ennek aztán megreped a koponyája. Mit szólnak az ötletemhez?
Elképedt arcunkon láthatta, hogy nemigen adnánk érte No¬bel-díjat. Erre csak legyintett és fáradtan a teájáért nyúlt.
– Nehéz a kedvükre tenni, az már szentigaz! Akkor mondják meg maguk, mi a fenét keres ez a madár a kolostor felett?
Válasz helyett még egyszer tüzetesen szemügyre vettem Khaldingot. Akárhogy is méregettem azonban a szemem, sem¬mi gyanúsat vagy rendkívülit nem láttam rajta. Hacsak...
McKinley azonban megelőzött. Mintha csak olvasott volna a gondolataimban, a madár hasa tájékára bökött.
– Ennek a szárnyasnak nincs lába! Valóban nem volt.

Jondonra pillantottam, aki tanácstalanul széttárta a karját.
– Bár igaz – töprengett hangosan McKinley –, hogy a mada¬rak repülés közben maguk alá húzzák a lábukat, ez a fickó azonban... hohó... azért mégiscsak van itt valami!
Aztán olyasmit tett, amiért a világ minden valamirevaló mú¬zeumából jó néhány pofon kíséretében azonnali hatállyal kito¬loncolták volna. Ujját Khalding hasára nyomta, majd dörzsölgetni kezdte a kissé elkoszolódott képet.
– Ez az – mondta aztán elégedetten. – Van neki, csak görbe.
Jondon a madárhoz hajolt és megcsóválta a fejét.
– Ezek nem lábak, hanem khorlok.
– Jézusom – mondta McKinley. – Az mi?
– Mivel maga nem kedveli a filozófiát – mosolygott a láma –, maradjunk annyiban, hogy a Tan kerekei. A világ forgását szimbolizálják, benne az emberi lelket, amely kénytelen újra és újra visszatérni: újra és újra romlandó testet keresni magának.
– Hm – morogta Robert. – Látott már maga ilyen madarat?
– Őszintén szólva soha. Bár meglehetősen jól ismerem a lámaista ikonográfiát, még nem tapasztaltam, hogy Khaldingnak kerekei lettek volna.
– Fura látásmódja volt az öregúrnak, szentigaz!
– Adja csak ide a zsebkendőjét!
Ekkor már olyan izgatott volt a hangom, hogy a másik kettő is felfigyelt rá.
– Magának nincs? – kérdezte McKinley, de azért engedel¬mesen felém nyújtotta.
– Van, csak nem akarom összepiszkolni.
Robert zsebkendője segítségével rövid idő alatt sikerüli megszabadítanod a hasadtfejű lámát mindazon szennytől, ami az elmúlt évtizedek során annak ellenére rakódott rá, hogy a thanka soha sem függött imateremben.
Áldozatos munkálkodásom eredményeképpen legnagyobb megelégedésemre napvilágra került a szerzetes mindeddig lát¬hatatlan karja, ha az ablakon beszűrődő halvány fényt egyálta¬lán napvilágnak lehet nevezni. Másik, ölében tartott kezét már eddig is láttuk; ebben a rdordzsét, a villámszimbólumot szo¬rongatta. A frissiben felfedezett kéz ernyedten lógott a teste mellett abban a furcsa, enervált tartásban, amelyben Sákjamúni buddha tartja a kezét megvilágosodása pillanatában, felhíva a föld isteneinek figyelmét a nem mindennapi eseményre. Ezt a kéztartást szanszkritul bhumiszparsának hívják.
McKinleynek természetesen fogalma sem lehetett mind¬ezekről, így aztán nem is nagyon értettem izgalmamat.
– Talált valamit?

Tettem még néhány óvatos mozdulatot, melynek következ¬tében kibontakozott az ülő szerzetes mögötti háttér is. Ovális, cakkozott vonalka; hasonló egy óriási tojáshoz.
McKinley gyanakodva húzta össze a szemét.
– Ez mi?
– Olyasmi lehet, mint a glória. Talán a szerzetes testéből kisugárzó energiára utal, amely mintegy védőn fogja körül. Fi¬lozófiai értelemben...
McKinleyben ekkor elpattanhatott valami, mert felugrott és fölénk magasodva kiáltozni kezdett.
– A fenébe a filozófiával, a fészkes fenébe! Elegem volt ebből az egész szar tökölődésből. Azt sem tudom, hova dugjam a fejem: legszívesebben homokba rejteném mint egy hülye strucc, maguk meg ahelyett, hogy a gyilkost hajszolnák, egy idióta rajzzal szórakoznak. Kit érdekel, mi a francot ábrázolt ezen a szerencsétlen képen az öregúr!? Kérdem én, Bosch mit ábrázolt a mázolmányain? Szerintem ő maga sem tudta, nem¬csak mások. Csak festette, ami az eszébe jutott; a festők már csak ilyenek. Egy reggel, ez a Pula is arra ébredhetett, hogy nincs tyúkfarm a környéken. Erre festett egyet. Ez a nagy dög, Khalding, vagy micsoda, a kotlós, ezek a ládák meg a tojások.
– Négyszögletes tojások?
– Ahol a kotlósnak kereke van, ott a tojás is lehet négyszög¬letes. Maga meg mit bámul olyan kétségbeesetten?
A kérdés minden kétséget kizáróan nekem szólt.
Én azonban ennek ellenére sem tudtam válaszolni, mivel egyszerűen belém szorult a levegő.
A képen tátható összefüggésekből ugyanis rájöttem valami¬re, amire rég rá kellett volna jönnöm, ha figyelmesebben tanul¬mányozom Pula alkotását.
Egycsapásra megértettem, miért folyik évek óta gyilkos harc Taglung kolostorának környékén.
67
Amikor Jondon és McKinley elmentek, kinyitottam az abla¬kot, megvártam amíg a Himalája jéghideg levegője betölti a szobát, összetekertem a thankát, felvettem a lábbelim és a szer¬zetesi palástom. Annak ellenére, hogy kunkoriorrú lámacsiz¬mában nem könnyű lótuszülésben meditálni, én mégis megtet¬tem. Fel kellett készítenem magam testileg-lelkileg a nagy összecsapásra.
Bár a meditáció feltételezi a teljes elmerülést a tudatalattiban, a thankán ábrázoltak annyira felkavartak, hogy ezúttal képtelen voltam rá. Hiába próbáltam meg, ha csak rövid időre is kitörölni az agyamból a környező világot, csak nem akart sikerülni. He¬lyette mindegyre a kép egyes részletei furakodtak csukott szemhéjam mögé.
Amikor úgy-ahogy mégiscsak sikerült felkészítenem magam, egy

másfajta felkészülésen is túl kellett esnem. Előhúztam a stukkerom, gondosan ellenőriztem, rendben van-e vele min¬den, aztán a köpenyem alá rejtettem.
Tapasztalatból tudtam, nagy dolog az om mani padme hum, kellő időben mondva hatásos is lehet, az azonban semmiképpen nem árthat, ha egy 38-as Smith and Wessonnal is megtámogatja az ember.
Miután úgy éreztem, némi eséllyel vehetem fel a küzdelmet a körülöttünk ólálkodó Gonosszal, becsuktam magam mögött az ajtót és elindultam, hogy megpróbáljak csapdát állítani neki.
Baljós recsegéssel hajlongott a folyosó padlója kunkoriorrú csizmáim alatt.
Mintha figyelmeztetni akart volna valamire.
68
Előhúztam köpenyem alól a thankát és Brigyud orra elé terí¬tettem.
Az apát dörmögött valamit, gyanakodva rám pillantott, majd óvatosan szemügyre vette
– Már jó néhányszor végignéztem – mondta kelletlenül. – Mégsem láttam semmit rajta.
– Nézd csak meg ezt a lámát itt a sarokban!
– Mit nézzek rajta? Számtalanszor megnéztem. Szét van hasadva a feje, mint Pulának és a többieknek. Csakhogy semmit nem tudok kezdeni vele. Semmit az égvilágon. Lehetséges, hogy Pula e miatt a thanka miatt halt meg, lehetséges, hogy a varázslók ölték meg, lehetséges, hogy Pula maga is varázsló volt, csak jól rejtegette, mit tudom én. Mit akarsz tőlem?
– Megtisztítottam egy kicsit a szerzetest.
– Elég helytelenül tetted. Egy thankát nem szokás dörzsölgetni.
– Látod ezt a vonalat itt a háta mögött és a feje felett?
– Mindennapi dolog. A lelkéből kisugárzó energiát jelöli.
Ekkor a lótuszülésbe dermedt szerzetes mögötti tojásalakú háttérre böktem az ujjam.
– Nézd a vonalakat. Én is láttam már energiamezőt lótusz¬ülésben üldögélő istenek mögött. Csakhogy az szabályosan to¬jás alakú volt és a vonalak sem voltak cikcakkosak.
– Mit akarsz ezzel mondani?
– Hogy ez a vonal a szerzetes háta mögött nem energiamező.
– Akkor mi az ördög?
– Nézd csak a jobb karját.
– Blobzang rinpócse, én...
– Hova mutat?
– Blobzang rinpócse, te csak ne vizsgáztass engem! Ha jól tudom, még én vagyok a főláma. Természetesen tudom, hova mutat. Lefelé, a földre. Azt jelenti, hogy Buddha Sákjamúni, amikor elérte a megvilágosodást, azaz rájött, mi az örök for¬gásba való visszatérésünk

oka és hogyan lehet ezt megszüntet¬ni, a föld isteneit hívta tanúul, hogy megértette a világ legfon¬tosabb törvényét. Meg vagy velem elégedve?
– Bölcs vagy, Brigyud rinpócse.
– Ez a minimum, amit elmondhatsz rólam.
– Akkor viszont tudnod kell azt is, hogy Pula, aki szerinted is kedvelte a szimbólumokat, mit jelzett a kéztartással.
– Ne mondd! Mit jelzett?
– Hogy a föld alatt van valami.
Brigyudból kirobbant a kacagás.
– Naná hogy van! Rengeteg minden van a föld alatt. Például a kolostorom latrinája is.
– Képzeld csak el, hogy az, amit energiamezőnek tartasz, csak háttér. Valaminek a kontúrja. Egy természeti tárgy körvo¬nala.
Brigyud arcáról lehervadt a nevetés.
– Kontúrja? – kérdezte lassan. – Mi a fenének a kontúrja?
– Például egy barlang bejáratáé. Közönségesen fogalmazva, a szerzetes egy barlangban ül, háta mögött a barlang bejáratával és meditál.
– Höööööö!
– Mondjuk, hogy abban a barlangban, ahol holtan találtam Padmát, ahol megölték Dont, ahol az ismeretlen lány hullája fogadott, s amelynek a közelében Vandernootot is kinyírták.
– Höööööö! Odafent a fennsíkon?
– A fennsík hasadékában.
– Höööööö!
– Nézd csak a szerzetes kéztartását. Egyik keze az ölében nyugszik, a másik lefelé mutat, jelezve, hogy van valami odalent a föld alatt. Valami, amiért ölni is érdemes.
– Honnan tudta ezt... Pula?
– Pula szemtanúja volt egysmásnak, amit megfestett. S mivel kedvelte az allegóriákat, és különben sem értette, mi zajlik az orra előtt, maga módján az utókorra hagyta a tudását. Pula képe beszél, ha értő szemmel nézel végig rajta.
– Höööö! Te... érted, mit akar monda...ni?
– Még nem. Még nem találtam meg mindenhez a kulcsot. De megtalálom, arra esküszöm. Persze csak akkor, ha valaki segít nekem. Valaki, akinek tengernyi a tudása, s aki mindenre kész, hogy elhároljon a baj Taglung fölül.
Brigyud sóhajtott.
– Ha rajtam múlna, egyetlen percig sem haboznék rendelke¬zésedre bocsátani a megfelelő embert. Csak hát hol találok én ilyet? Talán csak Jondon rinpócse...
– Nem elég. Kell még valaki.
– De hát kicsoda?

Előhúztam a stukkert a palástom alól és a thanka tetejére fektettem.
– Te, rinpócse.
69
Éppen szerény vacsoránkat fogyasztottuk, amikor hatalmas ezüstkancsóval a kezében Me-long, a fiatal szerzetes lépett be az ajtón. Ímmel-ámmal töltött néhány csészével, aztán odakullo¬gott hozzám. Csak úgy sütött a szomorúság a szeméből.
– Valami baj van? – kérdeztem jó hangosan angolul.
Melong lopva körülnézett. Karjára tettein a kezem és bátorítóan megveregettem.
– Nyugodtan beszélhetsz, Melong rinpócse.
– Nem szeretnék... pánikot kelteni.
Ekkor már mindenki bennünket figyelt. Zimbalist papa fel¬emelte a csészéjét és csúfondárosan ránk köszöntötte.
– Pánikot? Én már attól sem rettennék meg, ha kiderülne, hogy halottat találtak az ágyamban.
– Mert a magáéban még nem találtak – replikázott Lady Hayes. – Az enyémben már igen. Azóta a földön alszom háló¬zsákban.
– Bocsásson meg – dörmögte Zimbalist. – Csak úgy kisza¬ladt a számon.
– Elég nagy paraszt – mordult rá Pulteney.
Zimbalist felhorkant.
– Valaki szólt, vagy csak a szél nyögését hallottam?
– Hagyják már beszélni a lámát! – csapta az asztalra a kanalát Hagman tiszteletes. – Valami pánikot emlegetett.
– Janeene nem akarnál visszavonulni...? – aggodalmasko¬dott McKinley, pedig még mindkettőjük tányérja teli volt.
– Nem – mondta határozottan Janeene. – Nem vonulok vissza. Tudni akarom, mi történik itt.
– Helyes – biccentett Stanton Lord Hayes bólogatásától megerősítve. – Gyerünk, beszéljen a láma. Mi adhatna okot még az eddiginél is nagyobb pánikra?
Melong sóhajtott néhányat, a kancsóval piszmogott, de még mindig nem nyitotta ki a száját.
– Mi az ördög lesz már? – türelmetlenkedett Stanton. – Ég a kolostor?
Egy emberként fordultunk az ablak felé. Mintha arról akar¬tunk volna meggyőződni, nem csapkodják-e odakint valóban lángok a falakat.
– Beszélj, Melong rinpócse – mondtam hátradőlve a széke¬men,
Melong megvonta a vállát, aztán a levegőbe meredt. Felte¬hetően azért, hogy ne találkozzék senkiével a pillantása.
– Pukhang visszajött – bökte ki aztán határozottan, majd makacsul összeszorította a száját, mintha elhatározta volna, többé egyetlen szót sem szól.
Döbbent csend ülte meg a termet. Mintha csak azt közölte volna

velünk, hogy ismét meggyilkoltak valakit.
– Ki az a... Pukhang? – tért magához elsőként Hagman tiszteletes. – Egy fáma?
– Beszélj, rinpócse!
Melong sóhajtott.
– Pukhangot Brigyud rinpócse küldte ki a gleccserhez. Ma reggel ment el... Nem szívesen, mert ő is tudja, mint mi vala¬mennyien, hogy a gleccsereknél démonok garázdálkodnak.
– Démonok? – tátotta el a száját Zimbalist pápa. – Egyre cif¬rább lesz a dolog.
– Pukhang vitt magával amulettet – biztosított bennünket si¬etve Melong. – Az Aranyfény-szutra néhány lapját. Egyfolytá¬ban azt olvasta, amíg el nem érte a gleccsert. Ott aztán… el¬mondott néhány imát a gleccser urának a tiszteletére.
– Az ki? – kérdezte megszeppenve Lord Hayes, mintha csak szemrehányást tettek volna neki, hogy elfelejtett bemutatkozni egy környékbeli arisztokratának.
– Hát... Tagmar.
– Legalább hölgy az illető?
Melong nem értette a kérdést, ezért segélykérőn pislantott rám.
– Nem hölgy – mondtam átvéve a beszéd fonalát. – Tagmar tigrisdémon.
– Kicsoda?!
– Tigrisdémon: Embertest a teste, tigrisfej a feje. Azonkívül a gleccserben lakik.
– És... mit csinál a gleccserben? – nyögte Pulteney.
– Jelenleg lökdösi.
Ismét csak Hagman tiszteletes nyerte a rejtvényfejtő ver¬senyt.
– Valami történt a gleccserrel?
– Jézusom! – szorította arcára a kézét Vic, miközben olyan rémület ült ki a szemébe, amilyet eddig még nemigen láttam emberi szemben. – Jézusom! Én megő...rülök. Én bedilizek.. Muzzy! Én ezt nem bíííírom ép ésszeeeel...
McKinley hozzám ugrott, elkapta palástom ujját, és rángatni kezdte, mintha megzavarodott volna.
– A fenébe is, köpje már ki, mit akar mondani a fickó! Egy¬szerűen nevetséges ez az egész! Errefelé nincsenek is tigrisek…
Lord Hayes megtörölgette a cvikkerét, és Melongra irá¬nyozta.
– Ez az izé... annyit akar jelenteni, hogy... a gleccser ismét megmozdult és további néhány napig nem lehet átmenni rajta?
– Pontosan azt. Lord Hayes.
– Úristen! – sóhajtotta Helena Bancroft olyan hangosan, hogy szinte sikoltásnak tűnt. – Itt fogunk megdögleni vala¬mennyien!

A hirtelen ránk tört csendet Langella tiszteletes törte meg.
– Nem tudnánk valahogy kapcsolatba lépni Timpuval?
– Hogyan gondolja? – érdeklődött Zimbalist papa. – Küld¬jünk füstjeleket?
– Nincs a kolostornak rádiója?
Melong, aki eddig mélyen hallgatott, büszkén felkapta a fejét
– De van, rinpócse! Nekem is van.
Langella arcát boldog öröm töltötte el.
– Akkor meg mit búslakodunk, testvéreim? Halleluja! Hála az Úrnak, meg vagyunk mentve! Még egyszer, halleluja!
Hagman tiszteletes elkapta az örvendező zakója szélét és visszarántotta maga mellé a padra.
– Hallgass, te hülye! Ezekkel a rádiókkal legfeljebb a szin¬gapúri szívküldit foghatnád.
– Én adó-vevőre gondoltam – nyögte Langella elsápadva.
– És, ha... mégiscsak nekivágnánk az útnak? – kérdezte Lady Hayes.
Melong megcsóválta a fejét.
– Halál. Ezerszeres halál. Tigrisdémon senkit nem enged át a gleccseren.
– Miért vagy olyan biztos benne?
– Pukhang visszafelé útján álmot látott Tigrisdémon meg¬jelent álmában és azt mondta, aki még egyszer megközelíti a gleccsert, meghal.
– Én nem fogom, az tuti – mondta Zimbalist és tört magának egy darabot a száraz lepényből. – Ti mindig ezt eszitek, édes fiam?
– Ha nincs, ezt sem – mosolygott Melong.
Stanton felállt és odaballagott hozzám. Megállt előttem, görnyedt testtartással, aztán rám villantotta a szemüvegét.
– Ön mit tanácsol, Mr. Lawrence?
Elhallgatott a suttogás, morgás, s még az is ágyúdörgésnek hangzott, amikor Lord Hayes ráejtette a zsebkését az asztalra.
Megvontam a vállam és én is törtem egy darabot a lepényből.
– Itt kell maradnunk.
– Kell?
– Mi mást tehetnénk? Ha kimozdulunk a kolostorból, a halál karjába futunk.
– És ha itt maradunk? Még csak három napja vagyunk itt, de már... nem is tudom, hányat öltek meg közülünk ezek az átko¬zottak! – s vádlón Melongra mutatott.
A szerzetes behúzta a nyakát, mintha bűntudatot erezne a gyilkosságok miatt.
– Tud valaki jobb megoldást?
Zimbalist felemelte a teáscsészéjét, mintha inni akarna belő¬le, de az utolsó pillanatban meggondolta magát és visszatette az asztalra.

– Figyeljenek ide, van egy ötletem.
Minden szem feléje fordult.
Zimbalist megvakargatta vörös orrát és pattintott egyet az ujjával.
– Ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez. Világos?
– Attól tartok, nem egészen – morogta Lord Hayes.
– Akkor elmagyarázom. Ha a gyilkos nem jön hozzánk és nem mondja, hogy emberek, én vagyok az, aki széthasítja a fe¬jéteket – márpedig mi a fészkes francért jönne? –, akkor nekünk kell hozzá mennünk. Nem igaz?
– Hogy képzeli ezt a marhaságot? – hökkent meg Pulteney.
– Nem marhaság ez, gyermek. Azt gondolom, indítsunk egy szívderítően izgalmas kis hajtóvadászatot. Mr. Lawrence, ön szerint hány szerzetes tartózkodhat a kolostorban?
– Egészen pontosan ötszáztizennégy.
– Nem kevés, az biztos.
– Ha jól értem, ön fel akarja kutatni a gyilkost. Nos, Mr. Zimbalist, ez aligha lehetséges. Végigjárt már valaha is pincétől padlásig egy lámakolostort?
– Mit akar ezzel mondani?
– Csak annyit, hogy könnyebb megtalálni egy tűt a szénakazalban, mint ekkora épületegyüttesben egy rejtőzködő szerze¬test.
– Maga sem tudná?
– Én sem.
– Akkor mit tegyünk?
Úgy láttam, elérkezett az én időm. Hátradőltem a székemben, ami nem volt kis teljesítmény, ha tekintetbe vesszük, hogy hiányzott a háttámlája.
– Úgy gondolom, mielőtt bármit is tennénk, meg kellene próbálnunk rájönni, miért gyilkol a fickó.
– Mert őrült! – mondta határozottan Hagman tiszteletes.
– Nem egészen biztos. Hátha csak nem akarja, hogy itt ma¬radjunk a környéken.
– Márpedig tudnia kell, hogy képtelenek vagyunk továbbmenni – mondta Pfitzman szájába szorítva a pipáját. – Tudnia kell, hogy csak a gleccser miatt vagyunk itt!
Elmosolyodtam és játszogatni kezdtem egy letört lepényda¬rabkával.
– Csak?
Ismét mindenki rám nézett. Mivel tovább játszadoztam, McKinley felugrott, hozzám rohant, kiragadta kezemből a jobb sorsra érdemes lepénydarabot és széles mozdulattal a falhoz vágta. A lövedék Lord Hayes orrát sorolva landolt, egy kopott, alighanem csitipatit, a táncoló, vidám csontvázat ábrázoló thanka mellett.
– Hagyja már abba ezt a neveletlen játszadozást! – kiáltotta Robert

egyre magasabbra srófolva a hangját. – Elegem van magából! Maga képtelen... egyszerűen képtelen emberi módon viselkedni! Ha valamit kérdeznek magától, ahelyett hogy... tisztességesen válaszolna... maga... maga...
Felemelte a kezét, mintha meg akarna ütni. Hátraléktem a székem, mert nagyon is tisztában voltam Robert McKinley ütéseinek erejével, de szerencsére Rosie és Janeene egyszerre ugrottak fel, hogy útját állják az indulni készülő pofonoknak.
– Robert! Kérlek, Robert...! – könyörgött Janeene megra¬gadva McKinley kezét. – Kérlek, Robert... ezt nem szabad!...
– Neki szabad!? – ordította McKinley. – Neki mindent sza¬bad? Már a Fülöp-szigeteken is tele volt vele a hócsizmám! Most aztán betelt a pohár. Idejövök békés kutatómunkára, ez az őrült meg ott lohol a nyomomban és ettől kezdve gyilkosság gyilkosságot követ.
– Pardon – mondtam felemelve a kezem. – Én voltam itt előbb!
Victoria ebben a pillanatban visítani kezdett. Két tenyerét a halántékára szorítva, monoton egyhangúsággal mint a beragadt villanyfűrész. Muzzy rávetette magát, átkarolta, mintha meg akarná védeni az egész gonosz, csak rá leselkedő világ ellen.
– Nem bíííííírom, Muzzy! Nem bíííííírooom! Ismét rácsavarjáááááááák a tetejéééééét!
– Ebbe bele lehet dilizni – sóhajtotta Zimbalist papa az asz¬talra vágva a csészéjét. – Ha nem hallgattatják el, beletömöm a szájába a zoknimat.
– Maga állat – mondta lakonikusan Pulteney, miközben úgy rángatódzott a bajusza, mint egy esőöntötte giliszta. – Maga... emberbőrbe bújt... gorilla.
Janeene, Muzzy és Rosie eközben felváltva nyugtatgatták Victoriát. A lány az asztalra fektette a fejét, szeme nyitva volt, mintha csak a deszkalapon árválkodó morzsákat számolgatná.
Lord Hayes a fejét csóválgatva odalépkedett hozzám.
– Mr. Lawrence... mintha az imént említett volna valamit. Mintha bizonyos célzást véltem volna, izé... kiolvasni a szavai¬ból. Azzal kapcsolatban, hogy... miért ölnek bennünket.
Ekkor már ismét mindenki bennünket figyelt. Még McKinley is megtörölgette az arcát, pedig eddig észre sem vette, hogy úgy futkosnak rajta a verejtékcseppek, mint az elégedett hangyák.
– Igen. Ezt kéne megtudnunk – mondtam határozottan.
– Netalántán van valami ötlete?
Mintha egészen kicsi gúnyt éreztem volna a hangjában.
– Azt hiszem, igen.
Stanton felállt és ő is odalépkedett hozzám. Lassan egész kis embergyűrű fogott közre.
– Hallhatnánk valamit a felfedezéséről?

Bár nemigen szoktak kolostorban és főleg imatermekben rá¬gyújtani, most mégis úgy éreztem, ezúttal talán kivételt tehetek. Főleg, hogy a vidám, táncoló csontvázak, a csitipatik sem vetik meg időnként az élet apróbb örömeit.
Előhúztam a pipám s a körülöttem felsorakozottak türelmet¬len szuszogása közepette megtömtem, majd szipákolva meg¬gyújtottam. Csak akkor kezdtem beszélni, amikor az első kari¬kák, megkerülve az asztalt, már a Négy Égtáj Őrei felé igye¬keztek
– Az a gyanúm, hogy a fekete fogú szerzetes nem véletlenül gyilkol bennünket.
– Véletlenül ritkán szoktak gyilkolni – morogta Zimbalist.
– Azt hiszem, őrangyalnak képzeli magát.
– Micsoda? – hökkent meg Pfitzman. – Őrangyalnak? Ez meg mi a szar?
– Más oldalról közelítve meg a dolgot: alighanem rejtőzkö¬dik valami Taglungban, ami nagyon, de nagyon a szívéhez nőtt, s mindenkit megöl, akiről azt gyanítja, hogy el akarja venni tőle.
– Egyre jobban tetszik nekem az ötlet – könyökölt az asztalra Zimbalist. – Mint a moziban. A múmia bosszújában. Mondja tovább, egyem a lelkét.
– Talán nem is jár olyan messze az igazságtól, Mr. Zimbalist, mint gondolná. Brigyud szerint ugyanis a szerzetes nem élő ember.
– Én valahogy nagyon is élőnek éreztem. Persze fogalmam sincs róla, hogy a kísértetek, is pofán tudják-e rúgni az embert.
– A rodzsung nem egyszerű kísértet. Nem valami légnemű fluidum, amelyen egyszerűen át lehet sétálni, hanem nagyon is materiális valami. Holttest, amelybe beleszállt a gonosz lélek.
– Jézussoooom, Muzzy, mondd neki, hogy hagyja abba! Nem akarrooooom hallgatníííííí!
Muzzy csillapítón Victoria fülébe suttogott, én pedig foly¬tattam a mondókámat.
– Megpróbálok még érthetőbben beszélni. Az a vélemé¬nyem, hogy a feketefogú Brigyud és a kolostor thankagyűjteményét félti tőlünk.
Döbbent csend fogadta a bejelentésemet Még Zimbalist is meghökkenve meredt rám.
– Ezt… komolyan gondolja? De hát hol az ördögbe vannak azok a thankák?
– Brigyud rinpócse biztos helyen őrzi őket. Csak néhány be¬avatott szerzetes ismeri a gyűjtemény helyét ők a Gyűjtemény Őrei.
– Na és?
– Az az igazság, hogy az elmúlt évtizedben jó néhányan meghaltak az őrök közül. Őket aztán új őrökkel pótolták.
– És?
Gondterhelten megszortyogtattam a pipám és széttártam a karom.

– Brigyud attól tart, hogy a halott őrök közül változott rodzsunggá valaki, s még halála után is teljesíti feladatát. Persze rodzsung módra. Mindenkit megöl, akiről azt gyanítja, hogy el akarja tulajdonítani Taglung kincseit.
– Uramisten! – csapta össze a tenyerét Helena Bancroft. – Maga azt állítja...
Ebben a pillanatban éles, rikító kiáltás hangzott fel a köze¬lünkben. Először úgy éreztem, mintha a folyosó felől jött volna a hang, majd meg mintha a Négy Égtáj Őrizői közül kiáltotta volna el magát valamelyik.
– Hííííík! Hííííííík!
A varázstantra ott forgott-kerengett körülöttünk, mint füstö¬lök füstje szertartásokon az istenszobrok körül.
Mintha kést szúrtak volna az agyamba. A mellettem álló Zimbalist papa felnyögött és fájdalmas képpel halántékára szo¬rította a kezét.
– Phaaaaddd!
Mintha lerepült volna a koponyám teteje. Összeszorítottam a szám és a fejem búbjára nyomtam a tenyerem.
Arra riadtam, hogy Janeene sikoltozva a nyakamba csim¬paszkodik.
– Segíts, Leslie! Istenem, nem akarok meghalni!
Vic visított, Muzzy is visított, Rosie Lord Hayes vállára bo¬rult, miközben verejtékcseppek száguldottak végig a homlokán.
Melong, aki még mindig a legtávolabbi asztal mellett szobrozott, lassan a padlóra ejtette csillogó-villogó ezüstkancsóját. Első józan pillantásom a kezére esett, melyben ekkor már ott pirosodott nagy, korallszemekből fűzött olvasója.
Om mani padme hum.
Odakint gúnyos csilingelőssel újabb széllökéseket jeleztek a csengők.
71
Vettem néhány mély lélegzetet, megnyomkodtam a halánté¬komat, majd megsimogattam Janeene arcát
– Nyugodj meg, kedves, nincs semmi baj! Azt hiszem, vége.
– De hát... mi volt ez? Istenem, én…
Ebben a szempillantásban ismét felhangzott az üvöltés. Újra a fejem tetejéhez nyomtam a kezem, majd el is kaptam, amikor rájöttem, hogy ez a hang nemigen hasonlít az előzőhöz. Bár ez sem nélkülözte a mások megrémítéséhez szükséges erőt, in¬kább kétségbeesett volt, mint rémületet keltő.
– Elisabeeeeeth! Istenem, Elisabeeeeeth!
Az ordítás ezúttal nem a folyosó, mégcsak nem is a Négy Égtáj Őreinek irányából hangzott, hanem Lord Hayes felől, aki eltaszította magától a kétségbeesetten belé kapaszkodó Rosie-t és egyetlen ugrással mellettem termett.
– Elisabeth! Istenem, Elisabeth!

Nem kellett sokáig ordítoznia, hogy rájöjjek, mire gondol. Egyetlen pillanat alatt a lelkifurdalás szökőárszerű hullámai öntöttek el, amiért mindezideig figyelmen kívül hagytam, hogy Miss Barton hiányzik közülünk.
– Hol van Miss Barton?
A kérdés felesleges volt, mégis feltettem.
– A szobájában. Azt mondta, gyengél...kedik. Megkért, hogy vigyek neki teát... én éppen... amikor...
Előrántottam a pisztolyom és a kijárat felé indultam.
– Gyerünk!
Szemem sarkából láttam, hogy többen is utánam iramodnak.
Végigfutottam egy hosszú, egyenes folyosószakaszon, be¬fordultam az első kanyarban, majd azon nyomban bele is üt¬köztem két szerzetesbe, akik fasaroglyán szárított jaktrágyát cipeltek nagy igyekezettel. A legnagyobb baj nem is az volt, hogy beléjük gabalyodtam, hanem, hogy a saroglyába. Lábam beleakadt a saroglya merevítő lécébe, amitől megperdültem a tengelyem körül, majd hangos csattanással végigterültem a fo¬lyosó padlóján.
A következő pillanatban azt hittem, földrengés rázza meg Taglungot. Előbb Zimbalist papa zuhant rám, s mint akinek nincs jobb dolga, visszakézből orron vágott a stukkerével. Lord Hayes szerencsére csak a cvikkerét nyomta a szemembe, McKinley hegyes könyökéről, amely az oldalamba préselődött, már nem is beszélek. Hogy aztán maradéktalanul érvényesül¬hessen a kicsi a rakás elve, hangos nyögések és kiáltások kísé¬retében a két láma is ránk heveredett.
A saroglyával és annak nem kifejezetten esztétikus tartalmá¬val együtt.
Fájdalmas nyögések közepette oldalamra fordultam, miköz¬ben igyekeztem letaszítani magamról Zimbalistot. Az öreg ká¬romkodott néhány cifrát s egy-két jól irányzott rúgással odébb terelte Lord Hayest.
– Az istenit neki, Leslie! – hallottam a háttérből McKinley felháborodott hangját. – Maga minden szarba belecibál minket.
Őszintén szólva nem lehettünk felemelő látvány, amint ott kuporogtunk két halálra rémült, imádkozó szerzetessel együtt egy tekintélyes halom szárított jaktrágya tetején.
McKinley kiköpködte a szájából, ami a saroglya tartalmából belement, majd undorodó grimaszt vágott. Aztán dühös képpel a magukban motyogó szerzetesekre förmedt.
– Maguk még soha nem hallottak a baloldali közlekedésről?
Lord Hayes felhorkant, kihúzta cvikkerét a szememből s négykézlábra állva mászni kezdett a folyosó vége felé.
– Elisa...beth! Elisa...beth!
Szerencsére több szerzetes már nem bukkant fel előttünk, így

zavartalanul eljuthattunk Miss Elisabeth Barton szobájának tárva-nyitva álló ajtaja elé.
Barton kisasszony nagy zajjal kísért érkezésünk ellenére sem rezzent össze, csak csendesen mosolygott ránk a székéből, mint aki már megszokta, hogy akármit is teszünk ebben az elátkozott kolostorban, sebbel-lobbal tesszük.
Néhány másodperc múlva jöttem rá csak, hogy a mosoly az arcán nem is igazi mosoly, inkább furcsa vigyorgás. Fogai ki¬villantak felhúzott felső ajka alól, enyhén lilás színben játszó nyelve hegye ugyancsak kikívánkozott a fogai közül.
Lord Hayes mintha csak egy feltűnően lassúra koreografált misztériumjáték résztvevője lenne, ólomkatonamozgással fe¬lénk fordult, majd jajgató nyüszítéssel a Miss Barton nyaka kö¬ré hurkolt függönyhúzó zsinórra mutatott.
– Zsi…nór – nyögte nehezen forgó nyelvvel. – Zsi… nór! Meg…öl…ték…
Egyetlen ugrással az áldozat mellett, termettem és a halánté¬kára tettem az ujjam. Lord Hayes megpróbált ugyan odébb taszigálni, de nem hagytam magam. McKinley szerencsére tudta mi a dolga. Elkapta Lord Hayest és gyengéden leszorította a karját.
Nem sokat kellett nézdegélnem Miss Barton fejét ahhoz, hogy rájöjjek; úgy kettérepedt, mintha betonkockát ejtettek volna rá az első emeletről. Koponyájából kicsorgó vére a hátára folyt, onnan pedig a szék támlájára. Ahhoz képest, hogy tekin¬télyes hosszúságú volt a sebe, csak kevés, mondhatni igén kevés vér folyt ki belőle…
Ebben a másodpercben a többiek is elérték az ajtót. Hallottam, hogy Vic és Muzzy öklendezni kezd, s el is rohantak vol¬na, ha Hagman tiszteletes és a madarászok meg nem állítják őket.
– Uramisten! – kulcsolta imára a kezét Hagman. – Adj örök nyugalmat bűnös lelkének!
Lord Hayes letérdelt Miss Börtön széke mellé, megfogta a halott kezét és gyengéden simogatni kezdte. Miss Barton azon¬ban már rég átlépte azt a határt, ahol jelentősége van az olyan emberi gyengédségnek mint a simogatás.
– Mint Vandernoot – mondta Pfitzman sápadt arccal az ajtófélfának támaszkodva. –Széthasították a fejét, mint Janét…
– Jézusom – morogta Ward óriásiakat nyelve. – Jézusom, én azon nyomban elhányom magam.
– Ha megkérhetném rá, inkább a folyosón – mondta fapofával Zimbalist.
Rosie sóhajtott és megpróbálta elvonszolni Lord Hayest a halottól.
– Gyere, George, itt már nincs sok keresnivalónk. Majd Mr. Lawrence és a szerzetesek…
Nem tudom miért, de valahogy mindenki természetesnek vette, hogy

nekem kell gondoskodnom a halottszállításról.
Lord Hayes azonban ügyet sem vetett Rosie-ra, aki próbál¬kozott még egy ideig, majd feladta és odalépett hozzám.
– Remélem, nem engem gyanúsít?
– Nem gyanúsítok senkit.
– Azt hiszem, tökéletes alibim van. Ott voltam a maga szomszédságában, amikor felhangzott a halálkiáltás. Szeren¬csém van, nem igaz? Képzelje csak el, mi lenne, ha mondjuk, nem lettem volna az ebédlőteremben. Meg lenne győződve róla, hogy én öltem meg ezt a libát.
– Nincs alibije – mondtam.
Úgy meghökkent, hogy még ennivalóan durcás száját is nyitva felejtette.
– Nincs? Hogyhogy nincs? Ez valami tréfa?
– Egyáltalán nem az. Csak azt akarom mondani, hogy nem¬csak önnek, hanem senkinek sincs alibije. Nekem sincs.
– Ez hogy... lehet? – kérdezte döbbenten.
– Úgy, hogy amikor széthasították a fejét, Miss Barton már nem élt.
72
McKinley kibámult a fekete éjszakába, míg Jondon a teás¬kannával foglalatoskodott.
– Végül is ki lehel a gyilkos? – kérdezte elgondolkodva. – A feketefogú? Maga valóban elhiszi, hogy egy rodzsung öldös bennünket?
– Szeretnék másra gondolni, de egyelőre nehezen megy.
– És ön? – fordult McKinley Jondonhoz.
A láma megvonta a vállát.
– Azt tanultam, hogy semmiféle feltételezést sem szabad eleve kizárni. Végig kell gondolni mindent.
– Nekem az az érzésem – sóhajtott Robert –, hogy tévúton járunk. Belebotlottunk ebbe a szerzetesbe, és most egyszerűen képtelenek vagyunk megszabadulni tőle.
– Én már megszabadultam – mondtam.
– Ennek őszintén örvendek.
Jondon töltött a teából és tenyerébe támasztotta az állát.
– Az árnyék – mondta aztán. – Az árnyék.
– Micsoda?!
– A szerzetes rávetette az árnyékát Taglungra. Bármerre is forduljunk, ott vagyunk az árnyékában.
Robert pattintott az ujjával.
– Nekem is egyre inkább az az érzésem… hogy a láma csak háttér.
– Mihez?
– Jó lenne tudni.
– Egy biztos – mondtam –, ha egy halálkiáltó meg akar ölni valakit,

nem kell hozzá függönyhúzó zsinór.
– Mennyi időre van még szüksége Brigyudnak? – kérdezte Robert.
– Megállás nélkül dolgoznak a szerzetesek – sóhajtotta Jon¬don.
– Nem tart tőle, hogy valaki még ezen az éjszakán megkísérli feltárni a barlang titkát? Ne feledje, mindenkinek elhíresztel¬tem, mit ábrázol a thanka.
Felálltam, az ablakhoz sétáltam és kipillantottam rajta. Szél Anya mintha csak el akarta volna venni a kedvem a leselkedéstől, felkapott egy ölnyi havat és az üveghez hajította.
– Ezen az éjszakán aligha.
McKinley felhúzta a térdét és elgondolkodva a dobkályha áttüzesedett vasára bámult.
– Tudja, min töröm a fejem? Hogy vajon ki az a halott lány, akit odafent találtunk. És vajon hova lett a másik?
– Van egy elképzelésem – mondtam.
– Elmondja?
– Egyelőre nem. Túlságosan is vadnak tűnik ahhoz, hogy elő merjek hozakodni vele.
– Erről az oldaláról már ismerem – legyintett. – Amíg nem akar beszélni, elefánttal sem lehetne kihúzatni magából egyet¬len szót sem.
Aztán csend lett: mindhárman el voltunk foglalva a gondola¬tainkkal. Szél Anya bekukkantott az ablakon és sorban szem¬ügyre vett bennünket.
Amit látott, aligha nyerhette meg a tetszését, mert tovább rázta az ablaktáblákat.
73
Miután elmentek, megpróbáltam még egyszer végiggondolni mindent. Mintha filmet néznék, végigpergettem magam előtt az elmúlt napok eseményeit. Néha-néha leállítottam a tekercset kimerevítve egy-egy kockát. Elgondolkodva szorongattam markomban kihűlt pipámat, miközben megkíséreltem össze¬rakni a bizony még nagyon is hiányos mozaikképet.
Különösen telkembe ivódott az a mondat, amit Jondon mon¬dott az árnyékról. Gyakran előfordul, hogy valakinek az árnyé¬ka eltakar minden egyebet s alaposan tévútra viszi a nyomozást. Egészen addig töprengtem, immár új szempontok szerint cso¬portosítva az eseményeket, amíg meg nem kopogtatták az ajtót.
Kezembe fogtam a stukkeromat és kinyitottam. Amikor meggyőződtem róla, hogy Janeene áll odakint zseblámpával a kezében, zsebre vágtam a fegyvert.
– Könnyelműség egyedül mászkálnod a folyosón.
– Robertet azért mégsem kérhettem meg, hogy kísérjen ide.
– Legalább nálad van a fegyvered?
– Persze. Ámbár fogalmam sincs róla, lenne-e időm hasz¬nálni.

– Kérsz egy teát?
Bólintott és levetette magáról a köpenyét. Hosszú, selyempizsama volt rajta, kis kék virágokkal telistele szórva. A leg¬több, szinte csokornyi egzóta éppen keble tájékán trónolt meg¬vető hűvösséggel bámulva rám. Sóhajtottam és vizet töltöttem a Jondontól kapott ezüstkancsóba.
Janeene felpattant az ágyam tetejére s maga alá húzott lábbal a kályha nyitott ajtaján kikívánc siskodó lángokra nézett.
– Van valami terved?
Feltettem a kancsót a kályhára és megtörölgettem a kezem.
– Ez az, amivel bőven el vagyok látva.
Mosolygott, de valahogy most nem volt öröm a mosolyában.
– Mondd, te, sosem félsz?
Meglepett a kérdése s talán ezért is hallgattam el néhány másodpercre.
– Egyszerűen nem engedhetem meg magamnak, hogy ijedezzek. Az ijedtség olyan, mint a bárányhimlő. Ha ügyet sem vetsz rá, elmúlik magától, de ha elvakarod, mindörökre rajtad marad a nyoma.
– Mély bölcsesség. Ki mondta?
– A világ legnagyobb élő gondolkodója.
– Heisenberg?
– Robert McKinley.
– Robert?
– Két éve Indiában. Véletlenül összefutottunk néhány barát¬ságtalan keselyűvel.
– Kemény buli volt?
– Néha megtörténik, hogy az ember kínos helyzetbe kerül.
– A te esetedben mintha túlságosan is gyakran megtörténne. Mintha vonzanád a bajt.
– Ki mondta?
– A világ legnagyobb élő gondolkodója.
Kitöltöttem a teát, aztán a poharam felett bátorítóan ráka¬csintottam.
– Azért van némi esélyünk, hogy túléljük ezt a kirándulást. Akadtak már olyan pillanatok az életemben, amikor nem fo¬gadtam volna egyetlen nyomorult fabatkába sem a túlélésre.
– Mint például?
– Nem is tudom... például egyszer Korzikán.
– Maffia?
– Idegenlégiósok. Volt egy kis nézeteltérés köztünk, amely aztán komolyra fordult.
Janeene a teáscsészéjébe nézett.
– Érdekes. Mintha apám félig elfeledett arcát láttam volna felbukkanni a teában...
– Gyakran elő szokott fordulni veled?
– Nem túl gyakran. Csak éppen most, hogy említetted...
– Mit?

– Az idegenlégiósokat. Apa is ott szolgált fiatal korában, amikor még nem volt amerikai állampolgár.
– Biztos hogy nem vele verekedtem össze – nevettem erőltetetten. – Van köztünk egy kis korkülönbség.
– Aztán apa átjött Amerikába és amikor én megszülettem, megkapta az állampolgárságot.
– Kihűl a teád.
Szomorú voltam, nagyon szomorú.
74
Janeene nekidöntötte a hátát a falnak és színtelen, fáradt hangon kérdezte:
– Mondd, Leslie, te érted, ami körülöttünk történik?
Kissé bizonytalanul, de azért bólintottam.
– Pedig azt hittem... lehetetlen megérteni. Ha nem lennék magam is a közepében, azt hinném, valami kiagyalt... hihetet¬len történetet hallok.
– Hát ami azt illeti, hihetetlennek elég hihetetlen.
– Hiszel a... halálkiáltókban?
– Keleten sok minden megtörténhet, ami a világ nyugati fe¬lén lehetetlennek tinik.
Ingerülten csattant fel a hangja.
– Ezek csak közhelyek! Nincs soha konkrét jelentéstartal¬muk. Hogy Keleten így, Nyugaton meg úgy! Egyszerűen el¬képzelhetetlennek tartom, hogy valakinek csak úgy... kettéhasadjon a koponyája.
– Pedig ez történt.
– Nekem van egy újabb elméletem.
– Újabb?
– Ahhoz képest, amit te mondtál. Hogy mindez, amiről be¬szélgetünk, meg sem történt velünk.
– Ezt hogy érted?
– Valami tömegszuggesztió vagy ilyesmi. Csak a híg levegőt látjuk, miközben azt hisszük, halottak vannak körülöttünk.
– Elméletnek nagyon érdekes – mondtam. – Csak elképzelni nehéz.
– Néha nehéz elképzelnünk bizonyos dolgokat. Én is, például, ahogy nemrég a szobámban ültem, valami furcsára gondoltam, olyasmire, ami mintha egyszer már megtörtént volna velem, de mégsem voltam biztos benne. Egyre csak ott bujkált a lelkem mélyén egy kis bizonytalanság. Érted?
– Őszintén szólva, nemigen.
– Akkor konkrét leszek. Látom, nincs sok érzéked az elvont gondolkodáshoz.
– Valaki egyszer azt mondta nekem, az a legbiztosabb, ha az ember az enyhén hosszúkás, nem elvont, viszont jó kemény, és megismételhető dolgokban hisz.

Egyetlen pillanat alatt píros tulipánná változott az arca
– Hogy mondtad? Izé... hosszúkás?
– Enyhén.
– Jó izé… kemény?
– Az.
– Megismételhető?
– Többször is.
– Hány...szor?
– Hatszor vagy tizenkétszer.
– Ez... biztos?
– Holtbiztos.
– Leone hozzá kedved?
– Mihez?
– Hát hogy... hatszor... esetleg…
– Lehetetlen.
– Miért lenne... az?
– Mindenki felébredne.
– Hogyhogy mindenki?
– Az elsőre talán még nem... de a másodikra már holtbiztos.
– Nem lehetne halkan?
– Lövöldözni?
– Istenem, én... te mire gondoltál?
– Amire a filozófus barátom. Jó keményre, hosszúkásra, és megismételhetőre. A 38-as Smith and Wesson golyójára. Vala¬mi baj van? Nyissam ki egy percre az ablakot?
– Kösz, nem, csak olyan furcsán melegem lett. Tudod, ismét eszembe jutott az a valami, ami még a szobámban…
– Micsoda?
– Mintha azt álmodtam volna, hogy a yab-yum ülést gyako¬roltok.
– Hm – mondtam töprengve –, úgy látszik, összecsengenek az álmaink. Én is éppen erre gondoltam, mielőtt bejöttél volna.
– Nem ülnél ide mellém?
– Dehogynem. Engem akarsz vagy egy buddhista szerzetest?
– Persze hogy téged.
– Akkor viszont le kell vetnem a szerelésemet.
Gyors mozdulatokkal megszabadultam a palástomtól, csiz¬máimtól, majd a pulóveremtől. Hogy, hogy nem, annyira bele¬jöttem a vetkőzésbe, hogy mire mellé kerültem, a takaró alá, már nem is volt rajtam semmi.
Janeene sóhajtva felkönyökölt és a szemembe nézett.
– Mintha valami azt súgná a lelkem mélyén, holnap megha¬lok. Szinte hallom a hangját most is. egyfolytában... te nem hallod?
– Nem hallok semmit.
– Mintha... kórus zümmögné. Meghalsz Van Dyck, meg¬halsz Van

Dyck...!
– Inkább térjünk vissza a yab-yumhoz – javasoltam gyorsan –, ami annál is inkább helyénvaló lenne, mivel a yab-yum ülésforma gyakorlása visszaadja a földi világba vetett hitet, friss életerővel töltve meg a fáradt szervezetet.
Aztán, hogy ne csak a számat jártassam, gyakorlati lépéseket is tettem az életerővel való feltöltekezés felé.
Egészen addig végeztük nagy kedvvel és kitartással a bo¬nyolultabbnál bonyolultabb gyakorlatokat, míg Szél Anya el¬veszítve kíváncsiságát elosont az ablakunk alól, hogy átadja helyét Odzercsanmának, a hajnal istennőjének, aki azokban a percekben gurult fel disznók vontatta fogatán az égi mezőkre.
Új nap kezdődött, új szélviharral, újra feléledő csengettyűszóval, új reményeikkel.
Attól tartottam, hogy újabb gyilkosságokkal is.

Szemtől szemben Vérzőfejű Fehér Buddhával
Csak egy darabig, mert később már nem lehet
1
Olyan nyomott volt a hangulat a reggelinél, mintha egy bú¬várharang közepén ücsörögtünk volna, tízezer méter mélyen a tenger színe alatt. Lord Hayes felém csillantotta a cvikkerét, s ezúttal még akkor sem vette le, amikor odajött hozzám. Boros¬tás volt, ápolatlan s enyhe whiskyszagot éreztem a leheletén.
– Jól aludt?
– Köszönöm.
– Én sehogy. Meghalni lenne kedvem.
– Együttérzek önnel, Lord Hayes.
– Kedves öntől, de nem azért jöttem ide. Ha még továbbra is ott kellett volna maradnom mellette, széttépem azt a hülye kurvát!
Mivel egyre hangosabban beszélt, kénytelen voltam karjára tenni a kezem.
– Lord Hayes, kérem.
– Egyszer már véget kellene vetni ennek az egésznek. Elisabeth sajnálatos... – megcsuklott a hangja és óriási nyelésekkel próbálta visszafojtani a zokogását. – Az a sajnálatos izé... do¬log, ami szegény Elisabeth-szel történt... véglegesen felnyi¬totta a szemem. Meg kell szabadulnom ettől a szörnyetegtől.
Önkéntelenül is a „szörnyeteg” felé pislantottam. Rosie egy szelet kenyeret majszolgatott s mintha álmodozó kifejezés ült volna az arcán.
– Attól tartok, Lord Hayes, az időpont nem a legalkalma¬sabb...
– Azt csak bízza rám.
– Hogy vannak a himalájai rigók?
– Le van szarva minden rigó. Torkig vagyok az élettel, Mr. Lawrence.

Megnézhetném?
– Tessék!?
– Elisabeth-t. És... szeretném, ha külön szobát kapna.
– Lord Hayes...
– Nyugodt. lehet, megfizetem. Mondja meg Brigyudnak, fedezem az állandó thankakiállí-tás költségeit, ha külön szobát ad Elisabeth-nek. Képzelje csak magát a helyébe! Hiszen azokat az embereket nem is ismerte! Magának hogy esne, ha összezár¬nák néhány ismeretlen halottal?
Kezdtem azt gondolni, hogy Lord Hayes megbuggyant. Ugyanakkor végigfutott az agyamon a gondolat, hogy a Lord Hayes és Elisabeth Barton közti kapcsolat is ama örökké meg¬fejthetetlen rejtélyek közé sorolandó, amelyekkel amúgy ala¬posan el van látva az emberiség.
– Majd közlöm az apáttal – mondtam.
– Ő a gyilkos! Nem is lehet más: ő a gyilkos! Megvett magá¬nak a pénzemen egy halálkiáltót, hogy megölethesse Elisabeth-t. De én megtöröm a varázst…
Aztán mielőtt még bármit is mondhattam volna, felugrón és öles léptekkel kivonult az imateremből.
A Négy Égtáj Őrei reményvesztetten bámultak utána.
2
Még fel sem ocsúdhattam, máris Rosie telepedett mellém.
– Ideülhetek?
– Persze.
– Csak a látszat kedvéért kínálj meg egy teával. Így is mindenki rajtam legelteti a szemét. Mintha vetkőztetnének.
– Rossz érzés?
– Attól függ, ki néz úgy rám. A te nézésedet például egész jól el tudnám viselni… De nem azért jöttem, hogy újra felkínál¬kozzam. Pótol a kicsike?
– Miért jöttél?
– Hogy figyelmeztesselek.
– Mire?
– Ez az ember mindenre képes. Most, hogy meghalt a szere¬tője, kétségbeesett lépésekre szánhatja el magát. Már korábban is mondanom kellett volna...
Habozott egy kicsit, várva, hogy rákérdezzek a dologra.
És én engedelmesen rá is kérdeztem.
– Mit kellett volna mondanod?
– Hogy Lord Hayes és családja erősen terhelt. Csak azután tudtam meg, hogy hozzámentem feleségül. Ezért is nem akartam, hogy gyerekünk legyen. Azt hiszem, nagyon meg akar szabadulni tőlem.
– Akkor téged öletett volna meg, nem Miss Bartont.
Rosie előrehajolt; szinte a cimpámra tapasztotta az ajkát, ahogy a

fülembe suttogta.
– Az az érzésem, hogy tőle is meg akart szabadulni. Már tőle is! Kettőt egy csapásra…
Felállt, búcsút intett, aztán indult, hogy Lord Hayes után siessen.
3
Mivel rengeteg elintéznivalóm volt még, nem gunnyasztottam tovább az asztalomnál, hanem felálltam és én is kifelé igyekeztem. Janeene, mint máskor, most is lehorgasztotta a fe¬jét, míg McKinley dühös képpel egyikünkről a másikunkra kapkodta a tekintetét.
Ezúttal nem mentem vissza a szobámba, hanem a hosszú fo¬lyosón áthaladva befordultam a nagy imaterem irányába. Sze¬rencsére nem kellett kimerészkednem az udvarra, mivel kéré¬semre Brigyud kinyittatta a két épület közti, korábban haszná¬laton kívül helyezett átmenő folyosót.
Az imateremben csend uralkodott, csupán két szerzetes üldögélt az egyik sarokban hangtalanul mozgó ajakkal, egy-egy fatáblák közé szorított könyvet tartva az ölében. Gyomrukból időről időre furcsa, röfögésszerű hangok törtek elő, megrezzentve a zsíros, pergamenszerű lapokat. Muzzy és Victoria nem messze tőlük ücsörögtek. Victoria szeme alatt mély árnyékot vetettek az álmatlanság karikái, Muzzy az istenek lába előtt füstölgő illatos rudacskák kék fényébe bámult.
Halkan, nehogy megzavarjam a szerzetesek áhítatát, leültem néhány egymásra rakott ülőpárnára. Közvetlenül a lábam előtt könyvlapok hevertek, az Aranyfény Szutra lapjai. Lehajoltam, felemeltem egyet és halkan dünnyögve olvasni kezdtem.
Néhány perc után Vic és Muzzy felállt, majd odaoldalgott hozzám. Légies volt a járásuk, mintha félig már másvilágon éreznék magukat.
– Nem láttam magukat az étteremben – mondtam üdvözlés helyett.
Vic nyögött és a gyomrára szorította a kezét.
– Nagyon szépen kérem, erről ne beszéljen – suttogta. – Egyszerűen képtelen vagyok egyetlen kortyot is lenyelni.
Könyörögve nyújtotta felém a karját, mintha kényszeríteni akartam volna, hogy igyon a sűrű jakvajas teából.
– Valamit azért enniük kell.
– Ön szerint meddig tarthat még mindez? – kérdezte nyö¬szörögve Muzzy.
– Remélem, már nem soká. Bár, amint tudják, ismét meg¬csúszott a gleccser.
– Istenem, még meddig csúszkál?
– Ebben az időben valóban szokatlan dolog, hogy vándorútra induljon. Talán felsőbb hatalmak avatkoztak a dolgunkba.
– Akárhogy is van, mi nem maradunk itt – szegezte le nagyon határozottan Vic. – Azért is jöttünk ide.
– Az imaterembe?

– Igen. Azért jöttünk, hogy… imádkozzunk egyet, mielőtt…
– Mielőtt? – visszhangoztam.
– Ma délelőtt elmegyünk. Elindulunk Timpu felé.
– Rosszul teszik.
– De én már nem bíííírom tovább! – kezdett el remegni Victoria. – Érzem, hogy… egyre gyakrabban csavarodik rá a tető a lekvárosüvegre. Ha itt maradok, teljesen ki fogok készülni. Feltéve, ha nem ölnek meg addig. De megölnek. Éééérzem, hogy meg fognak ööölni!
– Stanton szerint délutánra megerősödik a szél. Esetleg a kétszáz kilométert is elérheti a sebessége. Nem jutnak tovább ötven méternél.
Victoria felzokogott, Muzzy kitárta a karját és keblére vonta a karikás szemű lányt. A két szerzetes felkapta a fejét, de tovább imádkozott.
– Nem szabadna elindulniuk – erősködtem. – Biztos halálba futnak. Arról nem is beszélve, hogy a szélen kívül a fekete fogú szerzetessel is találkozhatnak.
Victoria hüppögése erre alábbhagyott s Muzzy is rémülten emelte rám a szemét.
– Úgy… gondolja?
– A szerzetes nem enged elfutni innen senkit.
– Úgy beszél, mintha… ismerné, vagy tudná ki az.
Joviális mosollyal, csaknem jókedvűen bólintottam.
– Ami azt illeti, tudom is. Vagy legalábbis sejtem.
– Jézusom, kicsoda?
– Talán maga a végzet. Aki néha bele-beleszól az emberek dolgába.
– Megtenné, hogy nem rejtvényekben beszél?
– A szerzetes csak a dolgát végzi. Valaki azt mondta, hogy befed mindent az árnyéka. Én is így gondolom.
– Még mindig nem értek az egészből egy szót sem.
– Valaki úgy gondolta, Taglung kellemes menedék arra az időre, míg feledésbe merülnek bizonyos dolgok. Csakhogy közbeszólt Nemezis egy fekete fogú szerzetes képében.
– Istenem, Muzzy, nem tudnád megmondani neki, hogy be¬csavarodok, ha így beszél? Miért nem tud világosan beszélni?
– Miért nem tud világosan beszélni? – visszhangozta Muzzy.
– Hiszen úgy beszélek. Miss Barton meggyilkolása kinyi¬totta a szemem.
– Kinyitotta… a szemét? – hökkent meg Victoria. – Kinyitot…ta?
– A függönyzsinór a nyakán, és az, hogy tudta, ki a gyilkos. Tudta, ki próbálta megölni, és azt is tudta, ki próbálkozik majd újra a gyilkossággal.
– Megmondta… önnek?
– Nem volt rá ideje. Ugyanis elkövettem egy óriási hibát. Nem hittem neki. Azt hittem, a bolondját járatja velünk, hogy befűtsön Rosie-nak,

azaz Lady Hayesnek. Csakhogy szörnyű tévedés áldozata lettem: Miss Barton valóban tudta, ki akarja megölni. És már én is tudom.
Victoria előrehajolt és a szemembe nézett.
– Biztos benne?
– Egészen biztos vagyok.
– Nem akarja. leleplezni?
– Még várok.
– Mire?
Felemelkedtem a párnákról és néhány gyors lépést tettem az egyik sarok felé. A szerzetesek feje utánam fordult, anélkül azonban, hogy abbahagyták volna az imaszöveg mormolását. Elhúztam egy színes szalagokkal díszített oszlop mellett, s cél¬ba vettem a sarokba állított hatalmas imazászlót, amelynek széle alól két, tompa, fekete cipőorr kandikált ki.
Mivel általában utálok csak úgy rátörni valakire, megkocog¬tattam az imazászló melletti, használaton kívül helyezett, törött nyelű imahengert.
– Szabad?
A két cipőorr egyike megmoccant, megemelkedett, majd visszahallott a helyére.
Sóhajtottam, és lassú, lágy mozdulattal elhúztam az imazászló selymét
Csak egy kicsit halványult el a mosoly az arcomon, amikor a zömök, komor képű férfi kezében megpillantottam a sűrűn fo¬nott, fehéren csillogó függönyzsinórt.
4
Zimbalist papa néhány pillanatig jelentőségteljesen a sze¬membe nézett, majd megpörgette a zsinórt a mutatóujján.
– Maga az?
– Kire tippelt?
– Őszintén szólva, azt hittem, a takarító személyzetből va¬laki.
– Megkérdezhetem, mit keres itt a sarokban?
– Megkérdezni éppen megkérdezheti, de még nem vagyok egészen biztos benne, válaszolni is fogok-e rá.
– Miért ne válaszolna?
– Mert még nem tudtam eldönteni, milyen jogon tesz fel ne¬kem kérdéseket
– Az erősebb jogán – mondtam.
– Úgy gondolja, maga az erősebb?
– Valami azt súgja, hogy én.
– Hát jó – adta meg magát. – Engedek a vak erőszaknak. Ké¬pes lenne megütni egy öregembert?
– Ha magáról van szó, igen.
– Nem csalódtam önben, Lawrence. Mi volt a kérdése?
– Hogy mit keres itt, a zászló mögött.

Zimbalist vigyorgott.
– Pihenek. Ejtőzöm a reggeli után.
– Itt a sarokban?
– Érdeklődtem egy szerzetestől. Azt mondta, nincs semmi olyan a különben igen szigorú kolostori szabályzatban, amely megtiltaná, hogy reggeli után az imaterem sarkában egy ima¬zászló mögé bújjak.
– Függönyzsinórral a kezében?
– Erről sincs szó a szabályzatban.
A két lány csak ekkor fogta fel, hogy beszélgetek valakivel.
Összenéztek, kibontakoztak egymás karjából, felálltak, aztán lassú, óvatos léptekkel felzárkóztak mögém.
Néhány, pillanattal később olyan visítás verte fel az imaterem csendjét, hogy a két imádkozó szerzetes felpattant a párnáiról s nehézkes, kacsázó futással eltűnt a sarkokban uralkodó sötétség mélyén.
– Muzzyyyyyyyy! Ott a kezébeeeeeeeen! Jaaaaaaj, Muzzyyyyyyy!
Muzzy is visított, miközben a Zimbalist ujjain tekergőző zsi¬nórra mutatott és remegett, mint a nyárfalevél.
Zimbalist papa meglóbálta a relikviát, majd csodálkozó pil¬lantást vetett a két vitustáncot járó lányra.
– Ezeket meg mi lelte? Oltatlan meszet dugtak a fenekükbe?
– Azt hiszem az nem tetszik nekik, ami a maga kezében van.
Zimbalist csodálkozva a zsinórra bámult, mintha most látná először.
– Ami azt illeti, nekem se tetszik.
– Muzzyyyyyyy! Édes' Muzzyyyyyy, meneküljünk... fus¬sunk Muzzykáááááám!
Muzzykám azonban nem akart elfutni. Vagy talán nem is lett volna rá képes. Kimeredt szemmel bámult a zsinórra, miközben mindegyre összeverődtek a fogai.
– Mr. Lawrence... ő... a… gyilkos?
Felelet helyett előrenyújtottam a kezem. Zimbalist olyan sajnálkozva tette a tenyerembe a zsinórt; mintha évtizedek alatt szívéhez nőtt családi ereklyétől kellett volna megválnia.
– Tessék. Legyen a magáé. Én már úgyis meguntam.
– Figyeljen ide, Zimbalist, ez már nem tréfadolog. Hol sze¬rezte ezt a zsinórt?
– Találtam.
– Hol?
Zimbalist előbb, rám nézett, aztán a két lányra, mintha azt mérlegelné, vajon milyen hatással lesz ránk a vallomása. Végül is sóhajtott és megvonta a vállát.
– Egy halott lány nyakán.
Elkaptam a zakója hajtókáját és immár kíméletlenül magamhoz rántottam.

– Ha ostoba módon megpróbál tréfálkozni…
Ebben a pillanatban megvillant a szemében valami. Nem voltam pontosan tisztában vele micsoda, de egy hang mintha azt súgta volna a lelkem mélyén, Zimbalist ezúttal aligha tréfálko¬zik.
A komor képű férfiú szép lassan a karomhoz nyúlt és nem túl gyengéden lefelé nyomta. Mivel céltalannak tartottam volna a verekedést, eleresztettem a kabarját.
– Így ni – mondta elégedetten. – Mit is kérdezett az előbb?
– Hogy hol találta a zsinórt.
Zimbalist megtörölgette a homlokát.
– Igen-igen, már emlékszem. Erre én azt feleltem, egy halott nyakán. Méghozzá egy halott lányén. – Aztán az éppen elájulni készülő Victoriára bökött. – Az ő ágya tetején.
5
Azt hiszem, mióta Taglungot felépítették, ember még nem hagyta el olyan sebesen a nagy imatermet, mint én. El is jutot¬tam egészen az első kanyarig, ahol Brigyudba és Jondonba üt¬köztem. Brigyud mondani akart valamit, de amikor feltűnt mö¬göttem a ziháló és egyfolytában káromkodó Zimbalist s a két visító lány, belefagyott a szó.
Jondon óvatosan oldalra húzódott, Brigyud azonban nem volt elég ügyes, így alaposan összekoccantunk. Ha el nem kapom, végigzuhant volna a folyosó deszkáján.
Dühös morgással kászálódott ki a karjaim közül, majd szo¬kásához híven azonnal ram támadt.
– Már megint panasz van rád, rinpócse. Jelentették, hogy le¬hetetlenül viselkedsz az imateremben. Azt mondják, Marához imádkozol.
– Mit csinálok?
– Állsz Mára thankája előtt és imádkozol hozzá.
Rövid szájtátás után fény gyulladt az agyamban. Ezek szerint a templomi zászló, amely mögött Zimbalist rejtőzött, valószí¬nűleg Marát, Buddha megkísértőjét, az ördögöt ábrázolja, aki¬nek a képét a hívek riogatása céljából szokták körmenetek al¬kalmával magukkal cipelni.
– Nincs benne a szabályzatban, hogy nem imádkozhatok hozzá – mondtam akaratlanul is átvéve Zimbalist védekezését.
Brigyud replikázni akart, de ekkor ismét megnyíltak a visítás csatornái. Muzzy és Victoria ugrálni kezdett, fülére szorított tenyérrel, hogy az apát rémülten mögém bújt.
– Én azt hiszem... Blobzang rinpócse, mindannyian meg¬bolondultatok.
Hátranyúltam és előhalásztam biztosnak hitt rejtekhelyéről.
– Brigyud rinpócse, Mr. Zimbalist újabb halottat talált. Azaz nem is

annyira újabb... de ezt majd megmagyarázom.
Brigyud halálsápadtan rám meredt.
– Nem! Nem! Nem!
Pedig úgy volt. Erről néhány másodperc múlva valamennyi¬en meg is győződhettünk.
6
Az ismeretlen, vékony arcú lány Victoria ágyán ült, lótuszülésben, természetesen kettéhasadt koponyával. Nekem ugyan nem volt olyan ismeretlen, hiszen odafent a hasadékban már találkoztam vele, mielőtt eltűnt volna; hogy egy másik, hason¬lóan fiatal és hasonlóan halott lánynak adja át a helyét.
Brigyud a falhoz támaszkodva a kezét tördelte. Zimbalist a lány fagytól gyötört, valaha vonzóan előkelő nyakára mutatott.
– Onnan vettem le.
– Elég helytelenül tette.
– Babonás vagyok – dünnyögte Zimbalist. – Azt mondják, a halott ember kötele szerencsét hoz.
Volt valami a hangjában, ami nagyon nem tetszett nekem. Általában nem kedvelem, ha nem adják meg az elhunytaknak a kellő tiszteletet. Aki egyszer már átlépett oda, bárki is volt éle¬tében, megérdemli, hogy kegyelettel beszéljenek róla.
– Hogy került Miss Muzzy és Miss Victoria szobájába, ha szabad kérdeznem?
Vic és Muzzy, amikor meghallották a nevüket, újult erejű visításba kezdtek. Brigyud a füléhez kapott, majd jól láthatóan megtántorodott.
– Meghalooook Muzzyyyyy! Menjünk el innen, édes, drága, kedves Muzzyyyyyy! Inkább haljak meg odakint, minthogy megfojtsanaaaaaaaaak!
A rémült sikoltozás hallatán itt is ott is ajtók nyíltak, s míg mi a halottal voltunk elfoglalva, lassan valamennyi hívatlan ven¬dég összegyűlt odakint a folyosón.
– Megismétlem a kérdésemet, Mr. Zimbalist.
– Felesleges. Gondoltam, benézek hozzájuk néhány pillanatra. Csakhogy üresen találtam a szobájukat. Illetve, ez a lány ült az ágy tetején.
– Mit akart Victól és Muzzytól?
– Beszélgetni. Hosszú a nap, az ember szívesen tölti az idejét léha fecsegéssel.
Hátrafordultam. Legalább tíz fejet láttam az ajtó nyílásában sötétleni.
– Ismeri valaki?
Senki sem válaszolt.
Brigyud kétségbeesetten felnyögött.
– Most mi lesz velünk, Blobzang rinpócse?
Magam is kíváncsi lettem volna rá.

7
McKinley megcsóválta a fejét és tenyerébe temette az arcát.
– Legalább van valami elképzelése róla, ki lehet a gyilkos? Csak egyetlen nevet mondjon: Zimbalist?
Megvontam a vállam.
– Ha nevet akar, mondhatok többet is. Először is itt van Lord Hayes.
– Megbolondult?
– Miért bolondultam volna meg? Meg akar szabadulni a fe¬leségétől. Megöl egy rakás embert, hogy elleplezze az igazi in¬dítóokot.
– No de Miss Bartont is megölte!
– Lady Hayes szerint két legyet akart ütni egy csapásra.
– Ezt nem értem.
– Immár Miss Bartontól is meg akart szabadulni. Lehet, hogy zsarolta valamivel. De mielőtt még nagyon elmerülne a dolog¬ban, gondoljon arra, hogy Lady Hayes is megölhette az áldoza¬tokat.
– Maga feltételezi, hogy Lord, vagy Lady Hayes... ismeri a halálkiáltás titkát?
– Miért ne? De az is lehet, hogy egy varázsló kiált helyettük. Ők csak rámutatnak az áldozatra, a láma pedig végrehajtja az ítéletet. Aztán lehet, hogy valóban Zimbalist a gyilkos. Vagy Mr. Pulteney és Miss Bancroft, Vagy a madárkitömők. Elvileg mindenki.
– Még jó, hogy engem kihagy.
– Csak a kötelező udvariasság késztet rá. Felkészült az éj¬szakára?
– Azt hiszem, igen. Még mindig ragaszkodik hozzá, hogy Janeene-t is...?
– Sokkal nagyobb biztonságban van velünk, mintha itt hagyjuk egyedül.
McKinley komoran nézett a szemembe.
– Biztos, hogy megússzuk élve?
– Van rá esélyünk.
– Elsősorban Janeene-t sajnálnám – mondta sóhajtva. – Olyan fiatal és olyan nagy jövő előtt áll,
– És ügyes is – mondtam. – Egyre nagyobb tehetséget árul el az ászának, a különböző ülésmódok elsajátítása terén.
McKinley láthatóan nem is figyelt rám, már az estén járt az esze.
– Hát csak üldögéljenek – mondta elgondolkodva. – Abból nem lehet nagy baj. Nem is tudtam, hogy maga ilyesmikhez is ért.
– Azért vannak nálam jobbak is – mondtam szerényen.
Ebben a pillanatban a kolostor megremegett, mintha felszállni készült volna a levegőbe.
8
McKinley sápadtan az asztal szélébe kapaszkodott.
– Mi ez?
– Szél Anya pihenni tért, hogy a tomboló viharoknak adja át a helyét.

A bhutániak szerint a viharok Szél Anya rakoncátlan gyermekei…
– Hagyja már abba ezt az idióta anyázást! Hogy megyünk fel a fennsíkra, ha ilyen marad az idő?
– Brigyud szerint az este beköszöntével a viharcsemeték visszavonulnak egy-egy elhagyott völgybe, hogy erőt gyűjtse¬nek maguknak…
– Istenem! – fohászkodott. – Csak egyszer tudnék komoly felnőttként beszélni magával!
A kolostor ismét megremegett, majd egészen addig rázkódott, amíg le nem vonultunk ebédelni a kis imaterembe.
9
Stanton ahogy meglátott, elém sietett és határozott mozdulatokkal betuszkolt két Égtáj Őre-szobor közé.
– Figyeljen ide, Mr. Lawrence. Megmértem a szél erősségét. Nem ritkák a 190 kilométeres széllökések sem. Csak azt nem értem, hogy bírják a pagodatetők.
Éppen el akartam magyarázni neki, hogy az ősi bhutáni és tibeti technika számol a hatalmas viharokkal is, amikor Lord Hayes furakodott oda hozzánk. Orráról és cvikkeréről rojtos szélű pókhálócafatok csüngtek, mintha széttépett függönyhúzózsinór szomorú maradványai lettek volna. Ügyet sem vetve rá, hogy Stantonnak bizonyára komoly megbeszélnivalója lenne velem, elmarkolta köpenyem legszebb selyemgombját és idegesen csavargatni kezdte.
– Eeee… Mr. Lawrence – nyögte kényszeredetten. – Jó, hogy izé… itt találom. Az a helyzet ugyanis, hogy át kell adnom önnek egy üzenetet. Mr. izé Zimbalisttól.
– Csak nem beteg?
– Nem hiszem. Mr. Zimbalist ugyanis elment.
Elképedve támaszkodtam a Migmi-bzang kezében döglőd0 kígyóra.
– Elment? Hova ment?
– Timpuba.
– Megörült?
– Ezt mondtam neki én is. Erre azt felelte, akkor őrült volna meg, ha itt marad.
Ebben a pillanatban a másik Égtáj Őr, Paksjespo, az óriásdé¬monok ura mögül velőtrázó sikoltás csapott felénk.
– A gyilkooooooos! Megszökött a gyilkooooooos! Hallod Muzzyyyyyyy?! A gyilkoooooo-oos!
Stanton dühösen markába csapta azt a kis szerkentyűt, amellyel a széllökések erejét szokta mérni és Lord Hayesre tá¬madt.
– Miért engedte el?
Lord Hayes kétségbeesve tárta szét a karját.
– Mit tehettem volna?

– Akár erőszakkal is itt kellett volna tartania.
– De hát, izé... pisztoly volt nála.
– Magának nincs?
– A párnám alatt,
– Jaaaaaaaj, Muzzyyyyyyy! Megszökött a gyilkooooos!
– Vissza kell hoznunk! – döntött villámgyorsan Stanton. – Visszahozni és letartóztatni.
A szél ismét rákezdte. Mintha erőszakos öklök döngették volna az ablaktáblákat.
– Ki hozza, izé… vissza? – kérdezte józanul Lord Hayes. – Ebben az időben…
– Mr. Zimbalist a gyilkos! – mutatott vádlón az óriásdémonok ura mögül kikászálódó Muzzy Migmi-bzang felé, mintha a kígyók uralkodójának tarka bőrébe bújt volna az eltűnt Zimba¬list. – Nekem mindig is gyanús volt! Éppen azért bújtunk Viccel ide, hogy kilessük...
– Mr. Zimbalistot?
– Vic azt mondta, érzi rajta a gyilkosság szagát. Vic szerint a gyilkosságnak szaga van!
Kezdtem úgy érezni, hogy immár nemcsak Vic, hanem a másik is becsavarodott. Stanton is valami hasonlóra gondolha¬tott, mert aggódva méregette rájuk a szemét. Lord Hayes fel¬emelte a kezét és tanácstalanul legyintett.
– Ha ilyen egyszerű volna a dolog... Még hogy a gyilkos¬ságnak szaga van! Ha az lenne...
Vic ismét felvisított.
– Márpedig én érzeeeeem...! Azért ment el, mert megölt valakit. Meggyilkooooooolt valakit!
Rángatódzni kezdett, és ha Muzzy le nem fogja, bevetette volna magát Migmi-bzang karjai közé. Lord Hayes rémülten tette össze a kezét.
– Halkabban, kisasszony, ha lehetne. Nincs szükség pánik...
– Érzeeeeem a gyilkossáááágoooot! – visította Victoria megpróbálva kitépni magát Muzzy karjából – El akarok menníííííí! Ki akarok mennnníííí! Rácsavarták a tetőőőőőt! Érzem a gyilkosság szagáááát!
Nyílt az ajtó s Ward dugta ki az ebédlőnek kinevezett kis imateremből a fejét.
– Hé! Mi a csoda történik itt?
Mondanom sem kell, hogy rémült volt az arca, ugyanakkor rövid csövű forgópisztoly feketédéit a kezében.
– Gyilkooooooos! – visította Victoria. – Gyilkoos!
Ward és a mögötte feltűnő, ugyancsak revolvert szorongató Pfitzman Migmi-bzangra fogta a stukkerét.
– Ki? Hol?
Felemeltem a kezem, hogy némi magyarázattal szolgáljak, de ebben a pillanatban óriási robaj támadt az udvari bejárat felől s a kicsapódó

ajtón át ránk zúduló hóförgeteg mögött ismeretlen szerzetes bukkant fel sárga süvegben, arca elé szorított kendő¬vel. Csak amikor elvette a kendőt, ismertem rá: Melong volt, Brigyud bizalmasa.
Ahogy rápillantottam, éreztem, hogy baj van, méghozzá nagy baj. Melong mindig vidáman csillogó szeme most rémü¬letet tükrözött, melyet még a szemöldökére ragadt tréfás kedvű hópelyhek sem tudtak elűzni. Szájából félig megfagyott párafelhők csaptak felém, ahogy megragadta a kezem és szinte be¬lemarkolt az ujjaimba.
– Blobzang... rinpó...cse! – nyögte kétségbeesetten. – Bri¬gyud rinpócse...
Egyetlen mozdulattal kaptam fel, s ráztam meg, mint Krisz¬tus a vargát.
– Mi történt Brigyuddal? Beszélj!
Melong meg sem kísérelt megszabadulni. Csak lógott a ka¬romon, mint zakó a vállfán.
– Brigyuddal... semmi. Csak az orvosságos láma... Gari rinpócse...
– Gari? Hol van Gari?
– A szobájában... rinpócse...
– Történt vele valami?
– Megöl...ték, rinpó...cse!
10
Mivel a beszélgetés tibeti nyelven folyt, sem Lord Hayes, sem Stanton, sem a többiek nem értették, akik közben otthagy¬ták az imatermet és körénk gyülekeztek. Hanghordozásunk en¬nek ellenére sok mindent elárult, arról nem is beszélve, hogy Melong még mindig ég és föld között lógott, mint a legenda szerint Mohamed koporsója.
Legelőször is Melongot tettem le a földre. A szerzetes hálá¬san biccentett, aztán nyomban össze is csuklott. McKinley le¬hajolt érte és felsegítette, miközben szemrehányó pillantásokat vetett rám.
– Mit vétett magának ez a szerencsétlen? Nem látja, hogy egészen kivan?
Melong tényleg kivolt. Csak nem attól, amitől Robert gon¬dolta.
Megtapogattam ruhám alatt a revolveremet. Ezúttal szeren¬csére nem felejtettem a bőröndömben.
Sóhajtottam és a többiek felé fordultam.
– Figyeljenek ide, kérem. Melong éppen most közölte velem, hogy baj történt az orvos lámával... Kérem, menjenek vissza az étterembe, és…
– Neeeem megyeeeeek! – visított fel elkeseredetten Victoria. – Sehováááá nem me-gyeeeek! Inneeen akarok elmennníííí!
Muzzy ezúttal nem vette a karjába, hanem hozzám ugrott előremeresztett körmökkel, mint egy fúria.
– Mi történt? Követelem, hogy mondja meg mi történt?!
Elkaptam a csuklóját és nem túl erősen megszorítottam. Eb¬ből aztán megértette, hogy nem lenne célszerű továbbra is a szemem felé

nyúlkálnia.
– Maradjon nyugton – mondtam halkan. – Törődjön inkább a barátnőjével. Robert!
– Mi van? – kérdezte mogorván McKinley. – Boldog lennék, ha közölné velünk…
– Megkérhetném, hogy jöjjön velem?
– A fenébe is, hova? – nyomult előre a madárkitömők hada. – Ha valami komoly dolog történt, azonnal meg kell mondania, elvégre a mi bőrünkről van szó!
– Tud ez a fickó angolul? – bökött Melongra Pulteney.
– Muzzyyyy! Muzzyyyykááám! Gyere ide, Muzzyyyy!
Elmarkoltam Stanton kezét, nem törődve vele, hogy szélmé¬rő készüléke nagy csörömpöléssel a padlóra hullik.
– Megkérhetném, hogy terelje be őket!? Ne engedjen ki sen¬kit az étteremből, amíg vissza nem térek. Megteszi?
– Persze hogy megteszem – mondta Stanton és fenyegető képpel jókora revolvert húzott elő a zsebéből. – Azért ha tudna valami közelebbit mondani...
– Az orvosságos lámát meggyilkolták.
Stanton sóhajtott, majd megpörgette a forgó részt a fegyve¬rén.
– Menjen csak nyugodtan. Nem kell izgulnia, rendben lesz minden.
S hogy szavának nagyobb nyomatékot adjon, nyomban megkezdte a kíváncsiskodók visszaterelését.
Janeene félénken a karomba kapaszkodott.
– Nem lenne jobb, ha én is mennék?
Robertra néztem, de ő nemet intett.
– Én engedném, de a tanára megtiltotta.
– Aljas – mondta McKinley és még akkor is a fejét csóválgatta, amikor látta, hogy gyengéden az imaterem felé taszigá¬lom kedvenc tanítványát. – Ehhez ért. Addig csűri-csavarja amíg mindig más viszi el helyette a balhét. Mint például…
A többit már nem hallottam. Mivel ez volt a legrövidebb út, kivágtam az ajtót és belevetettem magam a dühöngő szélviharba.
Rlung-ma neveletlen gyermekei vad örömmel vették tudomásul, hogy végre akadt valaki, aki felveszi földre hajított kesztyűjüket, s azon nyomban meg is próbáltak a hóra rántani. Ezen a délutánon azonban velem voltak az istenek. S talán azért mert a hajnali órákban nem felejtettem el néhány pénzdarabot vetni Odzercsanma, a hajnal-istennő szobra előtti tálkára, sikerült ép bőrrel megúsznom a rohanást.

11

Brigyud a falhoz támaszkodott, s kövér verejtékcseppek gördültek le az arcán, mintha isten tudja milyen forróság lett volna az egyébként meglehetősen hűvös folyosón. Éppen akkor lépett ki egy ismeretlen szerzetes Gari cellájából, néhány zsírpecsétes könyvlappal a hóna

alatt, amikor az ajtó elé értünk
– Hol van?
Brigyud nem vette magának a fáradságot, hogy válaszoljon. Fásult tekintettel a mennyezetről lecsüngő pókhálókra bámult mintha róluk akarta volna leolvasni kolostora jövőjét.
McKinleyvel a nyomomban beléptem a szobába. Robert tudta, mit kíván az illem, így éppen olyan magasra emelte a lábát a küszöb felett mint én. Persze akár rá is taposhatott volna, nem volt senki a közelünkben, aki észrevehette, s megfeddhette volna érte. Brigyud még mindig a pókhálókat fixírozta, míg Jondon a szerzetes ládái között turkált.
Gari, a kedves, öreg orvosságos láma a cella sarkában ült mintha félelmében menekült volna oda. Szemében még mindig ott csillogott a rémület, amely akkor költözött bele, amikor rá jött, mit akar tenni vele az a valaki, aki hurkot vetett a nyakába. Mert Gari nyakán is ott feszült a függönyzsinórból készített hurok, akárcsak a többiekén, akik az elmúlt napok során költöztek át az örök vadászmezőkre.
Azonkívül szétnyílt a koponyája is, mintha baltával hasítot¬ták volna ketté.
12
Bár hosszú, Keleten töltött éveim során volt alkalmam meg¬szokni a halottak látványát, most mégis úgy éreztem, elgyengül a lábam. A Gari ölében szürkülő agy velődarabkák sem segítet¬tek hozzá, hogy vidám, hálatelt szívvel búcsúzzam az ablakon betekintő, lassan lenyugodni készülő naptól, miként a, sarokból kifolyt, immár megalvadt vérpatak sem növelte igencsak összezsugorodott önbizalmamat.
McKinley az egymásra rakott ládákhoz támaszkodott és mé¬lyeket lélegzett.
– Uramisten! – szakadt ki belőle a halk nyögés. – Uramisten!
Jondon arca rezzenéstelen maradt, mintha egy szigorúan tu¬dományos téma megoldásán fáradozott volna. Kézé megállás nélkül Gari holmijai között kutatott, bár gyanítottam, hogy eredménytelenül.
– Miikor történt? – fordultam hozzá nagyokat nyelve.
Jondon megvonta a vállát.
– Negyed órával ezelőtt hallották a halálkiáltást.
– Kicsoda?
– Néhány szerzetes. Akarsz velük beszélni?
– Egyelőre nem. Aztán?
Jondon Brigyudra nézett.
– A többit én is Brigyud rinpócsétól tudom. Amikor a lámák meghallották, imádkozni kezdtek.
– Nem próbállak megállapítani, merről jött a hang?

– Megrémültek és visszahúzódtak a celláikba.
– Ki találta meg Garit?
– A tanítványa. Bolpo.
– Hol van most?
– A cellájában. Sír. Nem hiszem, hogy sokra mennél vele.
– Látott valakit Gari közelében?
– Senkit. Én már kikérdeztem.
Ezzel aztán nyugodtan ejthettem Bolpot. Ha Jondon nem tu¬dott meg tőle semmi lényegeset, én sem tudnék.
McKinley csuklott egyet és az ajtó felé indult.
– Keresek valahol egy pohár vizet...
– Kapjon be egy marék havat – ajánlotta jóindulatúan Jon¬don. – És mosakodjék meg benne. Jót tesz.
Engem azonban nem tudott megtéveszteni, szinte már-már közönyös, érzéketlen hangja. Tisztában voltam vele, hogy nagy-nagy indulatok formák a lelke mélyén.
– Miért ölhették meg?
– Egyelőre nem tudom. Arra próbálok rájönni. Ismerted Garit?
– Sokat beszélgettem vele.
– Tudott angolul?
– Meglehetősen jól. Éveket töltött Őszentsége környezeté¬ben, Dharmaszálában.
– Gyere közelebb, hátha észreveszed mi hiányzik.
Engedelmesen az egymásra rakott faládákhoz és a fal mellé állított, durva ládadeszkákból összerótt polcokhoz léptem. Szemem végigsiklott a számtalan üvegcsén, vászonzacskón, a deszkákra halmozott leveleken, szántott gyökereken, illatos fűcsomókon. Gari a himalájai növényvilág kiváló ismerője volt, orvosságai jelentős részét maga készítette, bár azért a fűcsomók között ott lapult néhány csomag Timpuból származó antibioti¬kum is.
– Miből gondolod, hogy elvittek tőle valamit?
Jondon megcsóválta a fejét.
– Valamiért csak megölték, nem?
A ládák fölé hajolva beszívtam a szárított növények tavaszt idéző illatát. Most döbbentem csak rá, hogy már akkor, amikor Szél Anya neveletlen gyermekeitől üldöztetve beestem az épü¬let ajtaján, megütötte az orrom a Gari cellájából kiáramló aro¬más levegő.
Hirtelen eszembe ötlött valami. A halál szaga... Ki is mondta, hogy megérzi a halál szagát? Victoria... Talán érzett vala¬mit, amíg a szobrok mögött rejtőzködött Zimbalistra várva?
Arra riadtam, hogy Brigyud megböki az oldalam.
– Itt van Bolpo.
A kisírt szemű gyerek ekkor már ott reszketett az orrom előtt. Hol rám, hol Brigyudra bámult rémült tekintettel.

Brigyud elkapta az egyik fülét és enyhén megcibálta.
– Ne félj, Bolpo. Mondj el mindent a rinpócsénak, amit tudsz.
A kisgyerek zokogva felcsuklott.
– Nem tudok... semmit. Nem láttam... semmit.
Megfogtam Brigyud kezét és lefejtettem Bolpo füléről.
– Tényleg nem tudsz semmit, Bolpo?
– Neeeem, rinpócse.
Éppen csak oldalra fordította a fejét, hogy szemrevételezze sarokban kuporgó, halott mesterét. Aztán összegörnyedve üvölteni kezdett. Szeméből könny, szájából nyál csörgött a padlóra.
Brigyud fölé hajolt, hogy saját, szentséges kezével húzzon le neki egy nyaklevest, de még idejében sikerült megállítanom.
– Kár a gőzért, rinpócse. Bizonyára...
Ebben a pillanatban Melong bukkant fel az ajtónyílásban.
Összeakadt a tekintetünk, majd anélkül, hogy bármit is mon¬dott volna, éreztem, hogy megroggyan a térdem, s majdnem behullottam a sarokba a kettéhasadt fejű Gari mellé.
Brigyud óriásit nyelt.
– Nem! Nem! Nem!
Jondon megperdült a tengelye körül és egyetlen ugrással Melong mellett termett.
– Mi történt, rinpócse?
Melong kétségbeesetten a folyosó felé mutatott.
– Zladkar testvér...
– Megölték?
– Csak leütötték... Most találtak rá a testvérek egy kondér mögött.
Revolveremmel a kezemben vágtatni kezdtem a konyha felé.

13

Néhány másodperc múlva ismét az udvaron találtam magam. McKinley jókora hócsomóval a markában egy kiugró pagodatető alatt kucorgott, dacolva a mindegyre rátámadó szélroha¬mokkal. Szája tátogásán láttam, hogy kiált felém valamit, de egyetlen szavát sem hallottam. Intettem neki, hogy jöjjön utá¬nam, aztán nyakamat a vállaim közé rántva, becsörtettem a tő¬lünk nem messze álló harmadik épületbe.
A konyhában csak néhány riadt képű szerzetes ücsörgött a kondérok között, suttogó beszélgetésbe merülve. Mivel a fülem még mindig tele volt hóval, és a szél üvöltésével, akkorát ordí¬tottam, hogy rémülten kulcsolták imára a kezüket.
– Hol van Zladkar?
Egyikük egy meghatározhatatlan pont felé mutatott a kezé¬ben szorongatott fakanállal.
– Ott.
Tettem néhány lépést arrafelé, amerre Zladkart sejtettem. Csodák

csodájára azonnal meg is pillantottam a színes párná¬kon ülő szakácsot, amint éppen egy láma gyanús színű kendö¬vei itatgatta a fejéből csordogáló vért Zladkar széles arcán időről időre fájdalmas rángás futott végig.
Mivel nem volt vesztegetni való időm, lezuhantam mellé, koponyájára téve a kezem.
– Fáj?
Zladkar megrázta a fejét, majd fájdalmas sziszegéssel a ha¬lántékához kapott.
– Itt fáj. Nem repedt meg?
Értettem, mitől fél. Az ő koponyáját azonban nem a halálki¬áltás veszélyeztette, hanem minden bizonnyal egy deszkadarab.
– Nyugodt lehetsz, rinpócse, egyben van a fejed.
Zladkar ekkor panaszkodni kezdett. Gyorsan, pergő szavak¬kal, tibetiül.
– Nem tudom, mit akarhatott tőlem, hiszen csak az ebédet főztem. Húslevest birkahúsból, krumplival, tésztával. Ott áll¬tam a kondérnál és a nagykanállal kevergettem, amikor egy¬szerre csak hallom ám, hogy mögém lopakodik valaki. Éppen rá akartam kiáltani, hogy menjen onnan, amikor úgy éreztem, mintha rám szakadt volna a tető. Annyi erőm maradt csak, hogy hátravágjak a kanállal. Többre nem emlékszem. Biztos, hogy nem szökött meg a lelkem a koponyám résén át?
Néhány szóval sikerült megnyugtatnom, én magam azonban továbbra is kétségek között vergődtem. Vajon miért ölték meg Garit, és miért ütötték le Zladkart?
Tétován az ominózus kondorhoz léptem és beletekintettem a belsejébe. Csak félig volt a szintje, vagy még annál is lejjebb. Értetlenül a fejét tapogató szakácshoz fordultam.
– Csak ennyit főztél?
Most viszont Zladkar nézett rám értetlenül.
– Mennyit?
– Ilyen keveset.
Zladkar felnyögött.
– Én sosem főzök keveset Talán kivették a testvérek a ven¬dégeknek...
Ebben a pillanatban olyan éles fény vágott az agyamba, hogy megtántorodtam tőle. Nem is tudom, milyen földöntúli erő re¬pített át az udvaron. Miattam akár madárcsicsergéssel teli nyárrá változhatott volna át a himalájai tél, azt sem vettem volna észre. McKinleyvel a nyomomban bevágódtam a legközelebbi ajtón s ösztöneimtől vezérelve végigügettem a folyosókon.
Könnyedén megdönthettem volna a kolostori folyosófutás világrekordját, ha lenne ilyen a Guinness rekordok könyvében, s bár hatalmas, kunkori orrú lámacsizmáimban kétszeres erő¬kifejtésre

kényszerültem, még csak nem is lihegtem, amikor a Négy Égtáj őrei előtt átrepülve berontottam az étterembe.
Éppen a legjobb pillanatban. Két szerzetes ugyanis éppen akkor helyezte el a kondért egy sarokba állított támla nélküli széken. Egyikük belementette óriási fakanalát a levesbe, s tele¬mért egy tányért a gőzölgő birkagulyással.
– Azonnal hagyják abba! Tegye le a kanalát mindenki!
Pulteney meghökkent és a tányérok fölött gyanakodva rám bámult.
– Maga az, Lawrence? Mi a fene történt már megint? Csak nem főztek bele valakit a levesünkbe?
Stanton halk, de annál intenzívebb szitkozódás közepette csapta le a tányérját.
– Ha azt mondja, hogy ismét…
– Lője le, aki enni próbál!
Stanton meghökkent.
– Lőjem… le?
Erre akkorát üvöltöttem, hogy Lord Hayes kezéből kiesett a csorba szélű kanál.
– Nehogy valaki egyetlen falatot is be merjen venni a szájába! Megmérgezték az ebédünket!
14
Sosem gondoltam volna, hogy egy viszonylag ártatlan beje¬lentéstől ekkora pánik keletkezhet. A velőtrázó ordítások, amelyek betöltötték a termet, azokra a régi szép időkre emlé¬keztettek, amikor még oroszlánok ebédelték az arénába hajtott keresztyéneket. Victoria szokásához híven visított, ahogy a torkán kifért, ezúttal azonban nem a padlón, hanem az egyik asztal tetején. Muzzy megpróbálta ugyan – ugyancsak visítva – lecibálni róla, de csak annyit ért el vele, hogy megbillent alatta a szék és lezuhant a földre. Ott aztán a lábamba kapaszkodva en¬gem is maga mellé rántott.
Ahogy végül mégiscsak sikerült talpra állnom, első pillantá¬som Pjagna-rdordzséra, azaz Vadzsrapáni istenre esett, aki a démonok uralkodója lévén, nemigen szokott megijedni saját árnyékától. Ezúttal azonban ő is megrettenhetett attól, ami az orra előtt zajlott, mert rémülten méregette felém homloka kö¬zepén csillogó harmadik szemét.
Ki tudja, mi minden történt volna még, ha a pánik kellős kö¬zepén el nem dörren egy revolverlövés. Ettől aztán egyetlen pillanat alatt helyreállt a rend. Victoria elhallgatott és szipogva lemászott az asztalról, Muzzy kibontakozott a palástomból, s még McKinley is eleresztette Helena Bancroftot, akit ki tudja miért tartott a karjában.
Stanton leeresztette a revolverét, aztán lihegve a legközeleb¬bi asztalkára tenyereit.
– Próbálják megőrizni emberi méltóságukat, ha lehet!

Pulteney levágta magát egy székre és dühösen odébb lökte teli tányérját.
– Emberi méltóság? Nézzen meg néhány halottat, főleg a fe¬jüket, aztán ismételje meg, amit mondott.
– Bármi történjék is, meg kell őriznünk a hidegvérünket.
– Mr. Stantonnak igaza van – sietett a madarász védelmére Hagman tiszteletes. – Ha ezerfelé futunk, könnyebben elbánnak velünk. A jó pásztor is azért tereli egybe a nyáját, hogy a raga¬dozók nehezebben férhessenek hozzá.
– Ámen – mondta két kezét összetéve Langella.
Pfitzman elkeseredetten a térdére csapott.
– Megmondaná végre valaki, mi a szar ez, az egész? Bár nem szoktam minden szíre-szóra elveszíteni a fejem, most mégis kényszert érzek, hogy felugorjak és nekirohanjak a viharnak, vagy lövöldözni kezdjek mindenkire, aki él és mozog.
– Evett valaki az ételből?
Néma csendben bámult mindenki a másikra. Mivel senki nem szólalt meg, úgy vehettem, még senkinek sem sikerült megmérgeznie magát.
Revolveremmel a kezemben a kondérhoz sétáltam, s alaposan szemügyre vettem a sűrű, enyhén büdös lében úszó húsdarabokat.
– Le akarja őket tartóztatni? – érdeklődött Lord Hayes a há¬tam mögött.
Néhány szóval elmondtam nekik, mi történt az orvosságos lámával, Garival, és hogy leütötték Zladkart, a szakácsot.
Ward a kondérhoz sétált és beleszaglászott.
– Büdös mint rendesen. Miből gondolja, hogy meg van mér¬gezve?
– Kikövetkeztettem.
– Hm. Én már tegnap is úgy éreztem. A szaga legalábbis olyan volt.
A többiek azonban nem vették ennyire könnyedén a történ¬teket. Úgy elhúzódtak a tányéroktól, mintha attól féltek volna, hogy felrobbannak.
– Ez biztos? – kérdezte halálsápadtan Rosie. – Biztos, hogy csak ma...?
– Egészen biztos.
– Ki tehette?
– Valaki, aki meg akar ölni bennünket. Valaki, aki úgy érzi, szorul a hurok a nyaka körül.
Néhány pillanatig csend ülte meg a termet, majd Langella tiszteletes hitetlenkedve megcsóválta a fejét.
– Én nem egészen így látom Mr. Lawrence. Mindenesetre boldoggá tenne, ha megmondaná, ki húzza a hurok végét?
Mivel természetemnél fogva szerény vagyok, azonkívül sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas a dicsekvésre, egyszerűen csak megpörgettem 38-as Smith and Wessonomat a mutatóujjam hegyén.
– Hogy ki húzza a zsinór végét? Természetesen én.

Ami ezúttal szerénység ide vagy oda, valóban igaz is volt.
15
Rövid csend után Berghof maga elé pofozta a tányérját és beleszaglászott.
– Egészen biztos benne, hogy megmérgezték? Nem mintha farkaséhség töltene el az illatától...
– Hozzá ne merjen érni!
– Ne féljen, nem falom fel a részét. Csupán arra gondolok, mi lesz velünk ezután? Ha még néhány napig m kell dekkolnunk étlen-szomjan.
– Én neeeeem fogoooook! – kapta fel a szál végét Victoria. – Én nem fogooook itt ma-raaaadni! Vigyél el innen édes, drága Muzzy!
Hagman halántékára szorította a tenyerét.
– Kezdem megérteni Mr. Zimbalistot.
– A türelem a szentek erénye – mondtam megnyugtatón.
– Hát ezt valóban szenthez illő feladat, elviselni – morogta a tiszteletes és gyorsan keresztet is vetett hozzá. – Isten bocsássa meg nekem!
– Figyeljenek ide – próbáltam meg túlkiabálni az ismét min¬dent elöntő zajt. – Csak néhány órát tartsanak még ki.
– Miért, akkor mi lesz? – kérdezte Pulteney. – Ismét megöl¬nek valakit?
– Felmegyek a hasadékhoz, és azt hiszem, rövidesen elérke¬zik az igazság órája.
– Ámen! – mondta Langella, de valahogy nem olyan hang¬súllyal, ahogy azt egy lelkésztől elvárhattam volna. – Csak azt nem értem, mi a fenét akar odafent?
– Majd később elmondom. Egyelőre arra kérem önöket, egyetlen falatot se fogyasszanak az ebédből. Valaki mindannyiunkat meg akar ölni, méghozzá lehetőleg egy csapásra.
– Kicsoda? – kiáltott rám türelmét veszítve Pulteney. – Kö¬vetelem, mondja meg, kicsoda!
– A szerzetes? – kérdezte szinte reménykedve Helena Bancroft.
Ezen aztán kénytelen voltam mosolyogni. Valahogy úgy, ahogy Napóleon mosolyoghatott Waterloonál, röviddel ka¬tasztrofális veresége előtt.
– Nem a szerzetes. Közülünk valaki. Aki aligha evett volna a mai ebédből.
Vic a tányérjára bámult, aztán ismét visítani kezdett, majd a sarokba rohant és csak sebesen hullámzó hátát láttam.
Úgy gondoltam, ideje elhagynom a süllyedő hajót.
16
Kopogtatás nélkül léptem be Jondon szobájába, amit azon nyomban meg is bántam. A szerzetes az ágya mellett ült a pad¬lón és imafüzérét pergetve mély torokhangon imádkozott. Mivel a hátát fordította felém,

óvatosan vissza akartam vonulni, de a láma halkan rám szólt.
– Gyere be, Blobzang rinpócse.
Elmondott egy rövid imát, aztán palástja öblébe süllyesztette az olvasót.
– Minden rendben?
– Szerencsére senki nem evett az ételből. Egyáltalán, biztos, hogy megmérgezték?
– Beléndekmérget tettek bele.
– Honnan tudod?
– Brigyud beadta egy apszónak. Most éppen döglődik.
Szomorúan gondoltam a kis, barátságos tibeti kutyára, amelynek miattunk kell eltávoznia a földi világból.
– Tudod min töröm a fejem, Blobzang? – sóhajtotta Jondon. – Honnan a pokolból tudhatta az a szörnyeteg, hogy éppen Garinál talál beléndekkivonatot?
Kénytelen voltam megcsóválni a fejem.
– Nem tudhatta. Sőt nem is tudta. Egyszerűen arról van szó, hogy érzi; szorul körülötte a hurok. Ráadásul biztos benne, hogy tudom: ő a gyilkos. Gyanítja, hogy Miss Barton elmondta nekem.
– Valóban elmondta?
– Nem volt rá ideje. Gyilkosunk mindenesetre úgy határo¬zott, az a legbölcsebb, ha elpusztít valamennyiünket. Gondo¬latban végigfutott az összes lehetőségen, majd úgy döntött: a tömeggyilkosság legbiztosabb módja a mérgezés. Csakhogy ehhez méreg kellett, neki pedig aligha volt a hátizsákjában. Törte egy kicsit a fejét, majd igen helyesen arra a következte¬tésre jutott, kell lennie a kolostorban egy orvosnak, akitől mérget lehet szerezni. A többi már ment, mint a karikacsapás. A szerencsétlen Gari bizonyára még megtiszteltetésnek is vette, hogy egy európai vendég érdeklődik a tudománya iránt.
– Ennyire biztos vagy benne, hogy nem a fekete fogú gyil¬kol?
– Egyáltalán nem vagyok biztos benne.
– Az előbb mintha európai gyilkost említettél volna.
– Azt is tettem.
– Ez azt jelentené...?
– Azt bizony, rinpócse. Hogy a fekete fogú szerzetes európai.

17
Éppen visszafelé tartottam a szobámba, az immár sötétre váltó folyosókon, amikor az egyik kanyarban Stantonba ütköz¬tem. A vörös hajú madarásznak revolver volt a kezében, s csak akkor eresztette le, amikor rám ismert.
– Maga az, Lawrence? Épp az imént mértem meg a széllö¬késeket. Valóban csökkent valamelyest az erejük. De még igen messze vannak attól, hogy biztonságosan lehessen mozogni odakint.
– Estélig még csendesedni fog az idő,
– De hiszen már itt az este!
– Megkérhetném valamire, Mr. Stanton?
– Amire csak akar.
– Próbáljon meg rendet tartani köztük. Tartsa nyitva a szemét és ha valahonnan veszély fenyegetne…
– Legyen nyugodt, megteszek mindent. Azért, azt hiszem, mégiscsak jobb lenne ha mondana valami konkrétumot. Példá¬ul, hogy kire kellene elsősorban vigyáznom.
– Úgy érti, mondjam meg ki a gyilkos?
– Úgy valahogy.
Elmosolyodtam és a vállára vertem.
– Babonás vagyok, Stanton.
A madarász felsóhajtott.
– Ha nem, hát nem. Nehéz feladat elé állít ugyan, de azért majd résen leszek. Óhajt még valamit? – Felém nyújtotta a kar¬ját és melegen megrázta a kezem. – Nem tudom ugyan felfogni, mi az ördögöt keres odafent ilyen ítéletidőben, de végül is a maga dolga. Mindenki arról beszél, hogy a barlangban próbálja meg elkapni a fickót annak az istenverte tekercsképnek a segít¬ségével. Oda akarja varázsolni, vagy mi az ördög? Nem akarja, hogy elkísérjem?
– Többet használ, ha idelent marad a többiekkel.
– Ahogy gondolja. Akkor… hát, Isten óvja!
Stukkerja csövével intett üdvözletet.
Majd lefelé fordította, mint cézárok a hüvelykujjukat az arénában.
18
Lord Hayes úgy bukkant fel mellettem, hogy észre sem vet¬tem. Ha nagyon akarta volna, akár a nyakamba is vethetett vol¬na egy hurkot. Meghökkenve húzódtam hátra, amikor észre¬vettem, hogy morzsolgat valamit az ujjai között, de ahogy job¬ban rábámultam, rájöttem, csak a cvikkerje zsinórja az.
– Eeeee – nyögte kétségbeesetten, amikor az egyre halványulóbb fényben kibóklászott az egyik sarokból. – Remélem, nem ijesztettem meg?
– Itt már a saját árnyékától is összecsinálja magát az ember – mondtam az igazságnak megfelelően. – Mit keres itt, Lord Hayes, ahol

a madár sem jár?
– Hát itt nem, az biztos. Még a himalájai rigó sem. Különben magára vártam. Láttam, amikor bement a barátjához. Felmen¬nek a hasadékhoz?
– Az a szándékunk.
– Nem akarja, hogy magukkal tartsak?
– Önre itt sokkal nagyobb szükség van, mint odafent.
– Rám? Kinek?
Neki is azt mondtam, amit a preparátornak. Hogy a nyugalom biztosítása érdekében feltétlenül szükségem van a közreműkö¬désére.
Lord Hayes szemmel láthatóan kihúzta magát, majd nyom¬ban össze is görnyedt, mint egy beteg sündisznó.
– Nem tudok szabadulni tőle – suttogta és döbbenten láttam, hogy szinte világít a szeme a félhomályban. – Nem tudok sza¬badulni a gondolattól, hogy él, és... most ott fekszik segítségre várva a halottak között.
– Miss Barton sajnos…
– Egyszerűen nem tudom elhinni. Néha úgy érzem, oda kell mennem hozzá, és... Gondolja, hogy őrült vagyok?
– Próbáljon legalább egy kis időre megfeledkezni róla.
Biccentett, majd elkapta a karom.
– Mit akar... odafent? – suttogta a fülembe. – Mondja meg, mit akar odafent? Mindenki arról suttog, hogy a thankának va¬rázsereje van, és maga is eladta a lelkét az ördögnek. Igaz ez?
Lecsüggesztettem a fejem, mint akit lelepleztek.
Lord Hayes ekkor gyorsan, hozzám hajolt.
– A Sátán legyen magával! – suttogta. – Bár azt azért jó néven vettem volna tőle, ha Rosie-t is megöli. Nem tudná vala¬hogy elintézni nála?
Aztán még mielőtt válaszolhattam volna, beleveszett a sötét¬ségbe.
Csak enyhe kölniillat lebegett utána.

19

Mintha ezen az estén mindenki el akart volna köszönni tőlem. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy meg vannak győ¬ződve róla: utoljára látnak. Frederic Pulteney és Helena Bancroft arcán is enyhe sajnálat ült, amikor rám sziszegtek a folyosó kanyarulatában.
Kényszeredetten ballagtam oda hozzájuk, lapos pillantást vetve Pulteney duzzadó zsebére.
– Csak nincs valami baj?
– Egyelőre semmi – mondta Pulteney. – De Helena és én na¬gyon aggódunk magáért. Valóban felmegy a thankával a hasa¬dékhoz? Azt beszélik, a tekercskép leleplezi a gyilkost. Nem. lenne jobb, ha valamennyien felmennénk?
– Azt hiszem, Jondon és McKinley segítsége éppen elégsé¬ges. Önre és

Miss Bancroftra inkább itt lenne szükség.
Nekik is elmondtam ugyanazt, mint a többieknek. Hogy csak bennük bízom a rend megőrzését illetően.
Pulteney aggodalmát azonban nem oszlatta el a magyaráza¬tom. És Helenáét sem.
– Azért én mégiscsak jobban szeretném, ha velünk maradna – mondta az újságírónő némi ijedtséggel a hangjában. – Az az érzésem, ha kihúzza innen a lábát, elszabadul a pokol. Miért kell odamennie egyáltalán?
– Le akarom győzni a gyilkost.
– Éppen ott és éppen ma éjszaka? Honnan tudja egyáltalán, hogy ott lesz?
– Nyugodjék meg, ott lesz.
Miss Bancroft ekkor felemelte a kezét és keresztet vetett rám.
– Isten legyen magával. És... történjék minden úgy, ahogy én kívánom.
Igazán kíváncsi lettem volna rá, hogyan kívánja.
20
Rosie, azaz Lady Hayes már közel sem volt olyan jámbor, mint Miss Bancroft. Kinyújtotta a karját és egyszerűen berán¬tott a szobájába. Gyűrött ágya mutatta, hogy csak nemrégiben kászálódott ki belőle, a viharos ebédet követő pihenés után.
Elkapta a pillantásomat, ahogy az ágyát gusztáltam, s csúfondárosan hozzám dörzsölte a keblét.
– Nincs kedved kipróbálni?
Aztán, mielőtt még válaszolhattam volna, eltolt magától és a vállára terített egy bolyhos gyapjúkendőt.
– Hideg van idebent. Sajnos nem vagyok szakképzett fűtő, Lord Hayes pedig az utóbbi időben egyre kevesebbet tüntet ki a társaságával.
A kályhára pillantottam, amelyben valóban csak alig-alig pislákolt a tűz.
– Segíthetek? – kérdeztem sóhajtva, és már le is guggoltam volna, hogy rávessek néhány szárított jaklepényt, de Rosie kö¬zém és a kályha közé állt.
– Nem akarlak feltartani. Majdcsak jön a lordom és felszítja a tüzemet... Komolyan gondoltad, hogy éjszakára felmész a ha¬sadékhoz? Mindenki erről beszél.
– A legkomolyabban.
– Egyedül?
– Jondon és McKinley velem jönnek.
– És a kicsike?
– Ő is.
– Csodaszép lehet együtt halni azzal, akivel nemrég még együtt háltunk... De nem azért rántottalak be magamhoz, hogy ezt elmondjam, bár… őszintén szólva napok óta próbálóra megfejteni,

hogy miért ő, és miért nem én? Nem tudok mást felhozni a javára, mint a fiatalságát. Az pedig sajnos legyőzhe¬tetlen.
– Ámen.
– Gúnyolódsz? Nem baj. Tulajdonképpen meg is érdemlem. Lassan hozzá kell szoknom, hogy arról a pályáról, amelyről mindeddig minden alkalommal győztesen vonultam le, most néha-néha vereséggel kell lekullognom. Soha nem gondoltam volna, hogy velem is megtörténhet egyszer. Olyan ez, mint a halál. Azt hisszük, csak mások halhatnak meg, mígnem aztán egyszer ott találjuk magunkat a túlvilági folyó előtt s már látjuk is a révészt, amint felénk evez.
– Azt hiszem, eltúlzod a dolgot. Ami pedig Janeene-t és en¬gem illet...
Gyorsan a számra tette az ujját
– Csitt, erről, szót se többet! Azt szeretném, ha nem mennél fel a fennsíkra. Legalábbis ma éjszaka nem.
– Van valami különös okod rá, hogy ezt mondd?
Lady Hayes megrázta a fejét.
– Nincs. Csak valahogy... furcsán viselkedik.
– Kicsoda?
– Kicsoda, kicsoda... Természetesen George.
– Furcsán viselkedik?
– Miss Barton halála mintha... megpattantott volna benne valamit. Nem láttad a szemét?
Egyetlen pillanat alatt megjelent előttem Lord Hayes arca. És furcsán, már-már üvegesen csillogó tekintete.
– Láttam.
– Te talán nem találtad különösnek, de én jól ismerem. Az az érzésem, hogy George közel jár az őrülethez. Ha egyáltalán épelméjű még. Nem akarlak lebeszélni a nagy kalandról, csak arra kérlek, vigyázz! Nem tudom, mit forral a fejében George.
– Vigyázni fogok.
– Kérdezhetek valamit?
– Természetesen.
– Valóban azt hiszed, hogy az a thanka... segít leleplezni a gyilkost?
– Keleten minden előfordulhat. Még ez is.
Gúnyosan biggyesztette le az ajkát.
– Persze. Keleten. Megkérhetnélek valamire?
– Sajnos sietnem kell, mert a viszonylag szélmentes periódus túlságosan rövid ahhoz...
– Csókolj meg.
Nyeltem egyet és megcsókoltam.
Kissé hosszabban tartott, mint ildomos lett volna, s végül is ő volt az, aki eltolt magától.
– Most menj. Üdvözlöm a kicsikét. És gondolj mindig arra, hogy Lord Hayes alighanem megőrült, s mint olyan, teljesen kiszámíthatatlan.

Biccentettem és megígértem, hogy egyetlen pillanatra sem feledkezem meg róla.

21

Hagman és Langella tiszteletesek nem a folyosón kaptak el, hanem a szobámban. Éppen a csizmámat igazgattam, amikor besétáltak hozzám.

– Indul? – kérdezte minden különösebb teketória nélkül Hagman.

– Cirka másfél óra múlva.

– Miért éppen akkor?

– Stanton szerint még túl erős a szél. Másfél óra múlva viszont beáll a viszonylagos szélcsend.

– Honnan tudja?

– Brigyudtól, de már magam is tapasztaltam.

Hagman összenézett Langellával, aztán közelebb tépett hoz¬zam.

– Mr. Lawrence... szeretnék önnek mondani valamit.

– Csak rajta!

– Úgy gondolom, bocsánatot kellene kérnem öntől.

– Tőlem? – kérdeztem csodálkozva. – Ugyan miért?

– Sokáig... hm... azt hittem, az a szerzetes nem is létezik.

– A fekete fogúra céloz?

– Rá. Azt gondoltam… talán ön...

– Én?

– Ne értsen félre, nem arra gondoltam, hogy ön gyilkol, in¬kább arra, hogy meg akar ijeszteni bennünket... nehogy ve¬szélynek tegyük ki magunkat.

Kissé összevissza volt, amit mondott, nem is értettem igazán. Láthatóan meg voltak zavarodva mind a ketten: ö is és a társa is.

– Mr. Lawrence, én... láttam azt a szerzetest!

– Látta? Mikor?

– Tíz perce. És Langella tiszteletes is látta.

– Hol?

– A nagy imaterem előtt.

– Mit kerestek ott?

– Sétáltunk és beszélgettünk. Mivel korán sötétedik, és nem lehet kimenni a szabadba a vihar miatt, a folyosókon szoktunk sétálgatni. Éppen a nagy imaterem előtt haladtunk el, amikor felbukkant az orrunk előtt. Alighanem onnan jött ki, bár... az ajtaja csukva volt.

– Ezt hogy érti?

– Hogy lehet érteni? Az imaterem ajtaja csukva volt, a szerzetes mégis egyik pillanatról a másikra ott termett előttünk. Szemben állt velünk és mosolygott. Én még soha nem láttam embert, akinek ilyen fekete lett volna a mosolya.

– Történt valami...?

– Nem történt semmi. Ott állt előttünk, aztán hangosan fel¬nevetett.

Nem vagyok ijedős, de mintha borotvapengét húztak volna végig a hátgerincemen. Úgy csikorgott a hangja…
– …mint a kriptatető – mondta Langella.
Bár nem emlékszem rá, hogy valaha is hallottam volna kriptatetőt csikorogni, azért jó és kifejező volt a hasonlata.
– Maguk mit csináltak?
– Őszintén szólva a fejünkhöz kaptunk. De nem történt sem¬mi. A szerzetes nem kiáltott… csak eltűnt.
– Úgy érti… nem tudják merre ment?
– Nem ment semerre. Belépett a falba és eltűnt. Mr. Lawrence, én egyházi ember vagyok és mint ilyennek, csak mérsé¬kelten szabad hinnem túlvilági lények e világi jelenlétében, most mégis kénytelen vagyok azt mondani…
– Jézusom, Muzzyyyy, hallod mit beszélnek? Hát ezek már nem tudnak semmi másról beszélníííí?
Jobban megrémültem, mintha a fekete fogó szerzetes buk¬kant volna fel az ajtóban. Hag-man és Langella is így érezhették, mert mindketten összerázkódtak és egyszerre indultak kifelé. Mielőtt átlépték volna a küszöböt, Hagman hátrafordult és ke¬resztet vetett rám, mint Helena Bancroft.
– Szabadíts meg a gonosztól!
Aztán becsukták maguk mögött az ajtót.

22

Muzzy és Victoria néhány másodpercig csak bámultak rám, majd erejüket vesztve, összecsuklottak. Victoria az ágyamra rogyott, Muzzy pedig szokása szerint védőn átkarolta.
– Tehetek valamit önökért, hölgyeim?
Victoria rám emelte könnyes tekintetét.
– Mr. Lawrence… elhatároztuk, hogy véget vetünk az egésznek. Egyszerűen nem bírjuk tovább. Amióta megtalálták azokat a halott lányokat… egyszerűen… – megcsóválta a fejét és törölgetni kezdte a szeméből kibuggyanó könnyeket.
– Mit akarnak tenni?
– Megvárjuk magát. Egész éjjel itt fogunk virrasztani a szo¬bájában…
– Csak nem törik valami ostobaságon a fejüket?
– Ugyan már – mondta Muzzy. – Ez nem ostobaság. Vannak pillanatok, amikor nincs más kiút.
– Kiút mindig van.
– Elméletileg. De gyakorlatilag nem mindig. És mi az ön ke¬zében vagyunk. Ha ön leveszi rólunk a kezét, meghalunk… Csak ezt akartuk elmondani.
Aztán váratlan dolog történt. Ahelyett, hogy véglegesen el¬foglalták volna helyüket az ágyamon vagy a székemben, felug¬rottak és sírva-

bőgve kirohantak az ajtón.
Elhűlve bámultam utánuk.
23
Janeene jó egy órával korábban érkezett, mint kellett volna. Kissé ünnepélyes volt az arca, mintha nehéz szanszkrit vizsgák előtt állna.
– Egyedül vagy?
Az ajtóhoz somfordáltam és ráfordítottam a kulcsot.
– Csupa unalom az élet. Nem akarnád kissé izgalmasabbá tenni?
Erre aztán kénytelen volt átkarolni a nyakam.
– Éppen azért jöttem. Ha jól számolom, van még egy óránk.
– Robert?
– Brigyudnál van. Jondon barátod társaságában az időszá¬mításunk előtti árja társadalom szerkezetéről vitatkoznak.
Ebből aztán Robertra ismertem. Még a halál árnyékában is képes belepakolni mások szellemi hátizsákjába tudományos rögeszméit.
Janeene a kályhához lépett, és megdörzsölte felette a te¬nyerét.
– Lassan kihűl. Nem akarod megrakni éjszakára?
– Kinek?
– És reggel, ha visszatérünk?
– Majd megrakjuk akkor.
– Visszatérünk?
Igyekeztem elkerülni a tekintetét. Igaz, hogy csapdát állítottam a gyilkosnak, csakhogy egyáltalán nem voltam biztos ben¬ne, bele fog-e sétálni.
– Bármi történjék is velünk... tudnod kell, hogy sokat tanul¬tam tőled.
Megpróbáltam a szájára tenni az ujjam, de elvette előle.
– Csak ami az ászánákat, az ülésmódokat illeti... látod, már el sem pirulok, ahogy kimondom.
– Engedéllyel tetted – mondtam.
Meghökkenve egyenesedett ki és tolt el magától.
– Mivel?
– Engedéllyel.
– Ezt nem értem. Kinek az engedélyével?
– Természetesen McKinley professzoréval.
Egyetlen pillanat alatt lehervadt a szelíd, ábrándos mosoly az arcáról. Ajka szétnyílt és könnyek jelentek meg a szemében.
– Te... te… képes voltál elmondani neki…? Én soha, de so¬ha... nem merek többé a szeme... elé kerülni! Ó, Leslie, hogy tehénéi ilyet?
– Nem mondtam el semmit – védekeztem. – Csupán csak annyit, hogy szabad időnkben az ászánákat, a lámaista ülésmó¬dokat gyakoroljuk.
– Istenem, én...
– Erre azt mondta, csak gyakoroljuk. Abból nem lehet baj.
– Leslie, én... nem is tudom...
– Eszerint professzori engedéllyel tesszük. Zsebrevághatod a

lelkifurdalásodat.
Janeene megkönnyebbülve nézett á szemembe.
– Hát ha valóban így van... Mintha máris felszabadultabbnak érezném magam. Engedéllyel azért mégis más, mintha csak úgy…
– Sőt, McKinley professzor kifejezetten utasított, hogy mi¬nél többet gyakoroljunk. Jót tesz a fizikumnak, az idegrend¬szernek ...
– Ez esetben... az idegrendszeremnek kétségkívül csak a javára válna egy kis gyakorlás. Melyik... ászanára gondolsz?
– A yab-yumra – mondtam határozottan.
Janeene elpirult és apró verejtékcsepp jelent meg az ajka felett.
– Meglepő, de... én is éppen arra... gondoltam. Csak nem tudom... lesz-e még rá időnk?
– Majd egy rövidített változatát adjuk elő.
– Nemigen szeretem a rövidített... változatokat.
– Közben kialakul – mondtam engedékenyen.
– Kész vagy rá?
Gyorsan ledobta a köpenyét. Már a saját szobájában felké¬szülhetett a yab-yum ülésmód gyakorlására, mert éppen ehhez volt öltözve.
A köpeny alatt ugyanis nem volt rajta semmi.
24
Villámsebesen az órámra pillantottam. Cirka negyven percem maradt az indulásig. Pontosan tíz órakor kell találkoznom Jondonnal a nagy imaterem előtt...
Janeene ráült a takaróra, és türelmetlenül összeráncolta a szemöldökét.
– Mire vársz?
– A yab-yum bizonyos lelki előkészületeket igényel – mondtam.
– Érdekes. Én ezt eddig még nem vettem észre. Nekem minden különösebb lelki előkészítés nélkül is... megy a do¬log.
Én is megszabadultam a gönceimtől, mert az igazi yab-yum csak felesleges, civilizációs sallangok nélkül gyakorol¬ható.
– Melyikkel kezdjük? – kérdezte Janeene tudományos ku¬tatóhoz illő buzgalommal és kíváncsisággal.
Felelet helyett a szoba falán függő kopott thankára mutattam, amelyen Vadzsrapáni isten éppen a yab-yum speciális formáját gyakorolta egy istennővel.
Janeene elgondolkozva nézte a képet aztán megvonta a vállát.
– Nem bánom. Bár így még soha… különben is utasításra tesszük, nem igaz?
– Igaz bizony.
– Ez azért... tulajdonképpen... Leslie… ez azért…
– Valami probléma… van?
– Nincs... azaz... én nem is gondoltam volna, hogy ezekben az ászanákban... ennyi... öröme telik az embernek... Jaj... ez azért...

Maradj mindig így és gyakoroljuk örökké... ezt az ülésmódot...! Istenem, én mindig így akarok... maradni... Jaj, Leslie, én mindig... csak… így szeretnék... maradni...!
Sajnos azonban semmi nem tart örökké ebben a kegyetlen világforgásban, még a lámaista ülésmódok gyakorlása sem.
25
Amikor elment, magamra kapkodtam a ruháimat, ittam egy csésze teát, majd arcomat a tenyerembe temetve, megpróbáltam még egyszer végiggondolni mindent, bár őszintén szólva túl sok gondolkodnivalóm nem volt. Vagy sikerül, amit kiötöltem, vagy nem.
A folyosókon feneketlen sötétség és feneketlen csend uralkodott. Elképzeltem, ahogy valamennyien a szobájukban gub¬basztanak és vacsora híján teát főznek maguknak. Bár Brigyud utasítására mindenkit elláttak kenyérrel és szárított túróval, nem¬igen hittem, hogy bárki is enni merne belőlük. A mérgezett ebéd túlságosan is nagy sokk volt ahhoz, hogy ilyen rövid idő alatt feledésbe merüljön az emléke.
Zseblámpám kutató fénye megvillant a mennyezetet tartó, vörösre festett fagerendákon, s a közéjük szorított ugyancsak vörösre festett deszkákon. Az oldalfalak mély barnája mintha még sötétebbé színezte volna az éjszakát.
A folyosó deszkaalja fenyegetőn recsegett a talpam alatt. Megtapogattam a zsebemben a stukkeromat, s ahogy gömbö¬lyűen dagadó forgórészéhez ért a kezem, megkönnyebbülve felsóhajtottam. Befordultam a legközelebbi keresztfolyosóba, s néhány lépés után a Négy Égtáj Őrizői előtt találtam magam.
A négy hatalmas termetű férfi mintha jóindulattal, ugyanak¬kor némi aggodalommal figyelte volna közeledésemet. Külö¬nösen kedvencem, Migmi-bzangpo, a kígyókirály méregette felém figyelmeztetően a szemét. Barátságosan elmosolyodtam, kinyújtottam a karom, megsimogattam vörösen csillogó, egyébként talán túlságosan is szigorú arcát. A másik három erre mintha felmordult volna féltékenységében. Gyorsan rájuk is vetettem néhány barátságos pillantást, majd besiettem az ima¬terembe.
Odabent félhomály uralkodott, csak az istenszobrok előtt lo¬bogó gyertyák lángja táncolt a falon. Az istenek kékes, jószagú füstölőködbe burkolóztak: az áldozati ételeket rejtő ezüsttálcá¬kat vörösre festették a lángok.
Legelőször Mahakálát, a zord tekintetű démonölőt vettem célba. Tudtam, hogy aki élvezi a jóindulatát, sok baj nem érheti.
Mahakála örömmel fogadta közeledésemet. A gyertyák és falifáklyák imbolygó fényében mosolyra húzta a száját, felém tárva mind a hat karját. Megfogtam a lábánál csillogó ezüstkancsóba helyezett pávafarok seprőcske nyelét, megkavartam a vizet, majd gondosan

meghintettem vele az isten félmeztelen testét.
Mivel Mahakála jóindulata igen fontos volt számomra, többször is megismételtem a műveletet. Tudtam, hogy a kopo¬nya nyakláncú, a tantrák, varázsmondások ura is, ezért azt sze¬rettem volna, ha engem választ védelmezettjének, nem a fekete fogú szerzetest.
Sűrű hajlongások közepette, halkan mormogva elrecitáltam neki egy történetet, amely végül is vele esett meg, de úgy érez¬tem, talán nem hiábavaló, ha emlékeztetem rá.
Történt egyszer, nagyon régen, hogy Kubiláj, későbbi kínai császár, még pogány korában attól tette függővé megtérését, hogy az udvarában tartózkodó Phagpa láma, a legtudósabb és legműveltebb tibeti szerzetes, egyetlen éjszakán el tudja-e neki magyarázni a tantrikus varázsmondások értelmét. Megígérte a szerzetesnek, ha ezt megteszi, másnap áttér Buddha hitére.
Phagpa láma, aki felettébb jámbor férfiú volt, bár hosszú élettel áldották meg az istenek, mindazodáig nem kerített még sort rá, hogy megismerkedjék a varázsmondások lényegével, sőt kifejezetten visszataszítónak tartotta őket. Így aztán, amikor értesült a nagy kán feltételeiről, kétségbeesett. Felismerte, hogy itt a nagy lehetőség: buddhistává tenni a földi világ legerősebb birodalmának a fejét, ugyanakkor megrettent a feladat nagysá¬gától s átkozta magát, amiért mindeddig nem próbált beférkőzni a varázsmondások rejtelmeibe. Még az is megfordult az agyá¬ban, hogy egyetlen éjszakán megtanulja őket: csakhogy sem varázsló szerzetes nem volt a közelében, sem pedig idő nem maradt rá, hiszen mire idáig jutott töprengésében, már hajnal közeledtét jelezték a pekingi udvarok kakasai.
Phagpa láma kétségbeesetten az ölében heverő Mahakála-imádságoskönyv lapjaira hajtotta a fejét, amikor hirtelen mint¬ha szélvihar támadt volna. Megdöbbenve látta, hogy sötét szo¬bájának sarkaiból lilás fény árad felé; a következő pillanatban pedig lótuszülésben pihenő, félelmetes arcú férfiú alakja jelenik meg szemei előtt.
A bölcs lámának csak néhány pillantás kellett hozzá, hogy megállapítsa: maga a koponyaláncú isten jelent meg szegényes szobácskájában. Mahakála ezúttal fekete színű volt, mint a leg¬sötétebb éjszaka. Phagpa tudta, hogy a varázsmondások ura és tanítója gyakran változtatja bőrszínét: hol ébenfekete mint ez alkalommal, hol pedig sötétkék. Ha pedig még ezekből a jelek¬ből sem ismert volna rá, az öklében szorongatott emberi kopo¬nyából készített damaru, a szellemdob, feltétlenül elárulta volna.
Phagpa láma nem tudta mire vélni az isten látogatását: azt gondolta, tálán Mahakála meg akarja büntetni, amiért tehetet¬lennek bizonyult a Tan terjesztésében. Lábához borult hát, és buzgó imádság kíséretében arra kérte, ne büntesse meg túlsá¬gosan, ha pedig mégis

elveszi az életét, és lenyúzza a bőrét, ami különben Mahakála kedvenc időtöltései közé tartozik, leg¬alább segítsen neki kimenekülni a Bardo, a Köztes Lét iszo¬nyatából, hogy mihamarább, és fájdalom nélkül újjászülethes¬sek.
Phagpa szerzetes legnagyobb megkönnyebbülésére azonban az isten ezúttal nem azért jött el hozzál hogy megnyúzza. Ellen¬kezőleg, azért jött, hogy segítsen neki megtéríteni a pogány uralkodót, akit arra szemeltek ki az istenek, hogy a jövőben a buddhista hit legelszántabb védelmezőjévé váljék. Emiatt haj¬landó megtanítani a lámát egyetlen órácska alatt mindarra, amit a varázslásokkal kapcsolatban tudnia kell.
Így is történt. Mikor a hajnal lilás fénye felkúszott a pekingi háztetőkre, Phagpa láma már a varázslás és varázsmondások értelmezésének ismeretében sietett audenciára a császárhoz. Szemtanúk állítása szerint, ahogy, megjelent a trónteremben, a császár trónusa megemelkedett, és táncolni kezdett Kubiláj alatt, mint makrancos, nyerget el nem viselő csikó. A levegőből énekszó áradt, mintha ezer angyalból alakult kórus dicsérte volna Sákjamúni Buddhát és Kubilájt, a dicső császárt.
Phagpa láma felemelte az ujját. Az istenek énekkórusát ekkor madárcsicsergés váltotta fel; ezerféle madár énekelt olyan gyö¬nyörűségesen, hogy a nagykán és udvartartása táncra perdült örömében. Csak akkor hagyták abba, amikor az égből virágeső kezdett hullani, majd lágy, illatos harmat permetezett rájuk.
Kubiláj, ahogy véget ért a virág- és illatzápor, a szerzeteshez fordult, és kegyesen bejelentette neki: ettől a pillanattól kezdve a buddhista tan hívének vallja magát, s meg is bízta legott a lá¬mát, hívjon szerzeteseket Tibetből, hogy az építendő kolostorok lakói legyenek.
Még egyszer felemeltem a pávafarok seprőt újabb szenteltvízcseppekkel illetve Mahakálát. Az isten arca kegyessé szelí¬dült: úgy láttam, bizton számíthatok a támogatására, ha varázs¬lókkal vagy elvarázsolt holttestekkel kell felvennem a harcot.
A következő, aki előtt áldozatot szerettem volna bemutatni, az öszvéren lovagló női istenség, Paldan-lhamo volt. Bár ő sem nélkülözte az elrettentő csecsebecséket: koponyákat, nyakában csüngő, csontzenét játszó emberi vázakat, mégiscsak nő volt, méghozzá nem is akármilyen. Dús keblei és ugyancsak dús csí¬peje arról árulkodott, hogy odafent, a Tusita mennyországban, amikor az isteneknek éppen nincs semmi komolyabb tenniva¬lójuk, van mivel múlatnia az időt. Bár nem szeretek istenek je¬lenlétében profán dolgokon töprengeni, most mégis eszembe jutott, vajon a körülötte vicsorgó, zord képű férfiak közül há¬nyan osztották meg vele már mennyországi ágyukat.
Paldan-lhamo, mintha csak megsejtette volna, mire gondo¬lok, csúfondárosan elmosolyodott. Nem tudtam jól kivenni a gyertyák

lobogó fényében, de mintha ő is felém nyújtotta volna a karját. Ajkai megremegteti, két erős, már-már túlságosan is erős keble hullámzani kezdett, s éppen akkor, amikor felemel¬tem a pávafark legyezőt, hogy gyengéden és vigyázva közéjük fröcsköljek néhány cseppet, halk suttogás hagyta el a száját:
– Les…lie. Les…lie.
Már nem tudtam megállítani a kezem. A szenteltvíz cseppjei végigszaladtak a keblén. Paldan-lhamo mintha megborzongott volna.
Valahol a hátam mögött gyengéd fuvallat támadt. Az istennő szobra hullámzani kezdett, előbb élesen kiemelkedett a félho¬mályból, majd olvadásnak indultak a körvonalai. Csak a karján lógó, lábait lóbáló csontváz világított mint hóember sötét téli éjszakán.
Ismét azt a furcsa, már-már megmagyarázhatatlan vonzást éreztem, mint mindannyiszor, ha Paldan-lhamo előtt térdeltem. Mintha valami arra késztetett volna, hogy simuljak hozzá, és öleljem magamhoz.
Ebben a pillanatban újra felhangzott a suttogás.
– Les…lie! Les…lie!
Bármennyire is figyeltem, ezúttal nem láttam, hogy meg¬moccantak volna az istennő duzzadt ajkai. És különben is, mintha a hátam mögül szivárogtak volna felém a hangok. Letettem a pávafark seprőt és megfordultam. A terembe ve¬zető ajtó tárva-nyitva volt, s a két, ezernyi mintával színesített ajtószárny között a folyosó hűvös levegője áramlott körénk. A gyertyák lángja vad táncba kezdett s az istenek fázósan bur¬kolták magukat festékköpenyükbe.
Tettem egy lépést előre. A mennyezetről lelógó hatalmas templomi zászlók, és thankák megmoccantak a fejem felett s a beáramló széllökések ütemére hintázni kezdtek. Az ajtóhoz vezető faoszlopsor oldalain pihenő, kék és fekete sárkányok mintha sajnálkozással vegyes együttérzéssel figyelték volna sürgölődésemet.
– Leslie! Les…lie! Les…lie!
Immár kétség sem férhetett hozzá, hogy valóban hozzám szól valaki. Mivel az istenek összezárt szájjal hallgattak, arra gya¬nakodtam, talán nem is ők a tettesek.
Ismét tettem egy lépést előre. A bejárati ajtó megcsikordult, majd lassan, igen lassan, becsukódott. A fém nyitószerkezet halk csattanása éjféli temetőkért ajtajának kattanására emlé¬keztetett. Akkor hallottam utoljára ilyen hangot, amikor San Juan szigetén…
Egyetlen pillanatra visszatért emlékezetembe Viorica Negrescu-Dan, a fekete hercegnő, s szomorúan felsóhajtottam. A következő pillanatban aztán mint a bűntudatos diák, akit puskázáson értek, Paldan-lhamo felé kaptam a szemem. Az istennő pillája megrebbent, s mintha féltékenység csillant volna égszínű tekintetében.
– Les…lie! Les…lie!
– Van itt valaki?

A gyertyalángok meglebbentek, s mintha az istenek felkapták volna a fejüket a durva, minden finomságot nélkülöző em¬beri hangra.
– Les…lie! Les…lie!
Immár kétség sem férhetett hozzá, honnan jön a suttogás. A majd a padlóig érő, levegőben függő imazászlók közül, me¬lyek úgy csüggtek ég és föld között, mint szárítókötélre aggatott fehérnemű.
Kegyelet ide vagy oda, kihúztam a revolverem. Nem mintha egy megelevenedett isten, vagy éppen egy rodzsung ellen bármit is számított volna, mégis, úgy éreztem, sokkal bátrabban mozgok a zászlók között, ha nem üres a kezem. S ha már ott kell lennie benne valaminek, miért a pávatoll seprő legyen az, miért ne egy 38-as Smith and Wesson?
Órámra pillantottam. Tíz perc volt még a megbeszélt időig.
– Van itt valaki?
A zászlók megdermedtek, majd tovább lobogtak. Annak el¬lenére, hogy az ajtó már csukva volt.
– Les…lie!
Most közvetlenül az orrom elől jött a hang. S mivel ott éppen egy jókora imazászló libegett, amely a Fehér Öregembert ábrá¬zolta elmaradhatatlan szarvasával és óriási, göcsörtös végű botjával, úgy gondoltam, talán nem követek el hibát, ha meg¬kérdezem a suttogót, mit akar tőlem.
Óvatosan megmarkoltam a zászló szélét, aztán amikor ismét felhangzott a susogás, oldalra rántottam. Ezzel a mozdulattal hajszálra egy időben előretartottam a revolverem, és a zászló mögött lapuló lényre fogtam.
Azaz, csak fogtam volna, ha lett volna ott valaki.
26
Megtörölgettem a homlokom és beláttam, nyílván már én is vizionálok. Az elmúlt napok eseményei Himalájaként nyomták az idegeimet, s a végén még…
– Les…lie!
Most a hátam mögül jött a suttogás. Villámsebesen megfor¬dultam, és a mögöttem magasodó alakra fogtam a revolvert.
Aztán újra leeresztettem, amikor konstatáltam, hogy a fickó, aki mögöttem libeg-lobog, nem rodzsung, még csak nem is fe¬kete foga szerzetes, hanem Begce, a harcos, páncélba bújtatott, kezében lándzsát szorongató isten.
Mivel úgy éreztem, túlerőben vagyok, szégyenkezve le¬eresztettem a kezem. Begce, mintha csak kapitulációnak vette volna, gőgösen elvigyorodott.
– Leslie! Les…lie!
Immár az orrom elöl, a hátam mögül, sőt oldalról is áradtak felém a hangok. Mintha az imaterem valamennyi istene kedvét lelte volna a

nevem gyakorlásában.
– Les…lie! Les…lie!
Tapasztalatból tudtam, legjobb ilyenkor néhány mély léleg¬zetet venni.
Behunytam a szemem, oldalamhoz szorítottam a stukkert, és ahogy a jóga elemi szabályai megkövetelik, nyugtató légzésbe
Szusszantottam egyet, szusszantottam kettőt, a harmadik azonban valahogy nem akart sikerülni.
Egy függönyzsinór akadályozott meg benne, amely iszonyú erővel a nyakam köré fonódott.
27
Abban a minutumban, ahogy a vörös karikák megjelentek a szemem előtt, beláttam, olyan gyermeteg módon másztam be a csapdába, mint a mosómedvék az utcai kukába. Egyetlen szempillantás erejéig még az is megfordult az agyamban, nem maga Begce kapott-e el, de azon nyomban el is hessegettem magamtól a gondolatot. Begcének ott a dárdája: nincs rászorul¬va, hogy függönyzsinórtrükkökkel szórakozzon.
Ahogy a zsinór a nyakamba vágott, s csak valami szánalmas kis buborékolásszerű nyöszörgés csörgött ki a számon, megbi¬zonyosodhattam róla, akárki is áll a hátam mögött, aligha ijesztgetésnek szánja a tettét. Lelki szemeimmel már láttam is maga Donald Robinson, Padma láma és Miss Barton társasá¬gában, amint Brigyud fölém hajol, és csendben megjegyzi: sokkal emberibb kinézetű rodzsungot is látott már életében.
Úgy gondoltam, megkímélem Brigyudot holttestem látvá¬nyától, ezért villámsebesen előrehajoltam, s megpróbáltam tá¬madómat áthajítani a hátamon. Éreztem is, hogy valakinek a teste a testemnek csapódik, a következő pillanatban aztán rám szakadt egy templomi zászló.
Pontosabban mindkettőnkre. Egyetlen pillanatra mintha enyhült is volna a szorítás a nyakamon. Kihasználva az alkal¬mat, revolverem agyával hátracsaptam a vállam felett.
Éreztem, hogy ezúttal nem tévesztett célt az ütésem, amit a fülem mellett felhangzó fájdalmas kiáltás is igazolt. Sajnos nem tudtam a hangjából a személyazonosságára következtetni. Vé¬rem olyan erővel dobolt a dobhártyámon, hogy szinte elefánttrombitálásnak hallottam a hangját.
Kétségbeesetten próbáltam megszabadulni a rám hullott zászlótól, de csak annyit értem el vele, hogy még jobban bele¬gabalyodtam. Közben fojtogatom új erőre kaphatott, mert a fájdalom elemi erővel márt a nyakamba.
Mivel az életemről volt szó, nem tehettem mást: hátralöktem hónom alatt a 38-as csövét, és meghúztam a ravaszt.
Józerével nem is hallottam a dörrenést. Valaki felkiáltott – sajnos ez

is elefánttrombitálásnak hatott – majd égő fájdalmat éreztem a csuklómban. Revolverem kihullott a kezemből, s arccal a padlóra zuhantam.
Éreztem, hogy a levegővel együtt az erőm is elhagy. Bár alig néhány másodperc múlhatott csak el azóta, hogy padlót fogtam, egész örökkévalóságnak tűnt. Egyre gyengülő látásom rece¬hártyámra véste a padló minden apró szálkáját és hajszálrepe¬déseit. Az orromhoz legközelebb meredező szálka egyik pilla¬natról a másikra óriásira növekedett s egyre inkább bárka for¬mát öltött. Kihunyó tudatommal is felfogtam, alighanem ez lesz az a jármű, amelyikkel áthajózom az örök vadászmezőkre...
Maradék erőmmel kétségbeesetten egy előttem fityegő zászló sarkába kapaszkodtam. Hogy közvetlenül ezután mi történt, fogalmam sincs róla. Csak akkor tértem úgy-ahogy magamhoz, amikor már a fejünkre omlott a felfüggesztett libegő-lobogó templomi zászlók végtelen sora, s bármennyire is hihetetlennek tűnt: a levegő viszonylag akadálytalanul áramlott a tüdőmbe.
Ekkor fogott csak el az igazi rosszullét. Ha nem szakad le a rúd a zászlókkal együtt a tetőről, talán már nem is lennék az élők sorában.
Ez aztán annyira felpaprikázott, hogy megpróbáltam fel¬emelkedni. Amerre a szemem ellátott, templomi zászlók he¬vertek vad összevisszaságban. Tettem néhány bizonytalan lé¬pést előre, majd amikor észrevettem, hogy a bejárati ajtó tárva-nyitva áll, nem tántorogtam tovább. Akárki is akart átküldeni a másvilágra, már rég kimenekült az imateremből.
Mivel úgy éreztem, még mindig túlságosan gyengék a lábaim ahhoz, hogy talpon maradjak, s mivel egy vaskos zászlónyél éppen az orrom előtt hevert, arra gondoltam, rátelepszem. Az utolsó pillanatban aztán, mielőtt elérhettem volna, megbicsak¬lott a bokám, s szép, elegáns mozdulattal végigterültem a pad¬lón.
Ha már ott voltam, úgy gondoltam, ott is maradok néhány másodpercig. Ha fel akarok jutni a hasadékhoz, minden maradék erőmre szükségem lesz, sőt még arra is, ami kiszállt belő¬lem! Hogy visszanyerjek valamit elvesztegetett energiáimból, kinyújtottam a kezem, s magam mellé fektettem. Öt perc talán elég lesz, hogy feltöltsem magam energiával.
Lehunytam a szemem, csak szemhéjam keskeny résén át bá¬multam a nagyvilágba. Mintegy két és fél méter magasságban egyetlen, rúdra akasztott imazászló függött-a fejem felett, amelynek ki tudja, hogy sikerült átvészelnie a katasztrófát. Kö¬zepéről maga Garuda, a madáristen nézett rám bánatosan szép szemével. Vastag, vörösben játszó sárga csőre időről időre mintha kinyílt és összezáródott volna.
Nem szabad elmerülnöd a meditációban, nem szabad elme¬rülnöd a meditációban! – mondogattam magamban... aztán mégiscsak

elmerültem. A Garuda madár ugyanis egyik pilla¬natról a másikra szárnyra kapott, és ellibegett az orrom előtt. Még hatalmas, hegyes végű tollainak a mintázatát is láttam, amint az óriási szárnyai keltette kisebb viharban elsuhant a be járat irányába.
Szerencsére a légmozgás valamelyest magamhoz térített. Bár már lejjebb voltam a tudatalattimban, mint szabad lett volna, a hűvös levegő a felszínre dobott. Szemem megrebbent, s anélkül hogy teljes egészében felhoztam volna a szemhéjamat, vi¬lágosan láttam, amint a templomi zászló lassan ellibben előlem, hogy egy emberi arc tolakodjék a helyére.
A fekete fogú szerzetes arca.
Megpróbáltam megmozdítani a karom, de egyszerűen nem engedelmeskedett. Ott feküdtem tehetetlenül, a lezuhant imazászlók között, mintha magam is közülük való lettem volna. Lassan élesedő tudatommal felfogtam, hogy a le nem szakadt zászlót, melyen a Garuda madár ékeskedett, a szerzetes húzta oldalra, s most ott áll előttem teljes életnagyságában.
Mit nem adtam volna, ha kezemben van jó 38-as Smith and Wessonom. De nem volt ott. Sőt fogalmam sem volt róla,, hol rejtőzködhetett a zászlótemetőben.
A szerzetes közben odalépett hozzám és gyanakodva bámult rám. Kellemetlen, mosdatlan-ápolatlan szag ütötte meg az orrom, amely enyhén a hullabűzre emlékeztetett. Amennyire ki tudtam venni a lángok lobogó, és ide-oda csapkodó fényében nagy orrú, piszkos arcú férfiú volt, kicsit elálló fülekkel. Kétségkívül a kaukázusi rasszhoz tartozott: nem volt sem tibeti, sem bhutáni.
Minden erőmmel a lábamra koncentráltam. Ha képes lennék megmozdítani, vagy pláne fel tudnám húzni; megpróbálhatnám elkapni, mielőtt még egyetlen kiáltással lerepíthetné a kopo¬nyatetőmet.
Bármennyire erőlködtem is, sajnos nem ment a dolog. Így aztán kénytelen voltam tehetetlenül tűrni, hogy fölém hajoljon. Szép, sárga köpenyben volt; kétség sem férhetett hozzá, hogy úgy lopta valamelyik lámától. A fején díszelgő apátsüveg pedig egyenesen Brigyud szekrényéből származhatott.
Mielőtt még elmélázhattam volna rajta, hogy a rodzsungoknak vajon miért kell palástot, csizmát és süveget lopniuk, a szerzetes rám borult. Újult erővel öntötte el az orromat a bűz, ami szerencsére feloldotta a végtagjaimba fészkelődön görcsöt. Biztos voltam benne, ha akarnék, immár fel is pattanhatnék. De nem akartam. Sőt eszem ágában sem volt.
A fekete fogú szerzetes kezében ugyanis borotvaéles kés csillogott: az istenszobrok előtt lobogó gyertyák fénye meg¬csúszott fényes felületén.

Óriási erővel fegyelmeztem magam. Arra gondoltam, a Ga¬ruda szárnyai simogatnak, amikor a hegyes penge hozzáért a nyakamhoz.
A szerzetes ekkor reszelősen felnevetett, fekete fogai mögül bűzfelhőket lövellve a képembe, majd egyetlen mozdulattal le¬vágta a zsinórt a nyakamról.
Én pedig azt tettem, ami egy megfojtott áldozat kötelessége: fejem előrebillent, miközben nyelvem elegánsan kilifegtettem a fogaim közül
A szerzetes néhány pillanatig elgyönyörködött bennem, az¬tán a hónom aljánál fogva megragadott és felültetett.
Olyan gyakorlott mozdulatokkal dolgozott, hogy magamban meg kellett dicsérnem érte. Ügyesen a terem közepére ültetett, s még arra is gondja volt, hogy egy templomi zászló kerüljön a fenekem alá. Futó pillantással meggyőződtem róla, hogy éppen Begcén ülök, aki mintha szemrehányó pillantásokkal tiltakozott volna az atrocitás ellen.
A szerzetes megigazgatta a lábam, s mire rájöttem, hogy mire is megy ki a játék, már lótuszülésben kuporogtam a terem kö¬zepén, a lobogó gyertyalángokkal és az istenszobrokkal szem¬ben.
A láma ekkor imádkozni kezdett mögöttem. Mélyen; a gyomrából jöttek a hangok, de bármennyire is figyeltem, nem tudtam megállapítani, milyen imát mond. Talán az Aranyfény-Szutra lehetett, vagy a Halottak Könyvének részlete.
Éreztem, verejtékcseppek csordogálnak végig a hátgerincemen, pedig minden volt idebent csak forróság nem. Csizmáim, melyeket amikor lótuszülésbe kényszerített, lehúzott rólam, néhány lépésnyire tőlem a falhoz támaszkodva árválkodtak, így annak ellenére, hogy verejték futkározott rajtam, lábujjaim dermedezni kezdtek a hidegtől.
Egyszerre aztán még az eddigieknél is nagyobb veszélyt szi¬matoltam. Nemhiába töltöttem életem nagy részét Nágaföld őserdeiben fejvadászok között, vagy lámakolostorok imater¬meiben a Himalája vidékén, kialakult bennem valami, amit ta¬lán hatodik, vagy hetedik érzéknek nevezhetnék. Úgy éreztem, mintha egy hatalmas, nágaföldi tigris kushadna a hátam mögött, s csak a kedvező pillanatra várna, hogy nyakamba mélyeszthesse a fogait.
Ekkor már verejtékben úszott az egész testem. Lelki szeme¬immel láttam, hogy egy fekete árnyék magasodik fölém, fel¬emeli a kezét, és...
– Híííííkkkk! – hasított a fülembe egy iszonyatos kiáltás. Majd mintha felszaladt volna valami a hátgerincemen.
– Paddddd!
Ösztönösen cselekedtem mint a vadállatok. Villámsebesen a vállaim közé rántottam a nyakam, s végigvágtam magam a padlón. Meghatározhatatlan, fekete valami suhant el a fejem felett, ami lehetett a szerzetes keze, lehetett egy ismeretlen tárgy, de lehetett a Bardóból, a Köztes Létből kiszabadult lélek árnya is.

Ahogy földet értem, továbbgördültem, s csak akkor állapod¬tam meg, amikor elértem az első imazászlót. Harsány kiáltás közepette elkaptam a nyelét, és megszabadítottam a selymétől. Mire a szerzetes felocsúdhatott volna meglepetéséből, én már ott álltam az orra előtt jókora farúddal a kezemben.
Előbb meg sem próbált menekülni, csak merev, kidülledt szemmel, hitetlenkedve bámult rám mint az álmodozó lelkű béka, aki váratlanul a gólya csőrével találja magát szemközt a nádtorzsák alatt. A következő pillanatban aztán felordított, és egyetlen mozdulattal bevetette magát az istenszobrok közé.
Előretartottam a rudat és utánavágtattam. Bár nem voltam biztos benne, jól tenném-e, ha elérném, mégiscsak megpróbáltam elkapni. Mire azonban a szobrok közé értem, már nyoma veszett.
Ekkor ismét csak leültem. Ezúttal azonban már nem a padló¬ra, hanem egészen illetlen módon az istenek lába elé helyezett, áldozati rizzsel teli tálkák közé.
Egészen addig üldögéltem, fejemet a tenyeremben nyugtat¬va, amíg McKinley, Jondon és Janeene rémült kiáltások köze¬pette be nem nyomakodtak az ajtón.

28

McKinley megállt előttem, csípőre tett kézzel, majd elké¬pedve a szétdúlt templombelsőt vette szemügyre.
– Mi történt magával? – kérdezte gyanakodva. – Kitört a szokásos dührohama?
Jondon felém nyújtotta a pisztolyomat. Ahogy rám nézett, sejtettem, hogy nagyjából tisztában van vele, mi játszódhatott le idebent. Robert azonban nem volt igazi nyomolvasó, így csak az egymás hegyén-hátán heverő zászlókat látta.
– Amint látom, magára szakadt a plafon. Volt egyszer egy ismerősöm, akinek cserép esett a fejére. Kissé hosszú történet, de megéri meghallgatni. Szóval…
Itt aztán várakozva elhallgatott. Biztos voltam benne, nincs is semmiféle történet a tarsolyában, csak azért beszél összevissza, hogy közben egészen magamhoz térhessek.
Jondon kutatón a szemembe nézett, s amikor úgy látta, min¬den rendben, felhúzta a szemöldökét.
– Mi történt, rinpócse?
Felemeltem a padlóról a függönyhúzó zsinórt és megpörget¬tem az ujjam hegyén.
– Megpróbáltak megfojtani.
Janeene halk sikoltás kíséretében szája elé kapta a tenyerét.
– Kicsoda?
– Fogalmam sincs róla. Hátulról ért a támadás. Ha nem sza¬kítom le a zászlókat a mennyezetről, talán már…

Janeene immár nem törődve McKinley rosszalló pillantásá¬val, karomba kapaszkodott, és a vállamra hajtotta a fejét.
– Nem történt... bajod?
Nemet intettem, pedig minden szó, vagy pláne a nyelés po¬koli nehézséget okozott, mintha még mindig ott feszült volna a nyakamon a zsinór. Palástom nyakrészéhez nyúltam és megla¬zítottam. Janeene ismét rémülten a szájához kapta a kezét.
– Szentséges Úristen!
– Ronda?
McKinley rám bámult, aztán elismerően megrázta a fejét.
– Mintha felakasztották volna.
Janeene a zsebébe nyúlt, krémtubust húzott elő belőle, ujja hegyére nyomott valamicskét, majd elkezdte kenni vele a seb¬helyeimet.
– Fáj?
Egyelőre a nyelést próbálgattam. Már az is nagy örömmel töltött el, hogy nem tört el a gégém.
– Látta a feketefogút?
– Lát...tam. Bár valószínűleg nem ő akart megfojtani.
– Nem-e? Akkor meg mi a frászt akart magától? Bújócskázni a szentképek között?
– Amit a többiektől.
– Tőlük mit akart?
– Kisegíteni a lelküket a testükből.
Janeene eltette a tubust, majd gyanakodva a lángok és a füstölőrudak füstje mögül ránk vicsorgó istenszobrokra pislantott
– Uramisten! Nem mehetnénk el innen? Olyan mint egy rém¬álom. Ennél rosszabb már odakint sem érhet bennünket.
Ebben aztán alaposan tévedett.
29
McKinley hallgatagon ballagott mellettem, csak akkor szó¬lalt meg, amikor elértük a folyosó végén az udvarra vezető ajtót
– Biztos benne, hogy tudja mit csinál?
– Tudom.
– Számtalanszor hittem már magának, és számtalanszor meg is bántam. Most csak ezt a gyereket féltem. Ha bármi történik vele, darabokra szaggatom. Megértette?
– Nyugodjék meg – mondtam. – Annál nagyobb veszély, minthogy maga a tanára, odafent sem fenyegetheti.
– Legalább azt mondja meg, kapiskál már valamit? Sejti, ki gyilkol? Vagy csak sötétben tapogatódzik?
– Is-is – mondtam. – Néhány órán belül kiugratjuk a nyulat a bokorból.
Jondon az ajtóhoz lépett, megfogta a kilincset, majd lehaj¬totta a fejét. Tudtam, hogy elmond egy röpke imát, ezért csak akkor toltam

előre Janeene-t, amikor már kinyitotta az ajtót.
A holdfény szemberagyogott velünk, és csillogó szőnyeget terített a lábaink elé.

30
Stantonnak és Brigyudnak igaza lett; Szél Anya és neveletlen kölykei mintha csak kései vacsorára vonultak volna vissza: gazdátlanul hagyták Taglungot és környékét. Jól tudtam azon¬ban, hogy életveszélyesen csalóka ez a nagy csend, és nyugalom: ahogy befejezik vacsorájukat, ismét visszatérnek dühön¬gésük korábbi színhelyére.
Ahogy áthaladtunk az udvaron, halkan megcsendült a tetőn egy csengő. Csodálkozva kaptam fel a fejem. Szerencsére nem Szél Anya fattyúi szálltak át az udvar felett, hanem egy galamb. Néhány gyors kört írt le az égen, miközben a holdsugarak ezüstre színezték a testét Mintha a mesék ezüstgalambja ele¬venedett volna meg a szemünk előtt. A madár lehajtotta a fejét, rácsapott a csengőre, megszólaltatva a lágy ezüsthangot.
Jondon a madárra nézett, és hangtalanul megmozdult a szája. Magam is hajlamos voltam rá, hogy azt higgyem: nem is igazi madár szálldos felettünk, hanem valamelyik, bennünket óvó isten lélekmadara, vagy egy Bardóból frissen szabadult lélek, hogy megköszönje amiért kimenekülhetett immár semmire-sem-jó-teste börtönéből.
A galamb még egy kört írt le felettünk, újra lecsapott a csengettyűre, aztán felemelkedett a levegőbe s mint apró ezüstcsil¬lag elsuhant a pagodatetők között.
Önkéntelenül is a zsebembe nyúltam, s megforgattam azt a miniatűr ezüst imamalmot, amelyet még Őszentségétől, a dalai lámától kaptam Dharmaszálában.
Om mani padme hum: Lótuszból született, könyörögj éret¬tünk!
Om mani padme hum: Vadzsrapáni, Begce, és ti, többi iste¬nek, tegyetek velünk!
Jondon megborzongott, és rám pillantott. Anélkül, hogy megcsendültek volna a csengők, hideg fuvallat tört ránk, mintha a körülöttünk holdfényben pihenő hegyóriások lélegzetét érez¬tük volna.
Megtapogattam a zsebemben a pisztolyomat.
Úgy éreztem, elérkeztünk a Himalájában zajló dráma utolsó felvonásához.
31
Szél Anyával és neveletlen fattyaival együtt mintha a felhők is pihenni tértek volna: tiszta volt az ég, csak a kerek, palacsin¬taforma telehold mellett sápadózott vékony udvar. Ki tudja, meddig bámultam volna álmodozva a csodálatos éjszakát, a holdat, és a fényében fürdő, méltóságteljes hegycsúcsokat, ha Jondon meg nem köszörüli

mellettem a torkát.
– A teknősbéka ösvényt válasszuk?
Bár tudtam, hogy a meredek ösvény több veszélyt tartogat a hideg, éjszakai órán mint a többiek, szükségem volt minden másodpercre. Ha Brigyud nem téved, és Szél Anya még leg¬alább két óra hosszat nyugszik a rejtekhelyén, talán végre tu¬dom hajtani a tervem.
A kolostor tetejére szerelt csengő még egyszer megcsendült, mint a lélekharang. Ezúttal azonban nem tudtam felfedezni a közelében a ragyogó fényben tündöklő galambot. Lehet hogy már nem is ő csengetett?
Jondon haladt elöl, McKinley követte, végül Janeene mögött én zártam a sort. Így aztán nem is tűnhetett fel nekik, hogy Van Dyck kisasszony időről időre hátrafordul és rám mosolyog.
Én is mosolyogtam, bár nem volt igazán szívből jövő a mo¬solyom.
Néhány gyilkosság alaposan el tudja venni az ember kedvét.
32
Legelőször a teknősbéka szobornál pihentünk meg. Jondon nekitámaszkodott az oldalának, és összetette a kezét. McKinley és Janeene tapintatosan elfordultak: nem akarták zavarni az áhítatát.
Körülöttünk, ameddig a szemünk ellátott, eget hasító hegy¬csúcsok álltak őrt. Arra gondoltam, ha a gonosz démonok megpillantják a fenséges csúcsokat, bizonyára rögvest megfordul¬nak, és visszamenekülnek a sötétség országába. Talán ezért is helyezték őket ide az istenek...
Janeene észrevétlenül kezembe csúsztatta a kezét.
– Életemben nem láttam még ilyen gyönyörűséget. Tudod, hogy hívják őket?
Természetesen nem tudtam valamennyi hegycsúcs nevét, de azért felsoroltam néhányat közülük. Megmutattam, melyik irányban található a Ceringma, a mindig hóval borított Kancsen-dzönga, vagy maga az istenhegyek uralkodónője, a legha¬talmasabb és legfenségesebb: Csomolungma anya.
A hatalmas csúcsok aggódó figyelemmel kísérték lépteinket. Abban bíztam, talán Cering-ma és a többiek kicsit visszatartják Örökké Fúvó Szél Anyát, bár sejtettem, hogy nincs igazi hatal¬muk felette.
Néhány perc híján másfél óra alatt értük el az első sziklát. Li¬hegve dőltünk az oldalának és a csontig hatoló hideg ellenére is a verejtéket törölgettük a homlokunkról.
Robert megpaskolgatta az arcát, aztán letört a szikláról egy jókora jégcsapot, szájába vette és szopogatni kezdte.
– Nem hittem volna, hogy elérünk idáig... Mintha ólomból lenne a cipőm talpa.
Valamennyien úgy éreztük. Én tudtam csak egyedül, hogy ilyenkor, rövid szélcsend idején, kevesebb az oxigén a levegő¬ben, mintha fúj a

szél.
Tízpercnyi pihenő után lehúztam a kesztyűmet, és megvizs¬gáltam a revolveremet. Ellenőriztem, minden rendben van-e vele, aztán ismét visszadugtam a palástom alá. McKinley ag¬gódva figyelte szöszmötölésemet, amikor aztán már másodszor esett ki a stukker a palástom öbléből, dühösen felmordult.
– Nem tudott volna legalább most normális ruhát ölteni?
Felszedtem a fegyvert a hóról és zsebre vágtam.
– Indulunk?
A hold mintha megértette volna a kérdésemet, felragyogott, majd mintha meg ki akart volna hunyni. Természetesen tisztá¬ban voltam vele, hogy csak a völgyekből felfelé áramló, és a holdtányér előtt elvonuló párafelhők játszanak velünk, mégis, mintha azt jelezte volna a pislogásuk, hogy az istenek rajtunk tartják a szemüket.
– Gyerünk!
Óvatosan, egymás nyomában lépkedve közelítettük meg a hasadékot. Amikor lehajoltam, hogy bebújjak a belsejébe, hát¬rapillantottam a hónom alatt. Egyelőre nem láttam mást, csak a mögöttünk szelíden kanyargó hófehér ösvényt.
Intettem, hogy várjanak néhány másodpercig, aztán mély lé¬legzetet véve belopakodtam a barlangba.
Odakint mintha megpendült volna egy láthatatlan húr: mint¬ha a fagy csontujjai a hatalmas hegyek hárfáin játszottak volna.
Felemeltem a fejem, és felkattintottam a zseblámpámat Szemben a hasadékot záró falról kopott, fagytól mart, megfeketedett, Mahakála-festmény nézett velem farkasszemet.
Összetettem a kezem, és arra kértem a vérszomjas, ámbár gyakran segítőkész istent, fogadjon bennünket a kegyeibe.
Mahakála, bár aligha1 kedvelte az erős lámpafényt, ezúttal mintha barátságosan hunyorgott volna rám.
Lehajoltam és kotorászni kezdtem a hasadék alján felgyü¬lemlett évtizedes por és szemét között.

33

Csak akkor szóltam nekik, hogy bejöhetnek, amikor megta¬láltam a betonfedél vaskarikáját. A karika a fedélbe vágott kör alakú árkocskában nyugodott, így csak az vehette észre, aki feltúrta érte a barlangot borító szemetét. De hát ki az az épeszű ember, aki himalájai barlangok szeméttel borított alját turkálja a szélviharok ritkán beköszöntő szüneteiben?
McKinley eltátotta a száját, és gyanakvó pillantást vetett rám.
– Maga... tudta?
– Mit?
– Hogy itt van ez az... izé?

– Tudtam.
– Honnan?
– Kikövetkeztettem.
– Ne járassa a bolondját velem, ember! Honnan a fenéből következtette ki?
– Látta maga is a thankát, nem? Pula thankáját.
– Na és?
– Emlékszik a vérző fejű szerzetesre? Aki mögött az a cikcakkos vonal látható?
– És akkor mi van?
– Mondtam, hogy mintha a hasadék bejárata lenne.
– Nem tudom, hogy lehet abból az ücsörgő, betört fejű lá¬mából, meg a bejárat kontúrjaiból arra következtetni, hogy egy betonfedélnek kell lennie a hasadék fenekén! A francba is, mi ilyen büdös itt?
– A szemét. Több évtizedes szemét gyűlt össze a barlang al¬ján. Azok, akik meghúzták magukat idefent, nemigen törődtek vele, hogy ki fogja távozásuk után szagolgatni a hulladékukat.
– Ami azt illeti, elég helytelen.
– Hja, barátom, errefelé nem divat a mindennapi nagytaka¬rítás. De félre a tréfával: jól emlékszik a barlangban ücsörgő szerzetesre?
– Egyáltalán nem emlékszem rá jól – mondta ingerülten. – Meg sem tudom ezeket a fickókat különböztetni egymástól... Nem állna kissé odébb? Talán kimegy ez a dögszag a bejára¬ton…
– Nem bánnám, ha nem a padlót szaglászná. Szóval, a szer¬zetes itt ücsörgött a barlang közepén. Nem figyelte meg a kéz¬tartását?
McKinley mélyet sóhajtott.
– Csak a lábát. Ha jól emlékszem, lótuszülésben ült.
– Hát éppen ez az! Csakhogy a lótuszüléshez megfelelő kéz¬tartás is tartozik.
– Mi az ördögöt akar ezzel mondani?
– Azt, hogy a lámaista ikonográfia szerint nem lehet össze¬vissza ábrázolni ülő alakokat. Bizonyára tudja, hogy az európai középkorban az egyházi festményeknek is megvolt a sajátos ikonográfiájuk.
– Ezt hogy érti?
– Úgy, hogy a festőnek be kellett tartania bizonyos szabá¬lyokat. A megrendelő – amely gyakorta az egyház volt – előre meghatározta számára, milyen formában, milyen öltözékben, milyen kifejezéssel az arcán fesse meg Krisztust vagy Máriát.
– Művészettörténeti előadást akar nekem itt tartani mínusz harminc fokban egy himalájai barlang közepén, bokáig szarban álldogálva?
– Eszem ágában sincs, csak azt próbálom megmagyarázni, hogy bizonyos személyek ülésmódjához megfelelő kéztartás tartozik. Nem tudom, érti-e?
– Nem – mondta lakonikusan és odébbrúgott egy szemétből kiálló

csontdarabot. – Attól tartok, nem is fogom soha megér¬teni.
– Várj csak – emelte fel hirtelen az ujját és a hangját Janeene.
– Azt akarod mondani, hogy azzal a lámával a thankán nem stimmelt valami?
– Bravó! – ütöttem össze kesztyűs kezem. – A szerzetes meditációs ülésben, azaz lótuszülésben ült, amelyhez egy megha¬tározott kéztartás tartozik.
– Éspedig? – kérdezte McKinley.
– Az összekulcsolt, lazán ölbe ejtett kéz, amely a meditáció mélységét fejezi ki. Ha meditáló szerzeteseket lótuszülésben ábrázolnak, csakis ez a kéztartás illik hozzájuk. Másfélét nem engedélyeznek a szigorú, ikonográfiai szabályok.
Janeene behunyta a szemét.
– A szerzetes a thankán valóban lótuszülésben ült, de a ke¬ze... a keze... nem az ölében nyugodott, ahogy szerinted kellett volna... hanem... kissé felemelte, és... tartott valamit az ujjai között. Talán egy szál virágot.
– Vadzsrát.
– Villám jelképet?
– Pontosan. És mi a helyzet a másik kezével?
Janeene újra behunyta a szemét.
– Várjunk csak,.. mintha a föld felé mutatott volna az ujjai¬val.
– Ez a bhumisparsa. Sákjamúni buddha tartja így a kézét, amikor azt akarja, hogy a földi szellemek is szerezzenek tudo¬mást cselekedeteiről. Egyszóval: ez a kéztartás egyáltalán nem illik egyszerű, meditáló szerzeteshez.
McKinley megcsóválta a fejét.
– Azt akarja bemesélni nekem, hogy ebből az emeletes, zagyvaságból rájött valamire?
– Az ülésmód és a kéztartás tehát ellentétben van egymással – folytattam zavartalanul. – Ezért arra gondoltam, ha a meditáló láma keze a föld felé mutat, ráadásul abban a tartásban, amely csak buddhák számára engedélyezett, ennek nyilvánvalóan ko¬moly oka van. Márpedig mi lehetne komoly ok, egy barlang közepén, felhalmozott szemét között? Csak az a valami, amit oda rejtettek. A szerzetes kéztartása tehát arra utal, hogy kell lennie valami fontosnak a hasadék alján.
– Komolyan mondja? A büdös életben nem vettem volna észre, akárhogy is áll annak az ücsörgő fickónak a keze.
– Jondon azonnal rájött, akárcsak Brigyud. Mindenki észre¬veszi, aki kicsit is ért a lámaista festészethez.
McKinley megrázta a fejét, és hirtelen magához tért.
– Azt mondja, van odalent valami? Mi az ördög lehet?
Mosolyogtam, pedig belül majd szétpattantam a feszült¬ségtől.

– Talán valóban az ördög. Vagy ha egyelőre nincs is ott, megpróbáljuk odacsalogatni.

34

Jondon rövid kotorászás után kiemelt a sötétség mélyéről egy farudat. Csodák csodájára éppen beleillett a vaskarikába.

– Hogy nekünk mekkora mázlink van – sóhajtotta Robert. – Képzeljék el, ha csak néhány milliméterrel is vastagabb, mint a karika!

Jondon a betonlap fölé hajolt és mintha mosoly futott volna át az arcán.

– Megfogja a végét?

Én az elemlámpát tartottam, ők pedig felemelték a betonfe¬delet. Ahogy félrecsúszott sötét, sárkányszájhoz hasonló nyílás tárult fel előttünk.

McKinleyt elfoghatta a felfedezés izgalma, mert akkorát rántott a rúdon, hogy szegény Jondon majd a sárkányszájba szédült tőle.

– Ne legyen már ilyen mamlasz! – förmedt rá Robert. – Kap¬ja el a végét és nyomás! Dobjuk oda a sarokba! Istenem, mindig is szerettem volna nagy felfedezést tenni! Gondolják, hogy va¬lami izgalmas lehet odalent?

– A kéztartás mindenesetre arra utal.

– Pokolba a kéztartásokkal! Várjanak, amíg előveszem a re¬volverem.

– Revolverrel akar nagy felfedezéseket tenni?

– Nem, de sosem lehet tudni, ki van odalent. Van valakinél kötél?

– Felesleges – mondtam. – Mintha lefelé vezető lépcsőket látnék...

McKinley lehajolt és elégedetten tapasztalta, hogy valóban korhadt falépcsők vezérnek a mélybe. A lépcsőfokok széttör¬delt faládákból készültek: némelyiken még a halvány festék¬nyomok is kivehetők voltak.

– Uramisten – nyögte McKinley. – Van fogalmuk róla, hova vezethet ez?

Nem válaszolt neki senki, ezért gyorsan lekapta a szemüve¬gét, és megtisztogatta a zsebkendőjével.

– Ki megy előre?

Janeene egyre gyanakvóbb pillantásokkal méregetett, ezért kénytelen voltam néhány erélyes mozdulattal lefelé tessékelni.

– Hé! Várjanak egy kicsit! – torpant meg Robert, amikor már egy szintben volt a feje a lejárat fedelével. – Nem kéne előbb megtanácskoznunk, mi lehet odalent?

– Mit akar megtanácskozni?

– Mit tudom én! De akármi is lehet a föld alatt.

– Például?

– Ördögök, miegymás.

– Magánál van a pisztolya, nem?

– A francba, hát egy ördögre mégsem foghatom!

– Neki majd elmondja a Miatyánkot. Remélem, még nem felejtette el.
McKinleyt mintha hirtelen elhagyta volna a felfedezők halálmegvető bátorsága, a lejárat peremébe kapaszkodott.
– Mégiscsak talán jobb lenne, ha maga menne előre. Job¬ban ismeri az itteni viszonyokat, azonkívül a nyelveket is tudja…
– Az ördögök süketnémák – mondtam, hogy megnyugtas¬sam. – Nyomás előre!
McKinley sóhajtott, rezignált búcsúpillantást vetett a feltúrt szemétre, és engedelmesen mászni kezdeti lefelé.
Követtük.

35

Nem kellett számolnom a lépcsőfokokat; pontosan tudtam, mikor érünk a föld gyomrába. Öt percet mászhattunk enyhén meghajolva a falépcsőkön, amikor McKinley megtorpant.
– Hé! Eresszen ide néhány szentjánosbogarat!
Odavilágítottam a zseblámpámmal. A lépcsősor elfogyott, a járat összeszűkült, s ember-nagyságúnál valamivel kisebb lyuk feketéden előttünk.
– Adjam le a lámpát?
– Ha nem nőtt túlságosan a szívéhez.
Jondon közben továbbmászott, s rövidesen Robert mellett landolt, aki a lépcsősor alján egy kis lapos platón forgolódott nyugtalan kifejezéssel az arcán. Amikor Janeene is mellé ért, megkönnyebbülten felsóhajtott.
– Jól vagy?
– Nálam minden oké. És te?
– Semmi különös. Leslie itt van?
Ebben a pillanatban én is melléjük értem. Felpillantottam a lépcsősor tetejére: annak ellenére, hogy félhomály uralkodott odafent, jól kivehető volt a lejárat négyszöge.
Jondon gyengéden megfogta McKinley karját, és a lyuk felé tuszkolta.
Robert megcsóválta a fejét és Janeene-re pislantott.
– Ha egyszer valaha még felszínre bukkanok ebből a nyo¬morult alvilágból, beverem valakinek az orrát. Istenemre mon¬dom…
Janeene befogta a száját, Jondon pedig taszított rajta egy szelídet.
Robert McKinley, a politológia tudományának nemzetközi hírű professzora félhangos káromkodással átesett a pokol egyik bugyrából a másikba.

36

Ahogy átesett, már jött is vissza. Olyanféle kifejezéssel az arcán, mint azé a fickóé, aki egy hajnali dorbézolás után hazafelé menet, saját magával találkozott az utcasarkon. Szája tátva volt, de hang nem jött ki rajta. Csak mutogatott a háta mögé, mintha isten tudja ki nem követné.

Janeene rémülten felsikoltott, és átkarolta a vállát.
– Robert? Istenem, mi történt veled?
McKinley gyengéden eltolta magától a lányt, és még mindig tátott szájjal rám meredt.
– Ott... ott... odaát... egy nagy...
Igazság szerint elő kellett volna rántanom a revolveremet. Én azonban nem rántottam elő. Helyette Jondonra néztem, aki szó nélkül bólintott.
Robert szerencsére nem vette észre a közjátékot, mert még mindig csak dadogott és nyöszörgőit, mint egy részeg pávián.
– Ott... én láttam... én...
– Úristen! A feketefogút?
McKinleynek csak most jött meg a hangja. Krákogott egy óriásit, aztán megvakargatta vörösben játszó tüskehaját.
– Ide figyeljen… Leslie – nyögte automatikusan tovább kapargatva a fejét. – Maga... el sem tudja képzelni, mi van oda¬át... Egy nagy... izé... Egyszerűen csodálatos. Én még... so¬sem láttam ilyet!
Jondon megkerülte McKinleyt, habozás és tétovázás nélkül bemászott az átjáróba, majd eltűnt a félhomályban. Hallottam, hogy a hátam mögött Robert dörmög valamit Janeene-nek, majd a felhangzó csoszogásból arra következtettem, hogy ők is követnek bennünket.
Amikor a lobogó gyertyafény a szemembe vágott, Jondon már a terem közepén állt rezzenéstelen tekintenél bámulva a fal mellett emelkedő hatalmas, fehér, lótuszülésbe dermedt isten szobrot, amelyet mintha cseppkőből faragott volna az alkotója. A gyertyalángok megkapaszkodtak csillogó félszínén, majd hiábavalónak ítélve erőlködésüket, szégyenkezve lecsuktak róla a padlóra.
37
A terem, amelyben álltunk, jóval tágasabb volt a fenti bar¬langnál. A falakon feketedő koromnyomok arról árulkodtak, hogy nem mi vagyunk az elsők, akiknek a tiszteletére meg¬gyújtották a szobor előtt égő, szinte embervastagságú faggyú¬gyertyákat.
– Uramisten! – suttogta a hátam mögött Janeene. – Ez micso...da?
– Barlang – mondtam bölcsen.
McKinley gúnyosan összeütötte a tenyerét.
– Bravó! Maga aztán mindig fején találja a szöget.
– Égnek a gyertyák... – suttogta a lány.
McKinley ebben a pillanatban már rántotta is elő a pisztolyát.
– Olvastam valahol, hogy a gyertyák csak igen ritkán szoktak meggyulladni önmaguktól. Hé! Van itt valaki?
Csak a visszhang válaszolt. Kíváncsian és nagy tudásvággyal.
–Van itt... va-la-kíííí?
McKinley körbeforgatta a stukker csövét, aztán ránk bámult
– Figyeljenek ide. Nem tetszik nekem itt valami...

– Jézusom! – suttogta Janeene ügyet sem vetve aggódó pro¬fesszorára. – Hiszen ez gyönyörű!
A fehéren csillogó Buddha-szobor valóban gyönyörű volt. A szelíd herceg vonásait talán még a szokásosnál is szelídebbre mintázta a művész. Két kecses, hosszú ujjú kezében a szerzete¬sek alamizsnát kérő tálkáját tartotta.
– Ez... Buddha? – kérdezte még mindig gyanakvó képpel éppencsak lejjebb eresztve fegyvere csövét Robert.
– Sákjamúni Buddha – javította ki Jondon. – Az, akit közön¬ségesen valóban csak Buddhának hívunk. Pedig nagyon sok buddha élt és él a világforgásokban...
– A csodába is... miből készülhetett? – nyögte a politológia ifjú professzora. – Márványból?
– Elefántcsontból – mondta nyugodtan Jondon.
– Elefántcsontból? Honnan a pokolból tudja?
Jondon megvonta a vállát.
– Részben mert ismerem az elefántcsontot, részben pedig is¬merem ezt a szobrot.
– Ismeri? Az ördögbe is...
Jondon elmosolyodott.
– Menjen hozzá közelebb.
– Menjek? Miért menjek?
– Menjen csak nyugodtan. Mr. Lawrence majd a ravaszon tartja az ujját.
– Hova menjek?
– Tegyen néhány lépést előre és nézzen fel a tejére.
– Nézzek a fejére? Miért?
Jondon türelmesen magyarázott volna tovább, de Janeene félretolta Robertet és megtette a kért lépéseket. Ahogy közvet¬lenül a szoborhoz ért, rá emelte az arcát. Aztán felkiáltott meg¬lepetésében vagy talán ijedtségében:
– A homlokát... gondolja? Uramisten; Robert, gyere már ide!
McKinley végre megmoccant. Gyanakvó pillantásokat vetett a sötét sarkok felé, majd Ja-neene mellé oldalgott. Felnézett a szobor fejére, s megtántorodott, mintha meglökték volna.
– Jézus Mária! Ennek megrepedt a koponyája!
– És... folyik belőle a vér! – suttogta Janeene.
– Nem repedt meg, csak felsértette a fejbőrét – sóhajtotta Jondon. – Ez ugyanis a híres, Vérzőfejű Fehér Buddha. Sosem hallott még róla?
–Vérzőfejű... micsoda? Honnan az ördögből hallottam volna? De maga honnan hallotta? És egyáltalán honnan került ez ide?
– Saigonból – mondta nyugodtan Jondon. – 1954 tűnt el Saingonból. Azóta nem látta senki.
Mit mondjak, paffok voltunk a meglepetéstől. A legpaffabbaknak azért

McKinley és Janee-ne látszottak. Csak álltak döb¬benten, le nem véve szemüket a méltóságteljesen ücsörgő szo¬borról. Néhány percnyi néma csodálkozás után végül McKinleynek sikerölt kinyögnie néhány szót.
– Maga is... hallott már róla?
– Persze hogy hallottam. Hiszen az iskolában is tanítják. Magának biztos éppen azon a napon volt szamárköhögése.
– Ne próbálja stíleden vicceivel elterelni a figyelmemet. Azt hiszi, nem vettem észre, hogy amikor megpillantottuk a szob¬rot, maga nem mutatott semmiféle meglepetést? Mintha csak számított volna rá.
Felkaptam a fejem. Odafent mintha valaki lefelé lopakodott volna a lépcsősoron.
– Nem tudtam, csak sejtettem – mondtam.
– Ne akarja bemagyarázni nekem, hogy egy éjszakán arra ri¬adt: angyal áll az ágylábánál és azt sugdossa a fülébe, hogy itt a hasadék alatti barlangban rejtőzik ez a Saigonból eltűnt vérzőfejű micsoda... Ha meg nem így történt, honnan a fenéből...? Ide figyeljen, Lawrence, maga egyre gyanúsabb nekem. Maga itt már megint mesterkedik valamiben, maga már megint...
– Nem mesterkedem semmiben – tiltakoztam ártatlan kép¬pel. – Miért is tenném? Olyannak ismer, mint aki...
– Ne is folytassa – emelte fel az ujját. – Olyannak.
– Márpedig most csalódnia kell. Tulajdonképpen meg is sértődhetnék.
– Hahaha!
– Tudja honnan jöttem rá, hogy itt van ez a szobor?
– Na honnan?
– Megfejtettem a thanka rejtvényét.
– Ne mondja! Amikor együtt bámultuk kimeredt szemmel, nem láttam az isteni fényt az arcán. Olyan ostoba képet vágott, mint szokott.
– Figyeljen ide! – mondtam türelmesen. – Emlékszik mi van a thanka bal alsó sarkában?
– Persze hogy emlékszem! Az a szerzetes, akiről a fenti ha¬sadékban beszéltünk... izé... hát... tulajdonképpen egy ilyen... hasonló... szóval alighanem ez a szobor. Csakhogy maga azt mondta, hogy az közönséges láma, nem maga Buddha!
– Bizonyos értelemben Buddha is láma.
– Ne akarjon átverni, Lawrence! Azt hiszi, a bolondját járat¬hatja...
Ebben a pillanatban éles, nyugodt hang vágta ketté a mon¬datát.
– Attól tartok, Mr. McKinley, hogy Mr. Lawrence igazat mond. Valóban megfejtette a thanka titkát. Hála istennek.
Revolverrel a kezében Lord Hayes nyomakodott be a barlangba.

McKinley tett egy gyors mozdulatot, befejezni azonban nem tudta, mert lövés csattant, s a golyó közvetlenül a lába mellett csapódott a

sziklába.
– Megkérhetném, hogy maradjon nyugton? Mind a hárman maradjanak nyugton.
Természetesen nyugton maradtam. Pedig ott volt a kezem ügyében a revolverem.
Lord Hayes elégedetten elmosolyodott, orrára illesztette a cvikkerét és fél szemmel a szoborra pillantott.
– Gyönyörű, csodaszép! Maguk szerint is az? Kérem, Mr. McKinley és Van Dyck kisasszony, dobják el a fegyverüket. Nem szeretnék senkinek kellemetlenséget okozni, ezért jobb ha tudják, hogy fiatalabb koromban tagja voltam a brit lövészválogatottnak. Van egy olimpiai ezüstérmem is.
– Francba az érmeivel! – kiáltotta fülig vörösödve McKin¬ley. – Dobja el maga! Háromig számolok. Egy, kettő...
Harmadikra eldördült a lövés. Csakhogy nem Robert lőtt, hanem Lord Hayes. Szerencsére nem McKinleyre hanem az egyik gyertyára, egészen pontosan a lángjára. A gyertya meg¬billent, majd kialudt.
McKinley eltátotta a száját, én meg kihasználva az alkalmat, kivettem a kezéből a fegyverét és a kőre hajítottam.
– Dobd le te is, Janeene.
– Én ezt nem értem...
– Maga is Mr. Lawrence. És a barátja is, ha megkérhetném.
Ledobtam a pisztolyom, Jondon viszont kinyújtotta a karját, föld felé fordítva a tenyerét.
– Nekem nincs fegyverem. Fogadalmat tettem, hogy nem veszek lőfegyvert a kezembe.
– Bölcsen tette. A fegyverekkel mindig csak baj van. Külön¬ben köszönettel tartozom önnek, Mr. Lawrence, amiért ideve¬zetett a barlanghoz. Tudja, hogy hosszú évek óta várok erre a pillanatra?
– Őszintén szólva nem gondoltam volna, hogy éppen ön...
– Miért? Amiért lord vagyok? Különben legyen nyugodt, nem magamnak akarom.
– Hát kinek?
– A British Múzeumnak.
– Ne mondja – dühöngött vörös képpel McKinley. – Kicsoda maga? A British Múzeum anyagbeszerzője?
– Csak a csodálója – mondta Lord Hayes egyre csak a szo¬borra pislantgatva. – Még annál is szebb, amilyennek elképzel¬tem. Hányszor, de hányszor nézegettem a fényképét! Elárulná, Mr. Lawrence, miből jött rá, hogy a kép Vérzőfejű Fehér Budd¬hát ábrázolja?
– Egy-két álmatlan órámba azért belekerült, amíg rájöttem a titokra.
– Mi volt ami megindította a képzeletét?
– Alighanem az, hogy Pula csupa-csupa allegóriát festett a képére.

Látott valamit, de nem naturalista módon kente vá¬szonra. Remélem, tudja, hogy Sákjamúni Buddha gyakran szü¬letik újjá egyszerű szerzetes testében? Ennek ellenére a fejseb volt az, ami hozzásegített a megoldáshoz.
– Paradicsommadár legyek, ha egyetlen szót is értek ebből a kutyulékból – dühöngött McKinley. – Szeretném figyelmez¬tetni, Lord Hayes, hogy azért mért lord, még lógni fog, ha bármi is történik velünk.
– Ha okosan viselkednek, nem esik bántódásuk – mondta a brit főrend.
– Csak mindenben kövessék az utasításaimat.
– És ha nem?
– Akkor baj lesz. Nagyon nagy baj. Közlöm önökkel, hogy mindenre el vagyok szánva. Szóval, Mr. Lawrence, hogy is volt csak? Még nem fejezte be a meséjét.
Sóhajtottam és folytattam.
– Azon töprengtem, ha nem azt ábrázolja a kép, amit ábrá¬zolni akar, akkor vajon mi lehet mögötte? Talán a szerzetes nem szerzetes? Talán a fejseb nem fejseb? Ráadásul az ülő alak kéz¬tartása sem egyszerű szerzetesre utalt. Hirtelen fény gyulladt a fejemben. Hiszen ez a láma maga Buddha! A feje pedig nincs megrepedve, csak egyszerűen megsebezte. Ha pedig így van, akkor csak Vérzőfejű Fehér Buddha lehet. Valahol a föld alatt, amit a kéztartása jelez, ilyen egyszerű az egész.
– Önnek, Mr. Lawrence, kizárólag önnek – bólogatott Lord Hayes. – Én is úgy vagyok vele, mint Mr. McKinley. Évekig elnézegethettem volna, mégsem jöttem volna rá semmire.
– Maga csak ne hasonlítgasson engem önmagához – hábo¬rodott fel McKinley. – Utálom, ha csirkefogók összevissza hasonlítgatnak. Még akkor is lordnak hazudjak magukat.
– Hazudjak? – hökkent meg Lord Hayes. – Ki hazudja? Én valóban Lord Hayes vagyok.
– Igazán? Akkor már értem miért kezdődik az önök himnu¬sza úgy, hogy Isten óvd a királynőt. Ha ilyen lordjai vannak, nagyon is rá lehet szorulva Isten segítségére.
Lord Hayes arcán az érzelmek egész kavalkádja hullámzott át. Egyetlen pillanatig azt hittem, lelövi McKinleyt. Már éppen mozdultam volna, hogy rávessem magam, ami mellesleg na¬gyon is kétséges eredménnyel járhatott volna, de szerencsére nem fajultak idáig a dolgok. Lord Hayes úgy döntött, nem hagyja provokálni magát.
– Bizonyos szempontból igaza is lehet – dörmögte, némi¬képpen beletörődve a változtathatatlanba. – A látszat valóban az, hogy gazember vagyok.
– Látszat? Hahaha!
– Nem tud megsérteni Mr. McKinley. Leperegnek rólam a szavai, mint

kutyáról a szalonna.
Lord Egyes idegességében ragyogó mondást alkotott, de akinek szólt, észre sem vette.
– Önnek valóban vastag bőr van a képén, lord, izé.
A címzett megvonta a vállát.
– A cél szentesíti az eszközt. Legalábbis bizonyos cél bizo¬nyos eszközöket. Ilyenek például a tudományos célok. Tudja, Mr. McKinley, mi volt már gyermekkoromban szívem vágya?
– Gondolom, egy cvikker.
– Téved. Saját szobát szerettem volna a British Múzeumban.
McKinleynek leesett az álla meglepetésében.
– Szo...bát? Mi a fenének? Mindig is azt hittem, hogy az angol lordok kastélyokban laknak, nem múzeumban.
– Sajátosan jó a humora, Mr. McKinley. Csakhogy én nem lakószobára gondolok, hanem emlékszobára. Azt szerettem volna, hogy valami nagyot fedezzek fel, s azt a szobát, ahol a felfedezésemet őrzik, „Sir George Hayes" emlékszobának ne¬vezzék el.
– Ez hülye? – fordult Janeene-hez nemes egyszerűséggel a politológus.
– Miért lennék hülye? – kérdezte a lelki egyensúlyát immár tökéletesen visszanyert Lord Hayes. – Csak becsvágyó vagyok. Ércnél maradandóbb emlékművet szeretnék állítani magam¬nak.
– Miért nem a himalájai rigóknál törte magát?
– Hiszen kezdetben ott törtem. Aztán rájöttem, hogy hiába is töröm, akárhány alfajukat fedezzem is fel, ezért nem jár emlék¬szoba. Disznóság, de így van. Más kiás egy egyiptomi sírt, mint Carter, és máris megvan az emlékszobája, én pedig évtizedekig tökölődhetek a rigóimmal, legfeljebb itt-ott tarthatok egy-egy előadást róluk néhány szenilis akadémikusnak. Hát nem! Ne¬kem emlékszoba kell! Éppen ezért, mivel úgyis gyakran meg¬fordultam rigóügyben a Himalájában, elhatároztam, itt fogok találni valamit magamnak. S ha megtaláltam, elviszem Lon¬donba, és saját emlékszobám lesz a British Múzeumban.
– Ez komplett örült – mondta McKinley. – Isten bizony el¬ment az esze.
Lord Hayes hangja megkeményedett.
– Ön visszaél a helyzetével és a türelmemmel, Mr. McKin¬ley. Jól tudja, hogy nem fogom megölni, ezért azt hiszi, büntet¬lenül sértegethet. Előbb-utóbb azonban elveszítem a türelme¬met és lábon lövöm. Belepusztulni ugyan nem fog, de egész életére sánta marad!
Janeene hirtelen Robert elé vetette magát.
– Ne merészelje!
Lord Hayes leeresztette a pisztolyát.
– Akkor próbálja megmagyarázni Mr. McKinleynek, hogy nekem sincsenek kötélből az idegeim.
Hogy eltereljem a figyelmét az izgága professzorról, tettem egy lépést

a szobor felé.
– Tehát el akarja szállíttatni Londonba... Gondolja, hogy sikerülni fog?
– Miért ne sikerülne? Szervezés kérdése az egész.
– Ekkora, szobor csak egy Herkulesbe férne be.
Lord Hayes megcsóválta a fejét.
– Ugyan már, Mr. Lawrence, éppen ön ne tudná, hogyan ke¬rült ide ez a csoda? Bizonyára nem egészben, hiszen legalább ötször akkora mint egy ember. Ezt a szobrot feldarabolva hoz¬ták ide. És én is úgy fogom elszállíttatni.
– Mit fog szólni hozzá a bhutáni kormány?
– Ki kérdezi meg tőle? Ennek a szobornak semmi köze Bhu¬tánhoz. Nem bhutáni tulajdon.
– De nem is az öné.
– A kincs azé, aki megtalálja.
– A vietnamiaknak azt hiszem, egészen más lenne erről a véleményük.
Lord Hayes feltette a cvikkerét.
– Ugyan, árulja már el, melyik Vietnamról beszél? A kom¬munistáról, amelyik már rég összetörte volna, hogy apró ele¬fántcsont vörös csillagokat készíttessen belőle katonái sapká¬jára? Vagy a korrupt tábornokok Vietnamjáról? Melyikre gon¬dol? Ennek a szobornak, mint az emberi kultúra felbecsülhetetlen értékű alkotásának múzeumban a helye. A British Múze¬umban. A Lord George Hayes emlékszobában.
Kétségkívül megbillent egy kicsit az agya, bár azért nem annyira, hogy őrültnek lehetett válna tartani érte.
Lord Hayes egyfolytában rajtunk tartotta a stukkerét, miköz¬ben fél szemével az impozáns elefántcsont szobrot méregette.
– Istenemre mondom, gyönyörű alkotás. Egyszerűen képte¬len vagyok betelni vele. Napokon belől itt a helikopter és egy hét múlva már Londonban leszel, darling!
– Nem biztos, hogy az angol kormány örülni fog neki – mondtam. – Kinek hiányzik egy óránként kétszáz kilométer sebességű diplomáciai vihar?
– Ezt bízza csak rám. És nagyon kérem, ne mocorogjanak.
– Honnan tudta egyáltalán, hogy létezik a szobor?
Lord Hayes megtörölgette a homlokát.
– Látja, ez jó kérdés. Mivel maguknak már úgyis mindegy, azt hiszem, válaszolhatok rá.
– Csak nem akar… mégis megölni bennünket? – rémüldö¬zött Janeene.
Lord Hayes elmosolyodott.
– Ugyan kicsim, hát gyilkosnak nézek én ki? Életemben nem öltem meg senkit, és feltehetően nem is fogok, hacsak nagyon rá nem kényszerítenek. Még azokat a nyomorult kis rigókat is saj¬nálom,

„akiket” a magasztos tudomány nevében el kell pusztí¬tanom. Ünnepélyesen megígérhetem, hogy hajuk szála sem görbül, ha nem állnak az utamba. Feltesszük a szobrot a heli¬kopterre és szabadok mint a madár. Ha kedvük támad egyszer meglátogatni Londonban, szívesen állok a rendelkezésükre. Természetesen a Lord Hayes emlékszobában, a British Múze¬umban.
– Még nem válaszolt a kérdésemre – mondtam. – Honnan tudta, hogy létezik a szobor?
Lord Hayes Vérzőfejű Fehér Buddhára nézett és boldogan elmosolyodott.
– Vandernoottól. Szegény Jantól.
39
A hatalmas gyertyák fénye meglobbant, mintha ők is megle¬pődtek volna Lord Hayes szavaitól.
– Vandernoottól? – ámult el Janeene. – Hiszen ő csak egy preparátor... volt.
– Ez igaz – biccentett Lord Hayes. – Csakhogy valaha régen, Jan Vandernoot a francia idegenlégióban szolgált.
– Mint az... apám – suttogta a lány.
– Nem akarja megírni egyszer Vérzőfejű Fehér Buddha tör¬ténetét? – fordult hozzám Lord Hayes. – Ha lenne tehetségem hozzá, magam írnám meg, de sajnos, már régebben rá kellett jönnöm, hogy az írás nem az én mesterségem. Meg kell eléged¬nem azzal, hogy olyan dolgokat fedezzek fel, amelyeket min¬denki elveszettnek hisz. Mert azt remélem, sejtik, hogy nem ül¬dögélek sokáig a babérjaimon? Van még keresnivalóm elég. Ráadásul éppen itt, a közelben. A legenda szerint Nagy Sándor itt rejtette el összerabolt kincseit, a Himalája tövében.
– Vandernoottól hallott a szoborról? – próbáltam meg visszaterelni a gondolatait.
– Szegény Jantól – biccentett. – Egészen közeli barátságba keveredtünk. Nem is gondolják, milyen fájdalmat jelent nekem a halála.
– Maga ölte meg! – mutatott rá vádlón McKinley.
Lord Hayes feltette a cvikkerét, és érdeklődve Robertra pil¬lantott.
– Magának az a rögeszméje, fiatalember, hogy én gyilkos vagyok? Csak tudnám, miért? Pedig egyszer azt mondta valaki, jámbor, szatócs képem van. Ha akarják, akár becsületszavamat is adhatom, hogy nem öltem meg senkit. Adjam?
– Kell a fenének – utasította vissza gőgösen McKinley.
Lord Hayes sóhajtott, és megvakargatta az állat.
– Mindig is tudtam, hogy az amerikaiakban nincs egy szemernyi finomság sem, az ön lelkéhez képest azonban, fiatal ba¬rátom, még a smirgli is selyempapírnak tűnik.

– Szóval, Vandernoot – vágtam közbe sietve.
– Igen, Vandernoot. Akkortájban ismerkedtem meg vele, amikor éppen kezdtem kiábrándulni a madaraimból. Nem aka¬rom ismételgetni, de akkor erősödött meg bennem a meggyő¬ződés: a rigókkal nem megyek semmire. Talán még a madártan történetébe sem írom be velük a nevem, nemhogy az egész brit tudományéba! Egy himalájai utam alkalmával aztán összeme¬legedtem Vandernoottal. Jan művelt, iskolázott ember volt, ha¬bár úgy istenigazából soha nem tudta kifutni magát. Talán azért, mert hiányzott belőle a kellő alázat, amely nélkül nincs tudo¬mány. Mindenesetre, a madarakhoz ragyogóan értett.
– Úgy érti, Vandernoot képzett ornitológus volt?
– Az a kérdés, mit ért ezalatt. A diplomája hiányzott ugyan, de mestere volt a szakmájának. Ami pedig a kikészítést illeti, aranykeze volt. Néha-néha mesélt nekem a múltjáról, többek között arról is, miképpen szerette meg Ázsiát. Jan ugyanis az ötvenes években a francia idegenlégióban szolgált.
Amíg Lord Hayes Vandernootról beszélt, egyre több moza¬ikkocka csúszott össze a fejemben. A látszólag egymástól távol álló kockadarabok felkerekedtek, ki-ki megtalálta a maga párját, s kezdték kialakítani azt a képet, amely mind ez ideig csak töredékeiben rejtőzött a lelkem mélyén.
– 1946 májusától puskaporossá vált a helyzet Vietnamban – kezdte mesélni Lord Hayes. – A francia csapatok vesztésre áll¬tak, bár mindent megtettek, hogy visszaszorítsák a partizáno¬kat. Aztán elkövetkezett az a bizonyos nap – 1954. május 7. –, amikor is az idegenlégió egységeivel együtt, katasztrofális vereséget szenvedtek Dien-Bien-Phu-nál. A francia hadvezetés ekkor úgy döntött, leteszi a fegyvert a vietnamiak előtt. Ezzel az aktussal be is fejeződött Franciaország több évszázados ázsiai kalandja. A többit már tudják. A régi Indokína területén két Vi¬etnam jött létre: az úgynevezett Vietnami Demokratikus Köz¬társaság és Dél-Vietnam.
Egy májusi éjszakán, röviddel Dien-Bien-Phu eleste után, az idegenlégió egyik speciális egysége azt a feladatot kapta, hogy szállítson el egy Saingon melletti kis templomocskából egy elefántcsont Buddha-szobrot, amely majdhogynem akkor volt, mint maga a templom. Jan Vandernoot szerint úgy nézett ki, mintha a templomot emelték volna a szobor fölé. Jan barátom, bár akkortájban még nem érzett semminemű vonzalmat a mű¬vészetek iránt, elámult a szobor szépségén és eleganciáján. Alighanem a többi marcona hadfi is hasonló érzésekkel néze¬gethette a szelíd tekintetű Buddhát, pedig ezek a fiúk eddig in¬kább nyilvánosházakban csiszolták esztétikai érzéküket sem¬mint templomokban. A teljesség kedvéért még hozzá kell ten¬nem, hogy az osztagot maga Vandernoot válogatta össze egy bizonyos Roussillon hadnagy parancsára. Mivel Jan szabad kezet

kapott tőle, kizárólag hollandokból állította össze a csa¬patát. Két napig éjjel-nappal a templomban tartózkodtak, így aztán alkalmuk volt végignézni az előkészületeket.
– Előkészületeket?
– Jannak kiváló volt a megfigyelőkészsége, így olyan szem¬léletesen tárta elém ennek a két napnak a történetét, mintha fil¬met láttam volna. Most is emlékszem rá, ahogy hátradőltem egy fa alatt, s fejem alá téve a hátizsákom, lélegzet-visszafojtva hallgattam a szavait. Felettünk csillagok pislákoltak, hegycsú¬csok bólogattak, ráadásul éppen azon a délutánon sikerült meggyűrűznöm egy ritka rigófajtát: mi hiányozhatott volna még a boldogságomhoz?
– Például Lady Hayes – mondta gonoszul McKinley,
Lord Hayes megigazgatta a cvikkerét.
– Azért mégiscsak előfordulhat, hogy erőszakot teszek a ter¬mészetemen és megölöm magát Legjobb úton jár afelé, hogy megtegyem.
– Fogd be a szád, Robert! – parancsolt rá Janeene.
Robert befogta, Lord Hayes pedig folytatta.
– Jan Vandernoot beszélt, én pedig hallgattam. Elmondta, hogy egy reggelen tarkaruhás egyházi személyiségek jöttek be a templomba: buddhista boncok, akiket francia tisztek kísértek és nagy-nagy tisztelettel bántak velük. Vandernoot úgy sejtette, magas egyházi méltóságok is lehettek közöttük. Hogy miről beszéltek nem tudta, hiszen a társalgás, talán éppen azért, hogy a katonák ne értsék, nem franciául folyt. Több francia tiszt is beszélt vietül, így nem volt akadálya a kommunikációnak. Vandernoot ezenkívül még valami mást is megfigyelt. A szer¬zetesek közül többen furcsa nyelven szóltak egymáshoz. Hogy milyenen, arról Vandernootnak és a többieknek természetesen fogalmuk sem volt. Később együtt sütöttük ki, hogy alighanem tibetiek vagy bhutániak lehettek, és a híres ereklye sorsáról ta¬nácskoztak. Valószínűleg felajánlották vietnami testvéreiknek: amíg nem tisztázódik a politikai helyzet, és nem áll helyre a francia közigazgatás, külföldre menekítik Vérzőfejű Buddhát! Akkor még természetesen senki nem hitte, hogy Dien-Bien-Phu egy út végállomása, s a francia csapatok soha nem mennek vissza Indokínába.
De visszatérve a szoborra, másnap reggel mesterek érkeztek, akik a katonák legnagyobb ámulatára szétfűrészelték ezt a szépséget. A művelet napokig tartott, mert hiszen kellő óvatos¬sággal kellett eljárniuk. Ezután ládákba csomagolták…
– A kockák a thankán! – kapott a fejéhez McKinley.
– Nem akarom csökkenteni Mr. Lawrence érdemeit – vakargatta meg az állat Lord Hayes. – De ahogy megláttam a thankát, amit Mr. Brigyud mutatott meg, azonnal tudtam, mit ábrázol, bár elismerem,

Mr. Lawrence-nek sokkal nehezebb dolga volt, hiszen ő nem tudhatta, amit én. De azért előbb-utóbb ön is kapiskálni kezdte, mire megy ki a játék. Igaz?
– Lassan-lassan.
– Ha megengedik, befejezem, amit elkezdtem. Amikor valamennyi darabját ládákba csomagolták, teherkocsikra raktak a csomagokat, és egy katonai repülőtérre szállították. Itt könnyű kis felderítőgépekbe pakolták őket; mindegyikbe kettőt-kettőt.
– Miért nem nagyobb gépeket használtak? – kérdezte naivan McKinley.
– Mert aligha tudtak volna leszállni Taglung környékén. Mielőtt azonban a levegőbe emelkedtek volna, az ismeretlen nyelven beszélő szerzetesek újra megjelentek, és vietnami kol¬légáik társaságában hosszasan beszéltek a pilótákkal. Utólag nem nehéz kitalálni, hogy bhutáni lámák voltak; ők nézték ki maguknak Taglungot, mint olyan rejtekhelyet, ahol hosszú évekig is nyugalomra lelhet a buddhista világ egyik legcsodá¬latosabb kincse. Természetesen Vandernoot is az egyik gépen ült a pilóta és két láda társaságában. Végül aztán hosszú, s nem éppen unalmas repülőút után megérkeztek ide, Taglungba.
– Meglehetősen kockázatos vállalkozás volt – húztam el a számat.
Lord Hayes biccentett.
– Kétségkívül az. Ha csak egyetlen gép is szerencsétlenül jár, a szobor soha többé nem lehetett volna ép. De Sákjamúni Buddha kiterjesztette áldó kezét a szárnyas masinák fölé, így valamennyien baj nélkül megérkeztek. Végül is a vietnami buddhista egyháznak, és a franciáknak is vállalniuk kellett a kockázatot. Sok illúziójuk nem lehetett a győzteseket illetően: híre terjedt, hogy a bevonuló kommunista csapatok egymás után semmisítik meg a réges-régi vallási ereklyéket.
– A gépek tehát megérkeztek Taglungba – mondtam türel¬metlenül.
– Méghozzá baj nélkül, ami, ismétlem, maga volt a csoda. A csomagszállítókat további repülők kísérték; ezeken vietnami mesterek jöttek, akik viszont összerakták a szobrot.
– Vajon hol?
– Ezt már Jan nem láthatta. A holland kommandót ugyanis arra utasították, hogy vonuljon be a kolostorba. Ki sem moz¬dulhattak onnét öt napig, mikor is ismét a gépekre ültették őket. Egy nap múlva Saigonban voltak, egy hét múlva pedig Korzi¬kán.
– Eszerint Vandernootnak fogalma sem volt róla, hova rej¬tették az ereklyét?
– Nem bizony. Pedig a kommandó néhány tagja megpróbálta kideríteni. A vietnamiak azonban nem voltak hajlandók elárulni nekik a rejtekhely titkát. Sok idejük persze nem is volt a tuda¬kozódásra, hiszen, amint már említettem, nem sokkal később Korzika szigetére

kerültek. Egyszóval, hölgyeim és uraim, ezt a történetet mesélte el nekem idefent a Himalájában jó néhány évvel ezelőtt Jan Vandernoot.
– Hogy lett belőle madárkitömő?
– Amikor befejeződött a vietnami-francia háború, leszerelt és Londonban telepedett le. Elvégzett egy preparátor iskolát és évtizedek alatt az egyik legjobb hírű állatpreparátorrá küz-dötte fel magát. Mint ilyet alkalmaztam az expedícióimban. Jan ki¬váló ember volt, nekem elhihetik.
Meg kellett volna kérdeznem tőle, szerinte ki ölte meg, de mégsem kérdeztem meg.
– Öt évvel ezelőtt már azon a ponton voltam, hogy abbaha¬gyom a madarászást és valami másba fogok. Talán Egyiptomba megyek ásni mint előttem annyi gazdag amatőr. Arra gondol¬tam, ha szerencsém van, rábukkanok egy fáraóra, és máris ké¬szíthetik az emlékszobámat a British Múzeumban. Képzelhetik ezek után, hogy itta a lelkem Vandernoot szavait, amikor elő¬ször hallottam tőle Vérzőfejű Fehér Buddháról. Hinni azonban mégsem hittem neki.
– Nem hitt?
– Nézze, Mr. Lawrence, öreg fiú vagyok én már ahhoz, hogy mindent az első szóra elhiggyek. Pontosan tudom, mennyire csínján kell bánni az ilyesfajta híreszte lésekkel. Amikor Jan mondta a magáét, természetesen bólogattam, aztán nem szól¬tam rá semmit. Amikor néhány hónap múlva visszatértem Londonba, felkerestem egy barátomat, aki mellesleg a budd¬hista képzőművészet kiváló szakértője, és elmeséltem neki a történet egy részét. Válasza először meghökkentett, majd po¬koli örömmel töltött el. Elmondta, hogy Vérzőfejű Fehér Buddha valóban létezik. A buddhista világ egyik legszentebb és leghíresebb Buddha-ábrázolása, melyet ki tudja, hány mázsa elefántcsontból faragtak régi-régi mesterek. E szerint a barátom szerint a szobor valószínűleg khmer munka, s valahol az ősi romvárosok vidékén, Angkhor-Hotban, vagy Angkhor-Vatban készíthették. Hogy mikor, azt természetesen nagyon nehéz meghatározni, továbbá azt is, hogyan került Vietnamba. Csak egy a baj – főzte hozzá ismerősöm –, hogy a szobor eltűnt a vi¬etnami-francia háború zűrzavarában; lehet, hogy meg is sem¬misült
A történet tehát összeállt. Vandernoot az igazat mondta, a színtiszta igazat. Ettől a pillanattól kezdve egész lényemet csak a szobor utáni vágyakozás töltötte be. Úgy éreztem, ő lesz az én nagy felfedezésem, s miután úgy sincs gazdája, megszerzem a British Múzeumnak. A madarászást természetesen nem hagy¬tam abba, hiszen örömömet is leltem benne, azonkívül így nyu¬godtan nyomozhattam a buddhaszobor után.
– Miért nem ide jött azonnal, Taglungba?
– Mert Vandernootnak fogalma sem volt róla, hol járt. Soha senki,

egyetlen alkalommal sem említette nekik a kolostor nevét, arról nem is beszélve, hogy azt sem tudták, melyik ország területén vannak. A hegyekből következtettek csak Himalája vidékén lehetnek. A pilóták is hallgattak, mint a sír. A francia hadvezetés túlságosan is jól ismerte ahhoz az idegen légiósokat, hogy ilyen titkot rájuk mert volna bízni. Így aztán Vandernoot csak annyit tudott, hogy egy lámakolostor környé¬kén van elrejtve a szobor.
– Hogy találták mégis ide?
– Jan zseniális fickó volt a maga nemében: erről nem egy alkalommal módom is volt meggyőződni. Amikor rájött, hogy a szerzetesek hallgatnak mint a sír, más eszközökhöz folyamo¬dott. Egy társával együtt, akivel abban az időben bizalmasabb viszonyba került, kiültek kolostori cellájuk ablakába, és vázla¬tokat készítettek a hegyektől. Ha kinéz a déli szárny valamelyik ablakán, két nagyobb hegycsúcsot lát. Vandernoot ezeket a csúcsokat vetette papírra... és ugyanezt tette a társa is. Bár ak¬kor még nem tudhatták, mire lesz jó mindez, a légiósok általá¬ban nem mennek el süketen és vakon az élet homályos dolgai mellet. Szerencsére.
Így történt, hogy egyezséget kötöttem Jannal. Előre megha¬tároztuk, mi illeti őt, ha megtaláljuk a szobrot. Sajnálom, hogy már nem él. Megérdemelné a részét.
– Eggyel több indok, amiért magát tartom Vandernoot gyil¬kosának – morogta McKinley.
Lord Hayes azonban ezúttal oda sem figyelt a morgására.
– Ha tudnák, mennyi időt töltöttünk feleslegesen a Himalá¬jában! Ezer kolostort is összejártunk: mégsem találtuk meg az igazit. Közben gyűjtöttük a rigókkal kapcsolatos megfigyelé¬seket; nyugodtan mondhatom, ma én vagyok a világ legna¬gyobb himalájairigó-szakértője. És mégis... akárhány elisme¬rést is kaptam a munkásságomért, nem tudott igazi örömet okozni egyikük sem. Minden pillanatban csak ennek a gyönyö¬rűségnek a képe lebegett a szemem előtt, hiszen mondanom sem kell, ha nagy nehézségek árán is, de sikerült hozzájutnom a fényképéhez. Még a század hatvanas éveiben fotografálta le valaki az őrszemélyzet éberségét kijátszva. Mert Vérzőfejű Fe¬hér Buddháról nem volt szabad felvételeket készíteni.
Egy évvel ezelőtt aztán... egyszerre csak megvalósulni lát¬szott az álom. Már-már feladtam volna, hogy valaha is rábuk¬kanjak a Vérzőfejűre, amikor megpillantottuk Taglung kolos¬torát. Vandernoot ránézett, a hegyekre függesztette a tekintetét. aztán egyszerűen csak ennyit mondott: ez az.
Letörölgette a homlokán gyülekező verejtékcseppeket, majd folytatta.
– Természetesen ez még csak az első lépés volt a boldogság felé. Vandernootnak ugyanis fogalma sem volt róla, hol lehet a szobor. A

kolostor épületében, a közelében valahol, vagy a szomszéd faluban? Éppen ezért úgy döntöttünk, kiválasztunk egy időpontot, amikor nem lesz gyanús a dolog, és megdolgoz¬zuk a gleccsert....
– Megdolgozzák?
– Meg bizony. Ötven mázsa sót szórattam rá a levegőből. Két nap múlva meg is csúszott rendesen. Én pedig kénytelen voltam menedéket kérni Taglung kolostorától.
– Maga szerint ki ölte meg Vandernootot?
Lord Hayes tanácstalan arccal tárta szét a karját.
– A leghalványabb fogalmam sincs róla.
– Ahhoz mit szól hogy a mór megtette kötelességét, a mór mehet?
Lord Hayes arca elsötétült.
– Ezt hogy érti?
– Úgy, hogy Vandernoot megtette, amit ígért: megtalálta Taglung kolostorát. Ezután már csak felesleges terhet jelenthe¬tett volna önnek.
– Például?
– Például, hogy más lehetett az elképzelése a szobor jövőjét illetően. Vandernoot aligha méltányolta volna az ön emlékszo¬ba utáni leküzdhetetlen vágyát. Bizonyára inkább arra hajlott volna, hogy próbálják meg elpasszolni a műkincspiacon. Így aztán önnek, Lord Hayes, nem maradt más választása, mint hogy megölje a barátját.
Lord Hayes beletörölgette a cvikkerét kezeslábasába.
– Ön megfeledkezett valamiről, Mr. Lawrence. Nevezetesen arról, hogy Lord Hayes vagyok, nem bűnöző. Eszem ágában sem lett volna megölni Jant, hiszen jó egyezséget kötöttünk. Nem lett volna szükség rá, hogy összevesszen velem emiatt a gyönyörűség miatt.
– Akkor még egyszer felteszem a kérdést: ki ölte meg Vandernootot?
– Higgyék el, éppen elég fejtörést okozott ez nekem is. Majd összecsináltam magam, amikor megtalálták a holttestét. Kény¬telen voltam azt a logikus következtetést levonni a halálából, hogy valaki más is ismeri Vérzőfejű Buddha titkát, s Vandernoot után én következem. Én egyébként a feketefogú szerzetesre tippelek. Csak meg ne kérdezze tőlem, kicsoda a fickó, mert erre nem tudok válaszolni. Bár vannak bizonyos elképzeléseim.
– Ön szerint... .
McKinley ekkor váratlanul közbevágott.
– Vérzőfejű Fehér Buddha! Kezd az idegeimre menni ez az ostoba elnevezés... Mi a fenéért vérezne egy Buddha feje?
Lord Hayes rápillantott a cvikkere fölött, aztán lemondóan lebiggyesztette a száját.
– Azt hiszem, felesleges lenne önt a buddhizmus történeté¬nek apróbb részleteivel terhelnem, Mr. McKinley. De ha annyira akarja, nem bánom. Arról van szó, hogy Sákjamúni Budd-ha, amikor

megcsömörlött a jóléttől, amelyet apja udva¬rában élvezett, vándorútra indult, hogy megismerje a világ igaz¬ságát, egy hatalmas pipálfa alatt telepedett le. Hosszú éveket töltött a gyökerei között meditációba merülve, mígnem egyszer csak rátört a megvilágosodás. Megértette, mit kell tennie ahhoz, hogy kiszabaduljon az újjászületések egymásutániságának fogságából. Ez aztán akkora örömmel töltötte el, hogy sokévi egy helyben ülés után felugrott, de hirtelen meg is tántorodott. Beütötte a fejét egy faágba, amely felsebezte a fejbőrét. Hogy szédülését elmúlassa, rövid időre lótuszülésbe ereszkedett. Ezt a pillanatot ábrázolja az elefántcsont szobor. A fejseb tehát nincs kapcsolatban a varázsló lámák praktikáival. Most pedig arra kérem magukat, üljenek oda szépen a falhoz.

McKinley dühöngve a földre köpött.

– Maga nem tudja, mit csinál! Esküszöm, a börtön kapuját nyitogatja maga előtt! Figyeljen ide...

A következő szempillantásban váratlan dolog történt. Robert felkapott valamit a földről, és Lord Hayes felé hajította. Lord Hayes kezében eldördült a fegyver, mire McKinley hangos ki¬áltással összeesett.

A hatalmas gyertyák fénye meglebbent, és egy ismét kialudt közülük. Vastag kanóca még sokáig okádta felénk a füstjét.

40

Nem törődve Lord Hayes fenyegető kiáltásaival, Janeenevel együtt Roberthez ugrottunk. McKinley a földön feküdt csukló¬ját szorongatva.

– A rohadék! A mocskos disznó! És még ez mondja magát angol lordnak.

Lord Hayes megkönnyebbülve csóválta meg a fejét.

– Pocsék dolog élő emberre lőni. Boldoggá tenne, Mr. McKinley, ha a későbbiekben nem próbálkozna hasonló osto¬basággal. Bár volt szerencsém megemlíteni, hogy meglehetős jártasságra tettem szert a tűzfegyverek kezelése terén, attól tar¬tok, már nem vagyok a régi. Remélem, nem sebesült meg ko¬molyabban?

Szerencsére éppen csak horzsolta a golyó Robert tenyerét. A jókora követ azonban, amelyet Lord Hayeshez akart hajítani, kirepítette belőle.

Lord. Hayes felénk intett a pisztolya csövével.

– Üljenek a falhoz. Egy-kettő!

Megfogtam Robert karját, és megpróbáltam felhúzni a föld¬ről.

– Fel tud állni?

– Persze hogy fel tudok! Miért kérdez mindig marhaságokat? Ettől a kis sebtől még...

Mindazonáltal sápadt volt az arca, és nem utasította el a se¬gítségemet.

Lord Hayes a zsebébe nyúlt, és két acélbilincset csörgetett ki belőle.
– Jöjjön csak ide, kisasszony.
Janeene halálsápadtan, kérdő pillantást vetett rám. Alig ész¬revehetően bólintottam.
– Fogja meg ezeket a bilincseket, kérem. Menjen oda Mr. Lawrence-hez, Mr. Jondonhoz, és bilincselje össze őket Mr. McKinleyvel. A kezét meg kösse be a zsebkendőjével. Bár nem tudom az amerikaiaknak szokott-e lenni zsebkendő¬jük...
Janeene még egyszer rám pillantott, én még egyszer hatá¬rozottan bólintottam. Ekkor engedelmesen Lord Hayeshez lépkedett, elvette tőle a bilincseket, rákattintotta őket a ke¬zünkre, majd McKinley sebesült tenyerével kezdett foglalatoskodni.
Lord Hayes mélyet sóhajtott, megtörölgette a homlokát, az¬tán a szoborra nézett.
– Eljött végre a nagy pillanat, kincsem! Megsimogathatom fényes bőrödet...
– Csak semmi simogatás! – csapott felénk hirtelen a lejárat felöl egy hang. – Dobja el a pisztolyát, Lord Hayes!
Az átjáróban Stanton bukkant fel, ugyancsak stukkerral a kezében.
41
Lord Hayes most is habozás és gondolkodás nélkül lőtt. A preparátor hangos kiáltással kizuhant a bejárat sötétjéből, gyomrához kapott, majd elterült a kövön. Lord Hayes eközben lőtt még egyet ugyancsak a bejárat felé. Lövésére lövések vála¬szoltak, majd harsány kiáltozás követte őket.
– Vigyázz Ward, a szentségit, kinyírta Stantont!
– Lapuljatok a falhoz!
– Leszakadt ez a rohadt lépcső!
– Úristen, hiszen belém lőttél!
Aztán mint amikor kinyitnak egy túlzsúfolt fiókot, amelyből kizuhan a belé tömködött kacat, úgy zuhant ki a három madár¬kitömő is a nyílásból. Pfitzman közvetlenül a lábam elé gördült arca vérmaszatos volt, mintha az imént vágták volna el a torkát Berghof és Kaye csak álltak megdöbbenve, hol a szoborra, hol pedig egymásra bámulva, mint akik el sem hiszik, hogy velük történik mindez.
Ebben a pillanatban Lord Hayes ismét lőtt. Hogy kit talált el nem láttam, mert szinte mindenki egy csapásra a kőre zuhant Janeene eltakarta a szemét, és visított, McKinley megállás nél¬kül ordított, és a bilincsét rángatta, elfogva előlem a kilátást. Közvetlenül azután újabb bárom lövést számoltam meg, rám esett valaki, majd elcsendesedett a csatazaj.
Mint a bányában rekedt bányász, próbáltam meg kiásni ma¬gam Robert, Jondon és az ismeretlen alól. McKinley azonban dühös morgással az oldalamra döntött.

– Nem zavarja, hogy kitépi a kezem? Nyughasson már egy percre, hátha magától is lemászik rólunk.
Ward azonban nem mászott le.
A halottak általában nem tudnak mászni.
42
Rövid várakozás után mégiscsak kénytelen voltam egyedül cselekedni. Nem tagadom, az aggodalom is mozgatta a lábam, hiszen nem hallottam Janeene hangját. Valaki viszont mintha segítségért kiáltozott volna...
Egyetlen, erőteljes mozdulattal lerúgtam magamról Wardot. Ahogy megszabadultam tőle, McKinley rémült tekintetével ta¬lálkozott a szemem.
– Hol van Janeene?
Szerencsére ott térdelt tőlünk néhány méternyire, tenyerébe temetve az arcát. Közvetlen mellette Pfitzman hevert mozdu¬latlanul.
Nagyot nyelve állapítottam meg, hogy néhány pillanat alatt vágóhiddá változott a környék. Ward és Pfitzman a kövön fe¬küdtek Berghof háttal felénk csendesen jajgatott, míg Stanton megpróbált a kijárat felé mászni széles, vércsíkot hagyva maga mögött.
A terem közepén, közvetlenül a Buddha-szobor előtt Lord Hayes állt, kezében a pisztolyával, olyasféle képet vágva, mint aki nem érti, mi történt a közelében, s mint akinek az egészhez az égvilágon semmi köze.
– Én csak... – kezdte bizonytalanul, amikor feltérdeltem előtte. – Én csak...
Szép nyugodtan meg akartam magyarázni neki, az lenne a legokosabb, ha ideadná a pisztolyát, aztán majd a kolostorban mindent megbeszélünk, de mielőtt megtehettem volna; McKin-ley ráordított.
– Gyilkos! Szörnyeteg! Rodzsung!
Lord Hayes villámsebesen ráfogta a stukkerét. Szemében soha nem látott sárga fények égtek, keze remegett, akárcsak a szája széle.
– Hallgasson! Követelem, hogy hallgasson el! Maga szemét amerikai! Azonnal hallgasson el, mert... mert...
Sajnáltam Robert kezét, de kénytelen voltam jókorát rántani rajta. McKinley engedelmesen elterült mellettem a kövön. Amikor dühös képpel fel akart tápászkodni, határozottan a lá¬bára léptem.
Lord Hayes még mindig remegő szájszéllel odajött hozzám, és mellém térdelt.
– Mr. Lawrence, én... én...
Cvikkere lecsúszott a mellére, s úgy lógott rajta, mint akasz¬tott ember egy Villon-versben.
– Én nem... akartam. Ugye, ön tudja, hogy én nem akar¬tam ...?
Olyan megnyugtató képet vágtam, amilyen csak tellett tőlem, miközben bólogattam, mint olajpumpa a sivatag szélén.

– Tudom, Lord Hayes. Ön nem akart senkinek, semmi rosszat.
– Egyszerűen nem értem, mi történt. Pedig én figyelmeztet¬tem őket... Miért jöttek ide, mit akartak az én szobromtól?
Stanton hányni kezdett. Lord Hayes felé fordult, és ráfogta a pisztolyát.
– Hagyja abba! Nem érti? Azonnal hagyja abba! Ha nem hagyja abba, lelövöm! Szóljon neki, hogy nagyja abba!
– Vegye le rólam a bilincset – javasoltam. – Ha leveszi, szó¬lok neki.
Lord Hayes bal keze lassan a zsebe felé indult. Visszafojtott lélegzettel figyeltem a mozdulatát. Alig tűntek el azonban az ujjai, McKinley ismét velőt rázóan felordított.
– Ocsmány tömeggyilkos!
Lord Hayes villámsebesen a szobor elé kuporodott, két térde közé szorítva a pisztolyát.
– Én nem így... gondoltam – nyögte kétségbeesetten mind¬egyre visszarázva arcába hulló haját.– – Én nem akartam... Is¬tenem, miért tetted ezt velem?
Berghof ismét felnyögött, míg Stanton, aki makacs igyeke¬zettel mászott a kijárat felé mintegy másfél méternyire tőle fel¬adta a kilátástalan küzdelmet, és a kőre hajtotta a fejét.
Lord Hayes eközben fontos elhatározásra juthatott, mert ki¬nyitotta szemét, és dünnyögve felemelkedett.
– Mr. Lawrence, kérem, bocsásson meg...
– Nincs semmi baj. Lord Hayes. Kérem, vegye le a bilincse¬ket a csuklómról.
– Ugye azt hiszi, őrült vagyok?
– Dehogy hiszem. Egyszerűen csak túlpörgette magát. Arról nem is beszélve, hogy idefent, a világ tetején, oxigénszegény levegőben olyasmit is megtesz az ember, amit normális körül¬mények között nemigen tenne meg.
– Nem akarok börtönbe kerülni.
– Nem is fog odakerülni. Bevonul egy csendes, nyugodt szanatóriumba, ahol...
– Szanatóriumba sem akarok menni!
– Az is lehet, hogy a bíróság felmenti. Mindenesetre, kérem, vegye le rólam a bilincset, vagy adja oda a kulcsot Miss Van Dycknak.
– Bíróság elé sem akarok állni!
Folytattam volna a meggyőződést, hiszen érvem akadt bő¬ven, de Lord Hayes megelégelte a dolgot. Felállt, s megdöb¬benve láttam, hogy immár határozott, kemény vonások ülnek az arcán.
– Én jó ember vagyok, Mr. Lawrence – mondta félelmetes nyugalommal. – Sosem bántottam senkit, és nem is akartam bántani. Én csak a szobrot akartam, és azt az emlékszobát a British Múzeumban. A sors azonban nyilván nem óhajtja, hogy minden simán

menjen... Akárcsak a Schliemann Henrik eseté¬ben ... Ő is csak Trójáť akarta kiásni és mégis, halottakon át ve¬zetett az útja a gyönyörű célig. Hol járvány tört a táborára, hol beomlott egy gödör, s jő néhány munkást agyonnyomott a leomló föld. Úgy látszik, a nagy felfedezéseket csak emberi éle¬tekkel lehet megváltani. Talán emberáldozatot követelnek tő¬lünk a szellemek... Csak akikor adják oda, amit a föld mélyében őriznek, ha emberi életekkel fizetünk érte... Most már értem, miért történt mindez... Másképpen nem is igen történhetett volna. Magának is ez a véleménye?
– Lehet hogy igaza van, Lord Hayes.
– Örülök, hogy belátja. Talán nem is én húztam meg a fegy¬ver ravaszát, hanem valamelyik isten vagy démon... akinek csupán játékszerek vagyunk a kezében. Hogy avatkozhatna földi bíróság az istenek dolgába, hogy ítélhetnének el engem azért, mert teljesítettem egy nálunknál sokkal hatalmasabb erő kívánságát?
– Hogy erre előbb nem gondoltam! – csóváltam meg a fejem. – Szerintem ön ártatlan, Lord Hayes!
– Csakhogy... nem tudom, a földi bíróság méltányolná-e ha mindezt elmondanám nekik?
– Valószínűleg akad olyan, amelyik méltányolja.
– De az emlékszobát nem kapom meg.
– Miért ne kapná?
– Mert... mert...
Ajka vadul rángatódzott s egyre zavartabb kifejezés költözött a szemébe. Rémülten konstatáltam, hogy a mindeddig szelíd lordnak egyre határozottabban elborul az elméje.
Hirtelen felém kapta a fejét, mint aki nagy elhatározásra ju¬tott.
– Mr. Lawrence... nagyon sajnálom, de... végre kell hajta¬nom az istenek akaratát.
– Az meg... mi? – kérdeztem rosszat sejtve,
– Nem szabad, hogy földi bíróság avatkozzon ebbe az ügy¬be... Nem szabad. Pedig ha... önök kiszabadulnának, bele¬avatkozna.
Úgy gondoltam, őrülttel őrült módon kell tárgyalnom.
– Nem szólunk róla senkinek – biztosítottam.
– Nem fogja megállni.
– Keleten megtanultam a hallgatást.
– És ők?
– Ők is hallgatni fognak.
Lord Hayes megrázta a fejét.
– Önnek még hinnék, de nekik nem. Valami azt súgja... meg kell ölnöm önöket. Sajnos, a kisasszonyt is.
– Neeeem! – sikoltott fel Janeene. – Neeeem! Maga őrült!
– Nem vagyok örült! De teljesítenem kell az istenek akaratát, különben nem lesz emlékszobám. Értse meg, kisasszony, meg kell értenie! Ha

nem ölöm meg magukat, nem lesz emlékszo¬bám!...
Janeene sikoltozott, én ordítottam, McKinley pedig úgy hánykolódott mellettem, mint egy felmerülni képtelen tenger¬alattjáró.
– Rohadt, szemét, csirkefogó! Ha csak egy ujjal is hozzá mersz nyúlni...
Jondon komor tekintettel meredt Lord Hayesra, ő azonban elfordította a fejét, és villámsebesen tárt cserélt a pisztolyában.
– Soha nem öltem meg... senkit – motyogta. – Soha... és nem is fogok... de most meg kell tennem... Most meg kell...
Felemelte a revolverét, és Jondonra fogta. A szerzetes Lord Hayesra meresztette égő tekintetét.
Nem tudom, mi történt volna, de ebben a szempillantásban harsány rikoltás hangzott fel a bejárat felől.
Lord Hayes azonnal tüzelt.
A hasadék fekete négyszögében felbukkanó testet azonban nem tudta vele megállítani.
Lord Hayes arcán ekkor rettenetes rémület ömlött végig. Re¬volvere kihullott a kezéből, és térdre roskadt. Karját a közeledő árnyék felé nyújtotta, miközben könnyek folytak végig az ar¬cán.
– Elisabeth!
A bejáratnál a gyertyák lobogó, kísérteties fényében Elisabeth Barton állt, nyakán függönyzsinórral, széthasadt fejjel.
Valaki velőt rázóan felkacagott a bejárat sötétjében.
Lord Hayes ájultan zuhant végig a kövön.

Az emberderék-vastagságú gyertyák fénye fellobogott, mintha nem lett volna megelégedve az események menetével. Nem úgy, mint én. Ahogy ugyanis Lord Hayes végigzuhant a kövön, felpattantam, megpróbálva felkapni elejtett pisztolyát. A következő pillanatban aztán visszarántott valami a helyemre, és úgy csapott fejbe, csakúgy szikrázott a szemem.
– Normális maga? – hallottam a fülem mellett McKinley fájdalmas sziszegését. – Elfelejti, hogy mi vagyunk a sziámi ikrek? Én a maga helyében előbb a kulccsal törődnék. Janeene, drágám, megkeresnéd Lord Hayes zsebében a kulcsot? És csak úgy mellesleg, ha nagyon nyitogatná a szemét, csapj oda neki egyet.
Janeene Van Dyck azonban nem volt abban a helyzetben, hogy engedelmeskedhetett volna szeretett tanárának. A fal mellett térdelt üveges tekintettel, miközben úgy rángatódzott a teste, mintha villamos vezetékhez ért volna.
Ekkor viszont Robert ugrott fel és próbált meg odarohanni hozzá. Sajnos, mivel a fizikai törvények rá is vonatkoztak, ő is megkapta a maga pofonját a barlang falától.
– Jézu…som! – nyögdécselte a fejét tapogatva. – Janeene, kedvesem… Janeene!
Janeene, mintha nem is érzékelte volna a körülötte zajló ese¬ményeket, kitágult szemekkel a barlang falára bámult, és resz¬ketett, mint a nyárfalevél. Reménykedtem, hogy nem történt komolyabb baja, hiszen nem láttam vérnyomokat a közelében.
Jondon megrántotta a karom, és a lassan ébredező Lord Hayesra mutatott.
– Gyorsan! Ha magához tér…
Arra már nem volt időnk, hogy McKinleyvel is megtárgyal¬juk a dolgot. Alighogy elhangzott Jondon dörmögő biztatása, mászni kezdtünk Lord Hayes felé. McKinley, aki mit sem sej¬tett a dologból, elterült a kövön, és káromkodva felénk rugdo¬sott.
– Álljanak már meg, a szentségit! Mit csinálnak, maguk őrültek! Álljanak meg, a derekam alá szorult a kezem…
Sajnáltuk, de nem álltunk meg. Jondon kinyújtotta a karját, rátapasztotta tenyerét a barlang kőaljzatára, és mintha tapadókorongok lettek volna az ujjai hegyén, mindkettőnket maga után vonszolt.
Ha nagy nehézségek árán is, de elértük Lord Hayest; éppen abban a pillanatban, amikor magához tért. Jondon szabad kezé¬vel a zsebébe nyúlt, s még ugyanebben a pillanatban ki is halászta belőle a bilincsek kulcsát.
Lord Hayes zavartan elmosolyodott. McKinley visszamosolygott rá, aztán felemelte megbilincselt csuklóját – minek következtében az én kezem is a levegőbe emelkedett – s úgy csapta Lord Hayes feje

búbjára, csak úgy csattant.
Lord Hayes arcára ráfagyott az üdvözült mosoly. Nyekkent egy nagyot, és hátrahanyatlott a kövön.
– Megérdemli – dühöngött a szelíd professzor, és ismét ütésre emelte a kezét – Ezt Janee-ne-ért kapod, te rohadék!
Szerencsére Jondon közben belenyomta a kulcsot a bilincsé¬be, így McKinleynek nem sikerült még egyet ütnie. A szerzetes gyorsan Lord Hayes mellé térdelt. McKinley legyintett, Janeene-hez ugrott, és átkarolta a vállát.
– Janeene, drágám... jól vagy, kedvesem?
Janeene néhány pillanatig csak nézett rá, mintha nem is fogná fel, ki beszél hozzá, aztán zokogva Robert nyakába borult.
Végigpillantottam a halottakon és sebesülteken, a zokogó Janeene Van Dyckon, a csuklóját dörzsölgető Jondonon, s úgy gondoltam, nagyjából vége a történetnek.
Pedig dehogyis volt vége!
44
Jondon felemelkedett a behunyt szemű Lord Hayes mellől, és megcsóválta a fejét.
– Eltalálták.
Most vettem csak észre, hogy Lord Hayes alatt is vértócsa sötétlik. Mélyet sóhajtottam, és odalépkedtem hozzá. Közben át kellett lépnem a mozdulatlanul fekvő Wardon és Stantonon. Döbbenten tapasztaltam, hogy mindkettőnek homályos már a szeme.
– Úristen! – suttogta McKinley a még mindig remegő Janeene-t simogatva. – Én életemben nem láttam... még ilyen… mészárlást… Maga tudta, hogy ez lesz belőle…? Miért, miért, miért?
Attól tartottam, rövidesen ő is összeomlik. Villámsebesen lehajoltam, felszedtem minden földön heverő fegyvert, és a szobor lábához hajigáltam őket..
McKinley maga után vonszolta a lányt, és a nyomomba sze¬gődve úgy emelgette felém az öklét, mintha fejbe akart volna vágni vele.
– Maga tudta? Arra válaszoljon... tudta? Tudta, hogy ez az ember,.. közveszélyes? Hogy… ezek itt meg fognak… halni?
Természetesen nem tudtam. Honnan a pokolból tudtam vol¬na? Bár azt sejtettem, hogy Lord Hayes nem egészen tiszta az ügyben, arról azonban álmodni sem mertem, hogy képes vér¬fürdőt rendezni az emlékszobájáért.
– Maga... maga... szörnyeteg! – kiáltozta McKinley. – Át¬kozom a napot, amikor megismerkedtem magával! Inkább még most is ott ülnék a tömlöcben a Fülöp-szigeteken semmint...
Magam is Lord Hayes mellé térdeltem, és felhúztam a hasán az ingét. Csúnya, keresztirányú lövést kapott, nagyjából Kaye irányából. A halott madarász mellett heverő revolver azt mu¬tatta, hogy alighanem

helyesen következtetek.
Szemem sarkából láttam, hogy Janeene a szobor mellé ku¬porodik, McKinley leveti a kabátját, és megpróbálja Elisabeth Barton fejére teríteni. Akárhogy is mesterkedett azonban a hosszú függönyzsinór makacsul kilógott alóla. Janeene ekkor hajlongani kezdett, előre-hátra, mint a kolduló szerzetesek. Kérdőn Jondonra néztem. A láma biccentett és a lányhoz lépett. Gyengéden eltolta McKinleyt, aki megpróbálta átölelni a tanít¬ványát, s odaültette Janeene-t az egyik gyertya mellé.
Lord Hayes felnyögött, ezért immár minden figyelmemmel feléje fordultam. Letéptem az ingéből egy darabot, és a sebére nyomtam. Sajnos, igen súlyosnak tűnt a dolog, igazság szerint mozdítani sem nagyon lehetett volna.
Lord Hayes nem is igen mozdult, csak a fejét emelgette, mint a lábatörött antilop.
– Maga az, Mr. Lawrence…? Történt velem valami?
– Maradjon nyugodtan – mondtam feje alá gyűrve a sapkám. – Apróbb baleset érte.
– Leestem a… lépcsőn?
– Olyasféle.
– Pedig már… a cél küszöbén álltam, igaz?
– Igaz.
– Olyan jó ezt… tudni. Ha Vandernootot nem ölik meg… most ő is itt lehetne velem. –Aztán a fölénk magasodó szoborra függesztette a tekintetét. – Ugye… milyen szép? Segítene ne¬kem, hogy a British Múzeumba kerüljön?
– Megteszek minden tőlem telhetőt, Lord Hayes.
Megragadta a kezem, és megszorította.
– Köszönöm, Mr. Lawrence, nem csalódtam önben. Senkim sem maradt már akivel… megbeszélhetném a dolgot. Hiszen tudja, hogy Elisabeth meghalt.
– Tudom, Lord Hayes.
– Azt is tudja, ki ölte meg?
– Sejtem.
– Ugye elkapja?
– Az minden szándékom.
Lord Hayes szája szegletéből véres hab buggyant elő.
– Szegény, szegény Elisabeth, olyan, de olyan szerencsétlen volt. Tudja… igazából talán nem is szerettem annyira, de… őszintén sajnáltam. És ez a sajnálat menedéket nyújtott nekem.
– Menedéket? Ki ellen?
– Mindenki ellen, de főleg… saját magam ellen. Az érzéseim ellen. Mindazok… ellen, amit Rosie iránt éreztem.
Nyögött és igyekezett megfordulni. Kénytelen voltam visszanyomni a

kőre.
– Kérem, ne mozduljon. Azonnal jön Jondon, és segít ma¬gán.
– De amikor... annyira fáj. Úgy látszik, komolyabban meg¬ütöttem magam. Rosie nincs itt? Kár... pedig jó lenne elmon¬dani neki, hogy... egyedül csak... őt szerettem. Neki akartam mindent, de ő... de ő... ő soha nem kedvelt engem. Így aztán, amikor megismerkedtem Elisabeth-szel... lefegyverzett a védtelensége... Nem tudná mégiscsak idehívni Rosie-t? Tudja, ezt a szobrot is miatta....akartam elsősorban. Azt akartam, büszke legyen rám... Hogy az ő férje az a Lord Hayes, akinek emlékszobája van a British Múzeumban. Pokolian fáj a gyom¬rom...
Megnyugtatón a kezére tettem a kezem, és Jondon felé pislantottam. A szerzetes Janeene-vel szemben ült a földön, sze¬mét alany szemébe fúrva. Néhány lépés távolságból is jól hal¬lottam monoton dünnyögését.
– Nyugodjék meg, Janeene. A halál nem szörnyű, még ha a körülmények azzá is teszik. A halál éppen olyan küszöb, mint amilyeneken át kell lépdelnünk a kolostorban, hogy a hidegről bemenekülhessünk a meleg szobába. Néha túlságosan is magas, és fájdalom hasít a térdünkbe, de a szoba melege kárpótol ben¬nünket a fájdalomért. Ami itt történt, csak annyit jelent, hogy néhányan már túl vannak a küszöbön...
A lány lassan becsukta a szemét, mintha az álom karjába akarna menekülni, feje a vállára csuklott. McKinley felhördült, és elkapta Jondon vállát.
– Mit csinál vele? Mi a szentséget csinál vele? Janeene, vigyázz!...
Kénytelen voltam befogni a száját, miközben óvatosan ol¬dalra húzódtam, nehogy egy válldobással felkenjen a barlang mennyezetére.
– Nyugalom, Bob – mondtam megmarkolva a karját. – Janeene-nek most nyugalomra van szüksége. Jondon megnyug¬tatja.
– Meghipno...tizálja? Nem engedem! Nem...
– Csak megnyugtatja. Semmiféle hipnózisról nincs szó... Egyszerűen csak...
– Már jobban is vagyok – suttogta a lány, feltehetően Jondon kérdésére válaszolva. – Már jobban érzem magam.
– Nem szédül?
– Már... nem.
– Nem fél a... halottaktól?
– Már... nem.
– Ők csak átlépték a küszöböt. A halottak nem ellenségeink, Janeene.
– Nem félek... tőlük.
Jondon felállt, majd néhány lépés megtétele után Lord Hayes mellé kuporodott, s nyitott tenyerével körözni kezdett a sebe felett.
– Meg fog gyógyulni, Lord Hayes – hallottam megnyugtató

mormogását. – Vannak a kolostorban füvek, amelyek meggyó¬gyítják... Nem érez fájdalmat, hiszen amikor a Győzve Tökéletesen Elmúlt Buddha eltávozott ebből a világból, magával vitte a fájdalmat. A fájdalom nem más, mint ragaszkodás e földi léthez.
Lord Hayes feje félrebillent. A megzavarodott McKinley odatámolygott Jondonhoz, és lenézett a lordra.
– Elaludt?
– Meghalt – mondta Jondon.
45
Csak egyetlen, futó pillanatra szorult görcsbe a szívem, amikor úgy láttam, mintha a halott Elisabeth Barton megpróbálna feltápászkodni. Szerencsére csak Berghof volt az, aki nagy nyögésekkel, majd Jondon támogatásával függőleges helyzetbe tornázta magát. Amikor végigpillantott a barlangon, megtántorodott és kis híja volt, hogy vissza nem esett.
– Uramisten! – nyögte falfehér képpel. – Mi történt... itt? Jézusom, ne mondják, hogy... meghaltak!
Nem mondtunk semmit. Csak álltunk lehajtott fejjel. Berghof ekkor szép nyugodtan leült a földre, Miss Barton mellé, tenyerébe temetve az arcát.
– Nem... ez nem lehet igaz! – suttogta maga elé, majd rám emelte halálsápadt arcát. – Mondja, hogy nem igaz!
– Sajnos...
Megingott, és a vállához szorította befáslizott kezét.
– Megsebesültem. Alighanem... belém lőtt valaki. Ki lövöldözött? Lord... Hayes?
Bólintottam.
– Sejtettük, hogy bizonyos problémái vannak nyaktól felfele. Csak hát... jól fizetett, és egyébként nem volt vele semmi gond.
– Miért jöttek utánunk?
– Rajta tartottuk a szemünket, s amikor észrevettük, hogy elhagyja a kolostort, követtük. De mi a fenéért lőtt ránk, hiszen az alkalmazottai voltunk?
A szelíd tekintete Buddhára mutattam.
– Féltette a szobrát.
– Hát ezért... volt mindez?
Óvatosan a vállához nyúltam.
– Fáj?
– Azt hiszem, nem ért csontot. Kaye, Ward... Stanton. Uramisten! Ez rettenetes… Iszonyú és rettenetes!
– Tökéletesen igaza van, Mr. Berghof – hallottunk ekkor egy hangot a bejárat felöl. – Iszonyú és rettenetes!
Frederic Pulteney állt a bejárat sötét négyszögében, egy kis helyrevaló géppisztollyal a kezében.

Jondon tekintete felém villant. Ebben a pillanatban Helena Bancroft is felbukkant Pulteney mögött az átjáróban. Ahogy beléptek a gyertyák fénykörébe, Pulteney elfüttyentette magát, és a szoborra mutatott.
– Ez aztán döfi! Maga Vérzőfejű Fehér Buddha. – Felemelte a karját és barátságosan felé intett. – Légy üdvözölve, öregem! Ennyi év sötétsége után igazán megérdemled, hogy napfényre kerülj. Úgy látom, kicsit megviselt a magány, de egy jó restau¬rátor csodát művel majd veled. Hadd nézzelek meg közelebb¬ről, te szépség!
Tettem néhány óvatos lépést előre, de csak addig, amíg szembe nem találtam magam géppisztolya csövével.
– Kedves Mr. Lawrence – mondta lágy mosollyal –, marad¬jon csak ott, ahol van. Úgyis eléggé ki vagyok a látványtól, már csak az hiányzik, hogy mi is összeakasszuk a bajuszunkat Ha halottakat látok, mindig elmegy a kedvem az élettől. Nem igaz, Helena?
– Csak a magad nevében beszélj, fiacskám!
– Mit szólsz hozzá, hogy célhoz értünk?
– Egy hete tudom, hogy ez lesz a vége. Mióta csak megpil¬lantottam a hegyeket.
Pulteney jó darabig a holttesteken legeltette a szemét, aztán felsóhajtott.
– A fenébe is, ez azért megváltoztatja a leányzó fekvését, nem gondolod, Helena?
– Amennyiben?
– Nem számoltam halottakkal. Akkora felfordulás lesz itt nemsokára, hogy na! Meg sem merem számolni őket.
– Nem mi nyírtuk ki őket, fiacskám.
– Azt nem, de ha beindul a rendőrség gépezete... sokkal ne¬hezebb lesz a dolgunk.
– Majd Mr. Lawrence leleplezi a gyilkosokat, igaz, Mr. Lawrence?
Egyelőre csak néztem, mint a moziban, bár egyáltalán nem volt olyan meglepő a felbukkanásuk.
– Pokoli hideg van odakint – dörzsölte össze a kezét Pulteney. – Ki csinálta a balhét? Lord Hayes?
– Miből gondolja? – kérdezte mogorván McKinley.
– Nem kell sok ész hozzá – vonta meg a vállát Pulteney. – Maga meg Mr. Lawrence nem azok a lövöldözős fajták, a lá¬máról meg a lányról már nem is beszélve. Akkor hát csak Lord Hayes és a madárkitömők eshettek egymásnak. Tudja, Mr. Lawrence, évek óta figyelem Lord Hayest, mióta csak a Vérzőfejű után koslat.
– Maga honnan tudta?
– Hogy ő is azt keresi? Ó, Mr. Lawrence, a műkincspiacon igen gyorsan cserélődnek az információk. Maga még csak gon¬dol valamire, de én már tudom is, hogy mire. Ezen a fronton a

legdíjazottabb tulajdonság a gyorsaság. Az információk áram¬lásának a sebessége.
– Kicsoda maga egyáltalán?
– Ki lennék? Frederic Pulteney. Köztiszteletben álló szakíró. Azonkívül fejvadász. Tudja, kik voltak a fejvadászok a régi szép westernidőkben?
– Hogyne tudnám.
– Akik körözött személyek felkutatásán fáradoztak, elkap¬ták, majd megfelelő fejpénzért belökték őket az igazságszol¬gáltatás ölelő karjaiba. Valami ilyesfélék vagyunk mi.
– Közelebbről?
– Eltűnt műkincseket keresünk. Igyekszünk kiszimatolni őket, aztán ha megtaláltuk, jó pénzért kiszolgáltatjuk annak, aki a legtöbbet adja értük. Öt éve vagyunk a Vérzőfejű nyomá¬ban… Öt kerek éve!
– Ezek szerint ön tört be a múzeumokba Pula thankáját ke¬resve?
Pulteney elmosolyodott.
– Végül azért csak megtaláltam. Már öt évvel ezelőtt is Dharmaszálában kellett volna kezdenem a betöréssorozatot. Őszintén szólva ott is akartam, csak aztán marha fejjel áttettem a székhelyem Európába. Azt a fülest kaptam ugyanis, hogy ott lóg a thanka valamelyik múzeumban, ahova a tibeti felkelés le¬verése után került. Végül öt év hiábavaló erőfeszítései után még¬iscsak Indiában kellett felfedeznem.
– Ön játszotta ezek szerint a kezemre?
– Én hát. Nagyon sokat tudok magáról, Mr. Lawrence, egy¬szer-kétszer már találkoztunk is, csak éppen ön nem emlékszik rám.
– Ugyan hol?
– Különböző konferenciákon. Legutoljára például Boston¬ban a buddhológiai világkongresszuson.
Egyszerre csak világosság gyúlt az agyamban. Ezért volt hát annyira ismerős Pulteney!
– Még az előadására is emlékszem – dicsekedett. – Kockás zakóban volt, s a felső zsebéből kiállt a pipája szára… Igen ér¬dekeseket mondott a Buddha életéről szóló thankaábrázolásokról.
– Ön pedig a grekobuddbista művészet néhány problémájá¬ról!
Elöntötte a pír az arcát. Talán még a szeme is könnybe lábadt a megtiszteltetéstől.
– Ó, hát nem felejtette el? Csak néhány szerény adalékot szerettem volna hozzátenni a görög hatásokat mutató Buddha-¬ábrázolásokkal kapcsolatos ismereteinkhez.
– Rendkívül jó előadásnak tartottam – mondtam az igazság¬nak megfelelően.
– Ennek igazán örülök. Nem is volt könnyű idáig a hülyét játszanom, akinek fogalma sincs a lámaista mitológiáról. Saj¬nos azonban, Mr. Lawrence, az ön iránti csodálatom sem aka¬dályozhatja meg, hogy

bizonyos kellemetlenséget ne okozzak önnek.
– Remélem, nem óhajtja átvenni Lord Hayes szerepét?
– Amennyiben?
– Lord Hayes meg akart ölni bennünket.
– Eszünk ágában sincs megölni bárkit is. Igaz, Helena?
– Még csak rágondolni is nevetséges – bólintott Miss Bancroft. – Bár, őszintén szólva, van a kolostorban néhány alak, aki¬nek szívesen kinyomnám a szemét. – A rémülten felcsukló Ja-neene-re nézeti, és felnevetett. – Ne ijedezz, kicsikém, te nem vagy közöttük, sőt Mr. Lawrence sem.
– Ami pedig a kellemetlenségeket illeti – folytatta Pulteney –, nem fognak belehalni. Kicsit hideg lesz idelent, kicsit sötét, de ki fogják bírni.
– Ez meg mi a franc!? – lépett előre McKinley, és talán to¬vább is lépkedett volna, ha Pulte-ney géppisztolycsöve meg nem állítja. – Követelem, mondja meg, mi a franc ez?!
– Kénytelen vagyok bezárni önöket ide a föld alá.
– Ezt nem teheti meg. Egyszerűen nincs joga hozzá!
Pulteney megsimogatta vékony kis bajuszkáját, és elmoso¬lyodott.
– Ugyan már, Mr. McKinley, ha lenne ablak ezen a micso¬dán, azt mondanám, nézzen ki rajta. Amerre a szeme ellát, sok ezer méteres hegycsúcsok, tomboló vihar, démonok, rodzsun-gok, a fene sem tudja még, mi nem, ön pedig valamiféle jogról beszél?
– A jog mindenütt jog! Még a rodzsungok között is!
– Lehet, legfeljebb másként alkalmazzák. De hogy ne legyen félreérthető a szándékom, nyíltan megmondom önöknek: né¬hány napot ki kell bírniuk idelent. Majd értesítem a lámákat a kolostorban, hogy jöjjenek magukért.
– Étlen-szomjan nem fogjuk kibírni!
– Mindenre felkészültem, Mr., Lawrence. Odafent a bar¬langban néhány zacskó kétszersült és néhány takaró vár önökre. Amint tisztázódtak a dolgok, lehordom ide magukhoz.
– Hogy akarja elszállítani a szobrot?
– Ahogy Lord Hayes. Szétszedetem és helikopterre rakatom.
– Magának is van helikoptere?
– Miért lenne? Jó lesz nekem a megboldogult lordé is. Sze¬rencsére tudom, hol és mikor fognak leszállni az emberei. Odamegyek és ajánlatot teszek nekik.
– És ha nem fogadják el?
Tágra nyílt a szeme meglepetésében.
– Miért ne fogadnák el? Hiszen nem rokonai Lord Hayesnek. Ők csak egy csempészbanda, akiknek jószerével mindegy, hogy kinek a megbízásából szállítják a műkincseket. Ha nem Lord Hayes fizet, hát majd fizet valaki más, ez esetben én.

– Honnan tudja, hol száll le a helikopter?
– Szerencsére jól ismerem a környéket, Mr. Lawrence. Többször is megfordultam errefelé, utoljára éppen akkor, ami¬kor az a bizonyos gyilkosság történt.
– Eszerint ön ölte meg azt a fekete fogú pasast, akit viaszba öntöttek.
Pulteney felháborodottan utasította el a gyanúsításomat.
– Dehogy öltem meg! Én voltam a legjobban megrémülve, amikor megtalálták.
– Brigyud azt mondta, azután találták meg, hogy az európai vendégek már eltávoztak.
– Brigyud téved. Mi még itt maradtunk egy-két napig, igaz, Helena?
– Két nappal később távoztunk, Mr. Lawrence.
– Az apát szerencsére nem emlékezett ránk. Igaz, akkor ki¬csit másképpen néztünk ki.
– Egészen másképpen. Emlékszel? – vigyorgott Helena.
Lassan az a halvány gyanú kezdett kiformálódni bennem, hogy ők is őrültek. Ha valaha sikerül visszatérnem a kolostorba, megvizsgáltatom magam Jondonnal, vajon én még normális vagyok-e.
– Szóval, Mr. Lawrence, ha leszáll Lord Hayes helikoptere, megbeszélem a dolgot az embereivel. Most, hogy eltávozott az élők sorából, meg vagyok győződve róla, nem is lesz nehéz dolgom. Szétkapják a Vérzőfejűt, aztán nyomás, be a helikop¬terbe!
– Gondolja, hogy el tudja adni?
– Azt hiszem, önnek fogalma sincs az illegális műkincspiac¬ról, Mr. Lawrence. Vagy tévednék?
Hangsúlyozottan ostoba képet vágtam. Arcomon a maga¬biztosság és a meghökkenés hullámai váltották egymást szép, szabályos egymásutániságban.
– Van bizonyos... elképzelésem...
– Bizonyos elképzelése! Csakhogy oda nem bizonyos el¬képzelések kellenek, hanem nagyon is mélyreható ismeretek. De hogy ne tartsam magukat bizonytalanságban, immár bevallhatom: Vérzőfejű Fehér Buddhának már megvan az új tu¬lajdonosa. És az érte járó pénzt is letették a nevemre egy svájci bankban.
Leplezetlen dicsekvés vibrált a hangjában. Ami azt illeti, meg is tudtam érteni a lelkiállapotát. Hosszú évekig hajszolt valamit árkon-bokron, hóviharon, fagyon-jégen át, s most, amikor végre elérte, el kellett dicsekednie valakinek a nagy fo¬gással. Ha nem tette volna, talán úgy jár, mint a szamárfülű kán borbélya a mongol népmesében: belebetegedett, mert nem volt szabad elmondania senkinek, hogy a rettegett uralkodónak szamárfülei vannak.
– Azt akarja bemesélni nekem, hogy bárki magánszemély megvenné magától ezt a hatalmas szobrot? Hiszen el sem lehet rejteni!
Megpróbáltam húzni az időt. Nem tudtam ugyan, miért, de mintha

valami azt súgta volna a lelkem mélyén, húzzam, amíg lehet.
Pulteney és Helena a győztesek magabiztos mosolyával néz¬tek össze.
– Ki beszél itt magánszemélyekről?
– Csak nem azt akarja mondani...
Pulteneyből immár csak úgy fröcsögött a sikerélménytől fel¬korbácsolt önbizalom.
– Figyeljen ide, Lawrence! Maga okos ember, nem úgy, mint például Mr. McKinley...
Robertnak kinyílott a szája meglepetésében. Pulteneyre me¬redt, majd vissza rám.
– Csípj meg, Janeene, mert alighanem álmodom. Te is azt hallottad, amit én? Ez a képspenge bajuszú azt állítja, hogy ne¬kem nincs elég eszem. Nekem!? Mr. Lawrence-nek pedig van? Én nem vagyok elég okos, Mr. Lawrence pedig az? Ide figyel¬jen, maga bájgúnár. Ha azonnal vissza nem vonja, letépem a mogyoróit!
– Nana! – lépett előre figyelmeztetőn Helena. – Ahhoz azért nekem is lesz néhány szavam!
– Vonja vissza azonnal!
Pulteney rémülten látta, hogy elbaltázott valamit. Egyetlen pillanat alatt megszűnt iránta és felfedezése iránt az érdeklődés, hogy McKinleyre és rám csapjon át.
– Jó – mondta gyorsan. – Visszavonom. Csak egy példát akartam mondani.
– Köpök a példáira.
– Csak azt akartam jelezni vele, hogy... nem feltétlenül ma¬gánszemélyek érdeklődnek csak a buddha iránt.
– Hát kik?
Pulteney elégedetten nyugtázta, hogy immár újra ő került az érdeklődés középpontjába.
– Nem találja ki? Hiszen Vérzőfejű Fehér Buddha a lámahitű világ egyik legszentebb ereklyéje. Olyasmi, mint az iszlámban a Kába Köve. Akad néhány ország, amely szívesen venné, ha a magáénak tudhatná. Azzal gondolom, tisztában van, hogy a Kába Köve nemcsak vallási ereklye, hanem politikai té¬nyező is, amennyire ez egy kőről egyáltalán elmondható. Akárcsak Vérzőfejű Fehér Buddha. Felállítják valahol, s a vi¬lág valamennyi buddhista országából özönleni kezdenek a zarándokok, hogy láthassák és megérinthessék. Ebből pedig már politikai erőt is lehet formálni.
Be kellett ismernem, igazat beszél. Manapság legalább ak¬kora az ereklyék mozgósító ereje, mint a középkorban.
– Végre megtaláltam a szobrot, és el is viszem a megfelelő helyre – folytatta. – Ismétlem: őszintén sajnálom, Lord Hayest. Azt hittem, tisztességes versenyben győzöm le, nem így.
Villámsebesen lekapta a nyakából a géppisztolyát, és Helena vállára

akasztotta.
– Az a helyzet, hogy én nem is igen tudnék mit kezdeni vele. Nem lenne erőm meghúzni a ravaszt, még ha rám támadnának, sem. Helénát szerencsére más fából faragták. Éppen ezért jól teszik, ha engedelmeskednek neki.
– Bizony jól teszik – helyeselt Helena, keze ügyébe igazítva a fegyvert.
– Én aztán nem vagyok szívbajos. Remélem, nem akarják, hogy be is bizonyítsam?
Én azonban ekkor már ügyet sem vetettem rá. Minden erőmmel az elkövetkező percekre koncentráltam.
– Miért adta Brigyudnak a thankáját? – kérdeztem mogorván Pulteneyt.
– Mert képtelen voltam rájönni, hol a pokolban rejtőzködhet a szobor. Azt hittem, az a cikcakkos vonal a szerzetes mögött aura vagy glória, vagy mit tudom én mi a csoda. A kéztartás pe¬dig végképp nem mondott nekem semmit, hiszen az nem az én szakterületem. Most látom csak, milyen bölcs voltam, amikor arra gondoltam...
– Frederic!
– ...helyesebben Helena arra gondolt, hogy juttassuk el Brigyud közvetítésével önnek.
– Nem sejtik, ki követhette el a gyilkosságokat?
Pulteney széttárta a karját.
– Tanácstalan vagyok, Mr. Lawrence. Előbb azt hittem, va¬lamiféle konkurencia, csakhogy Lord Hayeson kívül hol volt itt konkurencia?
Pulteney megsimogatta a bajuszát, és a földön fekvő Miss Bartonra nézett, akinek lilásvörös arcáról, ki tudja miért, lecsú¬szott McKinley kabátja.
– Kérdezhetek valamit?
– Csak tessék!
– Hogy került ez ide?
Most viszont én tártam szét a karom.
– Erről meg nekem nincs halvány fogalmam sem. Lord Hayessel éppen... hm... beszélgettünk, amikor egyszerre csak megjelent az ajtóban és... felénk indult.
– Pulteney szeme riadtan megrebbent.
– A... halott?
– Ahogy mondja. Felénk indult, vagy nem is tudom... talán repült a levegőben. Aztán felkacagott valaki odafent..
Pulteney rémülten Helénához fordult.
– Azt a kacagást mi is hallottuk... de azt hittük, idelentről…
– Az nem lehet! – mondta Helena, összehúzva a szemét. – Vagy csak úgy, ha a lejáratból nyílik egy oldalfolyosó... – Vil¬lámsebesen hátrafordult, és a bejárat négyszögére fogta a gép¬pisztolyát. – A szerzetes... Csak a szerzetes lehetett! Vigyázz, Frederic…

Néhány ezredmásodpercet azonban késett a figyelmeztetés¬sel. Amikor az utolsó hang is elhagyta a száját, McKinley már a levegőben úszott, és ott úsztam mellette én is. Felropogott egy géppisztolysorozat, de a golyók szerencsére elsuhantak a fejem mellett. Lezuhantam a kőre, majd Pulteneyre vetettem magam. Közben kinyújtottam a lábam, és megpróbáltam elgáncsolni Helenát.
Azt hiszem, soha nem arattak még könnyebb győzelmet sen¬ki felett, mint felettünk. Jon-donra és a lányra jószerével nem is kellett figyelniük, én pedig Roberttal együtt mindent megtet¬tem, hogy a balfácánság címszó alatt bekerülhessek a Guinness rekordok könyvébe.
Elég az hozzá, hogy erőtlen szabadulási kísérletünk csúfos kudarcot vallott. Szégyenteljes pírral az arcunkon el kellett tűr¬nünk, hogy Helena géppisztolyának fenyegető mozgásától kí¬sérve Pulteney feltámogasson bennünket.
Most láttam először igazi haragot az arcán.
– A fenébe is, Lawrence, ne legyen már ostoba! Mi az ördö¬gért akarja megnehezíteni a dolgom, és főleg, kilyukasztatni a bőrét. Hiszen nem vagyunk gyilkosok, nem öltünk meg senkit. Mi csak a szobrot akarjuk.
Nem mindegy magának, hova kerül? Hogy megnyugtassam, a lelkét: nem gazdag amerikai műgyűjtő raktárába, hanem hozzá méltó helyre. De mintha ezt már egy¬szer mondtam volna. Mi a fenét akar hát tőlem? Ha magáé lenne a szobor, sem tudná megfelelőbb helyre juttatni.
– Én mindenesetre visszaadnám a bhutáni kormánynak!
– Hát nem mindegy, hogy Bhutánban vagy Thaiföldön csó¬kolgatják a hívők a lábát?
Végre kibújt a szeg a zsákból; megtudtam, hova akarják csempészni Vérzőfejű Fehér Buddhát. Nem mintha ez szemernyit is változtatott volna a lényegen.
Helena észrevette a halott Lord Hayes mellett heverő bilin¬cseket, megpiszkálta őket, majd intett Pulteneynek, hogy hagyja abba a felesleges szájjártatást.
– Itt az idő, Frederic! Ne totojázzunk, mert még eszükbe jut valami, s a végén újra rájuk kell pörkölnöm, pedig isten látja a lelkem, borsódzik tőle a hátam.
Géppisztolya csövével ügyesen felkapta a bilincseket, és Pulteney felé hajította őket.
Pulteney kinyújtotta a kezét, hogy elkapja, ebben a pillanat¬ban azonban valami átsuhant a levegőn, s hangos csattanással Helena fegyverének vágódott. A mit sem sejtő UZI csörrenve hullott a barlang kövére. A fekete tárgy aztán a falnak csapó¬dott, majd mint bumeráng, a levegőbe emelkedve visszatért an¬nak a fickónak a kezébe, aki ebben a pillanatban lépett be a nyí¬láson.

Morgott valamit, miközben ránk vicsorította sötét fogsorát.
Janeene felsikoltott, és a karomba kapaszkodott.
47
A fekete fogú szerzetes besétált a szobába, gondosan kikerülve a szanaszét heverő halottakat. Felemelte Helena géppisz¬tolyát, megnézegette, majd leejtette a kőre.
– Nem szabad! Ilyet nem szabad! Aki fegyvert fog, fegyver által vész el.
Pulteney szájtátva bámult a szerzetesre, Helena a földön ült, csuklóját tapogatva, és félhangosan szitkozódott. Bármennyire is figyeltem, nem láttam a lámánál azt a fekete valamit, amely Helena géppisztolyának vágódott.
A fekete fogú meghajtotta fejét a szobor előtt, aztán hozzám sétált, és felém nyújtotta a kezét. Amikor én is odanyújtottam az enyémet két tenyere közé fogta, és mint a szerzetesek szokták, megsimogatta.
– Üdvözöllek, Lawrence!
– Én is téged, láma.
– Nem hoztad el, amit kértem tőled.
– Elhoztam, csak nem találtalak a hasadékban.
– Sajnos, el kellett mennem – sóhajtotta. – A gyilkolás dé¬mona megjelent odafent. Megölték őket, valamennyit megöl¬ték! – Megragadta a karom, és mélyen a szemembe nézett. – Te tudod az igazságot?
– Mire gondolsz?
– A látszat nem az igazság. Amit valódinak hiszel, nem az. Brigyud csizmája sem volt az.
– Nem volt valódi?
– Brigyudot becsapták. Varrott csizmának hitte, de ragasz¬tott talpú volt.
Megpróbáltam megfejteni, mire gondol. Tudtam, hogy a dí¬szesen varrott lámacsizmák közül a kézzel varrott bhutániak a legdrágábbak, míg sokhelyütt, főleg Szikkimben és Musztáng¬ban csak ragasztják a talpát, Arrafelé az is megesik, hogy ügyes hamisítók varrottként adják el a ragasztott csizmákat. Az ilyen lábbeli aztán jóval hamarabb tönkre is megy, mint a finom ké¬zimunka.
– Te dobtad Brigyud csizmáját a levesbe?
– Csak meg akartam mutatni neki, hogy néha a látszatot hisszük valóságnak. Az a csizma csak ragasztott volt ő mégis varrottnak hitte.
– Miért nem mondtad el nekem az igazságot?
Lehajtotta a fejét, majd hadonászni kezdett a karjával.
– Ki kellett engednem a lelküket a testükből, különben so¬ha nem tudnának megszabadulni a világforgásból. A halálki¬áltó meg akarta tanítani nekem, meg akarta tanítani ne¬kem...
Egyre összefüggéstelenebbek lettek a szavai. Helena leha¬jolt, hogy

felemelje a géppisztolyát, de Robert könyörtelenül a kezére taposott.
– Hagyja csak, öreglány, nagyon jó helyen van az ott!
Helena hagyta volna, de Pulteney nem hagyta. Roberthez ugrott, belekapaszkodott a hajába, hátra feszítette a fejét, és ököllel az arcába csapott.
Behunytam a szemem rémületemben.
A következő pillanatban elkeseredett, fájdalommal teli kiál¬tás hasított a csendbe. Mire kinyitottam a szemem, Pulteney már egy cseppkőszerű képződményen lógott, mintegy másfél méter magasan a barlang szintje felett. Az éles kőtaréj nadrágja hátulsó részébe akadt, s úgy tűnt, ideig-óráig meg is tartja. Pulteney ugyancsak kinyitotta a szemét, és rémülten felordí¬tott.
– Úristen! Hol vagyok?
– A padláson, fiacskám – mondta rezignáltan Helena. – Nem szednék le onnan?
Robert megdörzsölgette a térdét, aztán összeverte a tenyerét.
– Utálom, ha erőszakhoz kell folyamodnom. Majd ha meg¬unta szóljon!
– Engedjen le, maga vadbarom!
McKinley udvariasan felém intett.
– Alighanem önt keresi.
A láma ebben a pillanatban szemmel alig követhető mozdu¬latot tett, A fekete valami ismét átsuhant a levegőn, s alighanem oda csapódott, ahol a kőtaréj beleakadt Pulteney nadrágjába. Pulteney megkönnyebbült ordítást hallatott, miközben vissza¬hullott a földre. Csak enyhéd porzott a barlang alján a szemét, amikor belehuppant.
Megpróbáltam azonosítani az ufót, a láma azonban nehézkes mozgását meghazudtoló fürgeséggel a vékony bajuszú mellett termett és ruhája öblébe rejtette a feketeséget.
Mivel néhány pillanatra elterelődött rólam a figyelem, leha¬joltam a pisztolyomért. Hiába hajlongtam azonban, nem talál¬tam. Ekkor jöttem csak rá, hogy alighanem valahol a szobor lá¬bánál lehet.
Tettem egy lépést előre, s már-már a kezembe is kaparintot¬tam, amikor a láma figyelmeztetőn felemelte a hangját.
– Aki életet vesz el, elveszíti a sajátját! Ha Sindzse, a halot¬tak ura megméri tetteidet a mérlegen, ne akard, hogy a fekete kavicsok legyenek túlsúlyban.
Furcsa kiejtéssel beszélte az angolt. Biztos voltam benne, gyakran hallottam már embereket ilyen akcentussal beszélni, de bármennyire is törtem a fejem, nem jöttem rá, hol.
– Csak fel akarom venni a fegyverem.
– Hat nem hallottad, hogy nem szabad?
Visszahúztam a kezem. A láma elégedetten biccentett.
– Ott ültem a barlangban... Telek és tavaszok jöttek egymás után és én

csak ott ültem. Azt akartam, hogy Vérzőfejű Fehér Buddha az enyém legyen. Hogy minden nap ott imádkozhassak előtte.
Egyszerre csak világosság gyűlt az agyamban. Hiszen Vandernoot beszélte ugyanilyen akcentussal az angolt!
Most már ezer százalékig biztos voltam benne, kicsoda a fe¬kete fogú szerzetes.
48
Gyorsan lehajoltam, hogy figyelmeztetése ellenére mégis¬csak megpróbáljam felvenni a stukkeromat. Abban a pillanat¬ban azonban, ahogy elértem a tusát, furcsa, süvítő zaj támadt a közelemben. Annyi időm maradt csak, hogy félrekapjam a fe¬jem. A koromszínű denevér elsuhant az arcom mellett, rávágódott a revolveremre, majd azon nyomban fel is emelkedett a le¬vegőbe. A szerzetes kinyújtotta a karját, elkapta, ruhája öblébe rejtette.
– Ki fogom szabadítani a lelked a testedből, mielőtt még meghaltál volna. Akarod?
– Nem. Nem akarom – mondtam gyorsan.
– Pedig meg kell tennem. Ha fegyverhez nyúlsz, meg kell tennem. – Végighordozta tekintetét a halottakon, és felsóhajtott. – Látod? Valamennyiük lelke ott dörömböl a koponyáju¬kon! – Miss Barton holttestéhez lépett, és lerántotta róla McKinley kabátját. – Az ő lelke már a Bardóban bolyong, de én onnan is vissza fogom hozni. A testéből már kiszabadítottam. Ha meghalsz, a tiédet is kiszabadítom.
Úgy gondoltam, éppen elég a színjátékból. A végén még va¬lami kiszámíthatatlan történik, s újabb áldozattal gyarapodik a már eddig is terjedelmes lista. Tudtam, hogy pillanatokon belül meg kell történnie...
Ebben a szempillantásban azonban valami egészen más tör¬tént, mint amire számítottam. Pulteney, aki orrát törölgetve, látszólag bénultan hevert a földön, hirtelen a szerzetesre vetette magát. Máig sem értem, hogy tudta szinte függőlegesen fel¬dobni magát, mint egy helyből felszálló repülőgép. Mire fel¬ocsúdtam, már a láma felé tartott, s alig néhány karnyújtásnyira volt csak tőle.
A szerzetes ismét gyors mozdulatot tett a kezével. A fekete valami kiszállt ruhája öbléből, s Pulteney fejének vágódott. A műkincsvadász hangos kiáltással megtorpant, homlokához kapott, és hanyatt vágódott a kövön.
Helena éles sikoltása összekeveredett Janeene rémült kiáltá¬sával, McKinley ordításával, Jondon tibeti nyelvű figyelmeztető szavaival.
– Megölte! Megölte ez a rohadék! – sikoltotta Helena, s Pulte¬ney mozdulatlan testére rogyott. – Megölte ez a mocskos alak!
McKinley halálsápadtan csípőre tette a kezét.
– Mi a franc van ennél a szemétládánál? Elkapom és...
– Meg ne próbálja!

McKinley ennek ellenére megpróbálta volna, de Janeene a karjába kapaszkodott, és visszafelé rángatta.
– Engedj már, az ördög vigyen el! – tajtékozta McKinley egyre jobban belehergelve magát a küzdelembe. – Engedj, Ja¬neene!
A fekete valami kiröppent a láma palástja alól, és ezúttal McKinleyt találta homlokon. Robert a levegőbe markolt, majd felhördült, és elterült a földön.
Felemeltem a kezem, mint aki meg akarja adni magát.
– Hagyd abba! – kiáltottam felé. – Hagyd abba, hiszen senki nem akar bántani. Nem érted, hogy hagyd abba?!
Kiáltozás közben azért óvatosan eltakartam a homlokom. A láma biccentett, letérdelt, feje búbjával a kőpadlót érintve.
– Om mani padme hum! Ki fogom engedni a lelkűket a ko¬ponyájukból! Mindent megteszek, hogy hozzád jussanak. Fehér Buddha, ha kiszabadultak a körforgások végtelen rendjéből.
Aztán szemmel alig követhető gyorsasággal Kaye holtteste mellett termett. Felemelte egyik karját, majd iszonyú, nem is emberi rikoltás hasított a fülembe.
– Hííííííík! Hííííííík!
Előbb a halántékomra szorítottam mindkét tenyerem, majd az egyiket lekaptam, és a fejem tetejéhez nyomtam.
Mintha hatalmas cintányérokat vágtak volna össze, dördült a hangja:
– Phaddddd!
Egyetlen pillanatig úgy éreztem, megemelkedik a koponya¬tetőm. Rémülten felkiáltottam, miközben Kaye fejére esett a pillantásom.
A halott madártömő csodálkozó, de mégis megkönnyebbült arckifejezéssel meredt a barlang mennyezetére. Mintha öröm¬mel üdvözölte volna a tényt, hogy lelkének sikerült végre el¬hagynia a testét.
A fején tátongó hatalmas repedésen keresztül.
49
Janeene már nem sikoltozott. Ismét a földön ült, maga elé meredve, mintha elveszítette volna kapcsolatát a valósággal. Legszívesebben hozzá rohantam volna, de nem mertem várat¬lanul gyors mozdulatokat tenni.
A fekete fogú mosolygott, és az öntudatlan Robert mellé ku¬porodott. Feje fölé emelte a kezét, s rémülten láttam, hogy kiáltani készül.
Immár nem törődve a következményekkel, McKinley felé vágtattam. Jondon sárga palástja úgy úszott mögöttem, mint az üstökös csóvája.
– Hííííík! – hasított a fülembe a kiáltás.
McKinley feje felemelkedett, rángás futott végig a testén. Szeme kinyílt, de egyelőre csak a fehérjét mutatta felém.
– Hííííík!
Jondon a fekete fogúra akarta vetni magát, de váratlanul

végigvágódott a kövön. Én viszont szembetaláltam magam a koromszínű denevérrel. Mielőtt bármit is tehettem volna, nagyot csattant a homlokomon, s mint egy jól irányzott egyenes, leküldött a földre. Kétségbeesetten vártam a Phaaaad! – kiáltást amely azt jelentette volna, hogy McKinleynek vége.
A kiáltás azonban nem hangzott el.
A bejárat fekete négyszögén át ugyanis szerzetesek csoportja rontott be a barlangba. Elöl Melong futott, mögötte Raksa, majd néhány ismeretlen láma, végül maga Brigyud, az apát.
Kezében egy imazászló vastag nyelét szorongatta, s kendó-bajnokot megszégyenítő ügyességgel ügy vágta fejbe vele a fe¬kete fogút, csak úgy csattant.
– Om mani padme hum – mondta aztán a nyélre támaszkod¬va. – Béke legyen veletek!
50
Mintha a boldogság angyala szállt volna le közénk. A gyer¬tyák fénye meglebbent, és barátságosan integetett. Vérzőfejű Fehér Buddha szelíden mosolygott, mintha már jó előre meg bocsátotta volna minden rossz cselekedetünket.
McKinley felkönyökölt, és rosszallóan megtapogatta a homlokát.
– Maga vágott fejbe?
Mivel még mindig zúgott a fülem, halántékomra szorítottam a tenyerem. Homlokom viszketett, mintha a Nap égette volna le. Szemem a szerzetest kereste, aki Ward mellett kuporgott, arcát a köpenyébe rejtve.
Brigyud odajött hozzám, és kutató pillantásokat vetett rám.
– Jól vagy, rinpócse?
– A körülményekhez képest.
Erre megfordult, és a földön kuporgó lámát vette szemügyre.
– Kelj fel, testvérem.
Melong kinyújtotta a zászlórudat, megpiszkálva vele a Ward holttestére kuporodott fekete fogút. Aztán akkorát kiáltott, hogy beleremegtek a barlang falai. Vele kiáltottam én is, s a még mindig remegő lábú McKinley, Pulteney és Helena is.
Melong szerzetes zászlónyelén ugyanis ott lógott a fekete fogú szerzetes palástja, fejfedője s még valami hosszú, selyemövhöz hasonló ruhadarab.
A fekete fogú szerzetes azonban nem volt a ruhában.
Úgy eltűnt, ahogy egy igazi rodzsunghoz illik.
51
A döbbenet csendje töltötte be a termet. Egészen addig, amíg a fülünkbe nem hasított Ja-neene rémült sikoltása.
– Engedjen el! Engedjen el! Én nem csináltam semmit...! Nem akarok meghalni, kérem szépen, engedjen el!

Az eltűnt varázsló-szerzetes közvetlenül a szobor mellett állt, karjába szorítva Janeene-t. Később, ahogy visszagondoltam a jelenetre, meg kellett állapítanom: olyan gyorsan és biztosan mozgott, ahogy a zergék a legmeredekebb csúcsokon.
McKinley megpróbált a lányhoz rohanni, de Jondon és Bri¬gyud együttes erővel visszatartották. Melongék felemelték az imazászlórudakat, de a szerzetes ekkor ugyancsak a levegőbe emelt valamit, ami alighanem azonos volt a koromszínű dene¬vérrel.
– Kalapács – hallottam Jondon suttogását. – Kalapács...
A szerzetes mosolygott, és Janeene feje búbjához érintette a fekete tárgyat.
– Ki fogom szabadítani a lelkét! Valamennyiőtökét kiszaba¬dítom. Ő is így akarja!
A föléje magasodó istenszoborra pislantott, akinek az arcáról még a történtek sem tudták letörölni a szelíd mosolyt.
Janeene egyre rémültebben hánykolódott a szerzetes karjá¬ban. A fekete kalapács hirtelen feljebb emelkedett, és a szerze¬tes arca eltorzult, mintha hirtelen fájdalom tört volna rá. Felfújta a képét, s óriási erővel préselte ki magából a kiáltást.
– Hííííííík!
Fejemet veszítve dobtam előre magam, s én is akkorát ordí¬tottam, hogy meglebbent a hozzám legközelebb álló lámpa fé¬nye.
– Van Dyck! Engedje el, maga őrült! Hiszen a saját lányát akarja megölni!

Nem mondhatnám, hogy értelmes tekintetek kereszttüzébe kerültem! Egyik szempár ostobábban nézett rám, mint a másik.
– Mit beszél? – suttogta mellettem Pulteney. – Mi az, hogy Van Dyck?
McKinley leeresztette a tenyerét a halántékáról és összerázkódott, mintha egyik percről a másikra maláriát kapott volna.
– Van... Dyck?
Mivel a kalapács még mindig ott lebegett Janeene feje felett, nem habozhattam. Tettem egy lépést előre és ismét a lámára ki¬áltottam.
– Van Dyck! Hall engem? A saját lányát tartja a karjában! A saját lányát akarja megölni!
Robert hozzám ugrott, és rázni kezdte a kezem, mintha csak én akarnám meggyilkolni legkedvesebb tanítványát.
– Mit beszél, maga őrült? Hiszen Van Dyck halott!
Egyetlen mozdulattal leráztam magamról, mint kutya az esővizet.
– Van Dyck! – fogtam könyörgőre a dolgot. – Akit meg akar ölni, az az ön lánya. Bizonyára emlékszik még rá. Emlékeznie kell! Mondd el neki, Janeene, kicsoda is vagy!
Janeene feje lekókadt, mintha elveszítette volna az eszméle¬tét. Rémülten felordítottam; lehet, hogy éppen ennek a hatására aztán

ismét felemelte.
– Janeene Van Dyck vagyok – mondta monoton hangon, mint akinek már minden mindegy. – Janeene Van Dyck... Ja¬neene Van Dyck...
A szerzetes kezében megremegett a kalapács, s mintha hal¬vány felismerés csillant volna a szemében. Verejték buggyant ki a homlokán, ahogy a rég ki nem mondott nevet próbálta for¬mázni az ajka.
– Janeeee…ne. Janeee…ne. Kislá...nyom. Janee...ne!
Janeene egyetlen perc alatt furcsa változáson ment át. Mintha elröppent volna a félelem a szívéből. Átkarolta nyakát, és megpróbálta hozzádörzsölni az arcát a láma arcához.
– Apa – mondta halkan, melegen. – Apa, te élsz? Ha Mr. Lawrence mondja, el kell hinnem. És most, ahogy közelről né¬zem az arcod...
– Janee…ne. Janee...ne.
– Apa.
A kalapács megremegett a lány feje felett, és kissé lejjebb ereszkedett. Janeene-nek megeredtek a könnyei.
– Mindig is tudtam, hogy élsz, apa. Éreztem, hogy nem hal¬hattál meg. Éjszaka, amikor felébredtem, sokszor azt hittem, ott ülsz az ágyam mellett, és... beszélsz hozzám. Talán azért is jöttem ide, a Himalájába, mert biztos voltam benne, hogy egy¬szer előkerülsz. Olyan jó, hogy rád találtam, apa.
A szerzetes kinyitotta a száját, és zavartan maga elé mo¬tyogta:
– A lélek be van zárva a test börtönébe. Azoknak, akiket szeretünk, segítenünk kell. Meg kell mentenem a lelked, Ja¬neene.
Szemem sarkából láttam, hogy Jondon leereszkedik mellém a kőre, lótuszülésbe ül, ölébe ereszti a kezét. Arca sápadt volt, mintha minden csepp vér kifutott volna belőle.
Igyekeztem úgy állni, hogy eltakarjam a fekete fogú elől. Közben persze kétségbeesetten szólongattam.
– Van Dyck! Térjen már észhez! Engedje el a lányát. Ha el¬ereszti, nem lesz bántódása.
– Ki kell engednem a lelkét a testéből. Nem fog fájni, Janeene! Csak egyetlen rés a koponyádon és elnyered az örök boldogságot.
Lopva oldalra pillantottam. Jondon homlokán verejtékcseppek csillogtak az erőlködéstől. Amikor rám emelte a tekintetét, nem láttam a szembogarát. Mintha fehér kontaktlencsével ta¬karták volna el.
Úgy éreztem, elérkezett a döntő pillanat. Jondon keze meg¬rebbent, mintha öntudatlanul is azt parancsolta volna, húzódjak félre az útjából.
– Meg kell tennem... Janeene... meg kell tennem – ismétel¬gette a szerzetes, és ütésre emelte a kalapácsát.
– Hííííííík!
A kiáltás elsuhant mellettem. Ezúttal azonban nem a fekete fogú Van

Dyck felöl, hanem éppen ellenkező irányból McKinley összekulcsolt kézzel Jondonra meredt.
– Uramisten! Hiszen ez...
– Hííííííík!
Van Dyck megremegett. Hozzá akartam ugrani, de annak el¬lenére, hogy dőlni látszott a teste, mint az elfűrészelt fa, Janeene után kapott és ismét magához szorította.
– Hííííííík!
Van Dyck hátrahanyatlott. A levegőbe markolt, mintha tá¬maszt keresne, majd megperdült és a földre zuhant.
– Phaaaad!
Jondon utolsó kiáltása a kegyelemdöfést jelentette Van Dycknak. Felnyögött, feldobta magát vagy fél méter magasra, aztán visszahullott a kőre.
Valamennyi szem Jondonra szegeződött. A szerzetes arcán még mindig verejtékcseppek folydogáltak, a szeme azonban már nyitva volt.
Brigyud elhajította a kezében tartott zászlórudat és odakacsázott hozzá.
– Jól vagy, rinpócse?
Berghof vállára szorította a kezét, és rémülten nézett rám.
– Úristen, mi volt ez? A maga barátja a halálkiáltó?
Válasz helyett Janeene-hoz léptem. Megpróbáltam átkarolni, de eltolt magától. Legnagyobb meglepetésemre, nyugodt volt az arca, mintha nem is vele történt volna az iménti szörnyűség.
– Meg...halt?
Megráztam a fejem.
– Miért halt volna meg?
– Nem... ölte meg?
– Jondon még soha nem ölt meg senkit.
– És az... apám?
Elfordítottam a fejem. Van Dyck még mindig oldalára fordulva hevert a kövön. Lehajoltam, felvettem földre ejtett fegy¬verét. Janeene nagyot nyelt és a gumifejű kalapácsra meredt.
– Mi ez?
– Gumikalapács.
– Ezzel gyilkolt... az apám?
Meglengettem, és a levegőbe sújtottam vele.
– Ha valakinek ügyesén ütik meg a koponyáját, kettéreped anélkül, hogy zúzódási nyomok maradnának utána. Boncolás¬nál nyilván kiderülne a turpisság.
Janeene tenyerébe temette az arcát.
Intettem a halálsápadt arccal, bénultan álló McKinleynek, hogy foglalkozzon egy kicsit vele, aztán Jondonhoz akartam menni. A

szerzetes ekkor már feltápászkodott és Brigyud kar¬jába kapaszkodva rám mosolygott.
Pulteney azonban az utamat állta.
– Mondja már meg, az istenért, ki a gyilkos? Ez a szörnyeteg, vagy a... maga barátja? Uramisten, vigyázzanak a szoborra, ember! Hiszen elvégre köthetünk mi egymással is üzletet, nem? Miért kellene harcolnunk, amikor szépen meg is egyezhetünk.. Hallja egyáltalán, amit mondok?
Természetesen hallottam, de csak valamiféle spanyolfalon át. Az eszem ugyanis egészen másutt járt; azt hiszem, alaposan meglepődött volna, ha valamilyen varázslatos módon megtudta volna, hol.
– Na? – noszogatott. – Mit szól az ajánlatomhoz?
– Milyen ajánlatához? – ébredtem fel.
– Ötven százalék a maguké, ötven az enyém és Helénáé. El¬végre én törtem be Európa valamennyi thankagyűjteményébe. Arról nem is beszélve, hogy én fújtam meg Dharmaszálából.
– Honnan tudta, hogy egyáltalán létezik Pula thankája? – tettem fel a kérdést, miközben jobbra-balra járt a szemem.
– Gondolja, hogy ez a legjobb alkalom az ilyesfajta beszél¬getésre? Ámbátor, ha nagyon akarja, elárulhatom. Tíz évvel ezelőtt, Lhászában hallottam róla egy szerzetestől. Azt mesélte, a dalai lámák palotájában látott egy thankát, amely Vérzőfejű Fehér Buddhát ábrázolta, mint egyszerű lámát. A tekercskép a Potala palotában függött, a tibeti felkelés leverése után azonban nyoma veszett. Vagy a dalai láma vitte magával Dharmaszálába vagy valaki más. Esetleg valamelyik menekülő tibeti dugta a ruhája alá, s Európában eladta egy múzeumnak. Ez volt a nyom, amelyen elindultam. Aztán Indiában, mielőtt még Dharmaszálába mentem volna, összefutottam egy másik szerzetessel, aki viszont úgy átvert, ahogy embert még nemigen vertek át, mióta csak az a rohadt kígyó azt sziszegte Éva anyánk fülébe, hogy zabálj almát, gyönyörűségem! Szóval, az a nyomorult megete¬tett, hogy vagy Londonban vagy Amszterdamban látta a thankát valamelyik múzeumban. Én meg amilyen marha vagyok, azonnal otthagytam Indiát, és irány Európa!
– Pedig én figyelmeztettelek, hogy először Dharmaszálát forgassuk fel – mondta lehangoltan Helena. – Mondd, Frederic, nem kéne mégiscsak megkaparintanunk valahogy ezt a szob¬rocskát?
– Hogy kaparintod meg? – vonta fel a vállát Pulteney. – A géppisztolyod ócskavas. Azt hiszed, nem néztem meg? Amíg a láma varázsolt, én megkukkoltam a zárszerkezetét. Ócskavas.
A levezető lépcsősoron ismét léptek koppantak. Felkaptam a stukkerom, és a bejárat sötétjére fogtam.
– Húzódjanak a falhoz! Szorosan a falhoz!
Bár nem voltam egészen tisztában vele, mi következhet, ab¬ban biztos

voltam, hogy jó semmi esetre sem.
Brigyud felemelte a zászlórudat, és harciasan az ajtó felé lengette.
– Én úgy vágom fejbe...!
Szerencsére még idejében sikerült kirántanom a kezéből.
– A falhoz! Lapulj a falhoz, rinpócse!
Brigyud bizonyára azt hitte, megbuggyantam, mert felém bökött a rúddal. Szerencsémre nem talált el, az ő szerencséjére pedig Jondon és Melong együttes erővel a falhoz szorították.
Elégedetten láttam, hogy Jondon ereje tökéletesen visszatért; ahhoz képest, hogy mekkora erőkifejtést követelt tőle a halál¬kiáltás, igen gyorsan regenerálódott.
A lámák engedelmesen a kőfalhoz simultak, bár talán csak Jondonnak volt elképzelése arról, hogy mi következhet.
– Hé! – mordult rám McKinley karjai között a szipogó Janeene-nel. – Mi az ördögöt akar már megint?
– Vigye a lányt a falhoz!
– Megőrült?
Mivel nem volt vesztegetni való időnk, elkaptam Van Dyck nadrágszárát, ruhám öblébe rejtettem kalapácsát, majd oda¬húztam a falhoz a lassan ébredező fekete fogút.
Pulteney elkapta a karom és visszarántott. Enyhe ijedtség ült az arcán, akárcsak Helénáén.
– Ne haragudjék, történt valami?
– Lapuljanak a falhoz!
– Jó, jó, de miért?
– Erre most nincs időnk! Gyorsan a falhoz!
Szélsebesen a bejárat felé fordultam, ahol ebben a pillanatban ugrott be a barlangba egy sötét árnyék.
Aztán még egy követte.

53

Hagman tiszteletes égnek emelte mindkét karját, amikor megpillantotta Vérzőfejű Fehér Buddhát. Aztán rázni kezdte őket, mint átkozódó próféták a hitetlen királyok előcsarnoká¬ban.
– Hah! Te gőgös ördög, te! Hitetlenség bálványa, te! Mérges kígyó, aki elpusztítod az emberek vetését!
Nem állhattam meg, hogy fél szemmel Vérzőfejű Fehér Buddhára ne pillantsak. Szegény csak ült a helyén, lótuszülésben, arcán barátságos, szelíd mosollyal, mint akinek fogalma sincs róla, mit követhetett el, amiért ez az ismeretlen férfi annyira haragszik rá.
– Te, fehér ördög, te! Te mosolygó szörnyeteg, te! Te csábos, bélpoklos kurafi, te!
Mindenegyes átokmondatára feléje lendítette a kezét, mintha szenteltvíz-szóró lett volna benne, s jó ördögűző pap módjára ezzel próbálta volna távol tartani magától a gonoszt.

Hagman arcán diadalittas gőg ült, a győztes gőgje, aki ellen¬ségénél hatalmasabb támogatókra számítva biztos a sikerében.
A mögötte felbukkanó Langella, bár engedelmesen ismételte főnöke kiáltásait, mintha már közel sem lett volna olyan biztos a dolgában. Szeme aggódva futott végig a halottakon s a falhoz tapadó élőkön. Legvégül rajtam állapodott meg a tekintete.
– El kell pusztulnod, te fattyú! – hallottam Hagman átkozódását. – Darabokra kell hullnod, hogy soha többé ne tudjon összerakni senki. A végítélet napján angyalok taposnak sarujuk alá és utcagyerekek dobálóznak törmelékeiddel.
Bár nemigen értettem, miképpen fognak találkozni egymás¬sal a végítélet napján a sarus angyalok és a köveket dobáló utcagyerekek, egyelőre nem volt időm elgondolkodni a dolgon. Főleg, mert Hagman a zsebéhez kapott, s amikor kihozta belőle a kezét, gömbölyű, fekete tárgy sötétlett benne.
A vastag gyertyák lángja fellobogott, majd azon nyomban oldalára is dőlt félelmében.
– Te szörnyeteg, te! Te festett kurafi, te! Te átkozott, te!
Feje fölé emelte a gömbölyű feketeséget, s a gyertyák lobogó lángján át is jól láttam, hogy eszelős fény ég a szemében.
Langella tiszteletes felém kiáltott valamit, s Hagman kezére mutatott.
Ekkor már az én kezemben is volt valami. S ha már ott volt, Hagmanra is fogtam.
– Legyen esze, tiszteletes! Amit maga előtt lát…
Ebben a szempillantásban Langella hátulról Hagmanra ve¬tette magát. Egészen pontosan a kezét kapta el, és megpróbálta kicsavarni belőle a fekete gombócot.
– Vigyáz…zon! Kézi…gránát! – kiáltotta, vagy inkább nyögdécselte felém. – Vigyázza…nak!
Néhány óriási ugrással megpróbáltam elérni őket. A terv jó volt, a kivitelezés már kevésbé. Hagman ugyanis észrevette, mire készülök, kirántotta a karját Langella ráfonódó kezei kö¬zül, könyökével úgy vágta gyomorszájon a fiatal tiszteletest, hogy az a falhoz vágódott, s fájdalmas kiáltással lecsúszott a köre.
Mivel már csak egyetlen lépésre voltam Hagmantól, meg¬próbáltam egy jól kivitelezett egyenessel visszaküldeni oda, ahonnan jött. A ravasz tiszteletes azonban keresztülhúzta a számításomat. Amikor a balegyenesem éppen elérte az állat, éppen csak egy kicsit hátrahúzta a fejét, meglendítette a karját, s kecses ívbe áthajította a gránátot a fejem felett.
A légnyomás megemelt és madárrá változtatott. Félig a leve¬gőben úszva azért bemázoltam neki még egyet, mert annak idején egy régi, kedves barátom, aki civilben kémikus volt, arra tanított, hogy egy kémcső nem kémcső, egy kísérlet nem kísér¬let; egy balegyenes pedig

nem balegyenes.
Hagman szépen végigfeküdt a lépcsőkön, a következő pilla¬natban aztán melléfeküdtem én is, majd Langella csatlakozott hozzánk. Ez utóbbi, talán hogy megkímélje magát az általunk nyújtott kellemetlen látványtól, behunyt szemmel. A meleg, bizsergető léghullámok többször is végigfutottak rajtunk, megemeltek, majd a földre ejtettek. Mintha csak rázós szekér alján, vagy lezuhanni készülő repülőgép rakterében he¬verésztünk volna.
Alig hogy elmúlt a hangrobbanás, ragyogó napkelte köszön¬tött ránk, Mivel Hagman átkozódásai közepette az utolsó ítéle¬tet is emlegette, nem tudtam másra gondolni, mint hogy a falra festett ördög jött el hozzánk látogatóba. Azzal a különbséggel persze, hogy ez esetben talán illendőbb lett volna az angyal falra festéséről beszélni.
Óriási erőfeszítéssel kinyitottam a szemem, de azonnal be is csuktam, amikor éreztem, hogy apró kőszilánkok és ki tudja még milyen szemét borítja a szempillámat. Nyögve oldalamra fordultam, s letörölgettem róla a törmeléket.
A barlang mélyén ezúttal éppen pokoli sötétség uralkodott, s a mindenünnen felém áradó nyögdécselés megerősítette ben¬nem a hitet, hogy Hagman átkai nyomán valóban ránk köszön¬tött az utolsó ítélet, sőt lehet hogy már túl is vagyunk rajta.
– Hé! – nyögte valaki a közelemben. – Van itt valaki?
A hangban Pulteney hangjára véltem ismerni.
– Mr. Pulteney?
– Hol vagyok? Hol vagy, Helena?
– Nincs gyufája?
– Szabadítsd meg a gonosztól! Hallod, Helena, alánk akar¬nak gyújtani, és még tőlem kérnek gyufát!
– De nagy marha vagy te, Frederic – hallottam mintegy vízfüggöny mögül Helena hangját. – Hiszen ez Mr. Lawrence.
Valami hatalmasat pukkant a fejem felett. Feljajdulva halán¬tékomra szorítottam a tenyerem. Néhány szempillantás múlva aztán rájöttem, alighanem csak légbuborék pattant szét a fü¬lemben.
– Valami baj... van?
– Semmi – nyögtem. – Már egyszer kérdeztem... van-e gyufája?
– Mi történt... velünk?
– Hé! Van valakinek... gyufája?
Helena tapogató keze elérte a kezem.
– Itt van? A fenébe is, de hideg van! Itt a gyufa.
Éreztem, hogy tenyerembe kúszik egy gyufásdoboz. Ki¬egyenesedtem és kezemet előre nyújtva lassan elindultam a fal felé.
Néhány lépés után fekvő testbe botlottam, de annyi lelkierőm már nem volt; hogy meggyőződjek róla, halott-e, vagy csak a robbanás verte le a lábáról.

Amint elértem a falat, ujjaimat a hideg felületen nyugtatva addig oldalaztam, amíg csak rá nem léptem egy eldőlt gyertyá¬ra. Ügyet sem vetve a derekamba nyilalló fájdalomra, felemel¬tem, majd a helyére állítottam. Ahogy elkészültem a nem kevés fizikai erőt igénylő művelettel, előszedtem a zsebemből a gyu¬fát. Balszerencsémre éppen abban a pillanatban kattant ismét a fülem, amikor meg akartam gyújtani.
Végül azért mégiscsak sikerült. Ráadásul éppen abban a minutumban, ahogy felvillant a fény, egy másik gyertya is lángra lobbant a barlang túlsó oldalán.
Ahogy a halvány fények hátrébb szorították a sötétséget, végigpillantottam a terepén. Bár gyakran láttam földig rombolt városokat egy-egy helyi háborúban, ami itt, a föld alatt tárult a szemem elé, minden ilyesfajta látványt felülmúlt. Amerre a szemem ellátott, halottak, és törmelékkel takart, éppen tápászkodni készülő áldozatok hevertek. Mindenkit – halottakat és élőket egyaránt – lisztszínű por borított.
A lassan leülepedő porfelhők mögül egy McKinley-szerű je¬gesmedve bontakozott ki, majd tisztes távolságból rám ordított:
– Nem látta Janeene-t?
Aztán anélkül, hogy megvárta volna a válaszom, leroskadt a törmelékre, megpróbálva kibányászni alóla kedves tanítványát.
Éppen a segítségére akartam sietni, amikor valaki elkapta a karom.
– Itt vagyok – suttogta a fülembe egy rekedtes hang. – Mondja meg neki, hogy…
Úgy csuklott össze, mintha kirántották volna a lába alól a ta¬lajt. Szerencsére elkaptam, de csak annyit értem el vele, hogy magam is mellé tottyantam a földre.
McKinley odakúszott-mászott hozzánk, és Janeene-re vi¬gyorgott.
– Megvagy, kis... lány?
Janeene elfintorította az arcát.
– Nem hallok semmit.
Lassan a többiek is összeszedték magukat. Jondon Melongnak és Brigyudnak magyarázott valamit, miközben a lejárat fe¬kete négyszögéből Langella tiszteletes vonszolta elő magát.
– Én mindent megpró...báltam! – kiáltotta felénk. – Én mindent… – aztán a füléhez kapott, és eltorzította az arcát a ré¬mület.
Egyszerre éles, fájdalmas sikoltás hasított a csendbe.
– Úristen, Frederic! Ezek az állatok szétrombolták a szobrot!
Aki még nem vette volna észre, hogy hiányzik közülünk Vérzőfejű Fehér Buddha, most észrevehette. Előbb Janeene emelte arrafelé a tekintetét, ahol a gránáttámadás előtt a csodá¬latos szobor üldögélt, majd sorban egymás után a többiek.
Pulteney sebzett toportyánként üvöltött fel, térdre esett, és a két

szomorú gyertyaláng együttérző lobogásától kísérve oda¬vonszolta magát, ahol korábban Buddha ült. Lehajtotta a fejét, és mint a lábát, vesztett kutya, vonítani kezdett.
– Öt év ment rá az életemből! Hogy lehet... olyan állat valaki… hogy megsemmisít egy ilyen csodát. Én megö...löm!
Felkapott egy hatalmas, fehér törmelékdarabot, amely alig¬hanem Vérzőfejű Fehér Buddha fél karja lehetett, és keresni kezdte vele Hagman tiszteletest. Hagman szerencsére valahol a bejáró sötétjében nyugodott elrejtőzve a bosszúszomjas tekin¬tetek elöl.
Pulteney még így is megtalálta volna, ha nem állom el előle az utat. Ingerült, vörös lángocskák ugráltak a szemében, s ami¬kor megpróbáltam visszatartani, rám emelte buddha törött karját.
– Menjen innen, mert agyoncsapom! Hol az a mocskos gaz¬ember?
A mocskos gazember balszerencséjére éppen ebben a pilla¬natban vánszorgott elő rejtekhelyéről. Arca vérben fürdött, ke¬zében mint diadaljelvényt, Fehér Buddha fél fejét szorongatta.
Ahogy észrevette, hogy a hang- és fénygránát tökéletes munkát végzett, elhajította Vérzőfejű csonkká töredezett fél fejét, és a barlang mennyezete felé nyújtotta a karját.
– Halleluja! Áldott légy, isten, aki semmivé teszed a pogányok bálványait! Áldott legyenek harcos prófétáid...
Idáig jutott, amikor Pulteney rávetette magát. Úgy gázolt ke¬resztül rajta, mint az úthenger. Soha nem gondoltam volna, hogy ekkora erő rejtőzik cingár testében.
– Te féreg! Te szenteskedő, ocsmány féreg! Imádkozz az istenedhez, mert eljött az utolsó órád!
Feje fölé kapta buddha letört karját, hogy szétloccsantsa vele Hagman tiszteletes kopónyáj,át. Langella tehetetlenül sápadozott mellettük, meg sem kísérelve főnöke és kollégája segítsé¬gére sietni.
A letört kar már-már lesújtott Hagman fejére, amikor mintha megtört volna Pulteney mozdulata.
– Frederic! – hallottam a hátam mögül Helena kétségbeesett kiáltását.
– Frederic, az istenre kérlek, ne csinálj ostobaságot!
Csodák-csodájára Pulteney ekkor leeresztette a kezét. Félig tátott szájjal a letört karra bámult, aztán riadt pillantást vetett felém.
– Mr. Law.., rence... mi ez? – nyögte kétségbeesetten. – Mi... ez?
Kiköptem a számból némi törmeléket és felrántottam a vállam.
– Ha jól látom, Vérzőfejű Fehér Buddha karja.
– Ez?
– Miért, maga szerint micsoda?
Pulteney nagyot nyelt, és eltartotta magától a csonkot, mintha élő ember levágott végtagja lett volna.
– Ez nem... elefántcsont!
Helena félretaszigálva Jarteene-t, McKinleyt és Jondont, odavágtatott

hozzá.
– Frederic, te nem vagy normális! Mi az, hogy nem elefánt¬csont?
– Nem elefántcsont – hebegte Pulteney vádlón felé mutatva a relikviát.
– Nézd meg... magad is. Ez nem... elefántcsont!
Ekkor már mindenki, akit érdekelt a dolog, ott tolongott kö¬rülötte. Egyedül Janeene térdelt a fekete fogú szerzetes mellett, s zsebkendőjével megpróbálta megtisztítani az arcát.
– A francba is! – nyögött Pulteney, egyre riadtabb pillantá¬sokkal bombázva a testmaradványt. – Hiszen ez... valami szar!
Helena elkapta a kart, megtapogatta, majd mint aki pontosan tudja, kit kell kérdőre vonni, dühösen felém nyújtotta.
– Mr. Lawrence, lesz szíves megmagyarázni, mi ez? Ha nem elefántcsont, akkor micsoda?
Előhúztam ruhám öbléből a pipám, és anélkül hogy meg¬gyújtottam volna, fogaim közé szorítottam.
– Torma – mondtam, elvéve tőle a gyanús tárgyat. – Szín¬tiszta torma.
Pulteney bajusza jókora kérdőjellé változott a szája felett.
– Mi a pokol ez az izé?...
– Torma.
– Ne ismételgesse, hanem mondja meg, micsoda!
– Tészta – morogtam. – Áldozati étel. Tibetiül torma. Az a jó tulajdonsága, hogy kitűnően lehet formázni és gyorsan meg¬szárad. Ha visszaemlékeznek a nagy imateremben azokra a csúcsos végű, ereklyetartó tornyocskákra, a csortenekre, vagy ahogy maguk jobban ismerik, sztúpákra, nos hát azok is tormá¬ból készültek.
– Ki .. csinálta?
– Melong és Raksa. Láttak valaha már két ilyen istenáldotta tehetséget?
Pulteney széles mozdulattal földhöz vágta a semmire se jó karcsonkot, aztán fenyegetőn rázni kezdte az öklét az orrom előtt.
– Azt akarja bemesélni nekem, hogy ezt a gyönyörű szobrot ez a két... szerzetes készítette?
– Mások is segítettek nekik – védekeztem.
– Kit érdekel, hogy hányan csinálták! Engem az érdekel, hol az eredeti? Az igazi, elefántcsont Vérzőfejű Fehér Buddha!
– Ami azt illeti, engem is érdekelne, csakhogy fogalmam sincs róla. Talán egy másik kolostorban, egy másik barlangban, talán nem is Bhutánban, hanem egy másik országban. Ki tudja?
– Eszerint Pula thankája... hazudik? Maga azt állította, hogy megfejtette!
– Néha én is tévedhetek.
Pulteney halántékára szorította a tenyerét, és leroskadt a tör¬melékhalmaz tetejére.
– Úristen! Egyszerűen nem akarom elhinni. Hogy tudták így

megformázni?
– Brigyudnak csupa véletlenségből volt róla egy fényképe. Melong és Raksa ennek nyomán készítették el a szobrot. Három napig dolgoztak rajta éjt nappá téve. Remélem, meg volt elé¬gedve vele?
Helena Pulteney mellé csüccsent és átkarolta a vállát.
– Fel a fejjel, Frederic! Ha az egyik nem sikerül, sikerülni fog a másik. Csak nem gondoltad komolyan, hogy minden rejtőző műkincsre rábukkanhatunk!
– De amikor már a markomban éreztem! Mondja, maga... maga... szörnyeteg, mire volt jó ez az egész?
Kivettem a számból a pipám, és elégedetten a markomba szorítottam.
– Valahogy csak elő kellett csalnom Van Dyckot. Ha nem készíttetem el a szobrot, évekig bottal üthettük volna a nyomát. Sajnálom, hogy... Lord Hayest kihagytam a számításból. So¬sem hittem volna, hogy ennyire kivetkőzik önmagából.
Igyekeztem tartani magam, pedig belül szinte sírt bennem a kétségbeesés. Ha egy kicsit jobban odafigyelek, talán megaka¬dályozhattam volna a szerencsétlenséget.
Jondon megsejthette, mi megy végbe bennem, mert odajött hozzám és két tenyere közé szorította a kezem.
– A karma – mondta lassan, megfontoltan. – Előző életünk¬ben elkövetett tetteink ereje határozza meg a sorsunkat. Ezt kö¬vetelte tőlünk a karma. Nem tehettünk ellene semmit.
Meg kellett volna nyugodnom a sors rendelésében, el kellett volna fogadnom, hogy azért történt minden úgy, ahogy történt, mert gyarló emberi akarat nem építhet gátat a végzet rohanó áradatának útjába.
Én azonban mégsem tudtam megnyugodni.

A thankák lehullanak
Csak az a kérdés, kinek a fejére
1
Este volt. Szél Anya dühöngve kergette neveletlen fattyait, a tetőre szerelt csengők fáradhatatlanul csilingeltek, s a kolostor falai időről időre megrázkódtak, mintha figyelmeztetni akarták volna a köztük élőket; apró porszemek csak a tomboló elemek trónusa előtt.
Megálltam Maitréja szobrának szomszédságában, előhúztam palástom öbléből két vékony gyertyácskát, meggyújtottam, majd beszúrtam őket az Eljövendő Buddha lábánál csillogó ezüsttartóba. Elmondtam egy rövid imát, aztán ráültem néhány egymásra vetett ülőpárnára. Aggódva tekintettem a jövőbe, s erre meg is volt minden okom.
Az istenek a lobogó lángok mögül némán figyelték vívódá¬somat. Még a csitipatik, a táncoló csontvázak is szánakozva és együttérzőn bámultak rám; Tagmar, a tigrisfejű démon meg¬rázta busa fejét és a csontvázakra vicsorgott; Ráhu, a varjúfejű isten megrebbentette

szárnyát, mintha fel akarna röppenni a mennyezetre szerelt imazászlókra; egyedül a kluk, a sárkányok tekergőztek vidáman egy óriás thankán.
Ajtó csattant a hátam mögött, s a gyertyalángokat lebegtető huzatból is arra következtettem, bejött valaki az imaterembe. Rossz érzések szorongatták a szívem, de nem fordultam meg.
A sárga süveget viselő láma odasétált Grolma istennő égőzöldre festett figurájához, megigazította az előtte pislákoló kis¬sé már elgörbült gyertyát, majd hozzám lépett. Szeretetteljes mozdulattal karomra tette a kezét.
– Jól vagy, rinpócse?
Felemeltem a fejem. Brigyud együttérző tekintetével talál¬kozott a szemem.
– Jól, rinpócse.
Brigyud felhúzta palástja szélét, aztán mellém ült.
– Amikor lámanövendék voltam Lhászában, egyszer ellop¬tak a csízmámat – kezdte minden különösebb teketória nélkül. – Úgy látszik, számomra azt írták meg az istenek, hogy mindig a csizmáimmal legyen baj. Kerestem, kerestem, de hiába. Volt akkortájt egy barátom, ő is bhutáni, ő szerzett nagy nehézségek árán valami ócska lábbelit. Emlékszem, majd megfagytak ben¬ne az ujjaim, olyan hideg volt azon a télen. Jámbor fickó voltam, de azért nem nyugodtam bele olyan könnyen csizmáim elvesz¬tésébe. Ahol én születtem, igen szegények a pásztorok, s napo¬kig képesek keresni egy elbitangolt juhot. Nincs nagyobb bűn arrafelé, mint a tolvajlás. Gondoltam egy merészet egy téli dél¬utánon, s begyalogoltam a városba, hogy végigjárjam azokat az embereket, akik adni-venni szoktak. Bizonyos idő után rá is bukkantam a csizmámra. Sőt azt is megtudtam, hogy az a bará¬tom lopta el és adta el jó pénzért, akiben a legjobban megbíz¬tam, aki még segített is keresni az eltűnt lábbelit, de aki elnézte, hogy egész télen lyukas talpú ócskaságban járjak, veszélyez¬tetve vele az életemet.
Hazafelé utamban leültem egy fenékig fagyott patak partjára, és azon töprengtem, mitévő legyek. Ha elmondom elöljáróim¬nak, kidobják a szerzetesek közül. Jó sokáig törtem a fejem, vé¬gül aztán úgy döntöttem, mégiscsak elmondom. Tudod miért, rinpócse?
Sejtettem, hogy nem vár válaszra kérdésére, ezért hallgattam.
– Nem azért, mert lopott, pedig igazság szerint már azért is megérdemelte volna, hogy kitiltsák a kolostorból. Hanem azért, mert hagyta volna, hogy elpusztuljak csizma nélkül a tél hide¬gében. Ráadásul mindvégig azt mutatta, hogy a barátom. Hidd el, nekem is nehéz volt meghoznom a döntést. Éjszakákon át görnyedeztem égő szemekkel az istenszobrok előtt, miután megtudtam, hogy hazafelé mentében farkascsorda támadt rá és felfalta. Ha nem szólok, talán még

ma is élne. Csakhogy nem láthatjuk előre a jövőt, rinpócse. Az igazságnak és a tisztesség¬nek pedig minden körülmények között győznie kell!
Furcsa volt, hogy főapát létére nem a karmára hivatkozott, hanem az igazságra és a tisztességre. Mindazonáltal úgy érez¬tem, icipicit megkönnyebbülök a szavaitól.
– Van Dyck? – kérdeztem sóhajtva.
– Bezártuk egy cellába. A sarokban gubbaszt és csak a lá¬nyával hajlandó szóba állni. Persze, ha egyáltalán szóbaállás¬nak lehet nevezni a vakkantásait. Azt hiszem, Vérzőfejű Fehér Buddha elpusztítása még sűrűbb ködöt vont az értelme elé. Ta¬lán fel sem fogta, hogy nem az igazi omlott porrá.
– Számára aligha van különbség igazi és másolat között. Janeene?
Brigyud megvonta a vállát.
– Lassan rá kell jönnie, hogy az az élőlény már nem az apja. Valaha az volt, de már nem az. Ott ül mellette és megpróbál a lelkéhez férkőzni. Nem fog sikerülni neki.
Mintha őszinte sajnálat bujkált volna a hangjában.
Hirtelen újabb két láma bukkant fel az istenszobrok előtti Az egyikben Melongra, a másikban Raksára ismertem.
Intésemre odasétáltak hozzám és rám mosolyogtak.
Felemelkedtem és megszorítottam a kezüket. Természetesen úgy, ahogy a kolostori illem megkívánta.
– Köszönöm, Melong rinpócse, köszönöm, Raksa rinpócse. Őszintén sajnáltam, amikor Hagman tiszteletes felrobbantotta a szobrotokat.
– Majd csinálunk neked másikat – vigyorgott elégedetten Melong. – Csak várnod kell, amíg kitavaszodik, mert fogytán a lisztünk.
Raksa, aki még Melongnál is fiatalabb volt, nagy büszkén kifeszítette a mellét.
– Ha kívánod, a te szobrodat is elkészítjük, rinpócse.
– Hogy aztán felrobbantsa valaki?
Mintha kicsit engedett volna a feszült hangulat. Brigyud és én azonban tudtuk, amit a két szerzetes még csak nem is sejthetett, hogy már gyülekeznek a viharfelhők az imaterem képzeletbeli egén.
A két táncoló csontváz mintha rábólintott volna.
2
Brigyud ölébe vett egy nyitott imádságoskönyvet, belepil¬lantott, majd becsukta és visszatette a padlóra.
– Tudod, min gondolkodom, rinpócse? Hogy miért van köz¬tetek annyi bolond? Itt van például ez a Lord Hayes, aki tisztes¬séges, nyugodt embernek látszott, megígérte, hogy támogatja a thankakiállításomat, és erre tessék! – kiderül, hogy őrült. Aztán Hagman láma. Nálunk is előfordul, hogy egy-egy szerzetes né¬ha kicsit kiborul, ahogy ti mondanátok, de hogy ennyire?! Van Dyckról

már nem is beszélve. Miért van az, hogy egyre több európai jön ide hozzánk és azt képzeli magáról, hogy láma? Szerencsére azért nektek is jut belőlük elég. Amikor legutoljára Zürichben jártam, hogy az ottani testvérekkel megtárgyaljak néhány apróságot, csak úgy ámultam-bámultam azokon a habókosokon, akik kopaszra nyírt fejjel könyveket árulnak az ut¬casarkokon, és szerzetesnek hiszik magukat. Hát mikor akartam én villamoskalauz lenni Zürichben?!
Tovább is mondta volna, de ekkor Jondon sétált be az ajtón McKinley kíséretében. Robert arca komor volt, s talán észre sem vett volna bennünket, ha Jondon nem tereli oda hozzánk Olyannyira másutt járt a lelke, hogy majd az ülőpárnák mellé ült. Tompa volt a hangja, amikor megszólalt.
– Próbáltam vele beszélni, de nemigen lehet. Egyre azt haj¬togatja, hogy mégiscsak az apja, és törődnie kell vele.
Jondon előhúzta az olvasóját.
– Meg fog halni. Megvizsgáltam. Nem sokáig húzza.
– Ezt ő is... tudja?
– Tudomásul vette. Azt mondta... az is nagy ajándék a sors¬tól, hogy visszaadta neki, ha csak néhány órára is, az édesapját.
– De hiszen az az ember gyilkos!
– Akkor is az apja.
McKinley felpattant és vágtatni kezdett le-fel az istenszobrok előtt, mint ketrecbe zárt vadállat.
– Értsék meg, ő a legtehetségesebb tanítványom! Évek munkája veszne kárba... Nem is az én erőfeszítéseimet sajná¬lom, hanem a tudományt. Ennek a lánynak második anyanyelve a szanszkrit, ért az államelmélethez, kristálytiszta a logikája, és most… és most...
– Nem kell aggódnod, Robert.
Egyszerre kaptuk fel a fejünket. A Négy Égtáj Őrei között Janeene Van Dyck állt kezeslábasban, fekete sállal a fején. Robert felugrott, hozzá akart futni, de megtorpant, és zavartan egyhelyben járt, mint a sínjéről lecsúszott mozdony.
– Janeene, én igazán... nem úgy értettem. Én csak...
Miss Van Dyck lehajtott fejjel odalépkedett hozzám. Meg¬torpant a párnáim előtt és lenézett rám.
– Meghalt.
McKinley felnyögött.
– Meg...halt?
– A lámák mondták. Ott imádkoznak a szobájában.
Jondon, Brigyud, Melong és Raksa egyszerre fordultak Sindzse a halottak urának szobra felé. Egyszerre szállt ajkukról a kiáltásnak is beillő könyörgés.
– Om mani padme hum! Om mani padme hum!
Lótuszvirág szülötte, szabadítsd ki testéből a lelkét, hogy

új¬jászülethessek!
Lótuszvirág szülötte, add, hogy kiszabadulhasson a forgások láncából és elérhesse a nirvánát!
Lótuszvirág szülötte, adj békét a testének, nehogy gonosz erők rodzsunggá változtassák!
Addig imádkoztunk magunkba merülve, amíg csak Hagman és Langella be nem lopakodtak az ajtón.
3
Hagman alighanem megsejthette, miről lehet szó, mert imára kulcsolta a kezét. Nem sokat láthattunk az arcából, az egész fe¬jet beborító vastag kötéstől. Langella valamivel olcsóbban megúszta a föld alatti kalandot: neki csak az egyik karját fáslizta be Rosie.
– Csak azt szeretném mondani, hogy... mivel halottak van¬nak köztünk... Langella tiszteletes és én, szívesen közremű¬ködnénk a gyászszertartásban. Remélem... nem óhajtják, hogy európaiak felett ezek... a vademberek imádkozzanak?
McKinley ránézett. Azokat az apró lángokat láttam felvil¬lanni a tekintetében, amelyek megjelenése után általában el szokta veszíteni a fejét.
– Menjen a fenébe! – mondta egyelőre fegyelmezett hangon, bár már ott rejtőzködtek szavai mögött a robbanásra kész dina¬mitpatronok. – Vagy legalábbis fogja be a száját!
Hagman azonban nem fogta.
– Igen sajnálatosnak tartom, hogy egyesek, bár fehér a bő¬rük a pogányokhoz húznak.
McKinley elvörösödött, Gyorsan felálltam, Langellához léptem és bevontam Maitréja árnyékába.
– Megtenné azt a szívességet, hogy elviszi innen?
Hagman meghallhatta a suttogásom, mert sértődött, mártírkifejezés költözött az arcára.
– Ön is, Mr. Lawrence? Pedig öntől sokkal többet vártam. Tudom hogy annak, aki a pokol bugyraiban sétál, az üstökből ki-kicsapó tűz gyakran megperzseli a ruhája szélét, mégis úgy gondoltam, ön tisztességes ember. Attól tartok azonban, önt nemcsak megperzselték a pokol lángjai, hanem meg is égették. Nagyon vigyázzon: előbb csak rászáll a korom és fekete lesz tőle, hogy semmi nem különbözteti meg többé az ördögöktől, később pedig már maga lesz az ördög.
– Szép kilátások – mondta egy hang az ajtó felől.
Vic és Muzzy kíséretében Lady Hayes lépett a terembe. Szép arcára bánatos mosoly fagyott, mintha nem is akarna többé le¬olvadni róla. Muzzy aggódva pillantott rá, majd ugyanolyan aggodalommal Victoriára.
A vékony, szőke lány mintha kivirult volna. Bár még mindig idegesen tekintgetett jobbra-balra, az illatozó füstölőpálcikákra, a lobogó

gyertyalángokra és a füstködbe burkolódzott iste¬nekre, arca kipirult s a szemébe is nyugalom költözött. Muzzy szórakozottan megtörölgette a lábát egy szőnyegben, majd szabad helyet keresett Victoriának.
– Oda ülj, Vic – mutatott néhány egymásra dobott ülőpárnára. – Szabad az a hely?
Brigyud utánozhatatlan kézmozdulattal jelezte, hogy termé¬szetesen szabad.
Victoria letelepedett a párnákra, maga alá húzta a lábát és várakozón felvonta a szemöldökét.
– Nagygyűlés?
– Csak beszélgetünk – mondta McKinley. – Nem látták vé¬letlenül Mr. Pulteneyt?
– Helénára vár – sóhajtotta Muzzy. – Azt mondta, ők is ide¬jönnek.
– Valami búcsúestféle? – kíváncsiskodott tovább Victoria. – Most, hogy rendbe jöttek a dolgok, éppen itt az ideje.
– Attól függ, ki mit ért ezalatt – mondta Rosie, és ő is rácsüccsent néhány ülőpárnára. – Attól az apróságtól eltekintve, hogy a férjem éppen a hullaházban van, miután megölt néhány ártatlan embert...
– Bocsáss meg, Rosie, tudod, hogy nem úgy gondoltam.
Rosie legyintett, aztán a gyertyák lobogó lángjába bámult.
– Sosem gondoltam volna, hogy ez lesz a vége. Voltak pilla¬natok, amikor másra sem vágytam, csakhogy megszabadulhas¬sak tőle. Meg is öltem volna, ha másképpen nem megy.
– Rosie, kérlek... ugye ezt nem mondtad komolyan?
Rosie hátrahajolt és megsimogatta Victoria haját.
– Persze hogy nem, kis bolondom. Az ember elkeseredésében sok mindenre gondol, amiből aztán szerencsére nem lesz semmi. Így voltam én is ezzel. Mindenáron meg akartam sza¬badulni tőle. A lelkemet is eladtam volna az ördögnek, ha meg¬ígéri, hogy visszaadja a szabadságomat.
– Akkor miért ment hozzá? – sipította McKinley. – Ki a franc kényszerítette, hogy hozzá menjen?!
Robert valószínűleg kegyeletsértésnek vette Rosie Lord Hayest illető szavait, mert szokásához híven kiborult, s ilyenkor nemigen válogatta meg a kifejezéseit. Rosie azonban, úgy lát¬szott, egyáltalán nem sértődik meg érte.
– A pénz, kedvesem – mondta mosolyogva. – Sok, sok pénz. Olvasta a mesét a szegény kis gépírólányról?
– Az meg mi a túró?
– A szegény kis gépírólányba beleszeret a vezérigazgató, el¬veszi feleségül, majd innen folytatódik az idők végezetéig tartó gyönyörű tündérmese. Valami ilyesmi történt velem is. Lord Hayest ledobta a ló, behozták a kórházba, ahol én voltam a kis Hamupipőke. A királyfi, Lord Hayes meg belém szeretett. Igaz, meg is tettem mindent, hogy

belém szeressen. Úgy hajoltam az ágya fölé, hogy a képébe potyogtak a melleim. Márpedig én mindenképpen kézzelfoghatóbb előnyökkel rendelkezem, mint a mesebeli Hamupipőke.
– Ez aztán... hát ez aztán... már igazán sok! – hebegett McKinley. – Ez aztán akkora ízléstelenség...
– Ne háborodjék fel, kis professzor, nem akartam megbotránkoztatni. Azt hiszem, ki vagyok borulva én is, ennyi az egész. Ráadásul azt sem tudom, gazdag asszony vagyok-e vagy szegény lány. Fogalmam sincs róla, Lord Hayes milyen vég¬rendeletet hagyott hátra. – Amikor Robert vörös lángokkal az arcán ismét rá akart támadni, határozottan leintette. – Nyugod¬jék meg, professzor úr, tudom, mi a kötelességem. Ott feszítek majd a temetésén, talpig feketében, sápadtan, és még néhány könnycseppet is kinyomkodok a szememből. Ne mondhassák, hogy ez az áspiskígyó amerikai nő, még meg sem siratja a férjét. És ha tudni akarja, most, hogy megnézegettem az arcát abban a szörnyű kamrában, ahol együtt fekszik a többiekkel, rá kellett jönnöm, sajnálom. Ha rajtam múlna a dolog, akár fel is éledhet¬ne. Persze nem mint rodzsung. Abból azért nem kérek.
McKinley szája széle megremegett, legyintett, aztán nem válaszolt semmit. Nem is várt tőle választ senki, mivel ebben a pillanatban Frederic Pulteney és Helena sétáltak be az imaterembe.
Ha nem lett volna olyan a kedvem, amilyen, talán még némi kárörömet is érezhettem volna Pulteney képe láttán. Mintha macskával párbajozott volna: keresztül-kasul szelték a karmolások az arcát, csak itt-ott szakította meg őket egy-egy fehér ta¬pasz.
Helena fáradt, enervált, az uralkodás dolgaival már csak alig-alig törődő anyakirálynéra emlékeztetett. Kezeslábasát majd szétfeszítő, immár a kelleténél jócskán nagyobb idomai a régi időkre és az évek könyörtelen múlására emlékeztettek Pulteney a falhoz támaszkodott, és szemrehányó tekintettel pislantott ránk.
– Önök hívattak?
– Mi? – hökkent meg Langella lelkész. – Mi ugyan nem.
– Egy szerzetes kukkantott be hozzánk, hogy Brigyud rinpócse vár bennünket az imateremben.
– Igen. Én küldtem önökért – mondta monoton hangon az apát.
– Nos hát, itt vagyok – tette csípőre a kezét Pulteney. – Állok rendelkezésére.
– Nem ülne le?
– Inkább állnék. Ne vegye faragatlanságnak, de... amikor a légnyomás a földhöz vágott, ráestem egy hegyes törmelékdarabkára. Úgy hogy inkább állnék.
Helena azonban letelepedett. Éppen mellém. Izgett-mozgott egy kicsit az ülőpárnákon aztán megveregette a lábam.
– Hogy van?

Morogtam valamit, mert már a következő percekre koncent¬ráltam.
Brigyud nyáját őrző pásztorként pillantott végig rajtunk. Amikor minden figyelem feléje fordult, felemelkedett és üd¬vözlő gesztussal összetette a tenyerét.
– Én voltam az, aki ide bátorkodtam hívatni önöket, hölgyeim és uraim – kezdte kissé sziszegő angolsággal, de viszonylag hibamentesen. – Azt hiszem, valamennyien ismernek, bár talán akad olyan, akinek nem mutatkoztam be. Természetesen nem azért, mintha kifogásom lett volna az önök jelenléte ellen, ha¬nem mert számos elfoglaltságaim megakadályoztak benne. Most azonban, szerencsére, pótolhatom a hiányt. Brigyud vagyok, a kolostor apátja. Névről természetesen mindannyiukat ismerem és szívből reméltem, kellemes körülmények között tölthetik el Taglungban a kényszerpihenőjüket. Az istenek azonban másként határoztak. Bizonyára megérdemeltük a büntetésüket, még akkor is, ha nem vagyunk tisztában az oká¬val. Gondolkoztasson el azonban bennünket az a tény, hogy az istenek csak igen ritkán tévednek.
Victoria kínosan feszengve Muzzy kezére tette a kezét. A barna lány átkarolta és magához Ölelte. Rosie mosolygón és fázósan magára húzta anorákja kapucniját.
Brigyud sóhajtott és folytatta:
– Amint azt mindannyian tudják, az elmúlt napok során saj¬nálatos események játszódtak le Taglungban. Olyanok, ami¬lyenekre soha nem számítottam, és ha valaki ilyenekről mesélt volna nekem, befogom a fülem és bezárkózom cellám mélyére.
Hagman dühösen maga elé morgott valamit, de nem emelte fel a fejét. Mintha ezzel is tiltakozott volna az apát képviselte vallás ellen.
– Ez az alkalom talán arra is jó, hogy elköszönjek önöktől – mondta Brigyud szomorú mosollyal. – Bár... többektől sajnos már nem tudok elköszönni.
– Elköszönni? – hökkent meg Helena. – Csak nem történt is¬mét valami?
Brigyud bólintott.
– Ezúttal örömteli dolog. Néhány perccel ezelőtt jelentették, hogy a gleccser újra átjárható, és ha kedvük tartja, holnap reggel akár el is indulhatnak Timpuba.
– És a szél? – kapta fel a fejét Muzzy.
– A szél elalszik – fordította Brigyud angolra a tibeti kifeje¬zést. – Szél Anya gyermekei rövid időre elszunnyadnak. Két hét múlva aztán felébrednek és itt játszadoznak velünk tavaszig.
– Hát ez aztán igazán jó hír! – lelkendezett Victoria össze¬csapva a kezét. – Igaz, Muzzy, milyen jó hír!? Nem, mintha... – összeharapta a száját, és zavart pillantást vetett Brigyudra. –Bocsásson meg, kérem, hogy ennyire oda vagyok, hiszen senki nem hívott ide, magamtól

jöttem, most mégis elöntött a bol¬dogság... Ez a sok szörnyűség ugyanis...
– Megértem a lelkiállapotát, kisasszony – mondta udvariasan Brigyud.
– Azért... mindig nagy-nagy szeretettel fogunk visszaemlé¬kezni Taglung kolostorára – biztosította az apátot Muzzy.
– Örömmel tölti el a szívemet, kisasszony – hajolt meg mel¬lére téve a kezét Brigyud rinpó-cse.
– Hát én egyáltalán nem leszek ennyire udvarias – dörmögte Pulteney.
– Én bizony örülök, hogy leléphetek. Utálom az olyan helyeket, ahol átvertek.
– Mindezeket figyelembe véve – folytatta zavartalanul Bri¬gyud – azt hiszem, nem lenne haszontalan, ha Mr. Lawrence összefoglalná az eseményeket. Nem tudom, mindannyiuk előtt világos-e, mi történt az elmúlt napok során Taglung kolostorában?
– Jézusom! – kapott a homlokához McKinley. – Erről az ol¬daláról már ismerem a fickót! Ha egyszer elkezd beszélni, so¬hasem lesz vége. Szél Anya, vagy kicsoda, már rég befejezte a szabadságát, és újra itt nyargalászik körülöttünk, de Mr. Law¬rence még mindig mesél. Jó ha tavaszra szabadulunk...
– Én sem értem, miért kellene mesedélutánt tartanunk! – pattant fel ruganyosan Vic. – Nem akarom megbántani Mr. Lawrence-t, de miután megoldódott minden, jobb lenne, ha ké¬szülődnénk. Én és Muzzy hajnalban elindulunk Timpu felé. Velünk tart valaki?
Senki nem válaszolt.
– Rosie?
– Már megbeszéltük – mondta sóhajtva Lady Hayes. – Vele¬tek megyek. Hacsak Mr. Law-rence-nek nem hiányzik egy úti¬társ...
– Remélem, az urak is távozni óhajtanak? – kérdezte egyál¬talán nem udvariasan, Hagman és Langella felé fordulva Bri¬gyud.
– Ne féljen, egyetlen perccel sem maradunk tovább a gyalázatnak eme hajlékában, mint amennyire feltétlenül szükségünk van. De egyszer még visszatérünk!
– Azért ha megkérhetném rá, legközelebb hagyja otthon a kézigránátjait, Mr. Hagman – küldött felé egy fenyegető mo¬solyt Brigyud. – Vagy ha mindenáron robbantgatni van kedve, a Westminster katedrálist ajánlanám Taglung helyett. Ön, Miss Van Dyck?
– Miss Van Dyck marad. És maradok én is – mondta McKinley.
Janeene felemelte a fejét.
– Itt szeretném eltemettetni az apámat. Van ellene kifogása?
Brigyud összetette a kezét.
– Természetesen nincs, kisasszony. Ha a hivatalos eljárás lezárul, kiválaszthatja a megfelelő helyet.
Igazi örömöt azonban nem láttam a képén. Bizonyára maga elé

képzelte a környékbeli pásztorok megszeppent ábrázatát, amint értesülnek róla, hogy a varázsló, és igencsak ro-dzsungságra gyanús Van Dyck holtteste ott nyugszik tőlük néhány mérföldnyire.
Brigyud láma hosszú szárú, vékony fejű pipát húzott elő a zsebéből, és ugyanonnan elővarázsolt dohányzacskóból fi¬nomra vágott dohányt tömködött bele. Gyufa sercent és Bri¬gyud kezében füstölögni kezdett a jellegzetes, ázsiai pipa.
Úgy gondoltam, Brigyud pipázása jelzésértékű lehet. Én is elővettem hát a sajátomat és megtömködtem.
– Nos, Blobzang rinpócse?
Szívtam egyet a pipámon és beszélni kezdtem.
4
– Sajnálom, hogy Mr. Zimbalist nem lehet közöttünk.
Brigyud felkapta a fejét.
– Megtalálták a holttestét. A gleccser mellett.
– Szerencsétlen! – sajnálkozott Victoria. – Nem kellett volna elmennie. Pedig, ha jól tudom, Mr. Lawrence figyelmeztette a veszélyekre. Engem szerencsére sikerült lebeszélnie, pedig né¬ha úgy éreztem, Taglung egy óriási befőttesüveg és éppen rá¬csavarják a tetejét.
Feleresztettem néhány füstkarikát, de rosszkedvűen kellett látnom, hogy a mennyezetre visszahelyezett vastag nyelű zász¬lók és óriás thankák alá érve szétterülnek és szétoszlanak a le¬vegőben.
Mély sóhajtással igyekeztem legyűrni a rosszkedvemet. Ta¬pasztalatból tudtam, ha nem sikerülnek a karikák, nemigen si¬kerül összehoznom a történetet sem. Éppen ezért minden erőmmel csak az eseményekre koncentráltam.
– Bármennyire nehezemre is esik, Mr. Remigius Van Dyckkal kell kezdenem.
Minden fej Janeene felé fordult. A lány lesütötte a szemét, mintha ő is felelős lenne a gyilkosságokért. Nagyot nyelve folytatni akartam, de Victoria felpattant és Janeene-hoz röp¬pent. Jobb szót nem találok rá, mert szinte úszott a levegőben. Mióta lezárult a gyilkosságsorozat, mintha újjászületett volna. Muzzy örömteli pillantásokkal követte az útját: az ő arca is ra¬gyogott a boldogságtól.
Victoria Janeene mellé huppant, átölelte, és az arcához dör¬zsölte az arcát.
– Janeene, kedvesem, sokat töprengtünk Muzzyval a dolgo¬kon, és úgy gondoljuk, te aztán igazán nem vagy felelős sem¬miért.
Janeene szárazon biccentett.
– Köszönöm. Igazán kedvesek vagytok.
Victoria ölelgette még egy kicsit, aztán visszaoldalgott a he¬lyére. Az örömteli mosoly azonban továbbra is ott maradt az arcán.
– Szóval, Mr. Remigius Van Dyckkal kell kezdenem. A tör¬ténet jó néhány évvel ezelőttről datálódik, amikor is Mr. Van Dyck belépett az

idegenlégióba. Mesélt neked erről valamit az apád, Janeene?
Őszintén szólva azért szólítottam meg, hogy icipicit kizök¬kentsem a fásultságából. Janeene megrázta a fejét.
– Soha. Az apák általában nem szokták ifjúkori ballépéseik¬kel traktálni leánygyermekeiket.
– Nem tudom, ballépés volt-e vagy sem – vontam fel a vállam. – Mindenesetre Remigius Van Dyck a légió katonája lett. Kiképzése után Észak-Afrikába került, az Atlasz hegység vi¬dékére...
– Nofene! – hökkent meg Pulteney. – Elmondta magának?
– Kikövetkeztettem.
– Óriási! Miből?
– Pár évvel ezelőtt egy téli napon, a korábban idemenekült külföldiek távozása után Bri-gyud rinpócse viaszba öntött holt¬testet talált itt, az imateremben.
Valamennyi szem az istenszobrokra meredt, mintha a viasz¬ba öntött halottat keresték volna közöttük.
– És?
– Megtudtam, hogy a viaszba öntés kedvenc kivégzési mód¬szer arrafelé. Az Atlasz hegység ugyanis gazdag paraffinforrásokban, s az őslakosok úgy ölik meg ellenségeiket, hogy paraf¬finba mártják őket. A paraffin eltömi a bőr pórusait s az áldozat szörnyű kínok közepette megfullad. Az idegenlégiósok is ezt alkalmazták, ha a lázongó törzsek tagjai közül elkaptak valakit.
– Úgy érti, azt a fickót is Van Dyck ölte meg?
– Legyenek néhány percig türelemmel – somolyogtam.
– Akkor meg mondja tovább! – türelmetlenkedett Pulteney.
– Az ifjú Remigius Van Dyck az Atlasz hegység környékén állomásozott az egységével, amikor is hirtelen átdobták őket Indokínába. Csak a történeti háttér kedvéért jegyzem meg, hogy a második világháború következményeképpen, Japán kapitu¬lációja után Vietnam területén különböző irányú társadalmi mozgások jöttek létre. 1945 szeptemberében Hanoiban kikiál¬tották a Vietnami Demokratikus Köztársaságot. Egy évvel ké¬sőbb a régi gyarmatosítók, a franciák, úgy gondolták, elég a vi¬etnami önállóságból és rátámadtak Hanoira. Az ország déli ré¬szén Saigon központtal megalakult az ún. Vietnami Állam: Bao Daj császársága.
– Ádámig és Éváig nem akar visszamenni? – morgolódott Hagman tiszteletes. – Semmi kedvem ezek között a bálványok között ücsörögni.
– Csak még egy kicsit tartson ki – biztattam.
Hagman a fejét csóválgatta, de maradt.
– 1946 végétől kezdve háború folyt Vietnam földjén, melybe az idegenlégió egységei is bekapcsolódtak. Mivel valóban nem óhajtok történelemórát adni önöknek, meg kell elégedniük az¬zal, hogy a francia csapatok helyzete egyre rosszabbra fordult, mígnem 1954

májusában Dien-Bien-Phunál katasztrofális ve¬reséget szenvedtek a vietnamiaktól.
Körülbelül abban az időben, amikor Van Dyck hajóra szállt, hogy Vietnamba hajózzék, a vietnami buddhista vezetők azzal a kéréssel fordultak a francia katonai parancsnoksághoz, hogy segítsen nekik kimenekíteni Vietnamból a legszentebb és leg¬értékesebb ereklyéket. A buddhista egyháznak ugyanis nem volt illúziója a közelgő kommunista uralommal szemben: is¬merték harcos ateizmusát s joggal tartottak tőle, hogy a felbe¬csülhetetlen értékű műkincsek áldozatául esnek a bevonulok brutalitásának.
– Erre, azt hiszem, meg is volt minden okuk – dünnyögte Pulteney.
– A francia parancsnokság, bár volt gondja elég, méltányolta az egyházi vezetők kérését.
– Én bizony nem méltányoltam volna – dühöngött Hagman. – A kereszténység elárulása ez, nem más!
– A franciák igen bölcsen és előrelátóan döntöttek. Akkor még ugyanis nem tudhatták, hogy a Dien-Bien-Phu-i vereség¬gel lezárult egy korszak: ázsiai jelenlétük korszaka. Úgy hitték, a vereség csak ideiglenes, rövidesen vissza fognak térni, s akkor majd jó szolgálatokat tehetnek nekik az elrejtett relikviák. Ha a rövidnek képzelt megszállás alatt a kommunisták meg is dol¬gozzák az egyszerű emberek agyát, a megőrzött ereklyék csodát tehetnek. Azt gondolták, a lakosság azon nyomban elfordul a kommunista ideológiától és visszatér Buddha hitére, ha az el¬rejtett szobrok és templomi kincsek előkerülnek. Ezért pártolóan fogadták az egyházi vezetők kérését s hajlandók voltak kül¬földre menekíteni a kijelölt kegytárgyakat.
Szívtam egyet a pipámon, felengedtem néhány karikát és folytattam.
– A kérdés csupán az, hogy hol az a külföld? Nyilvánvaló, hogy a vietnami buddhista egyház nem a francia vereség pilla¬natában kezdett rejtekhely után kutatni, hanem már jó előre megtette. A menekítést megelőző napokban bhutáni szerzete¬sek keresték fel Vérzőfejű Fehér Buddha szobrát és hosszasan tárgyaltak a franciákkal és a vietnami egyházi vezetőkkel. Bi¬zonyára az angol hatóságok beleegyezése is szükséges volt a tranzakcióhoz, hiszen Bhutánt azokban az években igen szoros szálak fűzték Indiához. Mindenesetre szétfűrészelték a szobrot és egy hollandokból álló kommandó kíséretében ideszállították Taglungba.
Ami ezután következett, arra Lord Hayesszel folytatott be¬szélgetéseimből következtetek. Vandernoot, Van Dyck és még valaki, egy harmadik holland, szoros barátságot kötött a nehéz években, s ahogy az már fegyveres testületeknél lenni szokott, vigyáztak egymásra: ha valamelyikük bajba került, a másik kettő segítségére sietett. Együtt repültek Taglungba is, s együtt zárták be őket egy szobába, amikor a vietnami mesterek elrej¬teni vitték a

szobrot.. Csakhogy Vandernootnak, Van Dycknak és a harmadiknak – nevezzük X-nek – furdalta az oldalát a do¬log és szobájuk magányában összedugták a fejüket. Márpedig ha három dörzsölt idegenlégiós összedugja a fejét; abból min¬dig kijön valami.
– Úgy beszél, mintha ön is szolgált volna a légióban – mondta McKinley.
– Én nem, de ismertem olyanokat, akik szolgáltak. Minden¬esetre, ismétlem, összedugták a fejüket és nyilván elbeszélget¬ték a dolgokról. Nem voltak naiv zárdaszüzek; pontosan tudták, hogy az elrejtett műkincsek óriási értékűek. S mivel buddhisták sem voltak, nem éreztek különösebb kegyeletet a kegytárgyak iránt.
Megforgattam a pipámat és az istenszobrokra néztem.
– Először is persze azt kellett volna kitalálniuk, hol vannak. Csakhogy minden igyekezetük ellenére sem sikerült kapcsola¬tot teremteniük a szerzetesekkel. Vagy nem akartak az idege¬nekkel beszélni, vagy nem tudtak, ámbár gyanítom, hogy első¬sorban nem akartak. Bizonyára sejtették, hogy csak bajt hozná¬nak a nyakukra, ha felvilágosítanák őket.
Vandernootot, Van Dyckot és X-et azonban nem olyan fából faragták, hogy egykönnyen lemondjanak a terveikről. Valame¬lyikük javaslatára rajzokat készítettek a közeli hegyekről. S hogy a rajz jól sikerült, mi sem bizonyítja jobban, minthogy vé¬gül is ennek alapján talált ide Vandernoot. Tíz év kemény kutatómunkája után.
– Elég lassan haladt – biggyesztette le a száját Pulteney.
– Önnek kell magyaráznom, hány kolostor van a Himalájá¬ban. Arról nem is beszélve, hogy közben alaposán átszabták az országhatárokat. Bhután például akkor még Indiához tartozott, ma önálló állam. Azonkívül nem is olyan könnyű ma már a Himalájában császkálni. A hatóságok rajta tartják a szemüket a gyanús turistákon... De az az érzésem, hogy kissé előreszalad¬tunk.
Térjünk vissza oda, hogy a három holland elkészítette a raj¬zokat s alig hogy zsebre vágta őket, máris jött a parancs az in¬dulásra. Ha Vandernootnak hinni lehet – márpedig miért ne le¬hetne1 egy hét múlva Korzika szigetén voltak, távol Ázsiá¬tól.
Fújtam néhány karikát s a felszálló, egyre táguló gyűrűkre néztem
– Ettől a pillanattól kezdve aztán már csak találgatásokra vagyunk utalva. X lesüllyedt a horizont alá, azaz nem tudunk róla semmit.
– Eddig sem tudtunk – morogta Langella, aki egyre jobban elhúzódott magába roskadt főnökétől.
– Nem mintha Vandernootról és Van Dyckról többel tud¬nánk. Csakhogy… vannak bizonyos másodlagos jelek, melyek meggondolkoztatnak bennünket.
– Igen? És mi a fenék azok? – kérdezte érdeklődve Helena asszony.
– Bár Miss Van Dyck szinte semmit nem tud az édesapjáról, azt

azonban alighanem tudnia kellett volna, ha Mr. Remigius Van Dyck tehetős családból származott volna. Így van?
Janeene értetlenül nézett rám.
– Mit akar ezzel mondani?
– Maggie néni soha nem emlegetett gazdag holland rokono¬kat?
– Ellenkezőleg. Csak azt emlegette, hogy apám családjában minden férfinak csak egyetlen nadrágja volt.
– Vajon miért mondhatta ezt? – kérdezte meghökkenve Victoria, aki az előzményekhez képest meglepően élénk figyelem¬mel kísérte az elbeszélésemet. – Hogyhogy csak egy nadrágja?
– Oda akarok kilyukadni, hogy Van Dyck szegény volt, amikor légiósnak állt. És minden valószínűség szerint az volt Vandernoot is, sőt X is.
– És akkor mi van?
– További kérdés következik. Vajon, ha leszerel valaki az idegenlégióból, mennyi végkielégítést kap?
– Hát sokat semmi esetre sem – dünnyögte mogorván Hagman lelkész a fél fejét borító géz alól. – Van egy ismerősöm, aki szintén megjárta a poklokat. Azzal szabadul valaki, amit a zsoldjából megspórol, és még kap hozzá egy kis pénzmagot. Nem sokat, de az okosabbja azért tud valamit kezdeni vele.
– Például mit?
– Ez az ismerősöm például betársult egy pizzériába. Ha jól emlékszem, övé a harmada.
– Tegyük fel, hogy a hollandok is kaptak végkielégítést. Az¬tán ki-ki eltávozott Korzikáról. Remigius Van Dyck az Egye¬sült Államokba utazott, s bizonyos idő után megkapta a letele¬pedési engedélyt: akkoriban még valamivel könnyebben ment a dolog, mint manapság. Aztán hosszú ideig semmit nem tudunk róla. Majd hirtelen, mint igen gazdag bankár bukkan fel a sze¬münk előtt, aki ráadásul még neves műgyűjtő is. Vajon honnan szerezte a vagyonát? Ön mit tud erről, Miss Van Dyck?
Janeene kissé szemrehányón emelte rám a szemét.
– Már mondtam, hogy szinte semmit. Amikor én megszület¬tem, apám már elismert bankszakember volt.
– És ugyancsak elismert műgyűjtő. A kérdés az, honnan volt ehhez pénze?
Pulteney megcsóválta a fejét.
– Bár fogalmam sincs róla, hova akar kilyukadni, tudomásom szerint az Egyesült Államok a korlátlan lehetőségek hazá¬ja. Ma még cipőpucoló valaki, holnap milliomos.
– Ez alighanem csak a mesékben van így – mosolyogtam. – De azért fogadjuk el, hogy így is lehetett. Én mindazonáltal azt mondanám, hogy Mr. Van Dyck ismeretlen módon jutott a va¬gyonához, amiről

még felesége testvére, Maggie nagynéni sem tudott sokat. így van, Janee-ne?
– Így – mondta kényszeredetten a lány.
– Mert ha mondjuk, tőzsdén nyerte volna, az egész család értesült volna a szerencséjéről. Nekem azonban úgy tűnik, mintha Van Dyck szándékosan tartotta volna titokban pénze eredetét.
– Csak nem tételezi fel ennek a szerencsétlen gyermeknek az édesapjáról, hogy bűnöző volt? – háborodott fel Hagman lel¬kész. – Bár öntől minden kitelik.
McKinleyre pillantottam. Robert alighanem megérthette, mire megy ki a játék, mert lesütötte a szemét.
– Semmi ilyesmire nem gondoltam – siettem megnyugtatni Janeene-t.
– Csak az jutott eszembe, hogy ahogy eltávozott a légióból, Vandernootnak is felvitte az isten a dolgát.
– Ha jól tudom, ő nem lett gazdag bankszakember.
– Az nem, de azért a maga módján ő is karriert csinált. Be¬iratkozott egy drága iskolába, preparátor-tanfolyamokat vég¬zett, s igazán jó nevű madárszakemberré küzdötte fel magát. X-ről viszont nem tudunk semmit.
– Még mindig fogalmam sincs róla, hova akar kilyukadni – türelmetlenkedett Pulteney.
– Tételezzük fel a következőt – emeltem fel a mutatóujjam –, hogy a három holland fiatalember leszerelése után sem szakí¬totta meg a kapcsolatot, hanem közös vállalkozásba fogott.
– Éspedig? – tudakolta Victoria.
– Ázsiába utaztak és felkutattak egy-egy elrejtett kegytár¬gyat.
Leesett az álluk a meglepetéstől. Csak néztek rám üveges szemmel, Janeene a szája elé szorította a kezét. Bármennyire is sajnáltam, ezt a színjátékot el kellett játszanom.
– Ezt... egyáltalán nem értem – nyögte Pulteney McKinley felé fordulva. – Maga érti?
Robert válasz nélkül hagyta a kérdését és elfordult. A történ¬tek után nem óhajtott társalogni a zsinór bajuszával.
– Gondoljanak csak arra – szortyogtattam meg a pipám –, hogy a holland kommandót aligha csak Vérzőfejű Fehér Budd¬ha elrejtésével bízták meg, hanem általában műkincsek szállí¬tásának a biztosításával. Értik már?
– Nem – mondta lakonikusan Pulteney.
– Arról van szó, hogy a kommandó másféle műkincseket is biztosított, nemcsak a Vérzőfejűt. S ha ez utóbbiról nem is tudták pontosan kideríteni, hol rejtették el, mi a biztosíték arra nézve, hogy a többiről sem?
– Ön azt állítja – tudakolta Langella –, hogy a három holland Vietnamba utazott s titokban kiásott vagy... mit tudom én,

megkeresett egy-egy elrejtett műkincset? Olyat, mint a szo¬bor... illetve az a buddha?
– Erről van szó – mondtam nyugodtan. – A légióból történt leszerelésük után bizonyos idővel Ázsiába utaztak s egy általuk ismert rejtekhelyről elszállítottak néhány buddhista kegytárgyat, majd áruba bocsátották őket. Ebből a pénzből kezdett tőzsdézni Van Dyck, ebből a pénzből tanult drága iskolában Vandernoot, és ebből a pénzből csinált valamit X is. Hogy mit, azt ne kérdezzék.
– De ez a valami... nem Vérzőfejű Fehér Buddha volt? – kérdezte remegő hangon Pulte-ney.
Eltettem a pipám s hogy mégiscsak legyen valami a kezem¬ben, tenyerembe vettem az olvasómat
– Nem – mondtam önkéntelenül is Brigyudra pillantva. – Holtbiztos, hogy nem Vérzőfejű Fehér Buddha volt.
5
Néhány másodpercig csend borult az imateremre. Az istenek várakozón néztek rám, mintha kíváncsian várták volna a foly¬tatást. A gyertyák lángja figyelmeztetőn lobogott s csak néha-néha sercent valamelyikükben a megolvadt faggyú.
– Miért olyan biztos benne? – nyögte még mindig rémülten Pulteney. – Hiszen... megtalálhatták.
– De nem találták meg. Ha megtalálták volna, mi a fenét ke¬restek volna itt, továbbá akkor már valamennyien sokszoros milliomosok lennének. Arra kell következtetnem, hogy csak viszonylag kisebb értékű tárgyakat dobhattak piacra. Van Dyck tőzsdézni kezdett a pénzből és szerencséje volt, Vandernootnak is szerencséje volt, bár közel sem akkora. X-ről, ismétlem, nem tudunk semmit.
Pörgettem néhány szemet az olvasómon, s mivel nem szólt közbe senki, folytattam a történetet.
– Van Dyck idők folyamán megnősült és gyermeke született. – Lehajtottam a fejem, hogy ne kelljen Janeene-ra néznem. – Házassága azonban nem sikerült valami fényesen. Az az érzé¬sem, hogy Van Dyckot betegségként kínozta a vágy: megke¬resni Vérzőfejű Fehér Buddhát. Talán ekkor már nem is a pénz utáni sóvárgás munkált benne, hanem az, hogy magáénak tud¬hassa az elefántcsont csodát Emiatt aztán a családját is elha¬nyagolta.
Úgy gondoltam, ennyi talán elég is Van Dycknak családjához fűződő kapcsolatáról, hiszen Janeene szemmel láthatóan rosszul viselte a mesém. Egyre sápadtabb lett, sőt Robert is egyre komorabb képpel pislantgatott rám. Csak idő kérdése volt, hogy ismét robbanjon.
– Egyszer aztán Van Dyck ismét összefutott Vandernoottal és minden bizonnyal X-el is, Hogy miről beszélgettek, egyértelmű. Elhatározták, ha törik, ha szakad, megszerzik a szobrot Van Dyck ebben az időben már elismert műgyűjtő volt aki gyakran utazott Ázsiába műkincseket

vásárolni. Persze szigo¬rúan legálisan. Egy alkalommal aztán súlyos balesetet szenve¬dett.
– Balesetet? – kérdezték egyszerre többen is.
– Miss Van Dyck volt szíves felvilágosítani róla. Máig rejté¬lyes körülmények között betört a koponyája. Minden valószí¬nűség szerint ő maga törte be.
– Hogy a fenébe? – mordult fel gyanakodva Pulteney.
– Kalapáccsal – sóhajtotta Janeene. – Emlékszem, Maggie néni azt mondta egyszer, apám a végén még úgy fog meghalni, hogy saját maga veri szét a fejét a hülye kalapácsaival.
– No de... miért éppen kalapáccsal? – kérdezte elámulva Muzzy.
Felrántottam a vállam, de ekkor Janeene izgatottan felemel¬kedett a párnáiról és felém lépett.
– Igen... emlékszem! Maggie néni ezt is elmondta...
– Mit? – nyögte Pulteney.
– Hogy... kínaiak tanították meg a kalapácsok hajigálására. Tudják... apám mindent támogatott, ami Keletről jött. Egyszer vett magának egy kínai cirkuszt. Elvitt engem is oda és... emlékszem, felülhettem a pónilóra és dobálhattam a tányérokat a nevető kínaiakkal együtt. Jó néhányat össze is törtem, de ők csak nevettek, ahogy apu is csak nevetett. Aztán jöttek néhá¬nyan és ijesztő dolgokat műveltek gumikalapáccsal. Emlék¬szem... apu odaállt közéjük és ő is hajigálta a kalapácsokat. Egyszerre hármat-négyet is. Csoda büszke voltam rá, hogy az én apukám mennyire ügyes.
Mintha elszégyellte volna magát, összerázkódott és visszaült a helyére.
– Na igen – mondtam sóhajtva. – Van Dyckot bizonyára gyakorlás közben érte szerencsétlenség. Meg kellett műteni a koponyáját, és attól a pillanattól kezdve furcsa változás kezdő¬dött benne.
Janeene a levegőbe révedt, mintha megpróbálná maga elé idézni Van Dyck akkori arcát.
– ...Attól az időtől kezdve apu egészen megváltozott. Ahogy kijött a kórházból, már nem törődött annyit velem, mint addig. Furcsa könyveket kezdett vásárolni és hetekre bezárkózott a szobájába. Ilyenkor hallottam, hogy magában beszél. Egyszer, emlékszem, odalapultam az ajtóhoz, hogy meghallgassam, mit olvas, mert azt hittem, a könyveit olvassa hangosan, de... nem ezt tette.
Mivel hosszú szünetet tartott, Muzzyból kibukott a szó:
– Hanem... mit?
Janeene lehorgasztotta a fejét.
– Anyámmal beszélgetett.
6
Pergettem egyet az olvasómon, és csak úgy megszokásból elmondtam magamban néhány verset az Aranyfény-szutrából.
Janeene-t nem kellett noszogatni a beszédre. Mintha ott sem lettünk

volna, olyan nyugodtan folytatta.
– Apám buddhista szerzetesi ruhákat vásárolt és naphosszat ezekben járt. A könyvei is csupa-csupa lélekvándorlásról, ha¬lottidézésről, és egyéb szörnyűségről szóltak. Annak idején ha¬talmas házunk volt, kerttel, kerti pavilonnal, szökőkúttal. A kerti pavilonban, amelyben addig többnyire kerti szerszá¬mokat és bútorokat őriztünk, lámatemplomot rendeztetett be. Thankákat aggatott a falra, zászlókat vásárolt és különféle szobrokat. Nekem azonban nem volt szabad belépnem oda, mint ahogy nem volt szabad senkinek sem.
– Nem is lépett be?
– Soha. Talán néha-néha bekukucskáltam az ablakon, de ak¬kor sem láttam semmit. Vagy legalábbis nem emlékszem rá. Akkor még Maggie néni nem lakott velünk, egy igen szigorú asszony volt mellettem, aki semmit sem engedett meg. Még a szomszéd gyerekekkel sem játszhattam. Iskola után azonnal értem jöttek kocsival és hazavittek.
– Meddig tartott ez az állapot?
– Hosszú hónapokig. Én mindenesetre úgy érzem, mintha egész kisgyerekkoromat ez töltötte volna be. Aztán egyszerre csak megjelent Maggie néni. Én jószerével csak ekkor értesül¬tem róla, hogy van egy nagynénim, aki korát tekintve az anyám is lehetett volna. Maggie néni nagyon kedves volt s alighanem anyámként is szeretett.
– Az... édesapja?
– Maggie néni később két dolgot mondott el nekem. Az egyik, hogy apám egyre inkább elhanyagolta a munkáját, végül a bank igazgatótanácsa – amelynek tagja volt – kitette a szűrét. Maggie néni mondta ezt ugyanezekkel a szavakkal. A másik, hogy apám egyszercsak elkezdett utazgatni. Néha hónapokra eltűnt s mindig váratlanul érkezett haza. Ekkor sem hozzám si¬etett azonban, hanem a pavilonba. Bezárkózott a templomába és hosszú ideig elő sem jött. Én meg, szerencsétlen, napokig vár¬tam rá, hogy előkerüljön, mert bíztam benne, hogy talán most az egyszer nem feledkezett meg rólam s hozott valami ajándékot azokból a távoli országokból, amerre járt. Persze nem hozott soha.
– Honnan tudták, hogy távoli országokban járt?
– Én Maggie nénitől, neki meg minden bizonnyal apám mondta el. Azonkívül egyre gyanúsabb fickók fordultak meg nála, köztük ázsiaiak is. Később már csak kizárólag ők. Egyszer aztán végérvényesen eltűnt. Évekig nem hallottunk róla sem¬mit. Én akkor már intézetbe jártam, s viszonylag jól is éreztem ott magam. Egy alkalommal behívattak az igazgatói szobába s az igazgatónő közölte velem, hogy értesítést kapott: meghalt az apám. Méghozzá számomra tökéletesen ismeretlen helyen: Brilában. Emlékszem, egyik barátnőmtől kértem el a térképet, hogy megnézzem, hol is van ez a sosem hallott város. Szégyel¬lem magam, de addig még Nepálról sem igen hallottam. Megnéztem a

térképet s mivel éppen az utolsó vizsgák előtt álltam, úgy döntöttem, nem megyek Nepálba. írtam egy levelet a városi elöljáróságnak, hogy rájuk bízom a dolgot. Főleg, mert az ő le¬velükben az állt, hogy apámat már eltemették, s csak exhumálni lehetne. Ezt a szót még nem is ismertem. Amikor megnéztem a szótárban, rám jött a rosszullét.
– Mikor értesült az édesapja halálának részletes körülmé¬nyeiről?
– Pár hónappal később. Többször is be kellett mennem az elöljáróságra, rendőrségre, amíg végérvényesen tisztázódott a dolog, nem is beszélve arról, amíg kimondták, hogy én rendel¬kezem a családi vagyonnal. Ez persze csak azután történt, mi¬után nagykorú lettem. Addig Maggie néni kezelte a pénzem.
– Mit mondtak az édesapja haláláról?
– A seriffi hivatalban? Nem sokat, hiszen ők sem tudtak róla jószerével semmit. A papírokból az derült ki, hogy szétverték a koponyáját. A körülmények rendkívül zavarosak voltak, úgy¬hogy sokat nem értettem belőlük, mígnem valaki elmagyarázta, hogy is áll a helyzet, Nepálban éppen abban a periódusban dü¬höng a turistaszezon, amikor az apám meghalt. Mivel Brila ez idő tájt telis-tele van a hegyekre igyekvő öngyilkosjelöltekkel, nem tett volna jót az ország és az idegenforgalom érdekeinek, ha nagydobra vernek egy gyilkosságot. Így aztán csendben, su¬ba alatt igyekeztek elintézni a dolgot. Természetesen fennállt a lehetőség, hogy exhumáltassam az apámat és hazaszállíttassam, én azonban lemondtam róla.
– Miért?
McKinley vasvillatekintetet küldött felém, de én nem törőd¬tem vele.
– Mert nem akartam, hogy hazahozzák. Élete utolsó évtize¬dében csak Keletre vágyott: bizonyára ő maga sem akart volna Amerika földjében nyugodni. Így aztán nem kértem a haza¬szállítását.
– Most aztán meg van elégedve? – szúrta felém Robert gúnyosan.
Eltettem az olvasót és ismét előhúztam a pipámat. Nem töm¬tem meg, csak úgy üresen szorítottam a fogaim közé.
– Szíves engedelmükkel, kénytelen teszek még egy kissé visszaélni az idejükkel.
– Tegye csak nyugodtan – mondta mindenbe beletörődve Muzzy, kezébe véve Victoria kezét. – Jól vagy, Vic? Amíg nem indulhatunk el, legalább elmulatjuk valamivel az időt. Csak ne lenne ennyire hideg! Borzasztó, hogy ezekben a kolostorokban nem fűtenek rendesen. Pedig ez egy trópusi vallás!
Mosolyogtam és ismét belekezdtem a mondandómba.
– Elnézést kérek, Janeene, amiért felszaggattam a sebeit...
Janeene bágyadtan rám mosolygott.
– Ugyan már, ne szabadkozzék. Magam sem hittem volna, hogy ilyen könnyen túlesek rajta. Talán az az oka, hogy olyan régen volt mindez, és... olyan idegen lett számomra...

– Mr. Van Dyckról már részletesen beszéltünk – folytattam gyorsan. – Vandernoottal azonban alig foglalkoztunk. Pedig ő a kulcsfigura ebben a történetben.
– Nocsak – emelte fel a szemét Pulteney.
– Azt már tudjuk, hogy Jan Vandernoot drága magániskolá¬ban szerzett preparátori képesítést, ezzel aztán, azt hiszem, el is fogyott a pénze. Ő nem volt olyan talpraesett, mint Mr. Van Dyck, nem értett a tőzsdemanipulációkhoz, így aztán az a pénz,, amelyet közös vállalkozásuk után mondhatott a magáénak, las¬sacskán elfogyott. Ráadásul nem sikerült felverekednie magát a tudományos létrán sem.
– Vajon miért? – kérdezte elgondolkozva Rosie.
– Talán mert nem volt elég tehetséges. Én például még soha nem hallottam a nevét.
– Miért? Magának mindenkiről hallania kellett volna? – kérdezte epésen Robert.
– A harmadik holland légiósról, X-ről viszont semmit nem tudunk – folytattam zavartalanul –, de nagy a gyanúm, hogy kellett lennie valahol még egy Y-nak is.
– Nem akarja mindjárt végigmondani az egész ábécét? – élcelődött McKinley.
– Azonnal meglátja, nem a levegőbe beszélek. Kezdjük talán ott, hogy Vandernoot egyszer csak megunta a szegénységet és elhatározta, még egyszer megjátssza a műkincskártyát. Ami bejött egyszer, miért ne jöhetne be még egy alkalommal? Ezért aztán gondolt egyet, repülőre szállt, és meg sem állt Van Dyck barátjáig.
– Honnan az ördögből...?
– Következtetek. Majd elmondom, miből. Egyszóval, Vandernoot felkereste Van Dyckot és megpróbálta rábírni, próbál¬janak meg újabb műkincsekhez jutni.
– Ezt már korábban is megtehette volna, s főleg Van Dyck nélkül!
– Azt hiszem, nem maradt már olyan elrejtett műkincs, amit könnyedén megkaparinthatott volna. Ami volt, azt már megka¬parintották. Talán már csak Vérzőfejű Fehér Buddha rejtőzött az ismeretlenség mélyén.
– Ismétlem, miért kellett ehhez Vandernootnak Van Dyck?
– Mert Van Dycknak volt pénze, ezenkívül terepismerete is. Ne feledjék, mialatt Vander-noot az iskolapadban ült és a mada¬rak röptét tanulmányozta, addig Van Dyck bankárkodása mel¬lett a Himaláját járta s kolostorokban ücsörgött. Maguk meggyőződhettek róla, hogy, buddhista tanulmányokat folyta¬tott, hiszen jól ismerte az ülésmódokat.
Akaratlanul is Janeene-re pislantottam. Ő azonban mozdu¬latlanul maga elé meredt, mint akinek el sem j útnak a szavaim a tudatáig.
Sóhajtottam és tovább beszéltem.

– Vandernootnak sikerült együttműködésre bírnia Van Dyckot. Vagy Van Dyck csak úgy tett, mintha engedne neki. Mindkettő elképzelhető. Az azonban kétségtelen, hogy egyszer, néhány évvel ezelőtt már megfordultak itt, Taglungban,
– Honnan veszi ezt? – kérdezte meghökkenve Pulteney.
– Onnan, hogy akkoriban, vihar idején, amikor éppen úgy mint most, a környéken kóborló turisták közül néhányan beké¬redzkedtek a kolostorába, Brigyud apát – feléje fordultam és összetettem a kezem a mélységesen mély tisztelettől – egy halott szerzetest talált viaszba öntve.
– Kukkot sem értek az egészből.
– Elmagyarázom. Éppen ebből a tényből jöttem rá, hogy X légiós mellett még egy Y-nak is lennie kellett.
– Te jóságos ég!
– Próbáljanak meg, kérem, követni.
– Annyi biztos, hogy könnyebb egy fakír után loholni a szö¬ges szőnyegen, mint követni a maga logikai bakugrásait – háborgott McKinley.
Folytatni akartam, de Victoria felemelkedett a párnáiról és felém mutatott, mintha csak tetemre akart volna hívni.
– Mindent értek! Azt hiszem, már mindent értek!
– Akkor magyarázza meg nekünk, gyengeelméjűeknek is – kérte McKinley rosszmájúan.
– Szerintem az történhetett, hogy Vandernoot és Van Dyck összeszövetkezett X-szel és Y-nal. Eddig helyes, Mr. Lawrence?
– Folytassa csak – intettem nagyvonalúan.
– Ideutaztak Bhutánba, és megkeresték a kolostort. Azok után a rajzok után találták meg, amelyeket annak idején a he¬gyekről készítettek. Ez természetesen annyit is jelentene, hogy Vandernoot nem Lord Hayesszel együtt bukkant a kolostorra, hanem már korábban azonosította a rajzzal Taglungot. Lord Hayes előtt azért játszotta el a friss felfedezés örömét, nehogy kiderüljön, hogy egyszer már járt itt s része volt a viaszba öntött szerzetes meggyilkolásában. Bebarangolták a környéket, még¬sem bukkantak rá Fehér Buddhára. Ezután alighanem történt közöttük valami, mert... Mr. Van Dyck megölte X-et!
Valamennyien elképedve meredtek rá. Még én is, csakhogy én nem egészen azért, amiért a többiek.
– Van Dyck megölte, méghozzá a kalapácsával – folytatta a lány. – Janeene említette, hogy az apja, izé... megtanult kala¬páccsal bánni.
– De hát miért ölte volna meg azt az X-et vagy Y-t? – mordult fel McKinley.
– Mert alighanem... összeveszett vele. Talán Mr. Lawrence-nek van valami ötlete? – kérdezte óvatosan felém for¬dulva.

– Természetesen van – bólintottam. – Vandernoot, Van Dyck, X és Y bevonultak a kolostorba, hogy megkeressék Fehér Buddhát. Mivel hosszas keresgélés után sem bukkantak rá, s másnap indulniuk kellett, mert a jó idő beköszönte miatt nem lehetett tovább Taglungban maradniuk, úgy döntöttek, tovább¬állnak ugyan, de amint lehet, visszatérnek folytatni a kutatást. Egyiküknek azonban – mondjuk X-nek – nem tetszett ez az ötlet.
– Ezt meg honnan veszi? – nyögte Pulteney.
– Kikövetkeztettem.
– Jézusom! – hápogta McKinley. – Ebbe a pasasba bele lehet dilizni!
– Csak nyugalom – mosolyogtam és nekifogtam hogy meg¬tömjem a pipám. – Ön mindent ért, Victoria?
A lány büszkén elmosolyodott.
– Azt hiszem, igen. X-nek nem tetszett az ötlet és úgy gon¬dolta, ha már Vérzőfejű Fehér Buddhát nem találták meg, leg¬alább fosszák ki a kolostort. Ezért a többiek engedélye nélkül összepakolt néhány kegytárgyat és le akart lépni vele. Így van, Mr. Lawrence?
– Körülbelül.
– Csakhogy a társai – folytatta Victoria – rájöttek, mit akar X, és megpróbálták lebeszélni róla, mivel egy nyugodalmasabb időben még vissza akartak térni. X azonban nem hajlott a szóra. Ezért Van Dyck elkapta...
Rémülten a szája elé kapta a kezét és elhallgatott.
– Mi van? Megkukult? – förmedt rá szokásos barátságos modorában McKinley.
– Én csak... nem szeretném felkavarni Miss Van Dyck ér¬zéseit. Hiszen mégiscsak az édesapja… és ha valakinek az apja, hm... sokszoros gyilkos, hát az... piszokul rossz érzés lehet.
Janeene felemelte sápadt arcát.
– Ez az ember már nem az én apám volt. Az én apám meghalt Brilában, vagy még korábban, az Egyesült Államokban. Az el¬múlt órák során volt alkalmam meggyőződni róla. Beszéljenek csak nyugodtan, mintha itt sem lennék.
– Hát jó – vonta meg a vállát Victoria. – Szóval, amikor a másik három rájött, mit akar tenni X, Van Dyck megölte. Lehet, hogy harcra került köztük a sor s X megpróbálta elkapni őket. Végül azonban őt kapta el Van Dyck. Így volt, Mr. Lawrence?
– Egy kis kiigazítással. Én azt hiszem, X és Y fordultak Van Dyck és Vandernoot ellen. X-et elkapták, Y-nak viszont sike¬rült megugrania. Ezért is kellett viaszba önteni X-et, hogy fi¬gyelmeztessék a menekülő Y-t: ő is így jár, ha keresztezi az út¬jaikat. Y-nak volt alkalma olvasni a viaszba öntött holttest his¬tóriáját Katmanduban. A fekete fogú halott tehát X volt, holland idegenlégiós, akire szerzetespalástot adtak viaszba öntés előtt, hogy a bhutáni rendőrség lehetőleg ne tudja

azonosítani.
– Azt hiszem, most megfogtam! – csapott le rám Helena.
– Valóban?
– Maga azt állítja, hogy a halott, akit viaszba öntve találtak meg az imateremben, X volt. Így van? Akkor mivel magyaráz¬za, hogy fekete volt a foga? És egyáltalán... mi az ördög ez a fekete fog?
– Éppen én is kérdezni akartam – csatlakozott hozzá Pulteney. – Mi az ördögtől volt fekete foga, és miért fekete Van Dyck-é? Valami buddhista rítus talán?
– Egyáltalán nem az – mondtam. – Egyszerűen, a bételrágástól van.
McKinley eltátotta száját és szinte elkeseredetten nézett rám.
– Bételrá...gástól?
– Tudja, mi az a betel?
– Hogyne tudnám, hiszen magam is kipróbáltam Indiában.
– Talán nem mindenki van vele tisztában önök közül – ma¬gyaráztam –, hogy a bételt a bételpálmából, az Areca catechu-ból készítik. A növény termését mésszel leforrázzák, majd megszárítják és bételbors leveleibe göngyölik. Élénkítő hatása miatt öregek és fiatalok buzgón rágják Délkelet-Ázsia-szerte. Aki egyszer megszokta, csak nehezen tud leszokni róla, éppen úgy, mint a dohányzásról. A bétel vörös leve előbb vörösre, majd feketére színezi a fogakat. Főleg az idősebbekre jellemző a fekete fog, Indiában, Vietnamban vagy éppen Laoszban.
– Ezzel azt akarja mondani, hogy... X is bételt rágott?
– Azt bizony. X valószínűleg nem Európában élt, hanem egy délkelet-ázsiai országban telepedett le, miután leszerelt a légió¬ból.
– És Van Dyck?
– Élete utolsó éveit ő is arrafelé töltötte. Közben nyilván rá¬szokott a bételrágásra, akárcsak X.
– A fenébe is... mondja tovább!
– Szíves örömest. A holland kommandó első próbálkozása tehát nem járt sikerrel, sőt X-et meg kellett ölniük.
– Egészen biztos, hogy Van Dyck ölte meg! – mondta hatá¬rozottan Victoria. – Hiszen úgy hasították szét a fejét, márpedig ez Van Dyck specialitása. Bocsáss meg, Janeene, kérlek.
– Menjünk egy lépéssel tovább – mondtam gyorsan. – Hogy azután pontosan mi történt, természetesen nem tudom, az azonban biztosnak látszik,, hogy a három holland még egyszer összejött Brilában. Ennek az lett a következménye, hogy Y-t is megölték. Széthasították a fejét.
– Van Dyck – sóhajtotta Muzzy. – Szörnyeteg volt ez az em¬ber.
Victoria figyelmeztetőn a karjára tette a kezét, és az összetört Janeene felé intett.
– Csitt!
– A brilai hatóságok tényleg nem sokat vacakoltak az ügy kivizsgálásával, hiszen turistaszezonban van gondjuk enélkül is éppen

elég. Megelégedtek annyival, hogy kizsebelték, megta¬lálták a papírjait, és ennek alapján megállapították, hogy a ha¬lott Van Dyck.
– De nem ő volt az!
– Persze hogy nem. Talán ezzel az aktussal akart végleg megszabadulni régi énjétől és felszívódni a Himalájában, mini ahogy fel is szívódott. Cserbenhagyta Vandernootot és meg pattant.
Folytatni akartam, de az egyre jobban fellelkesülő Victoria szinte kikapta a számból a szót.
– A többi már világos, mint a nap. Van Dyck azt hitte, mi is a Fehér Buddhát akarjuk megszerezni, ezért valóságos vérfürdőt rendezett köztünk.
– Jó-jó, de miért kellett megfojtania az áldozatait, amikor a kalapácsával is megölhette volna őket? – kérdezte Helena.
Victoria szinte könyörögve nyújtotta felé a kezét.
– Igazán nem szeretném megbántani Janeene-t, mégis azt kell mondjam, nagyon nehéz eligazodni azon, akinek meg van buggyanva az agya. Bár én közel sem vagyok abban a stádium¬ban, mint Van Dyck, nekem is kissé gyengébbek az idegeim az átlagosnál. Néha úgy érzem, mintha a világ egy nagy befőttes üveg lenné, én ott ülnék a közepén, és a gonosz emberek elkez¬denék rácsavarni az üveg tetejére a kupakot. Mondhatom, borzasztó érzés, ilyenkor mindenféle ostobaság az eszébe jut az embernek. Olyasmi is, amit józan állapotában nevetségesnek vagy egyszerűen elképzelhetetlennek tartanak. Ki tudja, mi bujkálhatott Van Dyck lelkében? Előbb megfojtotta az áldoza¬tait, aztán szétverte a fejüket. Mi meg azt hittük, a halálkiáltókkal van dolgunk. Akárhogy is, jól átvert bennünket!
Muzzy helyeslően bólogatott.
– Számoljuk csak össze a halottakat. Előbb megölt egy lámát a szakadéknál, aztán Donald Robinsont – istenem, szegény Don! – Pulát, Miss Bartont, magát Vandernootot, a kolostor or¬vosát, és a két, ismeretlen lányt. Már kérdezni is akartam, Mr. Lawrence, vajon ők kik lehettek?
– Ugyanolyan, turisták mint önök. A sziklák alá húzódtak a vihar elől, ott lettek a gyilkos áldozatai.
– De hát miért kellett megölnie őket? Azt hitte, ők is Vérző¬fejű Fehér Buddhát akarják?
– Még mindig nem értem, miért kellett szétvernie az áldoza¬tai fejét... Ha belegondolok, hogy én is köztük lehettem volna! – szörnyülködött Helena.
– Nagyon egyszerű – mondta az utóbbi percekben bölccsé vált Victoria. – Úgy gondolta, ha megfojtja őket, az még csak az első lépés a nirvána felé. A lelkük ott rostokol a testükben és semmi biztosíték nincs rá, hogy ki is szabadul onnan. Így van, Mr. Lawrence?

– Minden valószínűség szerint.
– Namármost – magyarázta belemelegedve a lány. – Van Dyck arra gondolt, kiszabadítja a halottak lelkét a testükből, ezért nem egyszerűen csak szétverte a fejüket, ahogy önök mondták, hanem utat nyitotta lélek számára a koponyán át. Így kell mondani, ugye, Mr. Lawrence?
– Így – biccentettem.
– Ez hát az oka, amiért Mr. Van Dyck szétzúzta a halottak koponyáját a kalapácsával. Ebből is látszik, hogy halálkiáltók pedig nincsenek!
Ezúttal mintha Jondon arcán futott volna végig egy gúnyos kis mosoly.

7

Némán magunk elé meredtünk: azt hiszem, valamennyien a szerencsétlen Van Dyckot sajnáltuk, és természetesen vele együtt Janeene-t is. Nem lehet kellemes érzés, ha valakinek bomlott agyú tömeggyilkos az apja.
– Még csak azt mondja meg, miért volt szüksége erre a cir¬kuszra? – kérdezte felém szegezve a kérdést mutatóujjával együtt Pulteney. – Felépíttet ezekkel a szerencsétlen szerzetesekkel egy tésztaszobrot, csak azért, hogy átverjen vele mindenkit. Anélkül nem tudta volna megoldani az ügyet?
– Brigyud rinpócse szerint semmivel sem könnyebb megta¬lálni Taglungban egy bujkáló szerzetest, mint azt a bizonyos tűt a szénakazalban. Márpedig Brigyud rinpócse ismeri a kolosto¬rát. Soha nem kaptam volna el Van Dyck-ot hanem csalom le a barlangba.
– Mr. Lawrence-nek igaza van – sietett a segítségemre Muzzy. – A lényeg végül is az, hogy az események ezer száza¬lékig őt igazolták. Van Dyckot ártalmatlanná tettük és ez a lé¬nyeg.
– Igen, ez a lényeg – visszhangozta Victoria.
– Honnan tudott a föld alatti barlangról? – kérdezte Helena.
– Brigyud rinpócsétól. Valaha ott őrizték a kolostor étel¬készletének egy részét. Még a múlt században fedezték fel, s néha-néha manapság is tárolnak benne ezt-azt. Úgy gondoltam, megfelelő helyszín lesz a nagyjelenet számára.
Pulteney csak a fejét csóválgatta, s láttam, hogy Helena arcán is hitetlenség ül.
– Még mindig nem értem, hogy jött rá mindarra, amit el¬mondott. Jó, elismerem, Lord Hayes sok mindem elárult önnek, de addig! Honnan tudta, hogy Van Dyck az idegenlégióban szolgált; miből jött rá, hogy Vérzőfejű Fehér Buddhát rejtették el a környéken; s arra, hogy egyáltalán mire megy ki a játék? Egyébiránt, feltehetnék még ötven hasonló kérdést s mind¬egyiknek az lenne a vége, hogy miből jött rá? Nos, miből?
– A thankából – mondtam lakonikusan –, Pula thankájából. Amit ön

adott át Brigyudnak.
– Hát ez roppant érdekes. Megeszem a legszebb kalapom, ha abból a thankából az idegenlégióra következtethet valaki!
– Állj! – kiáltottam felé látszólagos kétségbeeséssel. – Nem sajnálja a kalapját? Legalább van gyomorrontás elleni gyógy¬szere?
Brigyud magához intette Melongot, levette a fejéről a szer¬zetes zsíros fejfedőjét és Pulte-ney felé nyújtotta.
– Ha nincs kalap a keze ügyében, szívesen megajándékozom egy süveggel. Nem olyan díszes ugyan, mint a vörös süvegese¬ké, de nem is fog Sindzse birodalmába jutni tőle.
Pulteney vasvillaszemekkel nézett Brigyudra, aki sértődött képpel adta vissza a süveget Melongnak.
– Ha nem, hát nem.
– Nos, Mi. Lawrence? – sürgetett Pulteney. – Hogy is volt azzal a thankával?
Mivel szükségét éreztem néhány felfelé szálló füstkarikának, előkotortam a dohánytartómat és megtömködtem a pipám. McKinley égnek emelte a tekintetét és jól hallhatóan felsóhaj¬tott.
– Jézusom, hát ennek már sosem lesz vége?! Ki tudja, hány¬szor gyújt még rá a fickó!
Muzzy és Victoria szemrehányóan pillantottak rá, de McKinleyt láthatóan nem érdekelte a rosszallásuk.
Amikor sikerült az első füstkarikákat felengednem a mennyezet felé, megnyugodtam. Elégedetten láttam, hogy körbe¬fogják az imazászlókat, majd kecsesen ellebegnek közöttük.
– Ha óhajtják, megmagyarázom – mondtam végül, amikor már óriásira nőtt a feszültség az imateremben. – Remélem, va¬lamennyien látták a thankát?
– Aki nem látta, magára vessen – türelmetlenkedett Pulte¬ney. – Szóval?
– Inkább képzelje maga elé – mondtam.
– Nem kell odaképzelnie – mosolygott Brigyud, palástja alá nyúlt és előhúzta az összetekert képet. – Itt van, bárki megte¬kintheti.
Néhány perc a thankabámulással telt el. Mindenki végigle¬geltette a tekintetét Pula alkotásán, egyedül Lady Hayes biggyesztette le az ajkát és maradt a helyén.
Amikor vége lett a tolongásnak, szépen visszatelepedtek oda, ahonnan felálltak.
– Amint azt bizonyára valamennyien tudják, a képet Pula festette – kezdtem.
– Meg is lett érte a jutalma – bólintott szomorúan Muzzy.
– Eeeeegen. A thankával kapcsolatban az a legelső tenniva¬ló, hogy aki a képet vizsgálja, bele kell hogy képzelje magát az idős szerzetes gondolat- és érzelemvilágába. Nem tudom, ér¬tik-e mire gondolok?

– Boldog lennék, ha bővebben is kifejtené – bátorított Pulte¬ney.
– Nos, öreg barátom, Pula, még a régi, hagyományos festé¬szeti iskola híve volt. Mitikus volt a világlátása, amit úgy for¬díthatnék le, hogy nem kedvelte képein a világ modern jelensé¬geit. Legszívesebben mindig csak a hagyományos témákat festegette volna.
– És mi akadályozta meg ebben?
– Az, hogy a modem világ betört ide a Himalája bércei közé is. Pula, aki gyermekkorától kezdve csak az évszázadok óta mozdulatlan környezetet látta és ábrázolta, egyszerre csak azt vette észre, hogy a félelmetes és érthetetlen külső lét abroncs¬ként fogja körül. Hegymászók jelentek meg a kolostorok vidé¬kén, vallási őrültek, csavargók, kelekótya próféták. Pula ha¬gyományos világlátása számára óriási problémát jelentett ez a megváltozott környezet.
Pulteney McKinleyre nézett.
– Mit zagyvál ez itt összevissza?
Robert értetlenül tárta szét a karját.
Rá kellett jönnöm, hogy így nem megyek semmire. Sóhaj¬tottam és stílust váltottam.
– Arról van szó, hogyha Pula látott valami érthetetlent vagy visszatetszőt, a lámaista mitológiából vett alakokkal és esemé¬nyekkel helyettesítette.
– Így már valamivel értelmesebb – bólintott Pulteney. – Mondjon egy példát.
– Akár többet is. Nézzenek csak ide! Pula alighanem a ko¬lostor egyik ablakánál ült, amikor a repülőgépek megjelentek Taglung felett. Ekkor látott életében először repülőket. A pillanat varázsától eltelve gyorsan előkapta a vásznát és rárajzolta őket. Hagyományos világlátásának megfelelően azonban ter¬mészetesen nem eredeti formájukban, hanem egy mitikus lény köntösében.
– A Garuda madárében – kapta fel a fejét Lady Hayes.
– Pula tudta, hogy amit lát, az nem a Garuda, mégis, így áb¬rázolta a thankán. Látják a hatalmas madarat a kolostor felett? Ez nem a Garuda, hanem a repülőgépek, amelyek Indokína-ból érkeztek Taglunghoz.
– A fenébe is! – dörzsölgette az állat Pulteney. – Lehet benne valami.
– Amikor rájöttem, hogy Pula allegóriákat fest, megtaláltam a kulcsot a thanka értelmezéséhez. Innen már gyerekjáték volt a megfejtés. Főleg, hogy eltöprengtem még két dolgon.
– Milyen két dolgon?
– Az egyik, hogy azt a fickót, akit néhány évvel ezelőtt holtan találtak Taglungban, viaszba öntötték. Ahogy megtudtam, hogy a viaszba öntés kedvelt légiós kivégzési módszer az Atlasz hegység vidékén, önkéntelenül is összekapcsoltam a repülőgé¬pek érkezését az idegenlégióval. Adva volt néhány repülőgép, és adva volt egy halott,

aki idegenlégiós tehetett, vagy akinek valamilyen köze volt a légióhoz.
– Ez azért még édeskevés.
– Az, de tovább vizsgáltam a thankát. És gondolkodtam.
– Jézusom! – csóválgatta a fejét Robert. – Nem túlzás ez?
– Pedig azt tettem. Először is megpróbáltam megállapítani, hol állomásozhattak Bhutánhoz legközelebb az idegenlégió egységei. Nem volt nehéz rájönnöm, hogy Indokínában. A má¬sodik kérdés, hogy mikor. Erre sem volt különösebben nehéz válaszolnom: 1954-ig bezárólag. A thanka tehát olyan jelenetet ábrázol, amely 1954-ig történt Taglung környékén.
Ekkor már nem szólt közbe senki. Elégedetten láttam, hogy feszült figyelemmel követik a magyarázatomat, s csak néha-néha pillantanak a szerencsétlen Pula alkotására.
– Most már úgy vizsgáltam a képet, hogy megpróbáltam egyre több olyan jelzést találni rajta, amelyek az idegenlégióra utalhatnak.
– Hát ez roppant érdekes – mondta Pulteney. – Néhány perce ugyanis egyfolytában ezt teszem én is, mégsem találok rajta egyet sem.
– Mert nem nézi figyelmesen. Látják a kicsike embereket itt a mezőn?
– Naná hogy látjuk! Törpék vagy mi a fene.
– Nem törpék. Délkelet-ázsiaiak.
Döbbenten meredtek rám. Pulteney még a száját is eltátotta.
– Mit mond?
– Hogy ezek az emberkék nem törpék. Először én is erre gondoltam... aztán rájöttem, hogy nem azok. Pula ebben az esetben a két embercsoport közti magasságkülönbséget akarta ábrázolni az eltúlzott méretekkel.
– Két ember...csoport?
– A repülőgépekkel nemcsak idegenlégiósok, hanem viet¬namiak is érkeztek, akik valahol összerakták a szobrot.
– Miért kellett... összerakniuk?
– Látja, ez jó kérdés. Alighanem azért, mert ellenőrizniük kellett, nem hiányzik-e valamelyik darabja, nem tört-e el egy¬két láda. De meglehet, hogy egészen más volt az oka. Minden¬esetre vietnamiak és idegenlégiósok is jöttek a gépeken. Kicsik és nagyok. Kis termetű vietnamiak és megtermett légióskatonák. Ezt ábrázolta a törpe-óriás ellentéttel Pula.
Pulteney nem szólt, csak némán a fejét csóválgatta.
Ekkor az egyik vietnamira böktem mutatóujjammal.
– Látják a száját? Fekete? Az bizony. Pula nyilvánvalóan észrevette, hogy a vietnami mestereknek fekete a foguk, s ezt meg is örökítette a képén. Először nem tudtam mit kezdeni az információval, később aztán rájöttem, hogy a fekete fog a bételrágással van összefüggésben. Ez a tény csak megerősített abbeli meggyőződésemben, hogy a történet, amelyet az öreg szerzetes ábrázolt, Indokínához kapcsolható.

A döntő mozzanat azonban mégsem ez volt.
– Hanem mi?
Most egy magas emberkére mutattam.
– Látják a fejét?
– Az ő foga nem fekete!
– Ezúttal kivételesen ne a fogát figyelje, hanem a fejét.
– Nincs megrepedve, vagy legalábbis nem látszik rajta.
– Ön szerint mi ez itt a koponyáján?
– Ez? Alighanem valami kendő féle.
– Nem az. Bár kétségkívül van köze hozzá. Ez a furcsaság itt, ennek a fickónak a fején, hölgyeim és uraim, a kepi, az idegen¬légiósok sapkájának sajátos tarkóvédő része. Bizonyára hallot¬tak már róla.
– Hogyne hallottunk volna – morogta Pulteney.
– Az óriások tehát kepit hordtak a fejükön. A kép ezzel nagyjából össze is állt: az idegenlégió bizonyos egységei 1954-ig bezárólag repülőgépeken ideszállítottak Vietnamból valamit, amit a környéken rejtettek el. Már csak az volt a kérdés, mit és hova. A thanka tanulmányozása aztán erre is megadta a választ. Rájöttem, hogy a kép bal alsó sarkában a vérzőfejű szerzetes maga Vérzőfejű Fehér Buddha s hogy a rejtekhely, ahova el¬dugták, a barlang.
– Ami ezek szerint óriási tévedésnek bizonyult.
– Annak – biccentettem. – Bár ez a felfedezés hozta azt az ötletet, hogy a rejtőzködő Buddha-szobor újjáteremtésével próbáljam tőrbe csalni Van Dyckot, aki évek óta itt bujkált a környéken és elborult aggyal a szobrot kereste. Emlékeznek még rá, ott hagytam abba a történetet, hogy felszívta Ázsia mé¬lye. Nos, miután Y meghalt Brilában...
– Ő ölte meg! – kiáltotta vádlón Victoria.
– Miután Y meghalt, Van Dyck úgy döntött, kiszáll a világ¬ból s életét Fehér Buddha felfedezésének szenteli. Dehogyis akarta ő már megtartani magának! Csupán imádkozni akart előtte élete végéig. Ezért hagyta el Vandernoot is.
– Elhagy...ta?
– Vandernoot rájött, hogy Van Dycknak teljesen elborult az elméje. Talán a balesete miatt vagy másért, ki tudja? Minden¬esetre Y titokzatos halála után Vandernoot magára hagyta. Y-t pedig mint Van Dyckot temették el Brilában. Végül is bevált a tervem: Van Dyck, aki minden lépésünket figyelte, abban bí¬zott, hogy az általa soha meg nem talált Fehér Buddha nyomára vezetjük. Féltette is tőlünk, de abban is reménykedett, hogy vé¬gül is neki kaparjuk ki a gesztenyét.
– Hogy aztán megöljön valamennyiünket! – csóválta meg a fejét Víg.
– Van Dyck csapdába esett... de csapdába esett más is. Na¬gyon sajnálom, hogy így alakult a dolog.
Ismét fájdalmas csend ereszkedett ránk. Pulteney felemelte lehorgasztott fejét és rám nézett.

– Nem is sejti, hol lehet a szobor?
– Nem én.
– Brigyud sem?
Az apát a levegőbe meredt, mintha nem is hallotta volna a kérdést.
– De hát... éppen maga mondta, hogy a barlang bejáratának a kontúrjai, a szobor kéztartása...
Brigyud felemelte a kezét és a falakon túlra mutatott vele. Oda, ahol Szél Anya fattyúi játszanak fogócskát téli éjszaká¬kon.
– Csaknem ezer barlang bújik meg a környéken és kétezer repedés. Háromezer nyílás a sziklafalakon és tízezer bejárat a sziklahasadékokba. Bármelyikben ott lapulhat a szobor.
– Ez őrület! Egyszerűen őrület! – kapott a homlokához Pul¬teney. – Ki fogja végül is megtalálni?
Brigyud elhallgatott és tovább pergette az olvasóját.
Úgy éreztem, nekem kell válaszolnom a kérdésére.
– Azok, akik elrejtették, tudják hol keressék. Ha ők nem is élnek már, akkor, amikor a szobor ismét visszakerülhet eredeti helyére, majd az utódaik eljönnek érte.
Brigyud ölébe ejtette az olvasóját és keményen Pulteney szemébe nézett.
– Olyan vagyok, mint akire drága kincset bízott valaki – sokszáz aranypénzt –, hogy őrizzem, amíg hosszú útról vissza¬tér. Kötelességem megőrizni és kiszolgáltatni annak, aki a gaz¬da megbízólevelével érkezik hozzám. Egyszer olvastam vala¬hol egy hasonló példázatot. Talán éppen abban a könyvben, amit ti Bibliának neveztek.
Hagman felugrott és reszkető kézzel Brigyudra bökött.
– Ezt a nevet ne vedd a szádra! Megtiltom, hogy a szádra vedd!
Mielőtt kitörhetett volna a nyílt vallásháború, Helena béki¬tőén kitárta a karját, majd egyetlen jól irányzott lökéssel visszaküldte a helyére Hagmant.
– Üljön vissza a fenekére és hallgasson! Az ügy tehát meg¬oldódott – hála Mr. Lawrence áldásos közreműködésének. Számunkra ugyan nem akkora áldás, de kénytelenek vagyunk belenyugodni a megváltoztathatatlanba: nevezetesen, hogy Vérzőfejű Fehér Buddha jó darabig még egy föld alatti üreg vendége lesz.
– Ha beledöglök is, megtalálom! – dühöngött Pulteney.
– Ezt még majd megbeszéljük – mondta sokat sejtetőn Helena. – Mivel az összeg felét én adom a vállalkozáshoz...
Victoria felállt és megrázta a fejét. Szőke hajzuhataga bebo¬rította a vállát.
– Akkor hát... nincs más hátra, minthogy érzékeny búcsút vegyünk egymástól. Azt hiszem, valamennyiünk nevében meg kell köszönnöm Brigyud apát úrnak a kellemes fogadtatást, s azt, hogy jól tartott

bennünket, annak ellenére, hogy Van Dyck halomra gyilkolta a vendégeit, sőt még megölte két szerzetes¬társát is. Én ezennel..
Brigyud ekkor lassan feltápászkodott s komor kifejezéssel az arcán ránk nézett.
– Van Dyck nem ölt meg senkit. Egyetlen ember halála sem szárad a lelkén.
Victoria megmerevedett, mint a bibliai sóbálvány és szinte reccsent a nyaka, ahogy Muzzy felé fordította.
– Nem… ölt… meg? Van Dyck... nem...? Senk…it? Ak¬kor... hogyan?
Pulteney előrehajolt.
– Ugye csak tréfál? Ez is valami buddhista szofisztika? Mit szól ehhez, Mr. Lawrence?
Minden szem felém fordult. így hát nem maradt más válasz¬tásom, minthogy felálljak s bánatosan a mennyezet felé küldjék egy utolsó füstkarikát. Aztán kivettem a számból a pipám, ki¬vertem a tenyerembe, s a hamut egy füstölőtartóba szórtam. Brigyud szeme megrebbent ugyan e rendetlenség láttán, de re¬méltem, hogy megbocsát érte.
Palástom öblébe dugtam a pipám és szomorúan bólintottam.
– Brigyud rinpócsének igaza van, Mr. Pulteney. Bár a látszat ellene szól, Van Dyck nem ölt meg senkit. Senkit az égvilágon. Csak a kolostorból lopott lámapalástokba öltöztette a halotta¬kat, hogy az istenek kedvezőbben bánjanak a lelkükkel a Köztes Létben, mivel a szerzetesek ott is bizonyos kedvezményeket élveznek. Még egyszer mondom: Van Dyck nem ölt meg senkit.
Szél Anya odakint mintha egyetértőn felvisított volna.
8
A gyertyák fénye megrebbent, s mintha az istenek is köze¬lebb hajoltak volna, hogy jobban hallják a szavunkat.
Pulteney felemelte az ujját és felém bökött.
– Ezt mondja még egyszer! Az az érzésem, hogy rosszul hallottam valamit. Mintha azt mondta volna, hogy Van Dyck nem ölt meg senkit.
– Így is van. Van Dyck nem ölt meg senkit. Csak – ismétlem – palástot és csizmát lopott, azonkívül feketére festette a halott Donald Robinson fogait, hogy még félelmetesebbé tegye szá¬munkra a holttestét. Azt szerette volna, ha rodzsungnak hisszük a halottakat és elpucolunk a környékről.
Szinte csiklandozták a bőröm a megdöbbenés hullámai. Va¬lamennyien elképedve bámultak rám, egyedül Lady Hayes szorította össze az ajkát. Szeméből mintha furcsa lángok csap¬tak volna felém.
– Azt állítják... – hebegte Victoria halántékára szorítva a kezét, ami nála a közeledő hisztériás roham jele volt. – Azt ál¬lítja, hogy... nem Van Dyck a gyilkos?

– Azt állítom.
– Hogy nem ő... hasította szét az áldozatok koponyáját a gumikalapácsával?
– Ezt viszont nem állítom. Sőt, azt állítom, hogy ő hasította szét. Még nem említettem volna?
Pulteney felemelkedett, tett néhány lépést előre és fenyege¬tően fölém magasodott. Sőt, még az öklét is rázni kezdte az ar¬com előtt, miközben izgatottan ugrált az orra alatt vékony kis patkánybajusza.
– Ön a bolondját járatja velünk, Lawrence! Összehord tücsköt-bogarat, és elvárja, hogy higgyünk magának. De nekem elegem van az egészből: úgy is mondhatnám, torkig vagyok a hülyeségeivel. Ha nem magyarázza meg azonnal, részletesen is…
– Éppen azon vagyok.
Természetesen nem az orrom előtt táncoló öklök hatására adtam be a derekam, hanem mert tudtam, hogy elérkeztünk az utolsó felvonás utolsó jelenetéhez.
Kényelmesen nekidöntöttem a hátam egy mögöttem álló trónszékféle lábának és megköszörültem a torkom.
– Ha, megengedik, elmondok önöknek egy hihetetlennek tűnő történetet, amely bármennyire is annak látszik, rövidesen meggyőződhetnek róla, nagyon is hihető. A világban uralkodó morális értékrend ugyanis...
– A fenébe, Lawrence! – förmedt rám McKinley. – Ne Ádá¬mon és Éván kezdje és lehetőleg mellőzze az erkölcsi tanulsá¬gokat. Azokat majd levonja ki-ki otthon, kellemes lábfürdőzés közben.
– Sokért nem adnám, ha magának lenne igaza, és az emberiség gyakorta venne forró lábfürdőt. Sajnos, az a tapasztalatom, hogy úgy általában ódzkodik a lábfürdőtől, a morális tanulsá¬gok levonásától pedig még inkább. – Látván a felém irányuló fenyegető tekinteteket, gyorsan vettem egy mély lélegzetet. – Jól van, jól, elkezdem. Bár biztos vagyok benne, hogy néhá¬nyuknak nem fog tetszeni a történetem.
– Kezdje már, az ördög vigye el!
Elkezdtem.

9

Él az Egyesült Államokban egy igen gazdag ember, bizo¬nyos Henry LeBrock. Ő is bankár és pénzügyletekkel foglalko¬zik, akárcsak korábban Van Dyck. A két jeles férfiú azonban nem ismerte egymást.
– Ennek igazán örülök – mondta szarkasztikusán Pulteney – Már-már aggódtam miatta.
– LeBrock igen rámenős üzletember s bár ebben már nem vagyok annyira biztos, az az érzésem, hogy az ő felesége is ko¬rán meghalt, akárcsak Van Dycké. Házasságukból egyetlen le¬ánygyermek született: Victoria LeBrock.

Victoria ellátottá a száját, s előbb gyanakodva Muzzyra, majd rám pillantott.
– Maga az édesapámról... és rólam beszél, Mr. Lawrence? Muzzy, ez az édesapámról és rólam beszél!
– Henry LeBrockról és önről, kisasszony bólintottam.
– De... miért? Csak nem akarja összehozni az apámat a gyilkosságokkal?
Egyetlen pillanatra behunytam a szemem és folytattam.
– Victoria LeBrock gyermekkorától kezdve sokat beteges¬kedett, szanatóriumról szanatóriumra járt, ahol is betegségek tucatjait diagnosztizálták rajta. Ezek azonban csak felszíni jelenségek voltak, a mélyben súlyosabb ok rejtőzött: Miss Victo¬ria LeBrocknak nem voltak rendben az idegei. Hogy pontosan mi rejtőzik e mögött, nem tudom, de egyelőre nem is fontos.
Victoria könnyekkel a szemében felemelkedett és kétségbe¬esetten hátra rázta arcába hulló haját.
– Még jó, hogy a kolostor homlokzatára nem írja fel, hogy beteg vagyok! Ezt egyébként... soha nem is tagadtam. Igenis, beteg vagyok, de nem tehetek róla. Így születtem, és valószínű¬leg így is fogok meghalni… – Néhány könnycsepp jelent meg a szeme sarkában, majd hüppögve Muzzy vállára borult. – Oh, istenem, Muzzy, miért kell ezt nekem végighallgatnom?
Pulteney ismét csak öklét rázva közeledett felém.
– Figyeljen ide, maga,.. szörnyeteg! Előbb összevissza halandzsázik mindent, aztán meg ezt a szegény, beteg gyereket szúrja ki magának. Ha nem fogja be a száját, betöröm az orrát!
– Próbálja meg – biztattam. – Hátha sikerül.
Ahogy megérezte a hangomban rejtőzködő fenyegető bizta¬tást, megtorpant, és óvatosan kartávolságon kívül maradt.
– Akkor magához vágok egy bronz füstölőt! Nem tűrhetem, hogy halálra kínozzon egy szerencsétlen, beteg kislányt. Nem segítene valaki?
A szerzetesek arca merev, mozdulatlan maradt. Brigyud a Maitréja isten lábánál lobogó lángokra függesztette a szemét; Jondon maga elé meredt, mintha imádkozna; Melong és Raksa a falhoz dőltek; kifejezéstelen tekintettel, mintha egyetlen szót sem értenének a beszélgetésből.
Előhúztam kaftánom öbléből az olvasómat és elgondolkodva pergetni kezdtem az ujjaim között.
– LeBrock nem ért rá sokat törődni Victoriával, részben mert az olyan emberek mint ő, nyakig úsznak a munkában, részben pedig azt hiszem, nem is szerette igazából a kislányt. Mivel a LeBrock házaspár meglehetősen viharos életet élt, LeBrock ta¬lán nem is volt biztos benne, hogy övé a gyerek.

Victoria halántékára szorította a kezét és himbálódzni kez¬dett. Előre-hátra, előre-hátra. Muzzy megpróbálta egyenesben tartani, de Victoria a betegek időről időre fellángoló erejével szinte magával rántotta.
– Nem engedeeeeem, hogy az apáááámat... Nem engedeeeeem!
Pulteney ekkor végleg elveszítette a fejét. Nem törődve fel¬emelt öklömmel, felém ugrott. Mire felkaptam a fejem, már ott szorongott mögötte Helena és McKinley is. Egyedül Janeene riadt tekintete sugárzott felém némi biztatást.
Egyetlen pillanat hiányzott már csak hogy elérje az öklöm Pulteney orrát. Nem akartam nagyot csapni rá, éppen csak akkorát, hogy észhez térjen tőle. Mielőtt azonban elérhettem vol¬na, Jondon kemény, határozott hangja megállított.
– Menjenek szépen vissza a helyükre, és csak akkor moz¬duljanak el onnan, ha engedélyt kapnak rá.
Pulteney remegve, de mégis gúnyos mosollyal csípőre tette a kezét.
– Ugyan kitől?
– Tőlem.
– Miért, kicsoda maga?
Jondon tekintete kemény volt mint az acél.
– Őfelsége, a bhutáni király biztonsági főnöke. Kíváncsi a papírjaimra?
– Nem. Nem vagyok kíváncsi – morogta Pulteney és hagyta, hogy Helena visszavezesse a helyére. – Azt azonban meg sze¬retném jegyezni, hogy önnek, mint hivatalos személynek, kö¬telessége megakadályozni, hogy ez az ember – rám mutatott – megrágalmazzon egy beteg gyereket és az apját. Nem látja, hogy rosszul van? Nemegyszer tanúja voltam, hogy majd bele¬halt a rohamaiba...
– Önnek is ez a véleménye, asszonyom? – kérdezte Jondon Rosie felé fordulva. – Ha jól tudom, korábban ápolónő volt...
Lady Hayes lebiggyesztette az ajkát.
– Nincs véleményem.
Jondon ekkor felém fordult.
– Folytasd, rinpócse.
Folytattam.
10
– Nem óhajtok hosszasabban elidőzni LeBrocknál. Azt hi¬szem, amint rájött, hogy gyermeke, akit egyébként a már említ¬tett ok miatt sem igen kedvelt, menthetetlen, levette róla a kezét. Igen magas havi járandóságot állapított meg neki, amihez még az édesanyjától örökölt vagyonból képzett járadék is csatlako¬zót!; így LeBrock kisasszony havi apanázsa elérte az ötvenezer dollárt.
Hagman nem állhatta meg, hogy el ne füttyentse magát.
– Ejha! Ez azért már nem semmi!
Victoria Muzzy ölébe hajtotta a fejét és toporzékolni kezdett a lábával.
– Mondd neki Muzzy, hogy elég! Nem akarom, hogy a

ma¬gánügyeimben turkáljon!
McKinley fenyegető pillantásokat vetett felém. Láttam rajta, egyre forr benne a düh. Kissé megrettentem, mert tudtam, ha egyszer begőzöl, őt már közel sem lesz olyan egyszerű lesze¬relnünk mint Pulteneyt.
– Amint elérte nagykorúságát, folyósítani kezdték a pénzt Victoria LeBrock számára. A pénzespostás minden hónap ele¬jén ötvenezer dollárt számolt a márkába.
– Lawrence! – szólt rám fenyegetőn Robert. – Hagyja abba!
– Csak még egy kicsit tartson ki. Eszem ágában sincs senki magánügyeiben turkálni...
– Én nem úgy látom a dolgot.
– LeBrock kisasszony, mivel a középiskoláit már befejezte, továbbtanulni pedig nem óhajtott, a kemény summa birtokában úgy gondolta, utazgatni kezd. Mikor is jutott erre a gondolatra, Vic?
A lány kikapta a fejét Muzzy öléből és dühösen lerázta a ha¬járól barátnője simogató kezét.
– Semmi köze hozzá! Jaj, Muzzy, érzem, hogy azonnal rosszul leszek. Hányingerem van, Muzzy... Különben... Öt évvel ezelőtt... indultam először Hawaiiba... Mindjárt hányni fogok, Muzzy.
McKinley felpattant, de Jondon fenyegető pillantásával ta¬lálkozott a tekintete.
– Üljön vissza!
– Maga csak ne parancsolgasson nekem, hallja-e?!
Jondon nem szólt többé, de nem is vette le róla a szemét. McKinley néhány másodpercig még állta a sarat, majd lassan visszaereszkedett a helyére.
Helena aggódva Victoriára pillantott, hátha beváltja az ígé¬retét, de Vic sem rosszabbul nem lett, sem hányni nem kezdett.
– Henry LeBrock, amikor értesült lánya új passziójáról, alighanem csak megvonta a vállát. Van elég pénze, csináljon vele amit akar. De mivel mégsem lehetett olyan rossz és hitvány ember, azzal a kikötéssel folyósította tovább a pénzt, ha Victoria minden útjára magával visz egy vele körülbelül egykorú lányt, aki mellette lesz és a segítségére siet, ha valami baj tör¬ténne vele. Simán megtehette, mivel Victoria ideggyengesége alapos okot adhatott volna a gondnokság alá helyezésre. Így van, Muzzy?
A barna lány abbahagyta Victoria hajának a simogatását és a szemembe nézett.
– Így, Mr. Lawrence.
– LeBrock tehát önt alkalmazta, Miss Mazurkiewicz, Victo¬ria kísérőjeként. Így van?
– Így.
– Önök bejárták a fél világot: ön vigyázott Victoriára, leste a kívánságait és igyekezett megóvni minden bajtól. Igaz?

– Amennyire csak tudtam. Ez a mostani malőr sem rajtam múlt. Minden erőmmel megpróbáltam lebeszélni Vicet, hogy feljöjjünk ide, de Vic ezúttal nem hallgatott rám. Bármennyire is fájdalmas bevallanom, az az igazság, hogy Vic reménytelenül beleesett abba a lelkészbe, Donald Robinsonba.
Hagman tiszteletes a fejéhez kapott és ütni kezdte az öklével, mintha az is hibás lenne abban, hogy Victoria és Muzzy Taglungba érkeztek.
– A nők, mindig csak a nők! A nők és a Sátán karonfogva andalognak azon a széles úton, amely egyenesen a kárhozatba vezet!
– Miss LeBrock minden hónap elején felvehette az ötven le¬pedőt bárhol is járt, csak előre meg kellett adnia a Los Angeles-i bankközpontnak az új címét. Ebből aztán már tellett az utazga¬tásra, igaz, Miss Mazurkiewicz?
Muzzy értetlenül nézett rám.
– Persze hogy tellett. Ötvenezer dollárból sokra telik.
– Mind elköltötték? Értem alatta, hogy minden hónapban el¬ment az ötvenezer dollár?
Muzzy elhárító mozdulatot tett.
– Ezt talán Victől kellene megkérdeznie, ha van valamilyen jogcíme rá, hogy megkérdezze. Én csak havi fizetést kaptam azzal pedig el tudok számolni, ha nagyon kívánja. Bár el nem tudom képzelni, milyen joga lehetne ahhoz, hogy a pénzügyeink körül szimatoljon.
– Semmi – mondtam az igazságnak megfelelően. – Csak ép¬pen megemlítettem. A dolgok ugyanis összefüggenek egymás¬sal.
– Ezt nem értem.
– Azonnal meg fogja érteni. Előbb azonban válaszoljon egy kérdésemre. Amikor megérkeztek Timpuba és megis¬merkedtek Donald Robinsonnal. csak ketten voltak? Victo¬ria és ön?
Muzzy meghökkenve bámult rám. Victoria viszont fele¬melte a fejét és öklendezni kezdett.
– Ne felelj neki... öööö… Muzzy! Hát nem látod, ööööö… hogy mennyire kínoz?
Muzzy gyengéden félretolta és komolyan a szemembe nézett.
– Ezt hogy érti?
– Úgy értem, nem volt más a társaságukban, csak… Donald Robinson?
– Ki más lett volna?
– Például két másik lány.
Muzzy felrántotta a vállát.
– Nem emlékszem. Bár... tudja, hogy van ez az éttermek¬ben. Meghallják az amerikai szót, átkiabálnak egymásnak, megisznak együtt egy-egy kávét, majd elválnak az útjaik. Ve¬lünk is megtörténhetett, hogy valahol találkoztunk két lánnyal. De mi ebben a rossz?
– Úgy általában semmi, csakhogy egy pincér látta önöket két másik

lány és Donald Robinson társaságában meghitt be¬szélgetésbe merülve. Egyáltalán nem olyan színezete volt a dolognak, mintha csak úgy átkiabáltak volna egyik asztaltól a másikhoz. Sőt, térképek voltak előttük kitérítve s a pincérnek az volt a benyomása, hogy a Himalájába készülnek. Igaz, tiszteletes?
Mielőtt azonban Langella megszólalhatott volna, Victoria felpattan, s fúriaként rám támadt.
– Nem igaz! Vegye tudomásul, hogy nem igaz! Miért üti bele az orrát olyasmibe, amihez semmi köze!?
Muzzy elkeseredetten próbálta meg lerángatni maga mellé. Végül is sikerült az ajkára tapasztania a tenyerét.
– Fogd már be a szád! Nem érted, hogy hallgass?!
Megpergettem ujjaim között az olvasómat, aztán szomorúan folytattam.
– Az a gyanúm, hölgyeim és uraim, hogy a két meggyilkolt lány azonos azzal a két lánnyal, akiket Miss LeBrock és Miss Mazurkiewicz társaságában láttak Timpuban, és akikkel... fel¬tehetően feljöttek ide, Taglung kolostorához.

11

Szél Anya vadul jajgatott, mintha nem tetszett volna neki ami idebent történik. Az istenek szánakozó pillantásokkal méreget¬tek bennünket, mintha biztosak lettek volna benne, hogy ennyi disznósággal a hátunk mögött csakis Sindzse poklában végez¬hetjük.
Victoria megpróbált felém kiáltani valamit, de Muzzy ismét befogta a száját és erőteljesen lenyomta a földre.
– Nyughass már! Mr. Lawrence, kénytelen vagyok bevallani valamit. Ha már így alakultak a dolgok, nincs értelme a további tagadásnak. Valóban ismertük azokat a lányokat és együtt jöt¬tünk fel velük ide, a fennsíkhoz. Margaretha Dumont-nak és Lidia Raschnak hívták őket.
– Mit kerestek Taglungban?
– Amit mi. Donaldnak akartak segíteni téríteni.
– Hm. És hogy haltak meg?
– A szerzetes, akarom mondani, Van Dyck ölte meg őket. Ahogy a többieket is megölte.
– Miért nem szóltak róla senkinek? Még akkor sem szóltak, amikor már előkerült a holttestük! Sőt, letagadták, hogy ismerik őket!
Muzzy elpityeredett és átkarolta Victoriát.
– De hát mi annyira, de annyira féltünk, Mr. Lawrence! Annyira megzavarodtunk, hogy nem is gondoltunk másra, csak menekülésre. El minél előbb ebből az elátkozott országból! Úgy döntöttünk, inkább hallgatunk róluk; nekik már úgyis mindegy, mi pedig amilyen gyorsan csak lehet, megpattanunk. Főleg Donald halála után vált bizonyossá, hogy el kell mene¬külnünk innét.
– Keresték a barátnőiket?

– Hát persze hogy kerestük! Csakhogy nem találtuk sehol. Eltűntek a viharban… aztán már csak holtan bukkantunk rájuk. Úgy megrémültünk, hogy otthagytuk a holttesteket, ahol vol¬tak. Aztán már csak menekülni akartunk. Képzelhetik mit érez¬tünk, amikor később előkerültek…
– Uramisten, Muzzy, miért kell erről ennyit beszélni? – sikította Victoria kétségbeesetten toporzékolva. – Miért kell erről ennyit beszélni?! Rövidesen elmegyünk és elfelejtünk mindent. Ugye, drága Muzzy, elmegyünk és elfelejtjük az egészet?
Összehúztam a szemöldököm, mint aki nagyon töri valamin a fejét, aztán folytattam.
– A probléma ezennel megoldódott… azaz, megoldódott volna.
– Volna? – jajdult fel Muzzy. – Miért csak volna?
– Mert eszembe jutott valami – mondtam. – Amit egyáltalán nem tudok megmagyarázni magamnak.
– Mi mindent őszintén elmondtunk,önnek. Itt vannak az… irataink…
– A szerzetessel, azaz Van Dyckkal kapcsolatban.
– Mi… az?
– A függönyhúzó zsinór az áldozatok nyakán.
– Ezt nem értem…
– Megmagyarázom. Van Dyck szerzetesnek képzelte ma¬gát… esetleg éppen halálkiáltónak. Azt képzelte magáról, hogy kötelessége megmenteni a halottak testükbe szorult lelkét. Igaz?
– Jaj, istenem, Muzzy, miért kell nekem végighallgatnom ezt a sok-sok iszonyatot?! Jaj, édes, drága Muzzy, én úgy érzem, hogy egy fekete… szőrös kéz rácsavarja a tetőt a befőttesüvegre! Jaj, Muzzy, én meghalok!
McKinley felugrott a párnáiról és hadonászva felém indult.
– Hagyja abba, maga hóhér! Mit akar még ettől a két gyerek¬től? Hiszen őszintén elmondtak mindent. Megrémültek, na és? Valamennyien megrémültünk… Hagyja abba a kínzásukat, mert velem gyűlik meg a baja!
Janeene, Pulteney és Helena tekintetében is valami hasonlót láttam, mint Robertében. Csak a szerzetesek néztek kifejezés¬telen arccal a lobogó lángokba.
– Hiszen már abba is hagytam. Csak magamban morfondí¬rozok.
– Ha szabad kérnem, azt se hangosan tegye.
– Csak még egy utolsó kérdést. Akár maga is válaszolhat rá, Robert.
– Mire?
– Arra, hogy vajon miért fojtotta meg az áldozatait Van Dyck? Mert önök szerint ugye, ő a gyilkos.
– Persze hogy ő! Hogy miért fojtotta meg? Mit tudom én! Ezt tőle kellene megkérdeznie… Különben is, Janeene-re való te¬kintettel…
Janeene felém nyújtotta a kezét.

Biztos benne, hogy az apám... hogy nem ö...?
– Figyeljenek ide – mondtam. – Ha Van Dyck vallási őrüle¬tében meg akart volna ölni. valakit, biztos, hogy a kalapácsával tette volna. Mr. Zimbalistot és Mr. McKinleyt is azzal vágta homlokon. Valaki, aki halottkiáltó lámának hiszi magát, nem öl függönyzsinórral. Arról nem is beszélve, hogy jutott volna hozzá a Himalája bércei között?
Janeene felugrott és odafutott hozzám.
– Nem ő volt, Leslie, nem ő volt?
Kénytelen voltam türelemre inteni.
– Amíg e kérdésre nem kapunk választ, aligha tudjuk lezárni a gyilkosságok ügyét.
– Ki mondta magának, hogy zárja le? – háborgott Robert. – Majd Jondon barátunk lezárja.
Jondon azonban egyelőre csak a száját zárta le, de azt alapo¬san. Sóhajtottam, és ismét fogam közé szorítottam a pipámat.
– Amíg a gyilkosságok körülményeinek tanulmányozásával voltam elfoglalva, találkoztam valakivel idefent, aki felettébb érdekes dolgokat mesélt nekem... Csak pár mondatra adjanak még időt. Nos, ez a valaki elregélte, hogy Henry LeBrock mint¬egy másfél évvel ezelőtt megpróbált kapcsolatot teremteni a lá¬nyával. Nem tudom miért, lehet, hogy egyszerűen csak feléb¬redt benne az apai érzés. Mindenesetre utasította az ügyvédi irodát, amely a lányának szóló kiutalásokat kezeli, hogy érte¬sítse Victoriát, szeretne találkozni vele. Az iroda igyekezete azonban hiábavalónak bizonyult. Miss LeBrock továbbra is felvette ugyan a havi részleteket, válaszra azonban nem méltatta az apját. Megkapta az iroda megkeresését, Miss LeBrock?
Victoria riadtan nézett rám, majd Muzzyra kapta a szemét.
– Nem, dehogy... azaz... igen. Igen... nem, mert…
– Igen vagy nem?
– Hát… i...gen.
– Miért nem válaszolt az édesapjának?
– Mert... mert...
Muzzy átkarolta a vállát és szemrehányón nézett rám.
– Miért válaszolt volna? Vic nem szerette az apját és kész. Nem akart találkozni vele. Victoriának utazásra van szüksége, pihenésre, világlátásra, nem egy öregemberrel való fecsegésre. Ha találkozna vele, felkavarodna benne minden, és csak ártana az egészségének.
– Úgy van... ahogy Muzzy mondja – bólogatott szorgalma¬san Victoria. – Csak ártana nekem.
Kénytelen voltam megcsóválni a fejem.
– Ezt nem értem.
– Mit nem ért? – kérdezte ingerülten Muzzy.
– Önt, Miss Mazurkiewicz. Hiszen önnek Henry LeBrock érdekeit kellene képviselnie. Önt azért fogadta, Victoria mellé, hogy legyen

valaki a közelében, aki vigyáz rá. Ön, Mr. LeBrock alkalmazottja...
– Na és? Megszerettem Victoriát és most már az ő alkalma¬zottja vagyok.
– Csak éppen ezt elfelejtette közölni a megbízójával.
– Miért kellett volna közölnöm vele? Elvégre teljesítem a feladatom: vigyázok Victoriára.
– Muzzy csakugyan vigyáz rám – erősítette meg Victoria.
– El kell továbbá mondanom, hogy ezután az ügyvédi iroda nyomozásba kezdett és megállapította: az elmúlt év januárjától kezdve Miss Victoria LeBrockot nem látta senki.
– Hogyhogy... nem látott?
– Nem fordult meg társaságban, nem találkozott ismerősök¬kel: mintha szándékosan elbújt volna a világ szeme elöl.
– Én nem.., bújtam el. Igaz, Muzzy, mi nem bújtunk el, csak...
– Csak?
– Utazgattunk.
– Az ügyvédi iroda éppen ezért megbízott egy magándetek¬tívet, próbáljon meg kapcsolatba kerülni Miss LeBrockkal. A problémát sajnos, nehezítette, hogy nem állt róla rendelke¬zésre fénykép, mert a kissé... hogy úgymondjam ideggyenge lány nem bírta elviselni a fényképezést.
– Ez így is van – erősítette meg határozottan Muzzy. – Vic utálja ha fényképezik. Úgy érzi, a fényképezéssel kiszakad a testéből lelkének egy darabja.
– Mintha kitépnék belőlem a lelket – helyeselt Victoria.
– Furcsa – csóváltam meg a fejem. – Ön már a második, aki a lélek és a test elválaszthatósága mellett érvel, bár legalább nem gumikalapáccsal... Az iroda megbízottjának mindenesetre nem volt könnyű dolga, hiszen fénykép híján még egy kisvá¬rosban sem könnyű megtalálni valakit. Végig kellett utaznia a fél világon, amíg végre használható nyomra bukkant. Mert azt ugyebár mondanom sem kell, hogy a pénzkiutalások a világ különböző bankjaiba történtek, és soha nem Miss LeBrock vet¬te fel az összeget, hanem valaki más az ő megbízólevelével.
– Nem akartam, hogy... felismerjenek – hebegte egyre ide¬gesebben. Victoria. – Mit akar ez tőlem, Muzzy? Elvégre jogom volt odaküldeni magam helyett valakit. Az aláírásommal iga¬zoltam...
– Timpuban aztán végre rábukkant az emberünk Miss LeBrockra és kísérőjére. Mivel Miss Mazurkiewiczről volt fény¬képe... Vöröshajú lány, bubifrizurával...
– Mit beszél? – hökkent meg Victoria. – Vörös... hajú... bubifri...zurával. Ezt nem... értem... te érted... Muzzy?
Muzzy lassan, körülményesen felemelkedett. Aztán mielőtt még megmozdulhattunk volna, apró, alighanem mexikói gyártmányú

géppisztolyt rántott ki a kabátja alól és ránk fogta.
– Hagyd abba, Lida. Nincs semmi értelme. Előbb-utóbb úgyis be kell következnie. Tudtuk, hogy be fog következni.
– Szentséges ég, most mit tegyünk, Margo?
– Természetesen megöljük őket!
A gyertyák fénye fellobogott az istenszobrok előtt.
12
Pulteney és McKinley döbbenten meredt a géppisztolyos lányra; Helena arca elé kapta a kezét és felsikoltott; a két tiszteletes felemelkedett és csak a fenyegetően feléjük mozduló fegyvercsőre roskadt vissza a helyére. Egyedül a szerzetesek ültek nyugodtan, rezzenéstelen tekintetüket a lángokra sze¬gezve.
Muzzy gúnyosan végignézett rajtunk, majd Pulteneyhez fordult.
– Maga a detektív? Gratulálok. Jobban nem is álcázhatta volna magát. Önnek is gratulálok, Helena.
Pulteney elképedve meredt a lányra.
– Én... én...
Szerencsére felém fordította az arcát. Olyan tekintettel néz¬tem rá, hogy azon nyomban belefagyott a szó.
– Igen... én...
– Akkor akár nyílt kártyákkal is játszhatunk – mondta Victoria, akinek a hangjából egyetlen pillanat alatt kiröppent a hisztéria. – Vigyázz rájuk, Margo, nehogy valami ostobaságot csináljanak.
– Vigyázok, nyugodt lehetsz.
Victoria odalépkedett hozzám és megsimogatta az arcom.
– Miért kell magának mindig mindenbe beleütnie az orrát? Hát nem szépen megoldódott már a taglungi gyilkosságok rej¬télye? Van Dyck megtette nekünk azt a szívességet, hogy mint¬egy zárójelenetként elhalálozott. Ha maga nem koslat megállás nélkül a nyomunkban, most mindenki boldog lenne. Miss Van Dyck eltemettethetné az apját, mi továbbra is hozzájuthatnánk LeBrock pénzéhez, s a világ elégedetten forogna továbbra is a tengelyén. Ekkor jön egy kíváncsi kacsa, és beleveri a csőrét a levesünkbe. Folytassam?
– Ha jólesik.
– Csak ne legyen ilyen flegma. – Muzzyhoz fordult és fel¬emelte a kezét. – Az első variáns lép életbe, Margo. Megöljük őket és felgyújtjuk a kolostort. Mire bármi is kiderülne, bottal üthetik a nyomunkat.
– Ez, ez... elképesztő – nyögte McKinley védőn átkarolva kedvenc tanítványát. – Maguk... maguk... izé... Miss Le¬Brock...
– Ha akarja, abba is hagyhatja a hebegést – mondta Victoria. – Nem hisz a szemének, professzor?
– Inkább a fülemnek nem... hiszek.
– Pedig hihet.

– De hát...
– Ülj csak oda te is, drága Rosie, a többiek közé.
Lady Hayes szó nélkül feltápászkodott és mellém telepedett.
– Így ni. Most pedig néhány szót arról, amire Mr. Lawrence annyira kíváncsi. Igaz, Mr. Lawrence?
– Mit tagadjam, valóban kíváncsi természetű vagyok.
– Mivel Szél Anya áldásos tevékenysége miatt legkorábban csak reggel indulhatunk, így aztán nem kell annyira sietnünk. Ha kíváncsi rá...
– Lida, kérlek...
– Ne izgulj. Margo, legalább gyorsabban múlik az idő. Nekik már úgyis mindegy. Ha akarod, tíz perc múlva halottak.
– Persze hogy akarom. Csak csináld gyorsan!
Mindenki halálsápadtan a géppisztolyos lányra meredt. Biz¬tos voltam benne, hogy McKin-ley, Pulteney és a két tiszteletes még fel sem fogták, mi is történt valójában. Úgy dörzsölgették a szemüket, mintha rossz álmot próbálnának kidörgölni belőle.
– Egyel mondjon meg nekem, Lawrence – fordult hozzám Victoria. – Amikor Mr. Pulte-ney rájön, hogy nem Victoria LeBrock vagyok, miért nem csíptek azonnal fülön?
– Az az igazság, hogy szegény detektívünk nem tudta mitévő legyen. Nem volt ezer százalékig biztos a dolgában, azonkívül szigorúan meghagytak neki, nem szabad keményen fellépnie a lánnyal szemben, sőt sehogy, hiszen LeBrock éppenhogy vissza akarta kapni Victoriát. Tisztában volt vele, hogy a legkisebb erőszak végképp elriaszthatja az amúgy is beteg gyereket. Így aztán a zsaru csak figyelt, de nem avatkozott közbe.
– Nagyon helyes – mosolygott Vic Pulteneyre. – Nem foly¬tatná inkább ön?
Pulteney nyöszörgött és kétségbeesetten pislantgatott rám.
– Majd inkább én – mondtam, sietve. – Egy éjszakán aztán a zsaru felkeresett engem. Kipakolt mindent, ami a bőröndjében volt.
– Bőröndjében?
– Ez csak amolyan szólásmondás. Elmondta, ami a begyét nyomta.
– És... mi nyomta? Hé, Mr. Pulteney, mi nyomta?
– Fáj a torkom – tátogott kimeredt szemmel Pulteney. – Majd inkább Mr. Lawrence.
– Elmondta, hogy szörnyű gyanúja támadt.
– Nofene!
– Az, hogy LeBrock kisasszony és kísérője Miss Mazurkiewicz talán már nem is él. Mások bújtak a bőrükbe és veszik fel a havi ötvenezer dollárt. Gyanúja azonban egyelőre csak gyanú maradt, hiszen Miss LeBrockról nem volt képe. A hajszín és frizuraforma is csak gyanakvásra adhatott okot, semmi többre, hiszen manapság nem nehéz hajszínt váltani.

– Bravó, Mr. Pulteney, jó munkát végzett.
– Kösz – mondta Pulteney savanyúan.
Victoria-Lidia elmosolyodott és a szemembe nézett.
– Mintha furcsa kényszert éreznék, Mr. Lawrence, hogy el¬meséljek magának mindent, pedig esküszöm nem vagyok bo¬lond, bár éppen eleget játszottam a hülyét az utóbbi időben. Azt azért remélem, elismeri, jól játszottam?
– Megjárja.
– Megjárja? Én zseniálisnak tekintem az alakításomat. Órájára pillantott és megvonta a vállát. – Mivel még van egy kis időnk, elmondom, amire kíváncsi. Tudja, éjszaka nem jó gyújtogatni. Egy égő kolostornak messzire látszik a lángja, a falu meg túl közel van. Nappali fényben talán észre sem veszik. óhajtja egyáltalán, hogy elmeséljem a történetünket?
Bár Muzzy, azaz Margo szemrehányó pillantásokat vetett rá, Victoria-Lidia beszélni kezdett.
13
– Körülbelül másfél évvel ezelőtt találkoztunk a LeBrock lánnyal és Muzzyval. Akkoriban éppen le voltunk gatyásodva: Margo egy kábítószer-elvonókúra után volt, én pedig egy nagy szerelmen estem át. Pénzünk nemigen volt, ahhoz pedig, hogy kurválkodjunk, túl érzékeny a gyomrunk. Arról nem is beszél¬ve, hogy Tajvanon nemigen díjazzák az ilyesmit. S akkor, mintha csak Isten küldte volna hozzánk az angyalait, felbukkant az orrunk előtt a két, dúsgazdag amerikai lány. Úgy fel voltak töltve dohánnyal, mint a karácsonyi pulyka gesztenyével. Nem volt nehéz hozzájuk csapódni és csipegetni a morzsákból, me¬lyeket a jólét asztaláról hullajtottak alá.
Becsületükre legyen mondva, Vic és Muzzy nem voltak skó¬tok. Társaságra volt szükségük, mi pedig hajlandók voltunk társaságul szolgálni nekik. Teljes évig élveztük a vendégszere¬tetüket, és talán még ma is élveznénk, ha nem dugjuk össze a fejünket Margoval és nem döntünk úgy, hogy szerepet cseré¬lünk. Egy év alatt volt alkalmunk kifigyelni, hogyan is megy a pénzfelvétel. Csak az időre és a megfelelő helyre vártunk, hogy megkezdhessük a nagy hadműveletet.
Közbevetőleg el kell mondanom, bár nem szeretnék vissza¬élni az érdeklődésével, hogy valaha közeli barátságba kerültem a függönyzsinórokkal. Volt egyszer egy barátom, kedves kínai fiú, aki megtanított rá, hogyan lehet valakit szakszerűen és gyorsan megfojtani egy darabka madzaggal. Nem is hinné mi¬lyen egyszerű és csak icipici fizikai megerőltetés igényel.
Ahogy beszélt, lágy mosoly ömlött el az arcán, mintha csak a régi, szép időkre emlékezne.
– Amikor először fojtottam meg valakit, nem is akartam el¬hinni,

hogy ennyi az egész. Még mindig szorítottam a zsinór végét, amikor Li rám szólt, hogy elég legyen, hiszen a fickó már félúton van Szent Péter felé... Ha óhajtja, Mr. Lawrence, akar személyesen is meggyőződhet róla. Higgye el, sokkal bizton¬ságosabb, mint ezek az irányíthatatlan géppisztolygolyók, Gondolja meg, még nem késő.
– Meggondolom – biztosítottam enyhén elsápadva.
– Csak azért siessen, mert már nincs sok ideje; nem szándé¬kozom ugyanis eposzokat meséim. Szóval, ott hagytam abba, hogy Margoval úgy gondoltuk, eztán mi leszünk a LeBrock-Mazurkiewicz pár, egészen az idők végezetéig, vagy legalábbis addig, amíg veszély nélkül felszedhetjük a dohányt. Egy szép őszi délutánon, amikor vidáman úszkáltak a pekingi tavacská¬kon a mandarinkacsák – mert akkor éppen Pekingben hancúroztunk – Margonak az az ötlete támadt, hogy a Himalájában kellene elintéznünk a dolgot. Arrafelé úgy el lehet tüntetni va¬lakit, hogy soha nem bukkannak a nyomára. Akár hóba is lehet csomagolni egy holttestet s hóembert játszani vele. Csuda mu¬ris, nem?
Mit mondjak, nem volt nehéz rábeszélni őket, hogy utazzunk Timpuba, az utóbbi időkben ugyanis minden tervünket elfogadták. Repülőre ültünk és elrepültünk. Ott aztán, sajnos, be¬ütött a krach.
– Találkoztak Donald Robinsonnal.
– Ami senkinek sem hiányzott, higgye el. Képzeljék csak el, az a hülye, idegbajos LeBrock lány belezúgott abba a balfácán papba. Néhány napig csak súgdolóztak, aztán LeBrock kisasszony bejelentette, mi csak csináljunk amit akarunk, ő felutazik Taglunghoz téríteni. Azt hittem, bedilizek, pedig nem vagyok az a kimondottan hiszteroid típus. Ha nem vigyázunk, elrepül az aranytojást tojó tyúkocska, mielőtt még a fazekunkban véget¬hetné.
Megrázta a fejét, mintha megpróbálná elhessegetni magától a rossz emlékeket. Gyorsan kihasználtam az alkalmat és fogaim közé szorítottam a pipám.
– Remélem megengedi.
– Felőlem. Csak ne csináljon semmi ostobaságot. Az első gyanús mozdulatra lövök.
– Nyugton maradok, ígérem.
– Nagyon helyes. Szóval, elég nehezen sikerült csak rábe¬szélnünk Victoriát, hogy velük jöhessünk. Soha nem szokta, de most alaposan megmakacsolta magát… Végül azért csak nyélbeütöttük a közös utazást. Ráadásul Donald Robinson úgy lé¬pett meg a társaitól, így aztán teljes volt a zűrzavar.
– A nők, a nők! A sátán ágyasai! – dühöngött Hagman. – Jéggel verik Isten vetését!
– Béreltünk egy helikoptert, beszálltunk és irány Taglung! Robinson mindenáron meg akarta előzni a másik kettőt: azt hit¬te, mire azok

ideérnek, ő már meg is téríti az egész kolostort. Képzelhetik, a röhögés fojtogatott, amikor az a szerencsétlen hülye égő szemekkel arról beszélt, hogy ő majd megmutatja a lustáknak, hogyan kell téríteni. Fogták egymás kezét a LeBrock lánnyal és Isten mindenható erejéről beszéltek. Azt hittem, el¬sírom magam a meghatottságtól. Te is így voltál vele, Margo, mi?
– Én majdnem elhánytam magam – mondta a barna.
– A helikopter kirakott bennünket egy istenverte platóra, s a pilóta megmutatta az irányt. Azt mondta, találunk néhány ös¬vényt, amelyek Taglunghoz vezetnek. Mi pedig arra gondol¬tunk, hogy Donald Robinson a büdös életben nem fogja meg¬látni Taglungot.
– Ezek szerint úgy döntöttek, a platón intézik el?
– Valahol csak meg kellett ölnünk, mert azt világosan láttuk, különben vége az eddigi aranyéletnek. A helikopteren már nyíltan házasságról beszéltek. Azt mondták, ahogy visszatérnek Timpuba, összeházasodnak. Képzelhetik, mit éreztünk. Ha az a liba hozzámegy Donald Robinsonhoz, ismét a hónunk alá csaphatjuk a koldusbotot. Úgy gondoltuk, ha megöljük a fickót, némi idegösszeomlás és hisztéria után ismét visszaáll a világ rendje. Járjuk az égi országutakat LeBrock papa pénzén és közben annyit rakunk zsebre belőle, amennyit nem szégyel¬lünk.
– Ezzel aztán neki is láttak a munkának.
– Leszálltunk a fennsíkon, a pilóta pedig visszarepült Tim¬puba. Összenéztünk Margoval és úgy döntöttünk, akár hozzá is kezdhetünk a hadművelethez. Nem kellett sokat vacakolnunk, mert olyan gyanútlanok voltak, mint a húsvéti bárány. A rossz látási viszonyok között akár meg is fojthattuk volna Robinsont és belelökhettük volna egy szakadékba, csakhogy legnagyobb meglepetésünkre váratlanul egy ismeretlen fickót pillantottunk meg a platón. Képzelhetik, majd leesett az állunk a hóra: a szél süvített, én már kezembe vettem a függönyzsinórt, amikor egy¬szerre csak felbukkant egy szerzetes az orrunk előtt, és valami lehetetlen angol nyelven azt makogta, hogy van a közelben egy barlang, ahol meghúzhatnánk magunkat. Kénytelen voltam visszadugni a zsebembe a madzagot és jó képet vágni a dologhoz. A fickó még hebegett-habogott valamit, aztán lelépett. A jó isten sem tudja, hova. Úgy gondoltam, átadta nekünk a kéglijét maga meg átköltözött egy másik egérlyukba. Ahogy betelepedtünk a barlangba, a LeBrock lány és Robinson ismét elkezdték a mókát. Nem tudom, mi történt Victoriával; eddig csak mérsékelt érdeklődést mutatott a férfiak iránt, most viszont megvadult. Láttam rajta, legszívesebben letépné Robinson tiszteletesről a nadrágját. Szinte habzott a szája a vágytól.
Sóhajtott és a gyomrára szorította a kezét, mintha még most is érezné a rémületet, amely a szerelmesek láttán eltöltötte.

– Odasúgtam Margonak, hogy cselekednünk kell. Nagynehezen kibányásztam a LeBrock lányt Robinson öléből és a másikkal együtt kihívtam a barlangból. Victoria morgott ugyan egy kicsit, hogy igazán magukra hagyhatnánk őket néhány percecskére, de azért engedelmesen velünk jöttek. Margo azzal etette meg őket, hogy valami kifejezetten női dolgot akar velük megbeszélni, így aztán Robinson a fenekén maradt. Ha látták volna, milyen önfeledt csókokat váltottak... Mintha ötven évre búcsúztak volna egymástól.
Az elkövetkezőket, azt hiszem, nem kell bővebben ecsetel¬nem. Elkaptam a LeBrock lányt és igazi élvezettel fojtottam meg. Mert ott, a barlang mélyén, amint a csókolódzó galambpárt játszották, megváltoztattam a tervem. Mert mi történik ak¬kor, ha csak Robinsont ölöm meg? Igaz, hogy Victoriát ismét a kezembe kaparintom, de vajon meddig? Amíg fel nem bukkan a következő Donald Robinson? Biztos voltam benne, hogy Ro¬binson tiszteletes felébresztette Victoriában az alvó nőt, aki aligha fog eztán már engedelmesen csicsikálni a lelke mélyén. Nemcsak Robinsont kell tehát megölnöm, hanem valamennyiü¬ket. Aztán majd én veszem át Victoria LeBrock szerepét. Az aláírását úgyis megtanultam utánozni; nemegyszer előfordult már az elmúlt hónapok során, hogy én vettem fel helyette havi járandóságát. Így hát nem is haboztam megfojtani. Úgy halt meg, hogy még csak meg sem nyikkant. Csak nézett rám azok¬kal a nagy, sárga szemeivel, mint aki nem ért az egészből sem¬mit.
A másik lány kissé keményebb dió volt, de azért ő sem oko¬zott különösebb nehézséget. Margo elgáncsolta, én meg a nyakába raktam a hurkot. Kiáltozott, meg visítozott, de a szél sze¬rencsére nem a barlang felé vitte a hangját.
Amikor elkészültünk a munkával, elhatároztuk, eltüntetjük őket, mert hiszen fogalmunk sem volt róla, mennyire lakatlan a vidék. Nem sokat láttunk a körülöttünk kavargó fehérségtől: mondanom sem kell, amilyen pechünk volt, amíg dolgoztunk, feltámadt a szél és kavarni kezdte a havat – ezért arra gondol¬tunk, ideig-óráig elspájzoljuk őket, aztán majd leküldjük szán¬kázni valamelyik szakadékba.
Éppen haditanácsot tartottunk felettük, amikor ismét elő¬bukkant a semmiből a szerzetes. Képzelhetik, majdnem összecsináltuk magunkat a rémülettől. Fogalmunk sem volt róla, mennyit láthatott a történtekből. Szerencsére volt annyi lélekjelenlétem, hogy megjátszottam, mintha szerencsétlenség érte volna őket. Zokogva rájuk borultam s zuhanás közben magam¬mal rántottam Margót is.
A szerzetes bevette a trükköt, mint Johnny az édes orvossá¬got. Odacsoszogott hozzánk, és valahova a köd- és a hófüggöny mögé mutatott. Könnyes szemmel néztünk rá, aztán egyszerre csak úgy összeszorult a szívem, mintha satuba fogták volna. Hiszen mindegyik

hulla nyakán ott feszült még a függönyzsi¬nór!
Szerzetesünk azonban fütyült a zsinórra: talán azt hitte, nyakláncé vagy amulett lehet. Szerencsére volt zsinórtartalé¬kom, így aztán ő is kapott egyet. Margo fogta a lábát, amíg rángatódzott, én pedig szorítottam... Mire – ahogy ön mondaná, Mr. Lawrence –, Szél Anya kettőt szusszant, már készek is vol¬tunk. A szerteszét heverő kőtömbök mögé húztuk a holttesteket, havat kotortunk rájuk, azzal a szándékkal, hogy amint lehet, visszajövünk és eltüntetjük őket.
Mélyet sóhajtott, megtörölgette a homlokát, amelyen talán az újra átélés izgalmától apró verejtékcseppek ütöttek ki.
– Ezután maga Donald Robinson következett volna. Azt hit¬tük; olyan simán haladunk előre terveink útján, mint a Los Angeles-i autópályán, amikor hirtelen beütött a krach.
– Csak nem az én képemben?
– De bizony az önében. Donald addigra már kimászott a ha¬sadékból; annyira be volt sózva, hogy nem bírta ki, amíg sze¬relme visszatér hozzá. Még szerencse, hogy nem volt tanúja az eseményeknek. Odakint kóválygott a sziklák között, amikor megtaláltuk. És tudják, mi a legmurisabb az egészben? Hogy ő is, és ön is, Mr. Lawrence, legalább féltucatszor átléptek azon a hókupacon, amely a három holttestet rejtette...
De hogy folytassam az eseményeket, ahogy maga belénk fu¬tott, úgy éreztem, elpártolt tőlünk az ördög, mert azt mondanom sem kell, hogy eddigi életem során jóval ritkábban fohászkod¬tam Istenhez, mint Luciferhez. Nos, ön felbukkant a láthatáron, közvetlenül azelőtt, mielőtt Donald nyakába rakhattam volna a függönyzsinórt.
Nem tudom, látta-e, hogy félrehúztam Donaldot és a fülébe suttogtam: egyetlen szóval se említse Victoriát és Muzzyt, mert a fene se tudhatja, kicsoda maga. Azt hazudtam neki, hogy a lányok elbújtak a kövek között, s utánunk jönnek a kolostorhoz. Donald megijedt és engedelmeskedett. Annyira féltette a LeBrock lányt, hogy meg sem próbált logikát keresni gyors hada¬rásomban. Emlékszik még rá, hogy toporgott a barlangban, mintha WC-t keresne? Pedig csak az „elbújt" Victoriát akarta megkeresni… Van Dyck közben elkezdte ostoba kis játékát a holttestekkel. Mi pedig valamennyien majd frászt kaptunk tőle. Természetesen tisztában voltam vele, hogy Robinsont is olyan gyorsan meg kell ölnöm, amilyen gyorsan csak lehet. Méghozzá azelőtt, mielőtt a kolostorba érkeznénk. Ha fellár¬mázza a környéket a két lány után, végünk. Szerencsére sikerült elkapnom. Mondja, Mr. Lawrence, miért csak olyan későn jött rá, hogy az áldozatokat úgy fojtották meg?
Szégyenkezve vontam meg a vállam.
– Mert fejsebekre koncentráltam. Mindenesetre négy gyil¬kosság egy nap, szép teljesítmény.

– És tudja; milyen fárasztó? Kicsit már untam is a vége felé. Robinson ráadásul be is csinált a nadrágjába. Büdös volt mint a dög. Mondtam is kis barátnőmnek, hogy a legközelebbit ő csi¬nálja. Hol van már a gyilkosságok hajdani esztétikuma? Sajnos kénytelen voltam átállni a tömegtermelésre.
Sóhajtott, aztán folytatta.
– Ami ezután következett, maga volt a rémálom. Természe¬tesen fogalmam sem volt róla, hogy, még egy szerzetes császkál a környéken: Van Dyck. Őt csak egy dolog izgatta igazán. Hogy a halottak lelke ki tudjon szabadulni a testükből. Ezért aztán mindegyik hullát fejbe ütötte a kalapácsával. Csoda profi mó¬don tudta széthasítani a fejüket. Ezt tette a lányokkal, Donalddal és az első szerzetessel is, majd... nem tudok más szót mondani, játszadozni kezdett a holttestekkel. Ide-oda szállítgatta őket, látszólag céltalanul és értelmetlenül. Önnek talán van rá valami magyarázata, miért csinálta?
– Nehéz belelátni egy beteg ember agyába – vontam fel a vállam. – Mindenesetre Van Dyck jól ismerhette a kolostorból kiűzött Padmát, sőt, azt hiszem, hónapokig együtt kóborolt vele a fennsíkokon. Eközben megtanulhatta tőle a halálkiáltás vala¬mi szánalmas utánzatát is, arról nem is beszélve, hogy bizonyá¬ra gyakran úgy hitte: ő és a varázsló szerzetes egy személy Ezen is nevezte magát Padmának.
Egyébként meg vagyok győződve róla: tanúja volt a gyil¬kosságoknak. A holttesteket is valószínűleg azért cserélgette összevissza, hogy valamiképpen felhívja önökre a figyelmet. Talán arra gondolt, hogy megrémülnek s bevallanak mindent Brigyudnak, amit ő maga nem mert megtenni. Különben ő is kedvelte az allegóriákat, nemcsak Pula: például Brigyud csiz¬májának megfőzésével is magukra akarta irányítani a figyel¬met. Ráadásul az én ágyam alatt tárolta őket... Az persze már más kérdés, hogy aligha akadt élő ember, aki értelmezni tudta volna az allegóriáit. Egyébként fogalmuk sem volt róla, hogy LeBrock keresteti a lányát?
– Őszintén szólva meg sem fordult a fejünkben. Úgy éreztük, örökké tart a zavartalan boldogságunk... Erről jut eszembe, sajnálom, zsarukám, hogy önnek is meg kell halnia.
Pulteney kétségbeesett képet vágott.
– No de, én..
– Gondolhatják, mennyire kivoltunk, amikor egy éjszaka bekopogott hozzánk a szerzetes és hívogatni kezdett bennünket. Először annyira megijedtünk, hogy összevissza sikoltoztunk, csak aztán gondoltunk rá, hogy elkapjuk. Sajnos nem tudtuk megölni. A döntő pillanatban mindig megpattant tőlünk. Úgy ismerheti a kolostort, mint a tenyerét: az összes átjárót és mel¬lékfolyosót. Néha valóban úgy tűnt, mintha

átjárna a falakon. Nem gondolhattam másra, minthogy zsarolással próbálkozik: ijesztget, hogy feltornássza vele az árakat, aztán amikor már megpuhultunk, mint a főtt őzgerinc, fizetünk mint a köles. Egész itt-tartózkodásunk nem volt más, mint egy hosszú két¬ségbeesett üldözőverseny: mi üldöztük Van Dyckot, ő meg menekült előlünk és közben akadályozta a munkánkat, ahogy tudta. Üldözés közben mi is lopott palástot öltöttünk, Mr. Zimbalistot például Muzzy, azaz Margo rúgta képen az imaterem¬ben, miután megkapargatta a lábát a hülyéje és majdnem elkapott bennünket. Muzzy még a halálkiáltót is kénytelen volt utá¬nozni, csakhogy szabaduljon tőle! Ugyan már, Mr. Lawrence, világosítson fel róla, Van Dycknak is a bételtől volt fekete a fo¬ga?

– Természetesen – biccentettem. – Délkelet-Ázsiában rá¬szokott a bételrágásra. Egyébként, azt hiszem, Van Dyck éj¬szakai látogatásának egyetlen oka van: Brigyudhoz akarta ve¬zetni önöket, hogy tegyenek vallomást. A naiv létek úgy gon¬dolta, önök kapnak az alkalmon és az apát lábához omlanak. Arra persze még csak nem is gondolt, hogy ezt maga is megte¬hetné.

– Furcsa üldözőverseny zajlott itt, az már igaz – biccentett Victoria. – Mi kergettük a fekete fogút, ő viszont egyre ott járt a nyomunkban, hogyha megölünk valakit, azon nyomban megrepeszthesse a koponyáját.

– Önök pedig, természetesen eleget is tettek ki nem mondott kívánságának.

Victoria elmosolyodott.

– Ó, a gonosz, gonosz Elisabeth. Az az ócska, lestrapált kur¬va! Kinézte magának Lord Hayest és meg is szerezte volna, ha nincs pechje. De az volt.

– Arra céloz, hogy ismerte Victoria LeBrockot?

Victoria-Lidia elismerő képpel pillantott rám.

– Maga nem is olyan ostoba, Lawrence. Elisabeth Barton valaha bejáratos volt LeBrockék-hoz. Jó tíz évvel ezelőtt látta utoljára Victoriát, de azt azért meg tudta állapítani, hogy én nem lehetek Victoria LeBrock. És amilyen hülye volt, ezt meg is mondta nekem. Természetesen azonnal elkaptam és már majd¬nem megfojtottam, amikor felbukkant a kalapácsával Van Dyck. Egyszerűen csak berontott Elisabeth szobájának ajtaján és ránk vetette magát. Azt gondoltam, engem akar megölni, de most utólag visszagondolva azt hiszem, csak nem akart elkésni a koponyarepesztéssel. Még meg sem halt az áldozat, ő már szét akarta verni a fejét!

Félfüllel hallottam, hogy Janeene felzokog McKinley mellett.

– Szerencsére Elisabeth Barton buta volt, mint a föld. Egy¬más hegyén-hátán henteregtünk abban a szobában, már a nya¬kában volt a hurkom, ennek ellenére még mindig a szerzetestől félt jobban, mint

tőlem. Képzelhetik, hogy megrémültem, ami¬kor egyszerre csak hangok szűrődtek be a folyosóról. Szerencsére a szerzetes is meghallotta, mert megpattant a kalapácsával. Villámgyorsan lekaptam Elisabeth nyakáról a hurkot és megma¬gyaráztam neki, ha lebuktat, a szerzetes kicsinálja. Egyetlen esé¬lye, ha én elkapom a szerzetest, aztán megosztozhatunk a pénzen, amit mint Victoria LeBrock vágok ki Henry LeBrockból. Egyet¬len lapra tettem fel mindent, talán egy az ezerhez volt az esélyem, mégis bejött: Elisabeth megrémült és hallgatott, még önnek sem mondta el az igazságot, pedig ha akkor beszél... brrr... erre még gondolni se jó. Azt hitte a szerencsétlen, hogy hallgatásával megmentheti az életét, sőt talán még egy kis pénzhez is jut. Mert azt elképzelheti, hogy megígértem neki mindent, ami csak bele¬fért. A hálátlan dögben azért egyszer feltámadt a bátorság és oda¬fent a fennsíkon le is lőtt volna, ha tud. Ön is látta a revolvert a kezében. Vagy talán nem is akart lelőni, csak megzsarolni? Ki tudja? Végül azért, hála istennek, őt is sikerült elkapnom. Csak látta volna a szemét, amikor másodszoris a nyakán volt a hurok! Még az utolsó pillantásával is átkozta önmagát, amiért olyan hü¬lye volt, hogy nem árult el bennünket önnek. No, de végül is, így járnak a lelki szegények...
– Vandernoot?
– Hát ez bizony nehéz dió! Néha én is felteszem magamnak a kérdést, vajon miért öltem meg. Nos, hogy jobban megértse... nézett már annak a fickónak a szemébe?
– Azt hiszem, igen.
– Maga nem borzongott bele a nézésébe?
– Nem emlékszem.
– Mert én igen. Tudja milyen érzésem támadt tőle? Ahogy rám és Muzzyra nézett... brrr... valahogy az volt a meggyőző¬désem, hogy gyanakszik ránk. Bizonyára nem sejtette kik va¬gyunk, és azt sem tudta, kicsoda LeBrock, de hogy gyanako¬dott, az holtbiztos. Persze az is lehet, csak Van Dycktől félt a fickó. Nyilván arra gondolt, hogy hajdani társa gyilkol bennün¬ket halomra. Van még valami, amit meg szeretne tudni?
– Természetesen – mondtam –, például az orvosságos láma halála és a mérgezett ebéd...
Victoria mosolyogva megcsóválta a fejét.
– Sajnos, merre már nincs időnk, Mr. Lawrence. Tudom, hogy ön a végtelenségig sorakoztatná a kérdéseit, mert hiszen aki időt nyer életet nyer, csakhogy ezúttal nem jön be a köz¬mondás igazsága. Valamennyiüknek meg kell halniuk. Legszí¬vesebben zsinórral dolgoznék, de sajnos sem erőm, sem zsinórom nincs hozzá elég. Arra pedig nem visz rá a lélek, hogy le¬szedjem a halottak nyakáról. Emlékszik, amikor Van Dyck be¬hajította közénk a barlangba Miss

Bartont, hogy elzavarjon bennünket Vérzőfejű Fehér Buddha közeléből, amit ő is való¬dinak hitt? Ugye csinos volt a zsinór a nyakán? Csak nem kép¬zeli, hogy megfosztom őket az ékességüktől. Hát akkor, Isten áldja önöket, hölgyeim és uraim. Majd talán egyszer még összefutunk odaát, addig azonban rám még néhány szép, hosszú utazás vár. Amíg LeBrock-nak tart a pénze...
– Nem lesz zavartalan az utazásuk – mondtam fenyegetően. – LeBrock nyomozót küldött maguk után. Ha a nyomozó eltű¬nik, újabb nyomozó indul útnak...
– Ezt csak bízza ránk. Lidia Rasch nem az a lány, aki ne ötölne ki valami megoldást. Azt azért remélem, elismeri, hogy elsőren¬dűen alakítottam a dilinyós tyúkot? Jaaaaj, Muz-zyyyyyyyy! Rá¬csavarták a fedőt a befőttesüveg tetejééééreeeee!
Felemelte a géppisztolyát és búcsút intett a csövével.
– Hát akkor viszlát. Viszlát detektív!
– Nem vagyok detektív! – ordította Pulteney magához szo¬rítva a síró Helénát. – Én...
– Nem? – nevetett fel Victoria. – Hát akkor ki a fene az?
A bejárat irányából ekkor lövés dörrent. Victoria elsápadt, a Négy Égtáj Őrei felé fordult, összeszorította a száját, s fájdal¬mas arccal elejtette a fegyverét. Ujjai hegyéről vércseppek po¬tyogtak a padlóra. Muzzy-Margo felsikított és menekülni pró¬bált, de McKinley ölelő karjaiban végezte.
– Csak nyugalom, kicsikém – dünnyögte Robert szempil¬lantás alatt embercsomagot csinálva belőle.
– A zsaru én vagyok! – hallottam a bejárat felöl egy dörmögő hangot.
– Méghozzá nem is akármilyen. Arthur Zimbalist had¬nagy, a Los Angeles-i rendőrségtől, úgy is mint kiérdemesült thankakereskedő, szolgálatukra.
Aztán pisztollyal a kezében besétált az imaterembe.

14

Victoria-Lidia lecsúszott a padlóra géppisztolya mellé és mélyen, fájdalmasan felnyögött. Zimbalist papaodasétált hoz¬zá, lehajolt, bilincset húzott elő a zsebéből és a lány csuklójára csattantotta.
– Ezzel meg is volnánk, kincsecském. Mit csinált a másikkal, McKinley?
– Utánvéttel átveheti – mondta elégedetten Robert.
– Éppen a legjobbkor jött – sóhajtottam megkönnyebbülve, miközben én is szaporán törölgettem a verítékcseppeket a homlokomról. – Már azt hittem, későn érkezik. Tudja, milyen érzés egy géppisztoly torkába nézni?
– Na milyen?
Felkaptam a fejem.
Éppen egy géppisztoly torkába néztem, akár csak percekkel ezelőtt.

Ezúttal azonban nem Victoria fogta ránk, hanem Rosie, méghozzá Victoria elejtett fegyverét, melyről valamennyien megfeledkeztünk.
– Tegyék csak fel gyorsan a kezüket!
Zimbalist halálsápadtan a lány felé fordult.
– Maga megbolondult, kincsecském!
– Dobja el a pisztolyát, mert kap egy sorozatot!
Zimbalist csak egyetlen pillanatig habozott, aztán tapasztalt zsaruhoz méltón engedelmeskedett. – Maga nem tudja mit csinál, kincsecském.
– Ha még egyszer kimondja ezt a szót, szétlövöm a lábát.
– Jól van, jól, nem mondom ki többé.
Most én próbálkoztam.
– Mi történt veled, Rosie? Kérlek...
– Nyisd ki a lány bilincsét, Leslie! Azonnal adja neki a kul¬csot!
– Rosie, te nem tudod mit csinálsz!
– Van annyi eszem mint neked. Gyorsan, mert valakibe be¬leeresztek néhányat!
Zimbalist morogva a zsebébe nyúlt és felém dobta a kulcsot. Elkaptam és Victoriához hajoltam. A lány karja erősen vérzett, eltorzította az arcát a fájdalom. Sziszegve nyújtotta felém a ke¬zét s gyűlölet izzott a szemében, amint hozzáértem a csuklójá¬hoz.
– Őszintén szólva számítottam valami hasonlóra – mondta Rosie elégedetten. – Maga is engedje el a lányt Muzzy! Gyere ide azonnal!
Muzzy lihegve feltápászkodott és ellökte magától McKinleyt.
– Törődj Victoriával!
Muzzy felvonta a vállát.
– Miért kellene törődnöm vele? Nekem csak Victoriával kellett törődnöm. Ő pedig nem Victoria!
Meg kell mondanom, meglepett a két lány gyors metamorfó¬zisa. A tétova, beteg, hisztériázó Victoriából határozott, ke¬mény, kíméletlen amazon lett, a gondos, anyáskodó, tyúkanyó-lelkű Muzzyból pedig nemtörődöm, közönyös utcalány.
– Ez meg mi a fene? – kiáltott fel megrökönyödve Pulteney.
– Maga is benne van a buliban, Lady Hayes... akarom monda¬ni... izé...
– Csak leszek – mondta Rosie. – Bár erről előbb azért még meg kell bizonyosodnom. Benne leszek a buliban, lányok?
Margo-Muzzy és Victoria-Lidia összenéztek, aztán egy¬szerre bólintottak.
– Akkor oké – mondta Rosie felvéve a földről a pisztolyokat. – A munka dandárját azért nektek kell elvégeznetek.
– Hogy gondolod?
Rosie „Victoria” oldalához nyomta a stukkeromat.
– Megmagyarázom. Mindent úgy teszel, mintha én itt sem lennék. De azért egyetlen pillanatra se feledkezz meg róla, gyönyörűm, hogy

mégiscsak itt vagyok. Érted mire célzok.
– I...gen.
– Akkor nincs semmi hiba. Akár hozzá is kezdhetünk.
McKinley tett egy rémült lépést előre.
– Hé! Mit akarnak csinálni? Lady Hayes... ez nem lehet igaz! Ön mint úriasszony...
Rosie szívből, jókedvűen felnevetett.
– Én mint úriasszony...! A látszat ellenére mindig is Rosie voltam, és azt hiszem, halálomig az is maradok. Még a mellett a vén hülye mellett sem tudtam kivetkőzni önmagamból. Egyéb¬iránt van némi ápolónői tapasztalatom, és mit tesz isten, egyszer jó két évig dolgoztam is idegbetegek között. Meg tudom kü¬lönböztetni az ocsút a tiszta búzától, a beteget a szimulánstól. Nem akarok nagyképűnek látszani, de már az első napon rájöt¬tem, hogy ez a kislány szerepet játszik. Persze akkor még nem tudtam, miért és milyet. Később aztán megmondtam neki, hogy bármin töri is a fejét, rajta tartom a szemem.
– De hát mit akar tőlük? – kérdezte remegő hangon Hagman tiszteletes.
Rosie sajnálkozva csóválta meg a fejét.
– Nem jön rá, papmadár? Pénzt, méghozzá nem is keveset.
– Lord Hayes után így is szép örökség üti a markát!
– Azt csak maga hiszi. Túlságosan is jól ismerem a családját: mindent meg fognak tenni, hogy úgy hagyjam el a terepet, mint Éva a paradicsomot, habár ő legalább a prémbugyiját magával vihette, ha jól emlékszem. Ezért aztán úgy gondoltam, miért is ne juthatnék én is egy kis zsozsóhoz LeBrock vagyonából? Nem igaz?
Csak én láttam, hogy Jondon lótuszülésbe kényszeríti magát és becsukja a szemét.
– Gondold meg, Rosie – mondtam könyörögve, hogy az időt húzzam. – Gondold meg...
Lady Hayes érdeklődve pillantott rám.
– Nem értem, miben reménykedsz még? Talán abban, hogy ismét felbukkan Van Dyck és egy halottat hajít közénk itt a bar¬langban? Különben nagy élvezettel hallgattam színes előadá¬sodat. Egyben azért alighanem tévedsz.
– Mi lenne az?
– Hogy Van Dyck nem gyilkos. Pula haláláról megfeled¬keztél.
Jondon arcán már kövér verejtékcseppek futottak végig az erőlködéstől.
– Pulát nem Van Dyck ölte meg.
– De én sem! – tiltakozott Victoria Rosie-ra pillantva. – Kezdhetem?
– Pulát senki sem ölte meg – emeltem fel a hangom. – Pula egyszerűen meghalt. Ezért aztán nem is voltak fojtásnyomok a nyakán. Van Dyck pedig, aki minden halott testéből ki akarta szabadítani a lelkét,

széthasította a koponyáját. Ahogy meglát¬tam, azonnal rájöttem, hogy Pula halálához aligha van köze a gyilkosnak. Az ő esete egyértelműen azt bizonyította, hogy aki a koponyákat kettéhasítja, nem feltétlenül azonos vele.
Rosie megcsóválta a fejét.
– Nem veszed észre, mennyire szánalmas vagy, Leslie? Be¬szélsz, beszélsz és közben reménykedsz. Csak nem hiszel a szómágiában? Ismerd el, hogy veszítettél. Ámbár lehet, hogy nyereség számodra, hiszen aki ennyire csodálja ezt a fura vilá¬got, annak öröm lehet egy lámakolostorban távozni az élők so¬rából. Sajnos nem ígérhetem meg, hogy láma végzi majd a szertartást a sírod felett... mivel nagyon is kétséges, hogy azo¬nosítani tudják-e összeégett csontjaitokat. A fejed rázod? Csak nem egy vörössüveges halálkiáltóban bízol? – Mosolyogva a mennyezetre szerelt súlyos thankák és templomi zászlók felé emelte a karját. – Hol vagy hát, halálkiáltó? Gyere és lékeld meg a koponyánkat! Hol vagy, halálkiáltó?
Alighogy elhalt az utolsó hang is az ajkán, éles, sivító kiáltás hasított a hirtelen beállott csendbe.
– Híííííííík!
Mintha megremegett volna körülöttünk a levegő. Lady Hayes szájában bennszorult a kiáltás.
– Híííííík!
Úgy éreztem, mintha megemelkedne a koponyatetőm. Önkéntelenül is fejem búbjára szorítottam a kezem, és meghajtot¬tam a derekam.
Aztán megindult felettünk az ég. A súlyos templomi zászlók és nehéz thankák hatalmas, színes hópelyhekként hullottak lefelé. Útközben vidáman meg-meglebbentek, mintha üdvözölni akartak volna bennünket.
A közöttük forgó-keringő karvastagságú zászlórudak és gerendák azonban nem akartak üdvözölni. Ahogy észrevettem őket, hatalmas ugrással Janeene mellett termettem és berántot¬tam egy istenszobor mögé.
Az utolsó pillanatokból csak mozaikkockák maradtak az emlékezetemben. Láttam Victori-át, amint rázuhan egy gerenda és eltöri a kezét; láttam Rosie ájult, véres arcát, bezúzott kopo¬nyáját; Muzzy élettelenül kidülledő szemét; a vadul ugrándozó Robert McKinleyt; a kétségbeesetten menekülő lelkészeket, a torkaszakadtából üvöltő Pulteneyt; s a hangjával köteleket tépő, fáradt, izzadt arcú halálkiáltót: Jondont.
Azt is láttam, hogy Brigyud kibányássza a rázuhant thankák alól, átkarolja, és elvezeti.
Ez volt az utolsó kép, amelyet magammal vittem Taglungból.

Epilógus

1

Timpuban ültünk a Csomolungma hotel teraszán, s a túrákra induló turistacsordákat bámultuk. A nap éppen lebukni készült egy hegyóriás mögött, giccsesen vörös fénybe öltöztetve a szállodát.

McKinley megemelte whiskyspoharát és kiitta belőle az utolsó cseppeket.

– Hát akkor én mennék is, Leslie – mondta zavartan felém nyújtva a kezét. – Most már bevallhatom, csak azért jöttem ma¬gával, hogy meggyőződjek róla, valóban elutazik-e. Janeene-re Taglungban himalájányi munka vár, s soha nem bocsátottam volna meg magamnak, ha őrizetlenül hagyom önnel egy fedél alatt. Janeene nagyon rendes lány, de nehéz ellenállni a kísértésnek.

– Köszönöm, hogy rám gondolt.

– Ki másra? Maga megbízhatatlan fráter. Ő pedig a legígé¬retesebb tanítványom, de ezt alighanem jónéhányszor elmond¬tam már. Így legalább nyugton repülök a Fülöp-szigetekre.

– Ó, a jó öreg Fülöp-szigetek! Meddig lesz odaát?

– Két egész hétig. Ha Taglungban maradt volna, le kellett volna mondanom a konferenciát, pedig nagyon számítanak a részvételemre. Meglenne nekem egy szívességet?

– Akár többet is. Miről van szó?

– Mutassa meg a repülőjegyét!

– Tessék?!

– Jól hallotta. Mutassa meg a repülőjegyét. Meg akarok győződni róla, tényleg elutazik-e.

Sértődött képpel a zsebembe nyúltam, kivettem belőle a je¬gyet és az asztalra hajítottam.

– Ha nem hisz nekem...!

– Ha Janeene-ről van szó, senkinek sem hiszek, Ezek szerint még ma este elrepül?

– Ott a jegyen az indulás dátuma.

– Hm.. 21.30-kor. Nem bánja, ha kikísérem?

– Ellenkezőleg. Nagyon megtisztel vele.

Mosolygott és visszaadta a jegyemet.

– Remélem, azért nem haragszik rám? De lássa be, Janeene-nak dolgoznia kell. Így is nehezen megy neki a munka,, ami az átélteket illetően nem is csoda. Naponta kijár az apja sírjához – legyintett és zavarában ismét kezet nyújtott. – Akkor este a reptéren. Viszlát.

Utána bámultam és rendeltem magamnak még egy adag whiskyt.

Fél órával a gép indulása előtt már ott toporgott az aprócska repülőtér várójában.

– Csomagja nincs? – kérdezte gyanakodva.

– Már feladtam – mutattam felé a kis, kék csomagcédulát, amelyet öt perccel azelőtt bányásztam ki egy hulladékgyűjtő¬ből. – Mit üzen a

királynénak?
– Hogy csak így tovább! Hát akkor viszlát, Leslie. Sietnem kell, mert a taxis már türelmetlenkedik. Remélem, legközelebb kellemesebb körülmények között találkozunk. Azért London¬ból írhat Janeene-nek egy képeslapot, hiszen két hétig teljesen egyedül lesz szegénykém!
Megfordult és búcsút sem intve elvágtatott a taxija felé.
Sóhajtottam, elhajítottam a csomagcédulát, az igazgatóságra mentem, és béreltem egy helikoptert Taglungba.
VÉGE